

DANIELLE STEEL

MÚLHATATLAN

AZ EGÉSZ VILÁG DANIELLE STEELT OLVAS.
KÖNYVEI TÖBB MINT 650 MILLIÓ
PÉLDÁNYBAN KELETKELTÉK EL.

Blake Gregory, a sikeres befektetési tanácsadó egy napon visszautasíthatatlan állásajánlatot kap egy újonnan induló San Franciscó-i cégtől. Úgy dönt, elfogadja az ajánlatot, így hát, hátrahagyva túlságosan is kiszámítható és zökkenőmentes New York-i életüket, a család San Franciscóba költözik. Ráadásul nem is akárhová: egy fenséges, ódon kúria lesz az új otthonuk a város előkelő negyedében.

Az események azonban már a beköltözésük napján váratlan fordulatot vesznek: egy földrengést követően a Gregory család tagjai elegáns, régimódi ruhákba öltözött, vadidegen emberekkel találják szemben magukat saját otthonukban, akik feltűnő természetességgel járnak-kezelnek a házban, ám hol eltűnnek, hol újra felbukkannak. Gregoryék rádöbbennek, hogy a falakon függő portrékon megörökített egykori lakók, a hajdanvolt Butterfield család tagjai járkálnak közöttük. Mindannyian réges-rég halottak, mégis annyira élettel telinek tűnnek! De csupán Gregoryék számára, rajtuk kívül ugyanis senki más nem látja őket...

Az „elvarázsolt kastély” szobáiban ettől kezdve az 1917-es év és a jelenkor napjai párhuzamosan zajlanak. A két család egymás mellett éli az életét, sokat tanulnak egymástól, barátság szövődik közöttük, és mindannyian úgy érzik: találkozásuk a legcsodálatosabb ajándék, amit csak kaphattak az élettől.

Danielle Steel

Múlhatatlan

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Past Perfect*

Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of
Random House, a division of Penguin Random House LLC, New
York

Copyright © 2017 by Danielle Steel

All rights reserved

Cover image: *Margie Hurwich*/Arcangel Images;

chandelier © *Gari Wyn Williams*/Alamy

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *Bánki Bálint*

Hungarian translation

© by *Bánki Bálint*, 2019

Hungarian edition

© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2019

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Ajánlom könyvemet szeretett gyermekeimnek,
Batie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek, Samanthának,
Victoriának, Vanessának, Maxxnak és Zarának.*

*Legyen áldott a múltatok, a jelenetek és a jövőtök,
legyen az élet ajándék számotokra.*

*És adjon a közös múltatok kellő erőt,
egymás iránt pedig gyengéd szeretetet,
most és mindörökké, életetek minden napján*

Tiszta szívből és soha nem múló anyai szeretettel:

Anya/d.s.

*Ha ismernéd a múltat és a jövőt,
vajon letérnél az utadról?
Vagy inkább végigmennél rajta,
mert a sorsod megváltoztathatatlanak,
eleve elrendeltnek tartod?
Megváltoztathatjuk-e a jövőt vagy a múltat,
vagy csupán alkalmazkodhatunk hozzájuk?
Netán jobban tesszük, ha tiszteletben tartjuk
az idő folyását, és nem próbáljuk más
mederbe terelni az eseményeket?*

- d.s.

Előszó

Kedves Olvasók!

Sohasem szerettem a szellemhistóriákat, sem pedig az időutazásról szóló könyveket. Számomra ezek mindig megfoghatatlannak tűntek, és nem indították be a fantáziámat. Nem tudok mihez kezdeni azzal, hogy valaki visszautazik az időben, és beleszeret valakibe, aki több száz évvel korábban élt. Aztán szembesül a dilemmával: ott maradjon-e abban a másik évszázadban, vagy inkább térjen vissza a „valódi” életében magukra maradt szeretteihez. Az ilyen választások egyszerűen frusztrálnak engem. Ezért meglehetősen szokatlan tőlem ez a könyv, de megnyugtatóképpen előrebocsátom, hogy igyekeztem a józan ész határain belül maradni.

Az ódon házak azonban mindig is közel álltak a szívemhez, jó néhányban éltem is. Az egyik ezek közül egy-egy több mint százéves, viktoriánus stílusú, bájos házikó volt. Az emberek azt suttogták, hogy szellemek kísértenek benne. Én persze csak legyintettem erre, és megpróbáltam fittyet hányni a szóbeszédre. De kár is lenne tagadni, hogy időnként valóban furcsa hangokat hallottam, meglepő dolgokat tapasztaltam az otthonomban, amelyekre nem volt észszerű magyarázat. Mások is megérezték a hely „vibrálását”, és határozottan állították, hogy a házban szellemek bolyonganak. Én persze a végsőkéig kitarítottam a meggyőződésem mellett, és figyelmen kívül hagytam a véleményüket.

Kétségtelen azonban, hogy az ódon házaknak megvan a maguk története. A falaik közt lezajlott események, a hajdani

lakók boldogsága vagy boldogtalansága, az a mód, ahogyan éltek bennük – mind-mind nyomot hagytak az épületeken. Amikor ilyen ódon otthonban volt szerencsém lakni, gyakran eltűnődtem azon, vajon milyen életük lehetett a korábbi lakóknak. Két öreg házat is felújítottam, és mindvégig olyan érzésem volt, mintha ezeknek a házaknak lelkük lenne. Hiszem, hogy az efféle ódon épületeknek van valami romantikus kisugárzásuk, ami egyesek szívét rabul ejti, másokét viszont nem.

A Múlhatatlanban egy fiatalos, életvidám és energikus család – fiatal pár három gyerekkel – költözik New Yorkból San Franciscóba, egy ódon kúriába, ahová magukkal viszik modern életszéméletüket is. Velük együtt számítógépek, videojátékok és a manapság trendinek tartott életstílus megannyi más kelléke és szokása érkezik a házba.

Aztán az első ott töltött éjszakán enyhe földrengés rázza meg az épületet, nem csekély felbolydulást okozva a lakók életében. A semmiből ugyanis váratlanul felbukkan egy különös csoport: csupa elegáns ruhába öltözött, elbűvölő múlt századi ember, akik aztán ugyanolyan hirtelen el is tűnnek.

Amikor néhány nap múlva a ház új tulajdonosai farmerben, pólóban és edzőcipőben (vagy éppen mezítláb) besétálnak az étkezőbe, egy családi összejövetel kellős közepében találják magukat. A ház eredeti tulajdonosai, elegánsan kiöltözve, éppen vacsoráznak. A két családot egy évszázad választja el, mégis látják egymást...

És ezzel egy különös új kapcsolat veszi kezdetét. A családtagok nap mint nap felbukkannak egymás életében, kölcsönös tisztelet alakul ki közöttük, vonzalmak ébrednek,

barátságok szövődnek, miközben csakis ők – és csakis a házon belül – látják egymást.

A huszadik században elképesztő események zajlottak le: két világháború, gazdasági világválság jelentős változások a társadalomban és az iparban, első ember a Holdon – hogy csak néhányat említsünk a számtalan nagy horderejű történés közül, amelyek gyökeresen megváltoztatták a világot. Regényem modern családja új barátaival káprázatos történelmi korba repül vissza, de továbbra sem adja fel életvitelét. A két család tagjai segítik egymást, tanulnak egymástól, és megosztják egymással az élettapasztalataikat.

Nem hétköznapi könyvet tartanak kezükben a Kedves Olvasók! Különleges korba repítem vissza önöket, és rendkívüli képességekkel megáldott emberekkel ismerkedhetnek meg. A megható történet két olyan családról szól, akiket a sors sodort egy fedél alá. Dacolva az őket elválasztó idővel, mindannyian hozzájárulnak valamennyiük életének kiteljesedéséhez, mert összeköti őket egy különleges adottság, amiről korábban egyik család sem álmodott. Szívből kívánom, hogy ezek a képességek ne csupán a szereplők életét gazdagítsák, hanem az önökét is. Remélem, legalább annyira megkedvelik majd e két család tagjait, mint amennyire én a szívembe zártam őket történetük megírása közben. Remélem, élvezni fogják könyvem minden sorát!

Szeretettel:
Danielle

MÚLHATATLAN

Első fejezet

Blake Gregory a New York-i irodájának ablakán kibámulva merengett. Azt latolgatta, elfogadja-e az imént kapott vezérigazgatói állásajánlatot egy most induló San Franciscó-i cégtől, amely a legmodernebb csúcstechnológia révén szándékozik forradalmasítani a közösségi médiát. Blake már korábban is kapott hasonló ajánlatokat például Bostonból és más nagyvárosokból, de egyik sem volt ennyire csábító, mint ez a mostani, így habozás nélkül visszautasította őket. Ez a mostani valami más volt, tele előre kiszámíthatatlan és izgalmas lehetőséggel. A céget két fiatalember alapította, akiknek makulátlan szakmai előmenetelét ígéretesnek találta, akárcsak azt a tényt, hogy korábbi vállalkozásaik révén szerzett hatalmas vagyonukból rengeteg pénzt investálhattak új cégük beindításába. Ahogy a korábbiakat, ezt az új vállalkozásukat is nagyon egyszerű koncepcióra alapozták. A közösségi médiát a beépített keresőmotor elvének alkalmazásával akarták magasabb szintre emelni. A prognózis szerint az elvek ötvözésével szinte csillagászati léptékű növekedés érhető el.

Blake jelenlegi munkahelye stabil lábakon álló, kimondottan jó hírű cég volt, amely szintén kockázati tőkebefektetéssel foglalkozott a csúcstechnológiai piacon. A felvázolt ötletet azonban annyira életképesnek és izgalmasnak találta, hogy szívesen beszállt volna az új vállalkozásba. Ugyanakkor a jelenlegi pozíciójában is jól és örömmel végezte a munkáját. Ráadásul egy új vállalkozás

könnyen befuccsolhat, persze ha mégis sikeresek lesznek, akkor ezzel a projekttel nagyot szakíthatnak. Akár milliárdokat is. Természetesen látta előre a lehetséges buktatókat, de úgy vélte, hogy ezeket még a kezdeti stádiumban ki lehet küszöbölni.

Váratlanul érte az állásajánlat. Egy üzleti partnere révén került képbe. Persze az is sokat nyomott a latban, hogy az üzleti körökben jó hírnevet szerzett magának. Éles eszű és előrelátó elemzőként tartották számon, aki jól méri fel a lehetséges kockázatokat, melyekkel egy újonnan induló vállalkozásnak számolnia kell. Olyan vezető hírében állt, aki képes egy induló vállalkozást sikeressé tenni. A San Franciscói vállalkozók kétszer akkora fizetést ajánlottak neki, mint amennyit New Yorkban keresett. De tagadhatatlan, hogy a jelenlegi munkahelyén is biztosítva volt a jövője, és kedvelte a munkatársait. A San Franciscóban induló vállalkozásról viszont semmit sem tudott. Egyáltalán nem biztos, hogy az új munkaadót is kedvelni fogja. Csak azt tudta róluk, hogy vág az eszük, mint a borotva. Merész, beleváló és könyörtelen vállalkozók, akik eddig mindig nagy nyereségre tettek szert. Ezért is volt annyira csábító az állásajánlatuk, habár Blake általában nem vállalt felesleges kockázatot. A magasabb fizetést persze vonzónak találta, akárcsak azt, hogy a vállalkozásban is részesedést szerezne, miután az előzetes tervek szerint tőzsdére viszik a cég részvényeit.

Attól a gondolattól, hogy valami teljesen új dologba vágja a fejszóját, ismét fiatalnak érezte magát. Negyvenhat évesen már eljutott odáig, hogy hátralevő éveiben biztonságos, kiszámítható útvonalon haladhat. Már jó ideje a megszokott

mederben folyt az élete. Házass volt, három gyermek édesapja, és nem az a fajta, aki felelőtlen döntéseket hoz. El sem tudta képzelni, mit szól majd mindehhez a felesége, Sybil, ha elmondja neki. Mindketten megrögzött New York-iak voltak. Imádták ezt a várost, itt nőttek fel, akárcsak a gyermekeik. Blake eddig sosem vette fontolóra, hogy másik városba költözzenek. De most igen. Ha sikeresen beindul a vállalkozás, akkor nagy vagyonra tehet szert. Nem lesz könnyű egy ilyen ajánlatot visszautasítani.

Sybil harminckilenc éves volt, szerteágazó karrierrel a háta mögött. Művészettörténet szakon végzett a Columbia Egyetemen. Itt ismerkedett meg Blake-vel, aki üzleti tanulmányokat folytatott, és MBA-képzésre járt oda. Sybil rajongott a modern kor avantgárd építészetéért. Frank Lloyd Wright, I. M. Pei, Frank Gehry volt a kedvence. Később vissza is ment a Columbia Egyetemre építészetet tanulni. Aztán összeházasodtak Blake-vel, gyerekeik születtek, és Sybil érdeklődése a belsőépítészet felé fordult. Több felső kategóriás bútorokat gyártó cégnek is a konzultánsa lett. Emellett saját bútorokat is tervezett, melyek idővel ikonikussá váltak a piacon. Később konzultánsa lett a New York-i Modern Művészeti Múzeumnak (MoMA) és a Brooklyn Múzeumnak. Az ő tanácsai alapján döntöttek el, milyen jelentősebb műtárgyakkal bővítsék az állandó kiállításait, és emellett kurátori teendőket is ellátott. Bármibe fogott, a munkája mindig letisztult és a modern kor szelleméhez illő volt. Számára az a fogalom, hogy szabadidő, nem létezett, mégis tudott valahogy időt szakítani az írásra. Egy nagyszabású, a huszadik századi belsőépítészetről szóló

könyvnek látott neki, és a kiadója már türelmetlenül várta, mikor készül el vele.

Blake biztos volt benne, hogy a könyvnek nagy sikere lesz. A felesége alapos, átgondolt író volt, és olyan témához nyúlt, amit a legjobban ismert. Gyakran publikált cikkeket a fontosabb belsőépítészeti magazinokban, és a *The New York Times* építészeti rovatában is megjelentek írásai. Ezen a területen szaktekintélynek számított. Sybil szívéhez a huszadik századi modern építészet középső szakasza állt a legközelebb. Az 1950 előtt tervezett belső terek kevésbé érdekelték, de ezen időszokról sem feledkezett meg értekezéseiben.

New York-i otthonukat Sybil egy régi textilgyár üzemében alakította ki. A Tribeca negyedben található, kétszintes loft lakásuk úgy nézett ki, mintha egy gyárépületből átalakított modern múzeum egyik szárnya lenne a North Moore utcában. Belépve az otthonukba, egy szakavatott látogató minden jelentősebb modern belsőépítész stílusjegyét első látásra felfedezhette. Sybil maga is nagyon tehetséges belsőépítész volt, kellő érzékkel megáldva, hogy ráérezzen az ígéretes irányzatokra. Blake nem mindig értette, minek alapján dönt a felesége, de azt hajlandó volt beismerni, hogy a végeredményben sosem kellett csalódnia.

Sybil a korábbi korszakok építészeti stílusát is nagyra tartotta, és lelkesen látogatta a Metropolitan Múzeum kiállításait. Mindketten imádták az archaikus Frick-gyűjtemény századfordulós eleganciáját. A nőt azonban igazán az hozta lázba, ha valami eltért a főbb irányzatoktól. Ahhoz vonzódott a leginkább, ami még csak most bukkant fel

a lakberendezés horizontján. A saját otthonukon is érződött ez a szemléletmód. Nyitott volt minden újdonságra, és a tágas belső tereket saját készítésű, egyedi bútorokkal rendezte be.

Sybil az ország minden részéből kapott felkéréseket, hogy a múzeumok kiállításain kurátorként tevékenykedjék. Ekkor már szinte soha nem vállalt el megbízást magánszemélyektől. Nem akarta ugyanis, hogy a kliensei elképzelése és ízlése korlátozza az alkotói szabadságát. Alkotói munkájának központja pedig kétségkívül New York volt. Ezért aztán Blake már előre vonakodott arra kérni a feleségét, hogy költözzenek San Franciscóba miatta. Úgy érezte, ez nem igazán tisztességes. Normális esetben nem is merült volna fel benne egy ilyen kérés, de ezúttal olyan lehetőségről volt szó, amilyen csak egyszer adódik az ember életében. Az is megfordult Blake fejében, hogy néhány évet akár egyedül is bevállalhat, de tudta, hogy ha sikeres lesz a vállalkozás, akkor tovább akar majd maradni Kaliforniában.

A gyerekei sem örülnének a költözésnek. A San Franciscó-i állásajánlat pont a tanév kezdésével esett be. Andrew épp most kezdte meg az utolsó évét a középiskolában. Valamikor az ősszel pedig eljön az ideje, hogy beadja a jelentkezését az egyetemre. Caroline még alsóbb évfolyamon tanult, de élete ezer szállal kötődött New Yorkhoz. Tizenhat-tizenhét éves kamaszok még a költözés pusztá gondolatától is halálra rémülnek. Egyedül a hatéves kislányukat, Charlie-t nem érdekelné, ha valahol máshol élnének. Számára csupán az számított, hogy együtt legyenek. Ő most kezdte az első osztályt.

Sybil éppen Philadelphiában töltötte a napját, egy helyi múzeumban konzultált egy kiállításról. Őt kérték fel, hogy a kiállítással kapcsolatos kurátori teendőket lássa el két évig.

Blake azt sem tudta eldönteni, hogy egyáltalán megemlítsé-e a feleségének az állásajánlatot, vagy se. Minek zaklassa feleslegesen, ha végül nem vállalja a munkát? Csakhogy a helyiek kívánságára már ezen a héten San Franciscóba kellene utaznia további tárgyalásokra. Alaposan fel akarta mérni a helyzetet, és minden porcikája oda vágyott. A két vállalkozó elképesztően állhatatosnak bizonyult. Hétfő volt, és Blake kifundálta, hogy elég néhány megbeszélést áttennie, más időpontra, és akár már szerda délután el tud szabadulni a munkahelyéről.

Még akkor is ezen járt az esze, amikor aznap este Sybil hazaért az otthonukba. Hosszú szőke haja kontyba volt feltűzve, és egyszerű, mégis sikkes fekete kosztümöt viselt. Mint mindig, most is lerítt az öltözékéről, hogy vérbeli New York-i nő. Kimondottan szép asszony volt, és a lányuk örökölte magas, karcsú testalkatát, egész méltóságteljes megjelenését. A két fiú inkább Blake vonásait örökölte. Ez egyértelműen látszott rajtuk, elég volt sötét hajukra és szemükre nézni, az atletikus testfelépítésükről már nem is beszélve. Mindketten imádtak sportolni, és nagyon jó atléták voltak.

- Hogy ment a megbeszélés? - kérdezte Blake, amikor a felesége rámosolygott. Aztán Sybil letette a táskáját, és kibújt a cipőjéből. Igazi vénasszonyok nyara volt. Már reggel hatkor elindult otthonról, hogy még elkapja a vonatot, máskülönben nem ért volna oda a philadelphiai megbeszélésre. A házvezetőnőjük hozta el Charlie-t az

iskolából, Caroline és Andy pedig metróval jöttek haza a délutáni órákban. Sybil egyáltalán nem bánta, hogy a munkája miatt rugalmas az időbeosztása. Így rendszerint el tudott menni Charlie-ért az iskolába. Charlie nem volt tervezett gyerek, mindkettejüket meglepetésként érte az érkezése. A kezdeti sokk után hamar hozzászoktak a megváltozott helyzethez, és most már mindketten úgy vélték, hogy az egyik legszebb ajándék volt az életükben. Problémamentes gyerek volt, akiben túláradt a szeretet. Bármivel is foglalatostkodott, mindig vidáman tette. A két idősebb testvére is imádott vele lenni.

Andy és Caroline a saját szobájukban írták éppen a házi feladatukat, amikor Sybil hazaért Philadelphiából. Charlie pedig a szülei hálószobájában nézett egy filmet a síkképernyős tévén. Már mindegyik gyerek túl volt a vacsorán, de Blake megvárta vele a feleségét. Sybil bement a konyhába, és elővette a hideg sült csirkét és salátát, amit a házvezetőnő tett neki félre. Blake utána ment.

- Nem hiszem, hogy elvállalom a kurátori megbízást - mondta Sybil, miközben a férje töltött neki egy pohár bort. - Dániából érkeznek a kiállításra szánt tárgyak, és elég összeszedetlennek tűnnek számomra. Ők pedig nem szeretnék, hogy kiegészítsem a kollekción. Egy nagy presztízzsel bíró múzeum állította össze az anyagot, ezért nem akarják, hogy belenyúljak. Ez a munka nem nekem való.

Sybil sok felkérést visszautasított, nem ragadott meg minden kínálkozó alkalmat. Nagyon kényes volt a munkáját illetően, és kifinomult ízlése alapján szerette megválogatni, hogy melyik korszakkal és tervezővel foglalkozik.

- Amúgy meg a könyvemre is időt kell szánnom. Jövőre szeretném befejezni. - Sybil már két éve dolgozott a könyvén. Olyan alapos munkát végzett, hogy akár a modern tervezőkről írt tankönyvként is megállja majd a helyét. - Neked milyen napod volt? - kérdezte Blake-től, és rámosolygott. Szerették esténként megosztani egymással, mi minden történt velük aznap.

- Remek. Szerdán San Franciscóba utazom - bökte ki Blake, és egyből érezte, hogy ez így elsőre elég meredeken hangzott. Megrökönyödött képet vághatott, és már azon törte a fejét, hogyan találja a témát emészthetőbben. Az izgalmában kicsúszott megjegyzése azonban végül jó kiindulási alapnak bizonyult.

- Valami jó üzlet van kilátásban? - kérdezte Sybil, és belekortyolt a borába. Blake sokáig vacillált, mit feleljen. Végül nagyot sóhajtott, és hátradőlt a székén. Soha nem titkolt el semmit a felesége elől. Egy csapat voltak immár tizennyolc éve. Ezért működött még mindig jól a házasságuk. Nem voltak meglepetésszerű fordulatok a kapcsolatukban, és ennek mindketten örültek. Már csaknem két évtizede annak, hogy egybekeltek, és még mindig szerelmesek voltak egymásba.

- Ma elképesztő ajánlatot kaptam egy most induló San Franciscó-i vállalkozástól - mondta visszafojtott hangon Blake.

- Gondolom, visszautasítottad, ugye? - Sybil előre tudta a választ, de azért udvariasságból rákérdezett. A férje minden állásajánlatot visszautasított. Megelégedettséggel töltötte el a jelenlegi munkája, legalábbis Sybil ezt hitte.

- Ez most más tészta. Két sikeres fiatal vállalkozóról van szó, akik egy csomó pénzt fektetnek be az induló cégükbe. Makulátlan a szakmai életútjuk, és szerintem sikeres lesz a vállalkozás. Így mindenki szép summát tehet majd zsebre. - Látszott Blake-en, hogy biztos a dolgában. Sybil mélyen a férje szemébe nézett, majd letette villáját a tányérra.

- De San Franciscóban van. - Ennyi erővel akár azt is mondhatta volna, hogy a Marson vagy a Plútón. Sybil számára Kalifornia már nem volt rajta a térképen.

- Tudom, de kétszer akkora fizetést ajánlottak, mint amennyit jelenleg keresek. A lehetséges vállalati részvénycsomagról már nem is beszélve. Ha nagyot kaszálnak, akkor a mi életünk is sínen lesz. - Mindketten elég jól kerestek. Kényelmes és nyugodt életet éltek, mindenük megvolt, és a gyermekeik jövője is el volt rendezve. Korábban egyikük sem vágyott arra, hogy beverekedjék magukat az elitbe. - Nem állítom, hogy milliárdosok leszünk, de ezzel az üzlettel nagyon komoly pénzt lehet szakítani, Syb. Nem könnyű az ilyen ajánlatot visszautasítani.

- Nem költözhetünk San Franciscóba - jelentette ki kurtán Sybil. - Én sem, te sem, és a gyerekeinkkel sem tehetjük ezt meg. Andrew idén fog érettségizni. - Ezt Blake is ugyanolyan jól tudta. Egész délután ekörül forogtak a gondolatai. Már attól is lelkiismeret-furdalás kínozza, hogy egyáltalán fontolóra vette az ajánlatot, ahelyett, hogy egyből visszautasította volna. Már így is árulónak érezte magát a családban.

- Csak szeretném alaposabban feltérképezni a helyzetet, hogy lássam, mit utasítok vissza - magyarázta Blake, miért

akar elutazni. De tudta, hogy ez elég gyenge kifogás. És a felesége is tudta.

- És mi van akkor, ha végül mégsem akarsz visszautasítani? - kérdezte, és aggodalom ült ki az arcára.

- Nem lesz más választásom, de szeretném személyesen is meghallgatni az ajánlatukat. - Blake tisztában volt vele, hogy negyvenhat évesen nem fog még egy ehhez hasonló ajánlatot kapni. Ha nem ragadja meg a kínálkozó alkalmat, akkor minden bizonnyal a jelenlegi munkahelyén fogja a karrierjét befejezni. Ezt sem bánta volna különösebben, hiszen a jelenlegi pozíciójában is köztisztviselőként állt. Mégis, mielőtt visszautasítja az ajánlatot, teljesen meg akart bizonyosodni arról, hogy helyesen cselekszik.

- Ez így első hallásra nem sok jót sejtet - mondta Sybil, miközben betette tányérjaikat a mosogatóba.

- Nem azt mondom, hogy elfogadom az ajánlatot, Syb. Csak szeretném alaposan szemügyre venni. Esetleg csak pár évről van szó, amit egyedül is végig tudok csinálni - magyarázta. Próbált valami megoldást felvetni egy olyan problémára, amiről Sybil hallani sem akart.

- Ebbe úgysem mennének bele. Nekünk pedig itt kell maradnunk, amíg Caro és Andy le nem érettségiznek. Ez pedig még két év. - Blake tudta, hogy minden bizonnyal áldozatot kell hoznia a családjáért. De érezte, hogy nem olyan könnyű visszautasítani az induló San Franciscó-i vállalkozás ajánlatát, mint ahogy az elsőre tűnt.

- Csak szerdától péntekig leszek távol. Hétféjére már haza is jövök - mondta Blake csendesen, de volt valami a tekintetében, amihez hasonlót Sybil korábban még soha nem

tapasztalt, és nem tetszett neki. Blake ezúttal magára gondolt, és nem a családjára.

- Vajon miért vagyok mégis nyugtalan? Ezt nem gondolhatod komolyan, Blake. - Sybil ajka elkeskenyedett, és a tekintete feszült idegállapotáról árulkodott.

- Ezzel megalapozhatnánk a jövőnket. Itt soha nem lesz alkalmam ennyi pénzt keresni.

- Éppen elég pénzünk van, nincs többre szükségünk - jelentette ki határozottan Sybil. - Nagyszerű otthonunk van, és jól élünk. Mindenünk megvan. - Sybil soha életében nem volt telhetetlen, és megelégedett annyival, amit ketten megkerestek.

- Ez most nem csak a pénzről szól. Izgalmas lenne valami új dologba fogni. Ez pedig egy olyan úttörő vállalkozásnak tűnik, ami kiforgatja négy sarkából a világot. Sajnálom, Syb. Ezt muszáj alaposan szemügyre vennem. Ezért nem haragudhatsz rám. - Blake szerette a feleségét, és nem akarta tönkretenni a házasságukat. De azzal is tisztában volt, hogy ha nem beszél a San Franciscó-i vállalkozókkal, akkor a mulasztást egész életében bánni fogja. Ezért már korábban elígérkezett nekik, ki sem kérve a felesége véleményét.

- Nem tudok rád haragudni... hacsak nem miattad kell elköltöznünk New Yorkból - mondta Sybil, majd elnevette magát. Nem haragudott a férjére, de félt. - Csak azt ígérd meg, hogy nem fogsz örülséget csinálni, és beszélsz velem, mielőtt igent mondasz az ajánlatukra.

- Ez csak természetes. - Blake átkarolta Sybil vállát, majd együtt átmentek a hálósobájukba. Charlie az ágyukban feküdt, elaludt tévénézés közben. Blake átvitte a fiút a saját szobájába, ahol Sybil pizsamába bújtatta. Charlie végig

jóízűen aludt, mint a tej. Aztán jó éjszakát kívántak Caroline-nak és Andynek, és ők is nyugovóra tértek.

- Miután lekapcsolták a villanyt, Sybil még sokáig feküdt álmatlanul az ágyában. Blake szavai jártak a fejében. Remélte, hogy csak pillanatnyi fellángolásról van szó, és férjének holnapra megjön a józan esze. Van olyan, hogy valami elsöre nagyon csábítónak tűnik, de aztán rájön az ember, hogy nem neki való. El sem tudta képzelni, hogy bármelyikük San Franciscóban éljen, és nem is akart foglalkozni ezzel a gondolattal. Lehet, hogy ez az álláslehetőség most nagyon izgatja a férje fantáziáját, de Sybil biztos volt benne, hogy mindannyian szörnyen éreznék magukat San Franciscóban. Blake nem várhatja el, hogy miatta elköltözzön a család New Yorkból. O maga pedig végképp nem akart elköltözni innen, még annak a férfinak a kedvéért sem, akit tiszta szívéből szeretett. És a gyerekeikkel sem tehetik ezt meg. Az is távol állt tőle, hogy távkapcsolatban éljenek, és csak hétvégeként lássák egymást. Akárhogy is nézte, nem volt megoldás. A New York-i életük a maga módján tökéletes volt. Ebben Blake is egyetértett vele, de most nem mindennapi ajánlatot kapott San Franciscóból.

Blake reggel még azelőtt bement az irodába dolgozni, hogy Sybil elvitte volna Charlie-t az iskolába. Mire pedig Sybil hazaért és leült az íróasztalához, már el is döntötte, hogy nem fog idegeskedni a férje tervein. Blake sosem volt lobbanékony természetű, mindig a józan eszére hallgatott, és ugyanúgy imádta New Yorkot, mint Sybil. Élvezettel végezte a munkáját, amivel a jelenlegi munkahelyén foglalkozhatott:

a kockázati tőkebefektetést, a felmerülő új ügyletek kiértékelését. Sybil biztos volt benne, hogy San Franciscóban már az első megbeszélés után ráébred: nem neki való ez az induló vállalkozás, akármilyen káprázatosnak tűnik is az ajánlatuk. A férje ízig-vérig New York-i volt, akárcsak ő, azt pedig végképp nem akarhatja Blake, hogy feje tetejére álljon az egész család élete. Sybil végül arra jutott, hogy még mindig jobb, ha Blake elutazik Kaliforniába, és a saját szemével nézi meg a dolgokat, mint ha ő a sarkára áll, és hajba kapnak. Megvan a férjének a magához való esze. Ebben Sybil teljesen biztos volt.

Aznap békésen töltötték az estét, és nem hozták szóba a témát. Sybil nem akart összeveszni a férjével, Blake pedig nem akarta fessegetni a dolgot. Szerdán Blake az irodából egyenesen a repülőtérre ment. Mielőtt felszállt a gépe, még egyszer felhívta a feleségét telefonon, hogy elbúcsúzzon tőle, és megmondja neki, mennyire szereti őt. Megköszönte, hogy ilyen jó fej volt, amiért nem zsörtölődött vele a San Franciscó-i utazása miatt.

- Végtere is miért ne nézhetnél körül egy kicsit, mielőtt visszautasítod az ajánlatukat? - mondta Sybil kedvesen, és Blake érezhetően megkönnyebbült. Sybil tudta, hogy nem lehet neki olyan nagy összeget ajánlani, amivel el tudják csábítani New Yorkból. Blake a szokások rabja volt, és szerette a munkáját.

- Én is így gondolom. Mondd meg a gyerekeknek, hogy szeretem őket. Valamikor késő éjjel, de péntekre mindenképpen itthon leszek. - Blake úgy tervezte, hogy az utolsó járatot még elcsípi San Franciscóból, de az időeltolódás miatt a felesége már aludni fog, mire ő hazaér -

a gépe előreláthatóan hajnali kettőkor landol a JFK-n (a New York-i John F. Kennedy repülőtéren). Bármilyen későn érkezik is haza, ez egyszer nem búslakodott azon, hogy a péntek éjjelt sem tölti a felesége mellett az ágyban. A hétvégére úgyszólván a Hamptons-vidékre utaznak, ahol nyaranta egy egész hónapra nyaralót béreltek, sőt máskor is leleugrottak oda pihenni hétvégére. Még mindig ragyogó, nyári volt az idő, és ezt ki akarták használni. A gyerekeknek is volt kedvük leruccanni. Már alig várták a hétvégét, akárcsak Blake.

Mivel a San Franciscó-i utazással járó időeltolódás Blake-nek kedvezett, már szerda este nyélbe tudott ütni a szállodájában egy estebéd melletti megbeszélést az induló vállalkozás két alapítójával, akik lelkesen igent mondtak a találkozóra. Fiatalabbak voltak nála vagy tíz-tizenöt évvel, és lenyűgöző adatokat, történeteket meséltek a korábbi vállalkozásaikról. Blake hamar tisztába jött azzal, hogy tipikus „kockák” módjára, komputerszeniként kezdték a karrierjüket, és csak később vált belőlük ragyogó üzletember. A két alapító a Harvardon szerzett MBA diplomát. Igazi ötletemberek voltak, szerettek új vállalkozásokat pályára állítani, aztán túladni rajtuk, és továbblépni. Blake-től azt várták, hogy vezesse a vállalatot, amíg ők a háttérben kihozzák a koncepciójukból a maximumot. Úgy tervezték, végül vagy eladják, vagy tőzsdére viszik a céget. Majd meglátják, melyik kecsegtet nagyobb haszonnal. Pénzük volt bőven ahhoz, hogy sikerre vigyék a vállalkozásukat. Ahogy Blake hallgatta a szenvedélyes előadásukat, beigazolódott az előzetes félelme: a személyes ismeretség csak még inkább felvillanyozta.

Aznap este nem jött álom a szemére, másnap reggel pedig már munkareggelin vett részt vagy fél tucat ember társaságában, akik a vállalat egyes osztályainak vezetői lesznek. Csupa olyan sikeres és innovatív férfi és nő, akik korábban más cégeknél már letették a névjegyüket. A két alapító kizárólag olyan embereket akart bevenni a csapatba, akik a maguk szakterületén igazi sztárnak számítottak. Blake-ről is úgy vélték, hogy vezérigazgatóként igazi sztárnak számít. Azt különösen nagyra értékelték benne, hogy képes két lábbal állni a földön.

Az üzleti terv szinte hibátlanra sikerült. Komoly esély kínálkozott rá, hogy hatalmas összeget szakítsanak a vállalkozással. Ez különösen Blake számára volt csábító, akinek vezérigazgatóként részvénycsomagot és tulajdoni részesedést is felajánlottak.

Aznap egyik értekezletről a másikra ment, vacsora előtt pedig ismét találkozott a két cégalapítóval, hogy megbeszéljék az első benyomásait. Nagyon meg voltak elégedve a hallottakkal. Blake egyensúlyba hozta a lelkes csapatot, és úgy látták, szükség van a józan pénzügyi meglátásaira. A pénteki értekezletek még az előző napinál is jobban sikerültek. Blake-nek a munkahelyi körülmények is tetszettek. Egy régi raktárépületet építették át a piactól délre fekvő területen. Itt már egy tucat fiatalember szorgoskodott az irodák kialakításán. Mind tele voltak energiával és merész ötletekkel. Már attól is felpezsdült és izgalomba jött az ember, ha a társaságukban lehetett. Főleg ahhoz képest volt nagy a kontraszt, amit a mindennapi munkája során végzett, habár az alapkoncepcióban nem volt lényegi különbség. Azt persze kár is lett volna tagadnia, hogy

volt némi kockázat a vállalkozásban, de értelmesnek és tapasztaltnak tűnt minden egyes csapattag. Meglepően összetartó csapatot alkottak, és Blake szinte azonnal beilleszkedett. Mielőtt elköszöntek Blake-től, még egyszer megtették az ajánlatukat. Ekkorra még szilárdabb meggyőződésükké vált, hogy ő lenne a legmegfelelőbb ember a feladatra, és Blake is így érezte. Az elmúlt két napban minden kételye szertefoszlott az új állást illetően. Hazafelé a New Yorkba tartó járaton némán bámult maga elé, csak ült, és a semmibe meredt. Cikáztak a fejében a gondolatok, teljesen felvillanyozódott. Évek óta nem töltött munkában ehhez fogható 48 órát. Úgy érezte, újjászületett.

Blake hajnali háromkor nyitott be a Tribeca negyedben lévő otthonuk ajtaján. Sybil az igazak álmát aludta. Blake csókot nyomott a felesége feje búbjára. Sybil meg sem rezdült az érintésére.

Szombat reggel Blake meglehetősen fáradtnak látszott, amint komor arckifejezéssel belépett a konyhába. Ekkorra már mindenki becsomagolt a hétfévi kiruccanásra, és indulásra készen álltak. Sybil direkt nem kérdezte a San Franciscó-i útja felől, amíg meg nem érkeztek a Hampton-vidékre, és be nem rendezkedtek a bérelt hétfévi házban. Még azt is megvárta, amíg a gyerekek lementek játszani a tengerpartra. Ezután kiültek a ház faburkolatú tornácára, és onnan figyelték a hancúrozó gyerekeket. Aztán Sybil kérdően a férje felé fordult. Blake pedig a megfelelő szavakat kereste, hogy elmondja a feleségének mindazt, amiről előre tudta, hogy nem is akarja hallani.

- Hogy ment? - kérdezte végül Sybil, és feszültnek tűnt.

- Örültség lenne, ha visszautasítanám az ajánlatukat - mondta Blake nyers és rekedtes hangon. - Még soha életemben nem álltam ilyen lehetőség kapujában. Valószínűleg nem lesz még egy ilyen az életemben. - Aztán részletesen elmagyarázta a feleségének, mennyi pénzt fog keresni, ha aláírja a felkínált szerződést. Főleg akkor áll sok pénz a házhoz, ha végül piacra dobják a részvényeiket, vagy felvásárolja őket egy olyan cégóriás, mint például a Google. Könnyen elképzelhető, hogy előbb-utóbb szemet vetnek rájuk.

- Az élet nem csupán a pénzről szól - dorgálta meg Sybil. - Mióta motivál téged ennyire a pénz? Pusztán az anyagiak miatt nem várhatod el tőlünk, hogy feladjuk egész eddigi életünket. - Sybil azonban észrevette férje szemében a vágyódást. Korábban még soha nem tüzelte fel ennyire egy kínáló munkalehetőség. Tudta, hogy nem csupán a pénzről szól a történet. Blake valami újszerű és izgalmas kihívásra vágyott. Ez tűzbe hozta. Most valami nagy dobásra készült, ami végső soron nekik is sokat jelentene, ha sikeres lesz a vállalkozás. Ezt sem volt szabad figyelmen kívül hagynia. Karrierje során most először fordult elő a férjével, hogy nem érdekelte a felkínált munkahely elhelyezkedése.

- Amikor ilyen nagyságrendű összegről van szó, akkor megváltozik a helyzet, Syb - mondta lány hangon Blake. - Olyan nagy kérdés lenne, hogy néhány évre San Franciscóba tegyük át a székhelyünket? Hiszen ott is írhatnád a könyvedet, és onnan is beküldheted a szakmai cikkeidet. És ha arról van szó, bármikor visszarepülhetsz New Yorkba az ügyfeleidhez vagy a múzeumokhoz, hogy a kurátori munkádat leszervezd. - Blake megpróbált olyan

javaslatokkal előrukkolni, amik tetszhetnek a feleségének, de süket fülekre talált. Olyan volt, mintha egy felhőkarcoló üvegfalán próbált volna felmászni.

- Hogy a fél életemet a levegőben töltsen, miközben a három gyerek vár otthon - jegyezte meg a férje felvetésétől láthatóan ledöbbsent Sybil. Már magában az a tény is sokkolta, hogy ilyesmi velük kapcsolatban Blake fejében egyáltalán felmerülhetett. Látta a férjén, hogy komolyan elgondolkodott az állásajánlat elfogadásán. Valahol megértette őt, de ezzel az egész családjuk életét felforgatná. Ő képtelen lett volna kitenni ennek a gyermekeiket. És persze magát sem szívesen. Ez így nem volt fair.

A gyerekek visszajöttek a hétvégi házhoz, hogy harapjanak valamit. Így hát jegelték a témát, és egészen estig nem hozták szóba a kényes kérdést. Csak akkor folytatták, amikor Andrew és Caroline átmentek a barátaikhoz látogatóba, Charlie pedig lefeküdt aludni a hálósobájuk melletti szobájában.

- Tudom, hogy milyen nagy kérés ez részemről, de a gyerekek alkalmazkodnának az új helyzethez - bizonygatta Blake. - Szereznének új barátokat, és Andy az idén amúgy is befejezné az iskolát. Ez az ajánlat nem várhat. Ha nem fogadom el, akkor keresnek valaki mást helyettem. Most van szükségük az álláshely betöltésére. - Blake szavai kétségbeesettnek hangzottak, és Sybil megsajnálta. De magát és a gyerekeket még jobban sajnálta. Látta Blake-en, mennyire szeretné megkapni ezt a munkát, de ez minden más családtag érdekével ütközött.

- És a földrengések? - hívta fel a férje figyelmét Sybil. Megpróbált egy utolsó szalmaszálba kapaszkodni, de maga is érezte, milyen önzés ez részéről.

- Már több mint száz éve nem volt igazán komoly földrengés a térségben - mondta Blake, és jót mulatott a felesége félelmén. De tudta, hogy Sybil ugyanolyan nyakas természetű, mint ő.

- Hát, akkor már épp itt az ideje, hogy legyen. Mellesleg 1989-ben elég komoly földrengés pusztított arrafelé.

- Csak azért, mert odaköltözünk, még nem fog rengeni a talpunk alatt a föld - mondta Blake, és gyengéden magához húzta a feleségét. Összeölelkeztek, és aznap este már nem beszéltek többet a San Franciscó-i állásajánlatról. Másnap reggel anélkül utaztak vissza a nagyvárosba, hogy pontot tettek volna az ügy végére. Egyikük sem volt mérges a másikra, de mindkettejük számára fontos volt mihamarabb rendezni az ügyet.

Még több napon keresztül vitatkoztak a dolgon, de egyiküknek sem sikerült meggyőznie a másikat. Végül Sybil belátta, hogy soha nem bocsátaná meg a férje, ha végül visszautasítaná ezt a munkalehetőséget. Örökké megmaradna a rossz szájíz, mintha lenyelt volna egy keserű pirulát. Ez sokkal jobban megviselné Blake-et, mint amennyire őt megviselné, ha San Franciscóba költöznének. Habár nem örült neki, kénytelen volt belátni, hogy Blake számára aligha adódik még egy ilyen lehetőség. És ha jobban belegondolt, a pénz is elég ösztönzően hatott. Mert ha igazán sikeres lesz a vállalkozás, akkor sem nekik, sem pedig a gyerekeiknek nem lesznek többé anyagi gondjaik. Hosszasan

átrágták Blake-vel a dolgot, és már maga is belátta, hogy ez is egy fontos szempont.

Blake mindössze annyit kért tőle, hogy adjon neki két évet. Megígérte Sybilnek, ha két év után is úgy érzi, hogy komoly megrázkódtatás a család számára a San Franciscó-i élet, akkor felmond, és visszaköltöznek New Yorkba. Sybil szerette a férjét, és nem akarta derékba törni sem a karrierjét, sem pedig a házasságukat. Amikor lejárt a két hét gondolkodási idő, a sok vitába belefáradtan a férje szemébe nézett, majd átölelte Blake-et.

- Rendben. Beadom a derekam. Túlságosan szeretlek ahhoz, hogy az álmaid feladására kényszerítselek. Majd valahogy megoldjuk, és működni fog a dolog – mondta, és a férje szemébe nézve nyomban látta, hogy helyesen cselekedett. Blake hálásan és elragadtatással tekintett vissza rá. Reggel első dolga volt telefonálni a San Franciscó-i cégnek, hogy elújságolja nekik az örömhírt. Aztán felmondta az állását a kockázati tőkebefektető cégénél. Aznap este vacsora után a gyerekekkel is közölték a hírt.

A srácok a hír hallatán először halálra rémültek, de az anyjuk közölte velük, hogy ezt az áldozatot, mindnyájuknak meg kell hozniuk a közös ügy érdekében. Az apjuk fontos mérföldkőhöz érkezett a karrierjében, és hosszú távon ez a döntés a család jólétét és biztos megélhetését szolgálja. Caroline és Andrew már elég érett volt ahhoz, hogy ezt megértse. Sybil pedig nem adott nekik más választási lehetőséget. Továbbá arra is rámutatott, hogy ez a döntés részéről is nagy áldozattal jár. Még aznap délután felhívta Andy iskoláját, ahol beleegyeztek, hogy ha Andy szeretne, visszajöhet az iskolába, és együtt érettségizhet le az

osztálytársaival. Ha sikeresen befejezi a tanévet a San Franciscó-i középiskolában, akkor Andrew a régi barátaival ballaghat el.

Blake belement abba, hogy az első negyedévet még New Yorkban fejezzék be, így Sybilnek és a gyerekeknek csak januárban kell költözniük. Ő viszont már a következő hetekben útnak indul, hogy legyen elég ideje megfelelő új otthont találni San Franciscóban. Egyikük sem akart ingatlant vásárolni, mert nem tudták biztosan, hogy az átköltözés végleges lesz-e, vagy csupán átmeneti. Sybil egyértelművé tette, hogy egy világos, modern apartmanba szeretne beköltözni, nem pedig családi házba. Már a San Franciscó-i iskoláknak is utánanézett, és felvette velük a kapcsolatot. Továbbá abban maradtak, hogy megtartják a tribecai lakásukat, ahova két év múlva hazaköltözhetnek, ha úgy alakul a helyzet, és Sybilnek is lesz hol laknia, amikor munkaügyben New Yorkban jár. Sybilnek két és fél hónap állt rendelkezésére, hogy mindent elrendezzen az indulásig, Blake-nek pedig ennyi ideje volt, hogy új otthont találjon számukra, és belerázódjon a munkába.

Sybil úgy tervezte, hogy először csak bérelt bútorokkal rendezik be az új lakásukat, a szükséges berendezést ráérnek megvenni később, ha már eldőlt, hogy végleg ott maradnak-e. Egyelőre csak pár évben gondolkoztak, nem tervezték azt, hogy végleg San Franciscóba költöznek. Előbb látni akarták, hogy működik-e a dolog. Sybil és a gyerekek számára megnyugtató érzés volt, hogy bármikor visszaköltözhetnek New Yorkba. Sybil pedig eleve azt remélte, hogy csak rövid ideig élnek San Franciscóban. Ennek ellenére, Blake kedvéért, teljes elánnal belevetette magát a költözéssel

kapcsolatos teendőkbe, és igyekezett meggyőzni a gyerekeket, hogy ez még nem a világ vége.

Andy csalódottan vette tudomásul, hogy elköltöznek, de észérvekkel meg lehetett győzni. Megértette, hogy ezzel a család anyagi helyzete jelentősen javulhat. Büszke volt az apjára, és örült, hogy a barátaival együtt ballaghat el a középiskolából júniusban. Caroline jelenetet rendezett, és azzal fenyegetőzött, hogy nem megy velük Kaliforniába. New Yorkban azonban nem éltek rokonaik, akikhez odaköltözhetett volna, így nem volt hova mennie. A szülők felajánlották neki, hogy akár egy bentlakásos New York-i középiskolában is folytathatja a középiskolai tanulmányait, ezt viszont ő nem akarta. Végül nem volt más választása, ő is elfogadta a San Franciscóba költözés tervét. Ahogy azt előre sejteni lehetett, Charlie-val volt a legkönnyebb dolguk. Ő jó bulinak tartotta az egészet, és mindent tudni akart az új iskolájáról.

Két héttel Blake távozása után Sybil már mindhárom gyerek átíratását elintézte. Sikerült kiváló San Franciscó-i iskolákat találnia számukra. Blake személyesen is ellátogatott az iskolákba, és nagyon elégedett volt a tapasztalataival. Időközben nekilátott a lakáskeresésnek is, de amikor a hálaadás ünnepére hazautazott, még mindig nem sikerült megfelelő új otthont találnia. A feladat nehezebb volt, mint hitte: olyan lakást kellett keresnie, amelyik mindhárom iskolához viszonylag közel van, és Sybil igényeinek is megfelel. Azaz legyen modern, napos, tágas, nagy belmagasságú, és szép kilátás nyíljk a tengerre. Ráadásul a bérleti díjak is szemérmetlenül magasnak tűntek a New York-iakhoz képest.

Blake imádta az új munkáját, és amikor hazajött látogatóba, legalább tíz évvel fiatalabbnak látszott. Sybil ránézésre is tudta, hogy a férje megtalálta a számítását. Az viszont még mindig aggasztotta, hogy nem sikerült megfelelő lakást találnia a család számára. Blake megígérte, hogy hálaadás után még nagyobb erőbedobással áll neki a keresésnek.

- És mi lenne, ha szállodában lalnánk? - vetette fel Charlie, miután az apja visszautazott San Franciscóba.

- Remélem, erre nem kerül sor - felelte Sybil komor arckifejezéssel. Ő nem szívesen költözött volna szállodába három gyerekkel, bármennyire tetszett Charlie-nak az ötlet. - Apu biztos talál majd valami jó lakást, mire eljön a költözés ideje - vigasztalta a kisfiát. Az ingatlanügynök egy ötvennyolcadik emeleti lakásra próbálta rábeszélni őket, ahonnan mesés kilátás nyílt a tengerre. Csak hát a Millennium Tower a kétes hírű Mission Streeten magasodott, ami nem éppen ideális környezet a gyerekeknek, jöllehet a toronyház a pénzügyi negyedben állt, több másik irodaépülettel körülvéve, és a környezet is ki-kupálódott az utóbbi években. Nem voltak viszont parkok és játszóterek a közelben, ahová Charlie lemehetett volna játszani. Maga a lakás nagyon puccos toronyházban volt, és Hongkongba költözött tulajdonosa már egy éve vevőt keresett rá, mindaddig sikertelenül. Az épülettel kapcsolatban ugyanis szerkezeti problémák merültek fel, ami megnehezítette a lakások értékesítését, ugyanakkor könnyebb volt lakást bérelni benne, akár jutányos áron is. Az ingatlanközvetítő éppen azon ügyködött, hogy egy - vagy két éves bérleti szerződést hozzon tető alá a tulajdonossal.

A felmerült szerkezeti kifogások ellenére a toronyház nagyszerű épület volt. Blake már alig várta, hogy megnézhesse a lakást, az ingatlanközvetítő pedig rajta volt az ügyön, hogy mihamarabb bejuthassanak. Több más lehetséges lakás is felmerült, és Sybil mindennap rácsörgött Blake-re, hogy megtudja, hogy áll a helyzet.

Időközben a gyerekek a karácsonyi szünet előtti utolsó hónap minden napját igyekeztek kiélvezni a New York-i iskoláikban. Andy arra használta ki a hátralevő időt, hogy sorra látogatta a barátait, illetve kosár- és hokimérkőzésekre járt. Caroline szemében a szülei még mindig szívtelen zsarnokok voltak, de azért ő is jól érezte magát a baráta társaságában. Úgy tervezték, hogy a karácsonyt még New Yorkban töltik, és csak újév napján repülnek át San Franciscóba. Sybil magában csak azért fohászkodott, hogy addigra összejöjjön az új lakás, és Blake is így volt ezzel. Mivel ez idáig nem jártak szerencséivel, mind a ketten egyre többet idegeskedtek. Blake december 1-jén szabaddá tette magát, hogy az egész napját lakáskeresésre fordítsa az ingatlanközvetítő társaságában. Nagyon bízott benne, hogy ezúttal rátalálnak az igazira. Képtelen volt felfogni, miért ennyire nehéz eleget tenni a felesége elvárásainak, elvégre mindössze: egy olyan, modern épületben lévő négyszobás lakásra vágytak, ami elég napos, tágas, és szép kilátás nyílik az ablakokból.

Aznap öt kiszemelt lakást terveztek felkeresni. Nem volt köztük a Millenium Towerben található, mert azt még nem sikerült leszervezni. Blake és Sybil azonban nagyon bizakodók voltak. Blake a megérkezése óta a Regencyben lakott, ahol hotellakosztályokat és szövetkezeti bérlakásokat

vehettek ki a szállóvendégek, ámde Blake nem tartott megfelelőnek egy ilyen átmeneti megoldást a család számára, nekik új otthonra volt szükségük.

Az ingatlanközvetítő a bérlakásán vette fel Blake-et egy ködös San Franciscó-i reggelen. Biztosította afelől, hogy aznap sikerrel járnak. Azt mondta, nem szokott a megérzéseiben csalódní. Blake csak remélni tudta, hogy igaza lesz. Hálás volt Sybilnek és a gyerekeknek, amiért hajlandók voltak belemenni a költözésbe, most viszont rajta volt a sor, hogy gondoskodják számukra a megfelelő otthonról.

Az első lakás, amit megnéztek, a 30-as években felhúzott épületben volt, a Pacific Heightson, a város egyik legelőkelőbb környékén. Maga a lakás viszont sötét és nyomasztó hangulatot árasztott. Habár lenyűgöző kilátás nyílt belőle, nem sugározta a modern életérzést, ami után Sybil áhítozott. Ráadásul északi fekvésű volt. Miközben a második lakás felé hajtottak, Blake azon morfondírozott, vajon sikerül-e minden szempontból megfelelő lakást találniuk. Nem vitte rá a lélek, hogy közölje a rossz hírt Sybillel. Miért fájdítsa feleslegesen azzal a szívét, hogy megint egy rossz lakást nézett meg? Valahol csak van San Franciscóban egy olyan bérlakás, ami megfelelő otthonuk lehet. Nincs mese, fel kell kutatnia. Kerül, amibe kerül.

Sybil lehetővé tette számára, hogy megvalósíthassa az álmát. Ezek után neki kötelessége rendes otthont találni a családjának. Ennyivel tartozik nekik, ha már nagylelkűen beleegyeztek, hogy ebbe a városba költözzenek miatta. Blake egy percre lehunyta a szemét, és a feleségére gondolt. Hiányzott neki Sybil. Amikor kinyitotta szemét, éppen egy

kereszteződésben álltak. Blake előtt egy impozáns épület körvonalai rajzolódtak ki. Pont olyan volt, mintha a New York-i Frick Múzeumra bámult volna. Korábban nem tűnt fel neki ez az épület, noha többször is végighajtottak a Pacific Hightson.

- Miféle ház ez? - kérdezte Blake, mert felkeltette a kíváncsiságát az épület. Inkább egy kisebb múzeumnak látszott, mint lakóháznak. Egy fasor takarásában állt, és csak a teteje kukucskált ki a lombkorona felett. Míves kertkapuja mögött hatalmas udvar terült el. A kert gondozatlannak tűnt.

- Ez a Butterfield-kúria - felelte az ingatlanközvetítő, miközben elhajtottak a stoptábla mellett. Blake kénytelen volt hátrafordulni, hogy ne veszítse szem elől a házat. Elbűvölte ez az európai stílusú épület. Pompásan festett, annak ellenére, hogy szemlátomást már egy ideje lakatlanul állt.

- Kik élnek itt? - kíváncsiskodott tovább.

- Már egy jó ideje senki. Ez a ház több mint száz éve épült. Már az 1906-os földrengés előtt is itt állt. Még a századfordulón építtette egy jelentős bankárcsalád. Aztán a gazdasági válság idején elvesztették a vagyonukat, ezért kénytelenek voltak eladni. Ezt követően többször is gazdát cserélt az ingatlan, mígnem öt vagy hat évvel ezelőtt az egyik bank érvényesítette a rá bejegyzett jelzálogjogát. Azóta üresen áll. Manapság már senki sem akar ilyen hatalmas házban élni. Tűi magas a fenntartási költsége, és személyzetet is kell fogadni, ami elég macerás dolog. Előbb-utóbb megveszi majd valaki, aki fantáziát lát a telekben, és ledózeroltatja az épületet. Nem hiszem, hogy a bank szívesen adná a nevét egy ilyen romboláshoz, mert ez elég rossz

reklám volna. Akár szállodaként is üzemeltethetnék. Erre a célra tökéletes, hiszen a telek sem kicsi. Csak hát ezen a környéken nincs erre igény. Így aztán üresen áll. Van benne vagy húsz hálószoba és több tucat cselédszoba. No meg egy bálterem. Az irodában pontos feljegyzés van róla, de jómagam még sosem jártam az ingatlanban. Az épület San Francisco történelmének része, ezért is szomorú, hogy eddig még nem találtak rá vevőt. Pedig a csúcstechnológiára épült iparágak köszönhetően a város vonzáskörzetében fellendült a gazdaság. A bank pedig szeretne megszabadulni tőle, ezért neveltségesen alacsony árat kér érte. De egy ilyen épület fenntartása rengeteg fejfájást okoz, ezért érthető, hogy senki sem csapott még le rá. – Blake bólintott. Könnyű volt belátni, hogy ez állhat a dolog hátterében. De még így lakatlanul és kissé elhanyagolt állapotban is méltóságteljesen festett az épület, és csak úgy' sugárzott belőle az elegancia. Blake azonnal látta, hogy már jó ideje nem volt gondos gazdája, aki törődött volna vele.

– Mi történt azzal a családdal, akik itt éltek? Butterworthök, ha jól értettem.

– A Butterfieldekkel? – helyesbített az ingatlanközvetítő.
– Gondolom, leléptek a színről, miután értékesítették az ingatlant. Vagy kihaltak. Mintha valami olyasmit hallottam volna, hogy Európába költöztek. Mindenesetre már nem tartoznak a San Franciscó-i társadalmi elithez. – Szomorú volt belegondolni, hogy egy olyan család, amely egykor pompás eleganciában és fényűzésben élt ebben a villában, csak úgy kihalt. Blake-et elbűvölte a ház és a róla hallott történet. Pillanatnyilag nem volt ideje ezen gondolkodni, mert aznap még négy másik lakás várt rájuk. Amikor később

visszament a piactértől délre fekvő irodájába, majd ezt követően a szállodájába, nem voltak hiú ábrándjai. Tudta, hogy Sybilnek egyik lakás sem tetszene. Este felhívta a feleségét telefonon, és elmondta neki, hogy ezúttal sem járt sikerrel.

- Előbb-utóbb csak rátalálsz az igazira - mondta a felesége, és megpróbált bizakodónak hangzani. - És mi a helyzet a Millennium Towerben lévő lakással? - kérdezte, habár nem szívesen lakott volna az ötvennyolcadik emeleten. Ennek már a pusztá gondolatába is beleszédült, és továbbra is aggasztotta, hogy egy földrengéseknek kitett országrészbe költöznek. Egy esetleges tűzvészről már nem is szólva. Nem lenne kellemes három gyerekekkel lesétálni onnan.

- A Hongkongban élő tulajdonos nem válaszolt a megkeresésre. Lehet, hogy nem szeretné bérbe adni a lakást.

- Hmm, még ez is - mondta Sybil, utalva az ötvennyolcadik emelettel kapcsolatos aggályaira. Ekkor Blake már kis híján megemlítette az üresen álló hatalmas kúriát, amit aznap reggel látott, de aztán más témára terelődött a szó, és megfélekedett róla. Lefekvés után megint eszébe jutott, és az ágyában fekvve megpróbálta elképzelni, milyen lehet belülről. Bár tudta, hogy nevetségesnek fog hangzani, másnap reggel telefonált az ingatlanközvetítőnek, és pusztán kíváncsiságból rákérdezett a vételárra. Volt abban a házban valami nagyon megkapó. Valami egészen különleges, diszkrét báj áradt belőle. Az ingatlanközvetítő közölte vele az irányárat. Blake elképedt, hogy milyen keveset kérnek érte.

- Kész vagyont emészt fel egy ilyen ház fenntartása, de szerintem a bank még kevesebbel is beérné érte. Azt beszélnek, hogy már az elárverezés is szóba került, de a bank

nem szeretné, hogy egy ingatlanspekuláns kezébe kerüljön, aki esetleg földig rombolja a házat. A telek többet ér, mint amennyiért meghirdették. – Az ingatlanközvetítő alacsonyabb árat mondott a házra, mint amennyibe a korábban megnézett, eladásra kínált lakások kerültek. Ráadásul azok nem is tetszettek Blake-nek. A San Franciscó-i ingatlanárak az egekben jártak. Még a tribecai loft lakásukért is tízszer többet kaptak volna, mint amennyit a Butterfield-kúriáért kértek. Ennyiért igazán alkalmi vételnek tűnt.

– Milyen állapotban van, mármint belülről?

– Fogalmam sincs, de rákérdezhetek. Szeretné megnézni?
– kérdezte meglepődve az ingatlanközvetítő. A ház szöges ellentéte volt azoknak az elvárásoknak, amelyeket korábban felvázoltak. Új építésű, modern lakást akartak, nem pedig egy ódon házat. Ráadásul bérelni, nem pedig megvásárolni. És ez így is volt, csak Blake nem számolt azzal, hogy ez az ódon, lakatlan ház ennyire befészkelje magát a gondolataiba.

– Nem hinném, hogy érdemes személyesen megtekintenem. Pusztán kíváncsiságból kérdeztem. A feleségem kitekerné a nyakamat, ha megvenném.

– Ha tetszik a ház, akkor érdemes alámenni az irányárnak – magyarázta az ingatlanközvetítő nyugodt hangon Blake-nek, és úgy tett, mintha nem hallotta volna a feleségével kapcsolatos megjegyzését.

Blake nem igazán akart alkudozni, mert az irányár már amúgy is nagyon alacsony volt. Elég egy kicsit kipofozni a házat, és jóval magasabb áron tudják majd eladni, ha elköltöznek San Franciscóból. Ha pusztán befektetésként

tekintett az ingatlanra, már akkor sem tűnt ostoba ötletnek a megvétele.

- Lehet, hogy mégiscsak megnézem a házat. Pusztán kíváncsiságból - mondta színlelt közönnyel.

- Mindjárt visszahívom - rakta le a telefont az ingatlanközvetítő. Így is lett, öt perc múlva megint vonalban voltak. Időközben a hölgy megszerezte a ház kulcsait az irodavezetőtől, és a banknál is utánanézett az ingatlanak. Megerősítették, hogy már jó ideje árulják, de még nem találtak rá vevőt. Egyértelmű volt, hogy szeretnének mihamarabb túladni rajta. - Ha Önnek is megfelel, akkor délben megmutathatom magának az ingatlant. - Blake nagy számárnak érezte magát, mégis belement. És pontban 12 órakor a ház műves kapuja előtt kiszállt a taxiból.

Ahogy körbesétálták a házat, Blake-nek olyan érzése támadt, mintha időutazáson venne részt. Visszacöppent a huszadik század elejére. Antik környezetben lépkedett, de lenyűgözően szép és elegáns díszletek között. Faragott díszlécekkel szegélyezett falak, fakazettás könyvtárszoba, gyönyörűen lakkozott parketta, és a Versailles pompáját felidéző bálterem emelte a palota színvonalát. Inkább múzeumnak vagy hotelnek nézett ki, mint lakóháznak. Ráadásul az épületet belülről meglepően jó állapotban találta. Nyoma sem volt rejtett hibáknak. A konyhában egész halom kis harang sorakozott, melyekkel a kúria fénykorában a szolgálkat hívták magukhoz. A társalkodószobák mérete is egészen lenyűgözte. Ráadásul az összes hálószoba ugyanazon az emeleten helyezkedett el. Minden hálószobához tartozott egy kis öltözőszoba és nappali, továbbá egy tágas fürdőszoba.

A vendégszobák külön szinten helyezkedtek el. Ezekhez is tartozott márványkandallóval felszerelt nappali, ahonnan lélegzetelállító kilátás nyílt az udvarra. A cselédek és a szolgák szobái pedig a legfelső szinten kaptak helyet. Bármelyik többgenerációs család kényelmesen elfért volna benne, és még egy sereg szolgát is el tudtak volna szállásolni. Blake fel-le kaptatott a lépcsőházban, újra és újra felmérte a különböző emeleteket. Feltűnt neki, hogy a konyhát az idők során modernizálták, de még így sem felelt meg teljesen a mai igényeknek.

- Milyen elképesztő ez a ház - mondta áhítattal, miután mindent másodszor is alaposan szemügyre vett.

- Szeretne ajánlatot tenni rá? - kérdezett rá nyíltan az ingatlanközvetítő. Blake csendben álldogált, és a gondosan kimunkált mennyezetre emelte a tekintetét, mintha komolyan fontolóra venné a kérdést. Ekkor vette észre, hogy az összes csillárnak nyoma veszett. Ezeket pótolniuk kellene. Már pusztán a méretei miatt is, egy ekkora házat berendezni bútorokkal komoly kihívást jelentene.

- Azt hiszem, igen - felelte csendesen, és közben alig ismert rá a saját hangjára. - Még ha egyetlen napig sem fogunk itt élni, akkor is remek befektetés lenne. Feltéve, hogy jó árat tudunk kialkudni érte. Elég egy belső tisztasági festés, és ki kell szabadítani a bedeszkázott ablakokat, s máris jelentős változás érhető el. - Blake nem tudta eldönteni, hogy saját magát vagy az ingatlanközvetítőt próbálja-e meggyőzni. Azt viszont tudta, hogy egyelőre nem mondja el Sybilnek a dolgot. Képtelen lett volna neki elfogadható magyarázatot adni a döntésére, és ez a ház minden volt, csak az nem, amire a felesége vágyott. Végül

pimaszul alacsony árajánlatot tett a házért, csaknem megfelezte a bank által megadott irányarat. Úgy érezte, hogy egy próbát megér. Mintha csak Las Vegasban rulettenne. Szinte biztos volt benne, hogy ennyiért nem kapja meg, de jó móka volt alkudozni egy kicsit. Már pusztán a telek mérete és elhelyezkedése alapján bomba üzlet lett volna, ha elfogadják az ajánlatát.

Az ingatlanközvetítő egy órával később át is küldte az árajánlat tervezetét az irodájába, Blake pedig aláírta a szükséges papírokat. Olyan volt, mintha csak valami jó tréfa lenne az egész, amit maga sem vesz komolyan. Arcátlanul alacsony árat ajánlott egy olyan házért, ami senki másnak nem kellett. Aznap már nem is foglalkozott többet a dologgal, lekötötték a figyelmét az értekezletek. Csak délután hat körül végzett. Íróasztalához érve az ingatlanközvetítő üzenete várta. Mindössze annyi állt benne, hogy hívja vissza telefonon. Még mielőtt visszaindult volna a szállodájába, Blake sort kerített a hívásra. Szinte biztos volt benne, hogy a bank elutasította az ajánlatát, és ezt akarják vele közölni. Abban már kevésbé volt biztos, hogy ennek örülnie kellene-e, vagy sem.

- A Butterfield-kúria az öné, Mr. Gregory - mondta az ingatlanközvetítő ünnepélyes hangon. Beletelt egy kis időbe, mire Blake-nek sikerült felfognia a szavait. - A ház az öné - ismételte meg az ingatlanközvetítő. - A bank elfogadta az ajánlatát. Két héten belül le akarják zárni az ügyletet. Ennyi ideje van a házat alaposan átvizsgálni. - Blake-nek csupán egyetlen esélye maradt arra, hogy kitérőleg az üzletből: ha valami előre nem látható, rejtett hibát talál a házon.

- Uramisten - sóhajtotta, és leroskadt a székére, mint akit letaglóztak. Csak arra tudott gondolni, hogyan fogja ezt beadni a feleségének. Épp az imént vett egy csaknem félhektáros telket, amin egy közel kétezer négyzetméteres, 1902-ben épült kúria áll, többszobás szobával és bálteremmel. Először pánik tört rá, amikor elképzelte, milyen képet vág a felesége, ha meghallja, de aztán elnevette magát. Még mindig visszaléphet az üzlettől, ha nagyon akar, hiszen a ház állapotfelmérése még hátravan. De nem akart visszalépni. Maga sem tudta, miért. Habár ez teljesen eszement vallomásnak hangzott, de beleszeretett abba a házba. „Ez biztos a középkorúak krízise próbált valami épkezláb magyarázatot találni az érzelemkitörésére. Először elfogadtam ezt a San Franciscó-i állást, majd megvásároltam egy száztizenöt éves kúriát. Hát Sybil biztos nem erre gondolt, amikor valami modern lakás bérelését ecsetelte.

Miközben Blake visszasétált a szállodába, azon morfondírozott, vajon mi üthetett belé, hogy ilyen örült döntéseket hoz mostanság? De bármi volt is az oka, végre az övék egy ház, ahol élhetnek. És ezt a házat olyan jutányos áron kapták meg, hogy ezt szinte meg sem fogja érezni a családi kassza. Legalább ezért nem orrolhat meg rá Sybil. Elég kifesteniük, és a Butterfield-kúriából máris luxusszínvonalú otthon lesz. Egy rövid időre biztosan megteszi, a későbbiekben pedig, ha úgy alakul, busás haszonnal túladnak rajta. Csupán erről kell valahogy Sybilt meggyőznie. Csakhogy tudta: a bankkal nem volt nehéz dűlőre jutnia, de Sybillel annál nehezebb lesz. De végül is senki sem fog belehalni abba, ha néhány évig egy ilyen hatalmas házban kell élnie. Biztos jó móka lesz.

- Ez itt a Gregory-kúria - mondta ki hangosan, és felnevetett.

Második fejezet

Blake egész héten azon törte a fejét, hogyan tálalja Sybilnek a Butterfield-kúria megvételét. Sok tépelődés után arra az elhatározásra jutott, hogy ez nem telefontéma. Képtelen volt felhívni a feleségét, hogy elmondja neki a nagy hírt. Még a fényképek sem adták volna vissza a hely valódi szépségét, nemhogy egy távolsági beszélgetés! Azt is nehéz lett volna elmagyarázni telefonon, hogy hosszú távon ez milyen jó befektetés. Sybilnek személyesen kellett látnia azt a lenyűgöző helyet, szavakkal nem lehetett leírni a varázsát. Blake úgy érezte, tartozik ennyivel a feleségének. Nagyon is jól tudta, hogy már a San Franciscó-i állásajánlat elfogadásával is próbára tette a házasságukat. Most pedig még tovább feszíti a húrt. Egy olyan házba szándékozik beköltöztetni a családját, ami pont az ellentéte annak, amiről a felesége álmodott. Titkon mégis reménykedett benne, hogy Sybil is beleszeret a kúriába, akárcsak ő. Volt valami csábító abban a házban, aminek képtelenség ellenállni. Mintha lelke lett volna, mintha csak életre kelt volna. Blake szíve mindig összeszorult, ha kóbor kutyákat és ha hajléktalan gyermekeket látott. Amikor néhány évvel ezelőtt Indiában jártak, a legszívesebben a fél országot magával hozta volna. Csakhogy ezúttal az erős érzelmeket egy ház váltotta ki belőle, nem pedig egy élőlény. Miközben körbesétálta, valami megmagyarázhatatlan kötődést érzett iránta.

Blake visszament az épülethez az ingatlanközvetítővel, és több száz fotót készített a telefonjával. Minden szobát,

minden apró részletet külön lefényképezett. A képek azonban nem igazán adták vissza a ház hangulatát, sötétebb és komorabb helynek tűnt, mint a valóságban, és legfőképp sokkal hatalmasabbnak. Blake végül úgy döntött, hogy személyesen mondja el a feleségének, milyen házat vett. Péntek éjjel felszállt a New York-i járatra, és előzetes bejelentés nélkül, meglepetésszerűen hazarepült. Sybil igencsak elcsodálkozott, amikor szombat reggel hat órakor váratlanul becsusszant mellé az ágyba a férje. Először elképedve bámult rá, majd felült az ágyban, és elmosolyodott. Nem akart hinni a szemének. Blake átkarolta, a párnájára hajtotta a fejét, és szinte azon nyomban félálomba merült.

- Te meg mit keresel itt? - kérdezte Sybil megrökönyödve.

- Hiányoztál - felelte Blake, majd visszahúzta maga mellé az ágyra a feleségét. Sybil mosolygott, őszintén örült, hogy a férje hazajött. A közösen eltölthető hétvége váratlan ajándék volt. Eredetileg úgy tervezte, hogy cikket ír a *The New York Times*nak a Metropolitan Múzeumban nyílt építészeti kiállításról, s az anyagot hétfő reggelre ígérte a szerkesztőségnek, így nem volt túl sok szabad ideje. Mivel azonban a három gyerek csinált magának programot a hétvégére, idejük jelentős részét kettesben tölthették. Sybil szorosán odabújt Blake mellé az ágyban, és együtt szundítottak még néhány órácskát. A San Franciscó-i járat az erős hátszél miatt hamar megérkezett New Yorkba, így Blake csupán egy-két órát aludt a gépen. Mégis kipihenten ébredt fel a felesége mellett. Még lustálkodott egy keveset, majd egy jót nyújtózkodott.

- Ez igazán szép ajándék - mondta Sybil vidáman, amikor kikászálódott az ágyból, és kiment a konyhába reggelit készíteni. Andy és Caroline már megreggeliztek, Caro pedig kikészített egy tál kukoricapelyhet Charlie-nak az asztalra. Tett mellé egy feketeáfonyás süteményt is. Charlie még a tévé előtt ült, és valami rajzfilmet nézett. Az iPad-je is nála volt, amire Sybil töltött le neki filmeket, így nem volt híján a szórakozási lehetőségeknek. Amikor meglátta az apját, örömeiben felkiáltott, de a következő pillanatban már megint a tévét bámulta, így Sybil és Blake kettesben ültek asztalhoz.

- Le kell adnom egy cikket a *The New York Times*nak. De majd vasárnap éjjel megírom, miután te már visszarepültél San Franciscóba. Azt hittem, hogy ezen a hétvégén dolgoznod kell - mondta mosolyogva Sybil, és letett a férje elé egy nagy tányér szalonnás tojásrántottát. Rakott mellé kovászos pirítóst is, amit Blake annyira szeretett. Jó volt ismét itthon lenni, Blake mégsem tudott ellazulni. Szörnyen nyomasztotta, hogy még nem vallotta be Sybilnek a házvásárlást.

- Lett volna munkám bőven - felelte-, de látni akartalak.
- Alighogy kimondta a szavakat, Sybil egyből észrevette férje tekintetében, hogy ezúttal nem csupán egy hirtelen ötlettől vezérelve látogatott haza. Túl jól ismerte őt, így a legkisebb jel sem kerülte el a figyelmét. Borzongás futott végig a hátán. Vajon mivel fog Blake előrukkolni? Lehet, hogy összejött valami nőcskével San Franciscóban, és most akarja bevallani? Habár még sohasem lépett félre, de az elmúlt hetek váratlan húzásai után Sybil már ezen sem lepődött volna meg.

- Történt valami említésre érdemes ezen a héten San Franciscóban? - kérdezte színlelt magabiztossággal, és közben figyelte a férje reakcióját. Látott valami furcsát a tekintetében, amit képtelen volt megfejteni. Amikor pedig válaszolt a kérdésre, a tényérjára szegezte a eszmét, mintha nagyon lefoglalná a tojásrántottája.

- Semmi különös, csak egy csomó értekezlet. Még mindig nem sikerült felvennem a munkatempót.

- Problémáid vannak a munkatársaiddal?

- Dehogy. Ezt miért kérdezted?

- Csak nem tudom hova tenni a váratlan látogatásodat. Te pedig még nem árultad el nekem, miért jöttél haza.

- Mi van, keresztülhúztam a számításodat? - Blake hangjából némi sértettség csendült ki. Felmerült benne, hogy a felesége esetleg már annyira hozzászokott a távollétéhez, hogy most nem tud mit kezdeni a társaságával. Még az is előfordulhat, hogy *neki van* valakije, és már eszében sincs elköltözni New Yorkból. Mindketten zaklatottak voltak, ami nem is csoda azok után, mennyi változáson mentek keresztül az utóbbi időben, és mennyi nehéz döntést kellett meghozniuk.

- Dehogyan. Ez a te otthonod, ne butáskodj már. Én pedig repesek az örömtől, hogy viszontlátlak - mondta Sybil könnyedén, de már biztos volt benne, hogy nyomja valami a férje bögyét. Mintha bűntudata lenne. Mihamarabb ki akarta húzni belőle, mi áll a dolog hátterében. - Csak van egy olyan érzésem, hogy nem véletlenül jöttél haza a hétvégére. Hogy nem csupán azért vagy itt, mert hiányzott neked a társaságom. - Sybil egyenesen a férjére nézett, de Blake vagy egy percig némán bámult maga elé. Tudta, hogy már nem

halogathatja tovább a dolgot. Nem is akarta, hiszen éppen azért jött haza, hogy bevallja neki.

- Valamit el kell mondanom - kezdett bátortalanul a mondandójába Blake. - Méghozzá négyszemközt. - Sybil összefonta a karját, mint aki rossz hírre számít, Blake pedig előhúzta a zsebéből a mobiltelefonját, és kirakta az asztalra, hogy megmutathassa feleségének a házról készült képeket. De előbb el kellett mondania neki, mit tett.

- Beleszerettél valakibe San Franciscóban? - kérdezte Sybil összezavarodottan. Blake-et már maga a felvetés is elborzasztotta.

- Te megőrültél? Természetesen nem. Beléd vagyok szerelmes. - Blake odahajolt a feleségéhez, és megcsókolta. - De valami olyasmit tettem ezen a héten, ami engem is meglepett. Első hallásra elég meredeken fog hangzani, de hidd el, valójában nem az. Idővel te is belátod majd, hogy tökéletes döntést hoztam. - Ez ugyanúgy hangzott, mint amikor Blake felvezette a San Franciscó-i álláslehetőséget. Sybil egyszerűen nem értette, mi ütött már megint a férjébe. Korábban soha nem rukkolt elő váratlan dolgokkal, most viszont futószalagon gyártja a meglepetéseket. Sybilnek nem tetszett ez az új műsor. Úgy érezte, eltávolodott tőle a férje, ami nyugtalanította. De legalább nincs másik nő a képben. Leült hát, és türelmesen várta, hogy Blake előadja a mondandóját. A férje pedig vett egy mély levegőt, és belevágott a közepébe. - A héten vettem egy házat. Csak úgy. Nehéz elmagyarázni, honnan jött az ötlet. Nem igazán tudom, mi történt velem. Csak megláttam, és beleszerettem. Remélem, neked és a gyerekeknek is tetszeni fog majd. Fantasztikus egy ház, nekem elhiheted.

Blake egyáltalán nem úgy festett, mint aki viccel. Sybilnek pedig hirtelen eszébe jutott egy ház, amit a párizsi nyaralásuk alatt láttak. Az 1920-as években épült kínai pagoda már jó ideje vevőre várt. Elég jó környéken volt, és Blake látott benne fantáziát. Úgy gondolta, nem lenne rossz móka, ha saját pagodát üzemeltetnének Párizsban. De amúgy Blake nem ugrott ész nélkül fejest a dolgokba. Párizsban is észszerű döntést hozott, és nem tett ajánlatot a pagodára. Eddig mindig a józan ész diadalmaskodott, ezért sem értette, mi ütött az utóbbi időben a férjébe.

- Milyen házat vettél? És ezt miért nem beszélted meg velem? - Eddig a kapcsolatukban közösen hozták a döntéseket. Sybil éppen azt szerette a házasságukban a leginkább, hogy egyenrangú partnerek voltak. Most viszont úgy érezte, meghibbant a férje, és önhatalmúlag hoz megfontolatlan döntéseket.

- Nem hittem volna, hogy elfogadják az ajánlatomat. Csak blöfföltem, mintha egy pókerpartin lennék, és bejött. Ezt nehéz lett volna elmagyarázni telefonon. Nevetségesen alacsony árat ajánlottam a házért, és mégis rábólintottak. Erre aztán tényleg nem számítottam. Tényleg alig került valamibe. Ha pedig egy kicsit helyrepofozzuk, és felcuppantunk rá egy kis festéket, akkor nagyon takaros otthon lesz. Amikor majd elköltözünk San Franciscóból, jó nagyot fogunk ezen az üzleten szakítani. - Sybil összevonta a szemöldökét. Nem hangzott valami jól a történet. Főleg a „helyrepofozzuk” és a „felcuppantunk rá egy kis festéket” részeket találta aggályosnak. De az sem volt valami megnyugtató, ahogy Blake nagyszerű befektetésként próbálta

előadni a házat. Inkább úgy hangzott Sybilnek, mintha valami nehezen eladható házat sóztak volna a férjére.

- Akkor mi vele a baj? Miért volt olyan olcsó? És különben is, mennyibe került? - Sybil már kezdett attól tartani, hogy a férjének elment az esze, és a két fiatal milliárdos vállalkozó hatása alá kerülve, teljesen elvesztette a valóságérzékét. Ám amikor megtudta, mennyit fizetett a házért, maga is meglepődött. Nem hitte volna, hogy ennyiért bármit is lehet kapni, de az ár alapján biztos volt benne, hogy a ház nagyon lepukkant állapotban van. Arra pedig végképp nem vágyott, hogy San Franciscóban egy nagy felújítással kezdjen. Úgy képzelte, hogy gondtalanul és szabadon töltenek el két évet abban a városban. Sybil eddig azt hitte, csupán két évre terveznek, nem tovább. Ezért is tartották meg a tribecai lakásukat. És ezért nem is szándékoztak lakást vásárolni San Franciscóban. Sőt, még a bútorokat is bérelni akarták, legfeljebb az IKEA-ból vesznek ezt-azt, ha nagyon kell. Sybil egyáltalán nem úgy készült, hogy állandó lakhelyet alakít ki San Franciscóban. Erre a férje bejelenti, hogy vett ott egy házat.

- Amúgy nincs vele semmi baj - próbálta Blake megnyugtatni. - Csak kissé eltér a megszokott házaktól. Mondhatnám azt is, hogy része San Francisco történelmének - tette hozzá lágyn hangon, de maga is érezte, hogy ez elég suta magyarázat. Mindenáron megpróbálta meggyőzni Sybilt, hogy a ház igenis jó vétel. - Úgy néz ki, mint a Frick - folytatta Blake, majd a telefonja után nyúlt, hogy megmutassa a házról készült képeket. Sybil megrökönyödve bámult rá.

- Mint a Frick? Ezt meg hogy érted? A stílusa vagy a mérete hasonlít hozzá? - Sybil már a Frick szó hallatán halálra rémült, bár kétségtelen, hogy az volt az egyik kedvenc múzeuma.

- Mindkettő - vallotta be őszintén Blake, majd felmutatta az egyik legjobb képet, amit kívülről készített a házról. Még a telefon kijelzőjén is hatalmasnak és előkelőnek tűnt, és Sybil tátott szájjal bámult a fényképre.

- Neked elment az eszed? Ez a ház úgy néz ki, mint a városi könyvtár. Mekkora az alapterülete? - Sybil egyből a lényegre tért. Blake arcizma megrándult, de azért őszintén válaszolt.

- Közel kétezer négyzetméteres a ház, a telek pedig majdnem fél hektár. A Pacific Hightson található, ami a legjobb környék a városban. Az utca túloldalán van egy park és egy játszótér, ahova lemehet Charlie játszani. Hidd el, Sybil, ez egy káprázatos hely! Bízz bennem! Ez a legsodálatosabb ház, amit valaha láttam.

- Mióta rajongsz ennyire a házakért? Meg sem akartad nézni ezt a lakást, amikor rátaláltam. És miután megvettük, szinte mindig mély kómába zuhantál, amikor lelkesen magyarázni kezdtem neked, milyen átalakításokat tervezek rajta. Amúgy mikor épült ez a ház? Csak réGINEK néz ki, vagy tényleg réGEN épült? - kérdezte Sybil, de elég volt a képre néznie, és már maga is tudta a választ. Ami pedig a régi korok építészetét illeti, erről a témáról sokkal többet tudott a férjénél.

- 1902-ben épült - felelte Blake félénken. - Nézd a dolgot a jó oldaláról, hiszen nem dőlt össze az 1906-os földrengés során. Legalább emiatt nem kell aggódnod. - Blake mindent

bevetett, hogy jobb belátásra bírja a feleségét, de eddig nem járt sok sikerrel.

- Nem kell ahhoz földrengésnek bekövetkeznie, hogy egy ilyen idős ház összedőljön. Magától is bármikor a nyakunkba szakadhat a mennyezet.

- Gyönyörű épület, ami belülről kifogástalan állapotban van. Faragott díszlécekkel szegélyezett falak, márványkandallók, nagy belmagasság, fakazettás könyvtárszoba, bálterem, és lélegzetelállító kilátás. Hát mi kell még? - mondta Blake, és megmutatta a feleségének a többi fényképet is. Sybil mogorva arckifejezéssel lapozgatta végig a képeket.

- Blake, neked tényleg elment az eszed. Biztos valami krízist élsz át, vagy valami mentális problémád van. Először bevállaltál egy munkát San Franciscóban, és az egész családnak költöznie kell miattad, most pedig itt van ez. Mégis hogy gondoltad, hogy egy 115 éves, kétezer négyzetméteres hodályban fogunk élni? Belegondoltál abba, milyen nagy meló tisztán tartani egy ilyen kúriát? Vagy abba, hogyan lehet élni benne? Örült ötlet.

- Néha az örült ötletek a legjobbak - felelte Blake, és csibészes mosoly ült ki az arcára. Férje bűnbánó arckifejezéséből Sybil nyomban megértette, miért csak utólag szólt neki a házvásárlásról. Sybil nem engedte volna neki, hogy ajánlatot tegyen a házra, és ezt Blake is tudta. - Időnként úgy adódik, hogy le kell ráznod minden előítéletedet, és fejest kell ugrani a kalandba - folytatta Blake belelkesezve. Mintha azt akarta volna, hogy a feleségét is magával ragadja az a szenvedély, amit a San Franciscó-i állásajánlat elfogadása óta érzett.

- Lehet, hogy így van. De nem a feleségeddel és három gyerekekkel. Nekünk is megvan a saját életünk New Yorkban, itt ez a lakás, amit szeretünk, és nekem is van munkám. Blake, nem vagyunk már gyerekek.

- De te nem szeretnél valami izgalmas kalandba belevágni? - kérdezte Blake, és Sybil alaposan belegondolt a kérdésbe. Az őszinte válasz az lett volna, hogy nem. Blake-nek elment az esze. Neki viszont nem.

- Nekem már az is éppen elég nagy ugrás, hogy San Franciscóba költözünk. - Sőt, lehet, hogy túl nagy. De ebbe már időközben beletörődött. Most viszont azt kérte tőle a férje, hogy egy hatalmas kúriában éljen, amit karban kell tartani, és bizony a „felcuppantani rá egy kis festéket” kérés elég nagy kihívásnak tűnt számára. - Egyáltalán átvizsgáltad már a házat egy szakértővel?

- Természetesen. Már mindent átnéztek, és jövő hétre készen lesznek. A vízvezetékek és az elektromos hálózat nem most készült, de megfelelő állapotban vannak. Az épület pedig szilárd alapokon áll, erről biztosíthatlak. Igazán pazar otthont fogunk teremteni abban a házban, Sybil.

- Igen, a brunei szultán biztos egyetértene. De mihez kezdünk mi közel kétezer négyzetméterrel?

- A cselédszobákat nem muszáj használatba vennünk, maradhatnak lezárva, vagy tárolóhelyiségként is szolgálhatnak. A vendégek számára kialakított szintet sem kell belaknunk, ha nem szeretnéd. Elég, ha a földszinti társalgókat használjuk, meg a család számára kialakított hálószobákat és a konyhát. - Blake mindent előre eltervezett. Sybil nem tudott rá ezért haragudni, így elmosolyodva csóválta a fejét.

- Attól tartok, már nem igazán merlek egyedül hagyni San Franciscóban. A jó ég tudja, milyen döntést hoznál nélkülem legközelebb. - Sybilt szemmel láthatóan aggasztotta, hogy az utóbbi időben Blake nélküle döntött mindenről, kész tények elé állítva a feleségét, aki kénytelen beadni a derekát, akár tetszik neki a döntése, akár nem. Mégsem szólt neki előre.

- Nincs rá mentségem, de nem tudtam ellenállni. Már első pillantásra tudtam, hogy ez egy különleges ház, amit nem szabad elszalasztani. Tudom, hogy nem ilyen otthonban gondolkodtunk, de szerintem te is bele fogsz szeretni, amint meglátod. - És ha nem? Sybil legszívesebben ezt kérdezte volna. Ezek után ugyan milyen választási lehetősége maradt? Vagy jelenetet rendez, és ragaszkodik hozzá, hogy a férje visszalépjen az üzlettől, vagy beletörődik. Nagyon úgy festett, hogy számára egyetlen út maradt: támogatnia kell Blake-et, még akkor is, ha kétes döntéseket hoz, melyek szöges ellentétben állnak a saját vágyaival, terveivel, és nem utolsósorban a racionális gondolkodással. És ha mindenben enged neki, akkor vajon milyen messze fog még elmenni? Ez is aggasztotta Sybilt.

- Valamit meg kell ígéred nekem, Blake Gregory. A jövőben nem hozol nélkülem egyetlen fontos döntést sem. Az mégsem járja, hogy megveszel egy házat, anélkül, hogy előtte kikérné a véleményemet. És nem érdekel, milyen jutányos áron sikerült megvenned. Megegyezhetünk ebben? - Blake teljes egyetértésben rábólintott.

- Ezt megígérem neked. A San Franciscó-i állásajánlatot megvitattam veled, de ez a ház egyszerűen kivetette rám a hálóját.

- Addig jó, amíg nem egy nő teszi ugyanezt - dörögte az orra alatt Sybil, és ismét szemügyre vette Blake telefonján a házról készített fényképeket. Kétségtelenül gyönyörű épület lehetett egykor, és még most sem mutatott rosszul. De annyira hatalmasnak tűnt. Lehetetlen egy ekkora házat otthonossá varázsolni, belakni és fenntartani! Ez a ház egy olyan régmúlt korszak stílusjegyeit viselte, melyek a mai modern világban már értelmüket veszítették, és nem léteztek. A Frickben sem élt volna szívesen, hiába imádta azt a múzeumot. - Komolyan gondolod, hogy mi és a gyerekek jól fogjuk magunkat érezni abban a házban? - Emellett azt sem tudta elképzelni, hogyan és miből fognak egy ekkora házat bebútorozni. Ezért ezt is szóvá tette.

- Charlie majd görkorcsolyázhat a bálteremben. Azt biztos imádni fogja. És gondolj csak bele, milyen remek partikat rendezhetnek ott a gyerekek! Ráadásul a bank értesített róla, hogy az eredeti bútorok java részét egy raktárban helyezték el megőrzésre. Az egyik korábbi tulajdonos úgy vélte, hogy jól jöhetnek majd, ha esetleg múzeumot rendeznek be a házban. De az is lehet, hogy csak az eredeti tulajdonosok iránti tiszteletből döntött így. Nem tudom, milyen állapotban vannak, de átnézhetjük a raktárban, hogy eldöntsük, mit tudnánk felhasználni belőlük a ház berendezéséhez.

- Mindenképp a saját szememmel akarom látni - jelentette ki Sybil kissé zaklatottan. Muszáj volt megnéznie, megint milyen kalamajkába rángatta bele őket a férje. Megpróbált jól hozzáállni a dologhoz, de nem volt könnyű.

- Én is ezt akarom - bátorította Blake, aki már megkönnyebbült kicsit, miután túl volt a bejelentésen. - A

saját szemeddel kell látnod! – Izgatott és büszke volt, ahogy ezt kimondta. Sybil ránézett, és nem tudta eldönteni, hogy legszívesebben megölné vagy megcsókolná-e a férjét.

– Veled együtt megyek vissza San Franciscóba. Majd a repülőgépen írom meg az újságcikkemet. – Egy percig sem akart tovább várni. Ha pedig még ki is kell festetni a házat, akkor jobb lesz azon nyomban nekifogni. Különben nem lesznek készen a beköltözésig. Már csak három hét maradt, addig mindent el kellett rendeznie. Jelenleg a helyzet úgy állt, hogy sokkal többről lesz szó, mint egy átlagos költözés. Nem elég csupán pár bútort bérelni, és beköltözni egy kész lakásba, ahol aztán már minden megy magától. Pedig már ehhez sincs sok kedve. Mostanra kiderült, hogy a férjének köszönhetően sokkal nagyobb fába vágták a fejszéküket. Az is lehet, hogy Blake teljesen becsavarodott, és képtelenség lesz mindent időre összehozni és elrendezni. Ő maga inkább ezt az utóbbi variációt tartotta valószínűnek.

– Haragszol rám, amiért megvettem ezt a házat, Syb? – kérdezte Blake a feleségétől, és látszott rajta, hogy komolyan aggódik. Sybil rámosolygott.

– Előbb látnom kell, mit vettél, majd utána eldöntöm. Addig is szabadlábba helyezlek, de csak próbaidőre. – Ez így elég korrekt válasznak tűnt Blake-nek. Tisztában volt vele, hogy ezúttal messzire ment. Először az új állása, majd a költözés, most pedig a Butterfield-kúria. – Jobban teszed, ha mostantól nem csinálsz semmi ostobaságot.

– Megígérem, hogy nem fogok – mondta Blake, és a feleségére mosolygott. Hálás volt érte, hogy egy ilyen rendkívüli teremtés mellett élhet. Tudta, hogy szerencsés ember, és a felesége is szerencsés asszonynak érezte magát

mellette, de ezúttal fogalma sem volt róla, mihez kezdjenek egy több mint százéves kúriával. Akármilyen szép is az épület, akkor is nagy kihívást jelent.

Együtt töltötték a hétvégét, sokat beszélgettek, és elvégezték a ház körüli tennivalókat. Amikor pedig a gyerekek elmentek otthonról, összebújtak egy kicsit az ágyban. Sybil megbeszélte a házvezetőnőjükkel, hogy már vasárnap jöjjön át hozzájuk, és vigyázzon a gyerekekre, így Blake-vel együtt utazhatott San Franciscóba. Délután hat órakor szálltak fel a repülőgépre, és helyi idő szerint este 9:15-kor érkeztek meg. Ekkor New Yorkban már éjfél is elmúlt. Sybil másnap reggelre megbeszélte egy találkozóval az ingatlanközvetítővel, hogy maga is megnézhesse a házat. Blake-nek értekezletei voltak, így nem tudott vele tartani, de így is szinte biztos volt benne, hogy a felesége is beleszeret majd a házba. A közösen eltöltött hétvégén már ezernyi kérdésére válaszolt, és a gyerekeknek is mesélt az új otthonukról. Charlie-nak tetszett az ötlet, hogy a bálteremben görkorcsolyázhasson, Andy pedig elégedetten nyugtázta, hogy a ház pont úgy néz ki, mint a jegybank. Caroline először látni akarta a hálószobájáról készített fényképet, de utána azt mondta, hogy nagyon menő. Nem voltak teljesen lenyűgözve az ötlettől, de Sybil úgy vélte, hogy idővel egy kis ráhatással meggyőzhetőek lesznek. Ehhez persze az kell, hogy mindketten úgy érezzék, megtalálták a család számára a megfelelő új otthont. Blake így is gondolta, ő viszont még nem.

- Laknak a házban szellemek? - kérdezte Charlie, és elég rémültnek látszott, amikor először meglátta a házról készült képeket. Sybil rámosolygott.

- Ne butáskodj, természetesen nem. Ne rémítgesd feleslegesen magad, ilyesmik nem is léteznek. - Caroline ekkor elkezdett szellemhangokat kiadni, de Sybil azonnal leteremtette, ezért gyorsan abbahagyta az ugratást. Egy hatéves gyereket még könnyű megijeszteni. - Ha pedig mégis élnek ott szellemek, akkor remélem, tudják kezelni a porszívót és a felmosóröngyöt - ütötte el tréfásan a dolgot Sybil, és Charlie felnevetett.

Sybil magával vitte a San Franciscóba tartó repülőgépre a *The New York Times*nak ígért cikkhez készített jegyzeteit és kutatási anyagát, így amíg Blake egy filmet nézett, ő a laptopján írta az újságcikket. Aztán még egyszer átnézte a házról készült fotókat. Még mindig nem értette, hogyan rángathatta bele Blake egy újabb embert próbáló kalandba. Annak azonban örült, hogy nem volt mérges a férjére a történetek miatt, csak kicsit szkeptikus és nyugtalan, még ha a Butterfield-kúria tényleg olyan jó befektetésnek bizonyul is, mint amennyire Blake remélte. Mire a repülőgép földet ért San Franciscóban, már az utolsó simításokat is elvégezte a *The New York Times* cikkén. Blake ekkor már az igazak álmát aludta, Sybil nézte a férjét, és elmosolyodott. Szerencsésnek érezte magát, hogy egy ilyen szerető férjjel élhet együtt. Ha nem szeretne volna ennyire a férjét, akkor mérgében alighanem megfojtotta volna, amikor Blake közölte vele, hogy megvett egy kétezer négyzetméteres kúriát. De a pokolba is, Blake-vel eddig is mindig mindent megoldottak, miért lenne ez most másként?

Amikor másnap reggel Sybil kiszállt a taxiból a Butterfield-kúria előtt, perceken át szóhoz sem jutott a

látványtól. Csak állt a kapuban, és szájtátva bámulta a házat. Próbálta felfogni, hogy mostantól ez lesz az új otthonuk. Ehhez foghatót még soha nem érzett. Nem is értette igazán, milyen érzelmek kavarnak benne, amikor az ingatlanközvetítő kinyitotta a kertkaput, és átsétáltak a kerten. Felnézett a méltóságteljes épületen sorakozó elegáns ablakokra, és kénytelen volt beismerni, hogy nem sok ilyen csodálatos házat látott eddigi életében. Amikor pedig bejárta az épületet, még a lélegzete is elállt a látványtól. Egyik szobából a másikba mentek, és mindegyikből valami évszázados pompa áradt. Igazán kiemelkedő munkát végeztek az egykori szakemberek. Tökéletesen kidolgozott díszlécek és fafaragások díszítették a teret. A padlózatot a parketta még mindig csodálatos állapotban volt. A fakazettákkal borított könyvtárszoba és a bálterem pedig valami elképesztő kecsességet sugárzott. Bár arról fogalma sem volt, mihez kezdenek majd egy bálteremmel. Esetleg a gyerekek szervezhetnek itt partikat az új barátaiknak, vagy felszerelhetnek egy kosárlabdapalánkot a falra, és átalakíthatják tornateremnek. Ez utóbbi viszont szentségtörésnek számított volna.

Azt azonban még mindig nem tudta elképzelni, hogy egy ilyen hatalmas házban éljenek. De bármennyire is ézszerűtlennek tűnt egy ilyen házban élni, mégsem tudott ellenállni a csábításnak. Elég volt átlépnie a küszöböt, körbejárnia a szobákat, felfedezni minden zegzugot, és máris a magukénak érezte. Rögvest azon járt az esze, melyik szobákba költözzenek be a gyerekek. Ők is egy szinten fognak aludni a gyerekekkel. Tetszett neki ez az elképzelés. Magának pedig kinézett egy szobát az emeleten, ahonnan

átfogó kilátás nyílt az udvarra. Ez lesz a dolgozószobája. Képzletben máris elkezdett összeállítani egy listát arról, mi mindent kell majd beszerezniük. Elektronikai eszközöket és házi wifit, amihez mindenki csatlakozhat. Sybilnek feltűnt az antik függönyök meglepően jó állapota, mivel az ablakokat bedeszkázták, s így a napfény nem tudta kiszúrni őket. Eldöntötte hát, hogy továbbra is ezeket használják. Maga is meglepődött rajta, hogy a házon tényleg nincs sok javítanivaló. Csak tisztasági festésre van szükség, és be kell szerezniük a szükséges bútorokat, meg persze pár alapvető dolgot, mint például a modern konyhában megszokott berendezéseket, de erre könnyen sort keríhetnek a helyi IKEA-ban.

Másnap délután Sybil és Blake ellátogatott abba a raktárba, amelynek a címét a bank megadta nekik. Ideje volt megnézni azokat a bútorokat és antik tárgyakat, amik a házzal együtt az előző lakók tulajdonába kerültek, de nem használták őket. A megőrzött tárgyak között volt néhány mutatós bútordarab a századfordulóról, többségük elnyerte a tetszésüket, és találtak pár műalkotást is.

A bank képviselője szemmel láthatóan jól ismerte a ház történetét, és lelkesen beszélt a korábbi lakókról. Tőle tudták meg, hogy a Butterfield családból az utolsó tulajdonos egy bizonyos Lili Saint Martin volt, aki jelenleg Párizsban él. Az édesanyjától örökölte a házat, akit Bettina Butterfield de Lambertinnek hívtak. A hölgy rögtön az anyja halála után, még 1980-ban túladott a kúrián.

Eredetileg, még 1902-ben, egy négygyermekes házaspár építtette a házat, bizonyos Bertrand és Gwyneth Butterfield. Gwyneth a gazdasági válság idején, 1930-ban, nem sokkal a

férje halála után eladta. A legidősebb lányuk, Bettina, 1950-ben visszavásárolta, és itt élt harminc éven át, 84 éves korában bekövetkezett haláláig. Elhunytakor a házat a lánya, Lili örökölte, aki aztán megint csak túladdott rajta.

Lili Saint Martin még csecsemő volt, amikor édesanyjával elhagyták az Egyesült Államokat. Lili Franciaországban nőtt fel, és ott is ment férjhez, a házasságukból egy fiúgyermek született, de a házhoz különösebben nem kötődött, ezért megvált tőle. Azóta többször is gazdát cserélt a Butterfield-kúria. Egyik tulajdonos sem tartotta meg huzamosabb ideig, és már közel tíz éve üresen áll. Az elhagyatott épületen meglátszott, hogy nincs ragaszkodó gazdája, aki gondozná, ennek ellenére rongálásnak vagy sérülésnek a nyomát sem lehetett felfedezni rajta.

Ahogy Sybil hallgatta a ház történetét, úgy érezte, eleinte nagyon boldog napokat éltek meg a lakói, csak aztán a tulajdonosok újra és újra nehézségekkel találták magukat szembe.

Bettina Butterfield élt benne a leghosszabb ideig, ő nagyon ragaszkodott ehhez a kúriához. A banki tisztviselő azt is megemlítette Sybilnek, hogy Bettina megírta a ház és a családja történetét. Ebből a kiadványból az egyik példány a bankban volt, sok más családi fotóval egyetemben. Ha Sybil és Blake igényt tart rá, akkor átadják nekik a megőrzött dobozt a teljes tartalmával együtt. A tisztviselő kisasszony biztosította Sybilt afelől, hogy egyetlen Butterfield sem él már a környéken, és senkit sem érdekel a ház sorsa. Az egykori befolyásos család leszármazottai vagy elköltöztek innen, vagy kihaltak. Ez nagyon elszomorította Sybilt, aki még inkább szívébe zárta a házat. Jobb sorsra tartotta

érdemesnek, mint hogy üresen és elfeledve álljon éveken át. Egyszeriben előntötte a boldogság meg a szeretet, amiért Blake megvette. Maga sem tudta megmagyarázni, miért, de úgy érezte, kötelessége védelmébe venni a házat, és ápolni egykori lakóinak emlékét.

Végül Lili volt az, aki az egész bútorzatával együtt túlادott az ingatlanon. A következő tulajdonosok pedig egy raktárban helyezték el a bútorokat. Úgy látszik, senki sem tartott igényt erre a hagyatéokra, habár eredetileg a berendezési tárgyakat kifejezetten ehhez a házhoz vásárolták össze vagy gyártatták le a tulajdonosok. Sybil úgy vélte, hogy az új tulajdonosok biztos ódivatúnak tartották a házban lévő berendezési tárgyakat. Lehet, hogy nem sikerült túlادniuk rajtuk, vagy bűntudatuk lett volna, ha értékesítik a ház bútorzatát. Kidobni viszont sajnálták, ezért hát úgy döntöttek, hogy egy raktárba szállíttatják őket.

Elég piszkos munka volt átvizsgálni a raktárban porosodó bútorokat, de Sybil és Blake minden egyes bútort előhalásztak és alaposan szemügyre vettek. Csaknem negyven éve nem nyúlt hozzájuk senki. Blake legnagyobb öröme a csillárok is előkerültek. Sybillel úgy döntöttek, hogy visszaszereltetik őket. Mivel minden bútort alaposan becsomagoltak, egyetlenegy sem rongálódott meg közülük, mióta Lili Saint Martin lemondott róluk. Akadt köztük jó néhány igazán szemrevaló darab, és találtak antik tárgyakat is. A bútorzat többségéről Sybil úgy vélte, hogy használni tudják a házban, de előbb némelyik bútort kárpitossal kell áthúzatni. Találtak egy gyönyörű ebédlőasztalt huszonnégy hozzá való székkal. Ez az antik garnitúra még Angliában készülhetett. Volt a bútorok között több nagy, viktoriánus

kori kanapé is, melyeket Sybil szintén új kárpittal akart újjávarázsoltatni. Rábukkantak számos kisasztalra, kredencre, és olyan bútordarabokra, amikről mindketten úgy vélték, hogy hasznosak lesznek a házban. Egyébként meg úgy gondolták, hogy ha a későbbiekben találnak megfelelőbb bútorokat, akkor majd lecserélik őket. Most az volt a legfontosabb, hogy a raktárban megőrzött bútoroknak köszönhetően sok időt spórolhatnak, hiszen nem kell új bútorok után rohangászniuk. Az igazat megvallva, némelyik bútordarabot igazán elegánsnak találták, úgy érezték, tökéletesen illenek majd a kúria belső teréhez. A ház eredeti lakóinak kifinomult ízlésük lehetett. Blake és Sybil hálósobájához egészen imádni való bútorok tartoztak. Mind halvány rózsaszín szaténkárpittal volt bevonva. Habár Sybil korábban inkább a modern bútorokat részesítette előnyben, ebbe a szettbe első látásra beleszeretett. Még az első pillantásra ódivatú bútorok is tökéletes választásnak tűntek. Blake és Sybil nagyon meg volt elégedve a raktárépületben látottakkal. Úgy döntöttek, hogy a legtöbb bútordarabot használni fogják. Sokkal jobban illenek majd a házhoz, mint az IKEA-ban kapható bútorok.

Sybil megbízott egy villanyszerelőt, hogy szerelje vissza a csillárokat és a fali gyertyatartókat. Aztán felkutatott egy jó kárpitost, ahová az összes áthúzásra váró bútordarabot elszállíttatta arra az időre, amíg sikerül neki kiválasztania a hozzájuk megfelelő anyagot. Amikor pedig Blake végzett az irodában, együtt mentek el az IKEA-ba, hogy megvegyék mindazt, amire a konyhában szükségük lesz. Időközben Blake-nek sikerült az egyik munkatársától megszereznie egy jó szobafestő telefonszámát, aki vállalta, hogy rövid

határidőn belül kifesti nemcsak az alsó két szintet, ahová a család majd újévkor beköltözhet, hanem a harmadik emeleti szobákat is, ahol Sybil akart magának kialakítani egy dolgozószobát, amit otthoni irodának fog használni. Erre azért volt szüksége, mert gyakran dolgozott hétvégeként.

Úgy döntöttek, hogy az egykori szolgálók számára kialakított ebédlőt játszószobává alakítják át a gyerekeknek. Ebben a pincében található helyiségben kedvükre játszhatnak, biliárdozhatnak, mozifilmeket nézhetnek a nagy átmérőjű, síkképernyős tévéjükön, vagy akár heverészhetnek is a kényelmes díványok valamelyikén.

Szerda estére Sybil és Blake már jelentős előrehaladást értek el. A legjobb úton haladt az új otthonuk berendezése. Az épület átvizsgálása addigra már befejeződött, és a szakemberek mindent megfelelőnek találtak. A ház egy hét múlva már hivatalosan is a tulajdonukba kerül. A bank pedig hozzájárulását adta ahhoz, hogy már korábban nekilássanak a festésnek. Így befejezhetik a munkálatokat, mire eljön a költözés ideje. És ahogy azt korábban megígérték, a bank átadta nekik azt a nagy dobozt, amiben a házzal kapcsolatos dokumentumokat és iratokat megőrizték. Előkerült belőle a ház eredeti tervrajza, alaprajza, műszaki rajza, és egy bőrkötéses könyv is, amely Bettina Butterfield de Lambertin családjának történetét mesélte el. Találtak még benne egy családfát, továbbá egy nagy halom fényképet, melyek a családtagokról, illetve a házban rendezett eseményeken készültek. Sybil észrevette, hogy a fényképek többségének hátoldalán feltüntették a dátumot, és némelyiken még a képen látható személyek neve is szerepelt. Sybil óvatosan a táskájába csúsztatta ezt a számára oly becses könyvet, hogy

majd útban New York felé a repülőgépen át tudja olvasni. Már alig várta, hogy minél többet megtudjon a Butterfield családról. A többi iratot a dobozban hagyta, és betette az új dolgozószobájába. Ezeket majd csak a költözés után fogja átnézni. Mindig is kedvelte a családi történeteket, örömmel olvasott arról a családról, akik egykor az általuk építtetett kúriában éltek. Így sokkal inkább magukénak érzik majd a házat, miután beköltöztek.

Amikor Sybil csütörtökön elrepült San Franciscóból, lényegében már minden sínen volt. Felvett egy kertészt, aki rendbe rakja az udvart és megnyírja a sövényeket. Időközben Blake-nek is megbocsátott az eszement döntéséért, hogy egy ilyen hatalmas kúriát vásárolt a családnak. Most, hogy már a saját szemével is látta az új otthonukat, megértette, mi játszódott le a férjében. Mintha valamilyen mágikus erő lakozott volna a házban, ami mélyen megérinti az ember szívét. Szinte érezni lehetett, mennyire szerették az eredeti lakói ezt a lakhelyet. Nem véletlenül tervezték meg ilyen alaposan száztizenöt évvel ezelőtt. Az akkor megálmodott otthon bizonyos szempontból még ma is megállta a helyét. Sybil is beleszeretett a házba, és már izgatottan várta, hogy a gyermekeiknek is megmutathassa.

Újabb fényképeket is készített róla a hazaindulás előtt. Mivel a gyerkőcök elsősorban a saját hálósobáikra voltak kíváncsiak, ezért főleg ezekről a napos és tágas szobákról vitt haza sok képet. Azt pedig szóban vázolta fel nekik, milyen játszósobát fognak berendezni az alagsorban. Szintén telefonon közölte Charlie-val a rossz hírt, hogy mégsem görkorcsolyázhat majd a bálteremben. Kár lett volna összekarcolni az antik parkettát, és a bálterem berendezése

is túl szép volt ahhoz, hogy ilyen veszélynek kitegyék. Ekkor már Sybil és Blake is teljesen a sajátjának érezte a házat, ezért igyekeztek megóvni. Most, hogy már Sybil is a saját szemével látta az új otthonukat, a büszkeség még inkább összehozta őket. Habár Blake először attól tartott, hogy a ház miatt esetleg eltávolodhatnak egymástól.

Miután visszatért New Yorkba, Sybil a gyerekek minden kérdésére válaszolt. Aztán elindult, hogy felkutassa a bútorok kárpitozásához legmegfelelőbb anyagot. Szerencsére sok olyat talált, ami elnyerte a tetszését, és tökéletesen illett a házhoz. Magában jót mulatott azon, hogy mennyire elvarázsolta őt a viktoriánus kor stílusa, azok után, hogy szinte az egész karrierje a modern kori építészeti stílushoz kapcsolódott. De ez sem vette el a kedvét a kutatómunkától. Annyira lekötötte a sok tennivaló, hogy eddig még nem volt ideje elolvasni Bettina Butterfield könyvét. De amint tud rá időt szánni, nekilát. Egy műanyag tokba helyezte, nehogy megsérüljön a táskájában a közel százéves bőrkötéses könyv. Aztán segítette a gyerekeknek kiválogatni, hogy mit vigyenek magukkal San Franciscóba. Ez Caroline esetében nem volt könnyű, mert ő az egész ruhásszekrényét magával szeretne vinni. Szerencsére az új otthonuk méretei ezt lehetővé tették, így Sybil nem vezett vele össze emiatt. Mindennek bőven jutott hely. Charlie pedig szinte az összes játékát magával akarta vinni. Mindkét fiú ragaszkodott a kedvenc videojátékaihoz, a Playstation-konzolokhoz, Andy még az új Xboxához is.

Sybil nemcsak magának és Blake-nek csomagolt össze a nagy útra, hanem közben a karácsonyi előkészületekkel is foglalkoznia kellett. Blake-re nem számíthatott, mert ő csak

pár nappal az ünnepek előtt tud majd elszakadni a munkájából, hogy aztán a családjával együtt tölthesse az ünnepeket. Már csak tíz napjuk maradt New Yorkban, és ezalatt készülődniük is kellett, mert újév napjára időzítették a család átköltözését San Franciscóba.

Az iskolában érzékeny búcsút vettek a gyerekek a barátaiktól, főleg Caroline hullatott értük könnyeket. Andy úgy tervezte, hogy néhány hónap múlva visszatér New Yorkba meglátogatni a barátait. Néhányukat pedig meghívta, hogy töltsék náluk a szünidőt San Franciscóban. A karácsony utáni héten már mindannyian útra készen álltak. A karácsony estét békésen és meghittén töltötték otthonukban a családi hagyományok szerint. Megajándékozták egymást Szenteste, sült pulykát ettek vacsorára, és karácsony másnapján egész nap pizsamában lustálkodtak a lakásban. Élvezték egymás társaságát, és örömmel forgatták az ajándékaikat, amiket természetesen mindannyian magukkal akartak vinni az új otthonukba. Blake és Sybil állófogadást rendezett a barátaiknak, hogy elköszönhessenek tőlük még az utazás előtt. Habár Sybil a munkája miatt úgy tervezte, hogy gyakran visszalátogat New Yorkba, fontosnak tartottak egy ilyen kötetlen beszélgetést is.

Caroline és Andy a szilveszter estét a New York-i barátaikkal töltötték. Ez volt az utolsó alkalom, hogy együtt lehettek. Blake és Sybil otthon maradtak, és éjfélkor egymással koccintva köszöntötték az új esztendőt. Nagyon mozgalmas hónapot tudhattak maguk mögött, és a január sem ígérkezett könnyebbnek. Nem lesz egyszerű berendezkedni San Franciscóban, főleg három gyerekekkel, akik új iskolába mennek. Blake imádta az új munkáját, és a

munkatársait is megkedvelte. Sybil pedig hálás volt azért, hogy a szokásos munkája nem terhelte le annyira, így szinte minden figyelmét a költözésre fordíthatta.

- Igyunk az új otthonunkra! - mondta Blake, miközben a tévé képernyőjén kezdetét vette a Times Square-en rendezett újévi utcabál.

- Köszönöm, hogy rátaláltál - mondta Sybil őszintén. Blake szerencsésnek mondhatta magát. Sybil egyre jobban beleszeretett az új házukba. Amikor Blake ezt először megemlítette neki, Sybil megriadt a gondolattól, és megdöbbsent a saját érzéseitől. - És ne legyen földrengés, amíg ott élünk - mondta félig-meddig komolyan, majd elnevette magát.

- Nem lesz. Ezt megígérhetem - jelentette ki Blake magabiztosan, és Sybil erősen remélte, hogy igaza lesz. Már nagyon régen nem volt igazán nagy földrengés abban a térségben, és talán nem lesz a következő két évben sem, vagy ameddig Kaliforniában maradnak. De már nem aggódott a földrengések miatt, mert az új otthonuk sokkal jobban izgatta. Minden gondolata a kúria körül forgott, hogy milyen szép lesz majd a házuk, ha elkészül. Feladták a kényelmes és megszokott New York-i életüket, hogy a tribecai lakásukból egy hatalmas San Franciscó-i kúriába költözzenek. Igazán kalandos heteknek néztek elébe, és már mind az öt Gregory alig várta, hogy útra keljenek.

Harmadik fejezet

Caroline egészen felszállásig a barátaival SMS-ezett a John F. Kennedy repülőtéren. Charlie nosztalgikus hangulatban ücsörgött az ülésén, miközben a repülőgép hatalmas kört írt le New York fölött, hogy aztán nyugat felé vegye az irányt. Charlie kérdőn fordult a mamájához. Hatalmas barna szemével és sötét hajával az apjára emlékeztetett.

- Biztos vagy benne, hogy nem élnek ott szellemek?

- Teljes mértékben. Erre akár esküdni is mernék – mosolygott rá Sybil, majd átadta neki az iPad-jét, hogy legyen mivel játszania a hosszú út alatt. A többiek filmnézéssel és étkezéssel ütötték el az időt. Sybil tisztában volt vele, hogy a gyerekeket még mindig nyugtalanítja a költözés. De azért várták már, hogy első ízben megpillanthassák az új otthonukat. Főleg a ház hatalmas mérete izgatta a fantáziájukat, de Sybil igyekezett megnyugtatni őket, hogy ehhez hamar hozzá lehet szokni, és rengeteg örömet lelik majd benne. Egy ekkora házba annyi vendéget hívhatnak meg, amennyit csak akarnak, és a kertben is rengeteg gyerek eljátszhat majd a pázsiton.

Időközben Blake már értesítette Sybilt, hogy a festők a megbeszélte határidőre elkészültek a két alsó szinttel. A konyhára még ráfért egy kis alakítás, de már ezt a helyiséget is használatba lehetett venni. Az IKEA szerelői beszerelték az új konyhabútorokat és a szükséges konyhai berendezéseket. És már a szükséges ágyneműk is megvoltak. Sybil pedig megtudta a kárpitosoktól, hogy már javában dolgoznak a

raktárból elhozott bútorokon. A csillárokat és fali gyertyatartókat mostanra visszaszerelték az eredeti helyükre. A többi, raktárban őrzött bútordarabot pedig a megbízott költöztetők behordták a házba. Mivel nem lehetett pontosan tudni, hogy eredetileg hol lehettek, ezek helyét Sybil a megérzéseire hagyatkozva választotta ki. Blake az eredeti fényképek alapján tudta beazonosítani, hogy melyik szobába melyik csillár kerüljön. Amire pedig a gyerekeknek még szükségük volt a szobák berendezéséhez, azt az IKEA-ból szerezték be. Az internet és a wifi-hálózat már működött, így megérkezésük után azonnal használhatták a számítógépeiket. Csupán két dolgot nem sikerült még beszerezniük: az alagsorba szánt síkképernyős tévét és a biliárdasztalt, de várhatóan ezek is pár héten belül megérkeznek.

Csodákat tettek a rendelkezésükre álló rövid idő alatt, amiben nagy szerepet játszott, hogy rengeteg dolog már adott volt, főleg a raktárban megőrzött bútorok könnyítették meg a dolgukat. Ekkorra már hivatalosan is a nevükre került a ház. Úgy érezték, mintha mindez nem is történhetett volna másként.

A repülőtérről egyenesen az új otthonukba mentek. Helyi idő szerint hajnali egy órakor szállt le a gép az új év első napján, és az ingatlanközvetítő volt olyan kedves, hogy ételt rendelt nekik a házba, mire megérkeznek. Alicia és Jósé, a mexikói házaspár, akiket Blake állásinterjút követően Sybil vett fel alkalmazottnak, még az újévi szabadságukat töltötték. Ők csak másnapra voltak várhatók. A telefonbeszélgetésük során Sybilre mindketten jó benyomást tettek. Lelkesnek és energikusnak tűntek, jó referenciával

rendelkeztek, és állításuk szerint szerették a gyerekeket. Az ő feladatuk lesz, hogy tisztán tartsák a házat, Jósé pedig a kerti munkákat fogja elvégezni. Blake mondta, hogy ők egyáltalán nem hőköltek vissza a ház hatalmas méretétől, ellentétben sok más jelentkező párral, akik csak akkor vállalták volna el a munkát, ha több alkalmazottat vesznek fel. Ezt azonban Blake és Sybil nem akarta. Nem állt szándékukban az egész házat használatba venni, ezért úgy gondolták, hogy két szorgos ember is el tudja végezni a teendőket. Alicia vállalta, hogy vigyáz Charlie-ra, amikor csak Sybil igényt tart rá, Jósét pedig az ajánlóleveleiben minden korábbi munkaadója fáradhatatlan, munkaszerető és jó hozzáállású emberként jellemezte. Mindketten a negyvenes éveik elején jártak, és már több éve háztartásbeli vagy ház körüli munkát végeztek. Még tizenéves fejjel érkeztek Mexikóból Kaliforniába, és azóta keményen dolgoztak. Ma már mindketten amerikai állampolgárok.

Blake egy furgont bérelt a repülőtéren, amibe minden csomagjuk és felszerelésük belefért. A saját autóját, amit már hónapokkal ezelőtt átszállított New Yorkból, a ház régi garázsában hagyta. A többi holmijukat pedig már korábban átküldték San Franciscóba. A garázs mellett hajdan egy külön lakrészt alakítottak ki a sofőr számára, amit átmenetileg raktárként használhatnak. Mivel Sybil a munkája miatt New Yorkban hagyta a kombi családi autóját, ezért úgy tervezték, hogy vesznek neki egy sportos terepjárót, amivel a gyerekeket a városban furikázhatja. Caroline és Andy is már pedzegették, hogy saját autót szeretnének, de Blake egyelőre még elzárkózott tőle. Ragaszkodott hozzá, hogy csak akkor kaphatnak saját autót,

ha már egyetemre járnak. Ebben Sybil is egyetértett a férjével. Így az ő autója a későbbiekben még komoly alku tárgyát képezheti, ha New Yorkban töltik a hétvégéjüket.

A repülőtérről jövet nagy volt a zivaj a furgonban. Egy percre sem állt be a szájuk. Aztán amikor a távkapcsolóval kinyitották a kertkaput és a furgon behajtott az udvarra, ők pedig meglátták a házat, egyből mindenki elhallgatott. A ház sokkal nagyobbnak látszott, mint a fényképeken. Lenyűgöző látványt nyújtott, mindhárom gyerek szájtátva és néma csendben bámult ki az autó ablakán. Talán egy perc is eltelt így, de senki sem szállt ki a furgonból.

- Isten hozott benneteket idehaza - mondta végül Sybil kedvesen, majd összemosolyogtak Blake-kel. A gyerekek külön-külön körbenéztek, Blake pedig odasétált a házhoz, hogy kinyissa a bejárati ajtót, és kikapcsolja a riasztó-rendszert. Amikor végzett, visszament a furgonhoz, és segített kivenni a csomagjaikat.

- Ha gondoljátok, csak menjetek, és fedezzétek fel a házat - mondta a gyerekeknek, miközben becipelte Sybil utazótáskáit. A gyerekek először félve léptek be a házba. Megszeppenve szorongatták hátizsákjaikat és kézipoggyászukat, amibe a repülőgépre felvitt legszükségesebb holmijukat csomagolták. Sybilnek kellett betessékelnie őket a bejárati ajtón, és ő volt az, aki körbevezette a társaságot a ház alsó szintjén. Ekkor már elég takarosán festett az új otthonuk. Az eredeti bútorok sokkal otthonosabbá tették, de sok bútordarabon még dolgoztak a kárpitosok. A frissen festett falak ragyogtak, így jól mutattak a tágas terek. Sybil egy melegséget árasztó tört fehér árnyalatot választott, ami jól illett a ház hangulatához. A

gyerekek elképedve bámultak körbe az előcsarnokban, ahol a raktárból kihozatott családi portrék díszítették a falakat. A képek a Butterfield család őseit ábrázolták, és szinte odavonzották magukhoz a tekintetet. Megtöltötték a teret történelemmel. Olyan érzése támadt tőlük az embernek, mintha egy régi brit család otthonába lépett volna be.

Ezután körbenéztek a nappaliban, az ebédlőben, majd a könyvtárban is, ahová Sybil becipeltette a raktárban talált antik bankárasztalt. Ez a hatalmas asztal lényegében egy kétszemélyes íróasztal, aminél egykoron két bankár egymással szemben ülve, együtt dolgozhatott. Gyönyörű óangol darab volt, ami tökéletesen illett a könyvtárszobához.

- Vannak a házban titkos átjárók? - kérdezte Charlie a mamája felé fordulva. A szeme csak úgy ragyogott az izgatottságtól.

- Nem tudom. Eddig még nem volt időm alaposan áttanulmányozni a ház tervrajzait. De majd utána nézek - ígérte meg neki. Ezután még bekukkantottak a konyhába, majd felcaplattak az emeletre, és mindenki megkereste a saját hálósobáját. A földszinten minden egyes szobába bementek, kivéve az étkezőből nyíló társalkodószobát és a könyvtárat, ahová csak benéztek. Elsőre már ennyi mindent sem volt könnyű feldolgozniuk. A csillárok olyan fennköltnek és ünnepélyesnek tündek, az étkezőben hosszan elnyúló asztal pedig szinte körbejárhatatlannak. Sybil már abba is belefáradt, amikor végigjáratta rajta a tekintetét. De bűn lett volna lecserélni, hiszen pontosan ebbe a helyiségbe illett. Sybil eltűnődött, milyen lehetett a Butterfield családnál egy vacsoraparti, ahol huszonnégy, elegáns estélyi ruhába öltözött vendég ült körbe ezt a hosszú asztalt. De aztán ő is

felszaladt a többiek után az emeletre, hogy odavezesse a gyerekeit a nekik berendezett hálószobákhoz. Mindhárman nagyon elégedettek voltak a szobájukkal. Különösen Charlie volt elragadtatva. Annak meg végképp nagyon örült, hogy a szülei hálószobájával szemben nyílt az övé, így bármikor könnyen elérhette a mamáját, ha rosszat álmodott. Nem kellett mást tennie, csak kilépnie a folyosóra, és besétálni a szemközti szoba ajtaján.

Andynek egy saját kis magánlakosztály jutott. Még saját nappalija is volt. Caroline-t pedig lenyűgözte az öltözőszobája, amit Sybil rózsaszínűre festetett, akárcsak a hatalmas márványpadlós fürdőszobáját, amelyben egy gigantikus méretű fürdőkád állt. Mindez így együtt annyira „menőnek” nézett ki, hogy ennél menőbbet már álmodni sem lehetett volna.

Ezt követően a család a szülők hálószobájában sereglett össze. Előbb ezt a szobát is megcsodálták, majd gyönyörködtek a tengeröbölre nyíló csodálatos kilátásban.

- Na, hogy tetszik? - kérdezte Sybil Caroline-tól és Charlie-tól, miközben Blake lement Andyvel, hogy felhozzák a csomagjaikat. Blake gondoskodott róla, hogy a korábban ideszállított holmik már mind a szobáikban legyenek.

- Olyan NAGY! - mondta Charlie nyomatékosan, miközben körbetekintett a szobán. A mamája és a nővére pedig jót nevetett ezen.

- Igen, az - helyeselt Sybil. - Jól néz ki a szobád? - Sybil ügyelt rá, hogy a kisfia kedvenc halványkék ágytakarója, Playstation-konzolja és játécai már a megérkezésükkor a szobájában legyenek. A forgószékéről sem feledkezett meg, amiben a fia annyira szeretett ücsörögni. Charlie válaszként

csak biccentett, majd visszament a szobájába, hogy ismét körbenézzen. Caroline közben az anyja öltözőszobáját fedezte fel. Fél órával később, a konyhában jött össze ismét a család, hogy keressenek maguknak valami harapnivalót. A hűtőben talált étel éppen elég volt vacsorára és reggelire. Úgy döntöttek, hogy ebédre majd pizzát rendelnek. Másnap már Alicia megy bevásárolni. A karácsonyi vakációból még hátravolt pár nap, így Sybil és a gyerekek elhatározták, hogy együtt fedezik fel a várost, amely az új otthonuk lesz. Blake-nek viszont be kellett mennie a munkahelyére. Sok munka várt rá, mivel már tíz napja szabadságon volt.

Sybil szendvicset készített mindenkinek, Charlie-nak pedig töltött egy nagy pohár tejet. A többiek kiszolgálták magukat szódával. Még egyikük sem érezte magát teljesen otthonosan az új házukban, de mindenki el volt ragadtatva az eddig látottaktól. Vacsora után Andy és Caroline felment a felső szintekre, hogy felfedezzék a felújítás alatt álló szobákat. Itt még nem volt befejezve a festés, és a szobák sem voltak még bebútorozva. Charlie-t nem vitték magukkal, ő a szobájában maradt. Még mindig nem volt meggyőződve róla, hogy nincsenek a házban szellemek, hiába nyugtatgatták a többiek. Ezért aztán Charlie úgy döntött, hogy inkább a titkos átjárók megtalálására összpontosít. Blake kételkedett benne, hogy sikerrel jár, de Charlie nem tágított.

Az utazástól és a beköltözés izgalmától kimerülten, hamarosan mind nyugovóra tértek. Charlie azon nyomban elaludt, ahogy a párnára hajtotta a fejét. Andy egy ideig még valami filmet nézett, Caroline pedig SMS-ezett a barátaival, illetve fényképeket osztott meg az Instagramon a

lakosztályáról és a fürdőszobájáról. Blake és Sybil megkönnyebbülten vonultak vissza a hálószobájukba. Örültek, hogy ilyen zökkenő-mentesen lezajlott a beköltözés.

- Hát, ez elég jól ment - jegyezte meg mosolyogva Sybil, miközben bekuckózta magát a franciaágyba.

- Egykettőre hozzászoknak majd az új környezethez. Főleg akkor, ha már beindul az iskola, és leköti őket a tanulás - helyeselt Blake, majd befeküdt a felesége mellé az ágyba. Kimerült volt, és tudta, hogy nehéz nap, több értekezlet is vár rá a munkahelyén. Annak azonban szívből örült, hogy végre vele van San Franciscóban a családja. Ez Sybilt is boldogsággal töltötte el, és egymás karjaiban szunyadtak el. Amikor reggel felébredt, Sybil hallotta, hogy Blake zuhanyozik. Csak az ő fürdőszobájukban volt rendes zuhanykabin, a többiekében csak a fürdőkádra szerelt zuhanycsővel lehetett tusolni. Ez nem tetszett Andynek, Carónak viszont nagyon bejött. Blake felajánlotta Andynek, hogy nyugodtan használhatja az ő zuhanykabinjukat.

Miközben Sybil arra várt, hogy Blake végre kijöjjön a fürdőszobából, valami érdekes dologra lett figyelmes. Könnyen ki tudta nyitni azt az ablakot, ami előző este még be volt szorulva, mert a festéktől összeragadt a frissen mázolt ablak-szárny a kerettel. Lefekvés előtt hiába próbálták meg kinyitni, egyiküknek sem sikerült. Már azt is eldöntötte, hogy majd Joséval javíttatja meg, de a jelek szerint erre nem lesz szükség. Verőfényes nap köszöntött rájuk, de kintről hideg levegő áramlott be, és a szellőztetéstől felfrissült a szoba. Amikor Blake végre kidugta az orrát az öltözőszobából, és már tetőtől talpig felöltözve indulni készült az irodába, Sybil megköszönte neki, hogy helyrehozta az ablakot.

- Én ugyan nem. Biztos magától jött rendbe. Nem lennék meglepve azok után, hogy tegnap éjjel mennyit feszegettük - mondta vidáman, és elindult a földszintre. Sybil pedig utána ment, hogy reggelit készítsen, és meg is feledkezett erről a furcsa esetről az ablakkal. Miközben a felesége a konyhában sürgött-forgott, Blake elolvasta az újságot. A felesége miatt fizetett elő a helyi napilapra, ő inkább az irodájában szerette online átfutni a *The New York Timest* és a *The Wall Street Journalt*.

Egy darabig még beszélgettek az aznapi értekezletekről, majd Blake munkába indult. Sybil az előcsarnokban adott neki búcsúcsókot, majd mind a ketten a falra akasztott Butterfield-portrékra mosolyogtak. Bertrand és Gwyneth nézett vissza rájuk, a ház egykori építetői. No meg egy szúrós tekintetű nagyságos asszony. Gondosan kimunkált alkalmi ruhájában és fejdíszében elég ijesztően festett. Aztán meg ott volt még egy idős úr skót szoknyában. Sybil nem tudta megmondani, hogy Bertrand vagy Gwyneth szülei lehetnek-e. Két bájos kislány fehér ruhában pompázott a képeken, egy fiatalembert pedig, aki reménytelenül sóvárgó képet vágott, katonai zubbonyban örökítettek meg. Egy kisfiú képe is felbukkant a portrékon, aki igazi rosszcsonnak látszott, és egy kicsit hasonlított Charlie-ra. Ahogy a képeket szemlélte, Sybil legszívesebben azon nyomban belekezdett volna Bettina könyvébe, hogy minél hamarabb megtudja, kik ők valójában. Furcsának találta, hogy egyik leszármazottjuk sem tartott igényt a portrékra, és csak úgy itt hagyták a képeket a házban. Pedig igazán komoly műalkotások voltak, jeles művészek festették őket. Méltóságteljesen mutattak az előcsarnok falán. A Gregory gyerekek tekintete is megakadt

rajtuk, amikor a házba beléptek, csak akkor túlzottan izgatottak voltak az új otthonuk miatt, ezért nem kérdezősködtek a képeken ábrázolt emberek felől.

Miután Blake munkába ment, Sybil az előkelő lépcsőház felé vette az irányt, hogy felmenjen az emeletre. Feltűnt neki, hogy két asztalt az előcsarnokban elmozdítottak a helyükről. Nem ugyanott álltak, ahová Blake-vel rakatták a raktárból érkező bútorszállítókkal. Sybil csak arra tudott gondolni, hogy biztos Blake rakta arrébb őket. Lényegében felcserélte egymással a két asztalt. Sybil egy-két percig méregette a bútorokat, majd kénytelen volt beismerni, hogy így tényleg sokkal jobban mutatnak. Végül úgy döntött, nem töpreng tovább, inkább siet átöltözni. A gyerekek társaságában elég mozgalmas napnak nézett elébe.

Úgy fél órával később a gyerekek kezdtek beszállingózni a szobájába, majd együtt lementek a földszintre, hogy az anyjuk reggelit készítsen nekik. Még le sem nyelték az utolsó falatot, amikor Alicia és Jósé megérkezett. Sybil bemutatta őket a gyerekeknek. A mexikói házaspár nagyon kedves volt, Charlie nyomban megkedvelte őket. Nem sokkal később Sybil és a gyerekek a bérelt furgonnal elindultak felfedezni a várost. Sybil úgy döntött, mindaddig megtartja a furgont, amíg nem vesznek neki egy sportos terepjárót.

Minden jelentős látnivalót megmutatott a gyerekeknek. A Golden Gate hidat, és az öbölben tornyosuló Alcatrazt. Aztán a San Franciscó-i villamos nyomába szegődtek, és követték végig a California utcán egészen az Embarcadero-ig. Később végighajtottak a Fisherman's Wharf utcáin, majd felmentek az egykor tűzjelzőként használt Coit Towerhez. Természetesen a Union Square-t is körbeautózták, hogy

aztán onnan menjenek vissza a Nob Hillre. Végül a kínai negyedre jártak be, megnézték az ajándékboltokat és a piacon árult portékákat, majd a Chinatownt elhagyva a Ghirardelli Square-en ebédelték meg.

A Union Square-en járva nem kerülte el a figyelmüket, hogy még mindig üzemel a karácsonyi ünnepekre felállított korcsolyapálya. Sybil megígérte Caroline-nak és Charlie-nak, hogy a hétvégén elviszi őket korcsolyázni, Andy meg a Warriors kosárlabda-mérkőzésére akart kimenni Blake-vel. Ebéd után Sybil megmutatta Caroline-nak és Andynek az új iskolájukat. Egyik sem volt messze az otthonuktól. Aztán Sybil ismét elmagyarázta Charlie-nak, hogy őt minden reggel iskolabusz fogja felvenni egy közeli megállóban, mivel az új iskolája a Golden Gate híd másik oldalán van, Marin Countyban.

A gyerekeknek láthatóan tetszett az új városuk, és miután hazaértek, boldogan foglalták el magukat a saját szobájukban. Ezalatt Sybil leült Joséval és Abdával megbeszélni a tennivalókat. Már több hete náluk dolgoztak, csak eddig Blake igazította el őket. Sybil pusztán kíváncsiságból rákérdezett, hogy vajon ők cserélték-e meg a két asztalt az előcsarnokban, de azt a választ kapta, hogy nem. Ebből már tudta, hogy csakis Blake lehetett. És ez így volt jól. Nem szeretne volna, ha a megkérdezésük nélkül más is rendezkedik a házukban.

Sybil éppen vacsorázott, amikor Blake megjött a munkából. Kezdett olyan érzése lenni, mint aki valóban hazaért. A gyerekek elmesélték neki, mi mindent csináltak aznap, és Blake el volt ragadtatva. Úgy tervezték, hogy másnap körbeautózzák Marin Countyt, és megnézik kívülről

Charlie új iskoláját is. Charlie egy kicsit izgult az iskolaváltás miatt, mert még nem voltak ott barátai. Sybil úgy gondolta, hogy ha közelebbről megnézi, hová fog járni, az segít oldani a feszültségét.

Vacsora után elővették a Monopolyt, és az egész család együtt társasjátékozott. Mindenki nagyon jó hangulatban ment fel este a szobájába. A költözés sokkal gördülékenyebben zajlott le, mint ahogy azt Sybil remélte. Úgy döntött, hogy aznap este a saját öltözőszobájában fog rendet rakni. Egy idő után azonban feladta. Úgy volt vele, hogy ráér holnapig összepakolni a szanaszét heverő cipőit. Lefeküdt hát Blake mellé az ágyba, és már szundikált, amikor egyszer csak az ágy elmozdult a helyéből. Nem tudta mire vélni a dolgot, ezért Blake-hez fordult magyarázatért. Blake álmából riadt fel, és meglátta felesége összezavarodott arckifejezését.

- Te meg mit csinálsz? - kérdezte Sybil. Már félálomban volt, amikor az ágy rázkódni kezdett.

- Semmit - felelte Blake értetlenül. Alighogy ezt kimondta, egy újabb lökéshullám rázta meg alattuk az ágyat olyan erősen, hogy majd' kiestek belőle, a csillár pedig elkezdett ide-oda himbálózni. Ebből már mindketten megértették, mi történt, és a jelenség még korántsem fejeződött be.

- A fenébe! Hazudtál nekem! - ordította Sybil a férjének, majd kipattant az ágyból, és átrohant Charlie szobájába. A kislánya már ébren volt, halálra rémülten ült az ágyában. Földrengés rázta meg a házat, és Sybilnek fogalma sem volt, mit kell ilyenkor tennie. Megfogta Charlie kezét, és magával húzta a hálósobájukba. A folyosón összetalálkoztak Andyvel

és Caroline-nal, akik a saját szobájukból menekültek ki. Ők is rémültnék látszottak. Sybil valami hátborzongató nyöszörgést hallott. Olyan volt, mintha a talpuk alatt imbolygó föld alól tört volna elő. Sybil még soha életében nem volt ennyire megrémülve. Aztán a földrengés egyszer csak abbamaradt. Talán egy percig sem tartott az egész, mégis egy örökkévalóságnak tűnt számukra. A csillárok még mindig himbálóztak, amikor Sybil Blake felé fordult. – Szerinted már vége van? Vagy jön még erősebb földrengés is? – kérdezte egész testében reszketve. Charlie a mamája nyakába csimpaszkodott, a másik két gyerek pedig rémülten és tanácstalanul toporgott a szülők hálószobájában.

– Nem, szerintem nem lesz újabb rengés – mondta nyugodt hangon Blake. – Vége van. Nem volt ez olyan komoly. Esetleg lehet még pár kisebb utórengés. – Blake igyekezett lecsillapítani a családját.

– Azt mondtad, nem lesz semmilyen földrengés – mondta Sybil vádló hangon, és szikrákat szórt a tekintete.

– Ez csak egy kisebb földrengés volt, Syb – nyakaskodott Blake. – Üdv San Franciscóban, porontyok – fordult viccesen a gyermekeihez. Megpróbálta elvenni az élet a történeteknek. – Minden a legnagyobb rendben. Nem szakadt a fejünkre az ég, és a házban sem keletkezett kár. – Csupán halálra rémültek. Korábban soha nem volt részük földrengésben.

– Ne menjünk le a földszintre megnézni, hogy összetört-e valami? – kérdezte Sybil, még mindig aggódva. Voltak a házban üvegkristályokkal díszített fali gyertyatartók, és rengeteg törékeny apróság, amik a földrengésben megsérülhettek vagy összetörhettek. Ha a konyhaszekrény

ajtaja kinyílt, a rengeteg porcelántányér is lecsúszhatott a polcokról.

- Ha gondolod, megnézheted - felelte Blake. - De biztos vagyok benne, hogy mindent rendben találsz. - A többieknek eszük ágában sem volt elválni egymástól, mert mi van, ha még nincs vége, és jönnek az utórezgések? - Miért nem nézünk meg inkább valamit a tévében? - javasolta Blake, és megnyomta a gombot a távirányítón. A három gyerek összekuporodott a szülők ágyán, hogy aztán a CNN-től tudják meg a részleteket, miszerint a Richter-skála szerinti 5,1-es földrengés rázta meg San Franciscót. A földrengés centruma a várostól 230 kilométerre volt, ahol 6,4-es erősségű rengést mértek, ami azért már jelentős földrengésnek számít.

- Én azért lemegyek a földszintre, és körülnézek - mondta Sybil lány hangon, Blake pedig egy bólintással helyeselt, ami egyértelművé tette, hogy ő viszont fent marad a gyerekekkel. Sybil felkapcsolta a villanyt a második emeleti előtérben, majd elindult a földszintre vezető lépcsőkön. Először a nappaliban és a konyhában akarta ellenőrizni, nem okozott-e kárt a rengés. Éppen az ebédlőhöz ért, amikor egy természetes idős nő haladt el mellette elegáns, egybeszabott ruhában. Úgy nézett ki, mint egy nagyságos asszony. Sétabotjára dőlt, és egyenesen Sybil képébe bámult, majd tisztán és érthetően megszólította.

- Már azt hittem, a nyakamba szakad a csillár. Szólnunk kell Phillipsnek, hogy holnap nézze meg. - Aztán rosszállón összevonta a tekintetét. - Maga meg mit flangál itt a földszinten szinte anyaszült meztelenül? - kérdezte. Ekkor egy skót szoknyába bújt férfi sietett oda hozzá, és együtt indultak fel az emeletre. A férfi nyugtatgatta az öreg hölgyet,

hogy ez csak egy kisebb földrengés volt. Miközben Sybil elképedve figyelte őket, egy kisfiú viharzott el mellette, akit egy holtápadt fiatal nő próbált meg a kezénél fogva visszahúzni az ebédlőbe. Aztán egy fiatalember és egy ifjú asszony jött ki az ebédlőből ráérős léptekkel. Miközben elhaladtak mellette, rámosolyogtak Sybilre. Egy magas és jóképű fiatalember is felbukkant frakkban és csokornyakkendőben, és megkérdezte Sybiltől, hogy jól van-e. Egy nagyestélyit viselő nőt vezetett a jobbján. Sybil megpróbált felelni neki, de nem jött ki hang a torkán. Úgy érezte, elment a józan esze. Miközben azt figyelte, ahogy a lépcsőkön felfelé lépkednek, egyszer csak az egész díszmenet eltűnt a szeme elől. Hirtelen ismét egyedül találta magát az előcsarnokban.

- Sybil a falakon sorakozó családi portrékra nézett, és egyből tudta, kikkel találkozott az imént. Még javában próbálta feldolgozni a felfoghatatlan eseményeket, amikor egy szigorú tekintetű férfi bukkant fel az ebédlőből. Ő is elegáns frakkot, mellényt és csokornyakkendőt viselt. Egyenesen rá bámult, majd becsukta az ebédlő ajtaját. Sybilnek fogalma sem volt róla, ki ő, és a többiek nevét sem tudta, ám afelől nem voltak kétségei, hogy a Butterfield család tagjaival találkozott, akik több mint egy évszázaddal korábban éltek a házban. Sybil egész testében reszketve rohant be a konyhába, ahol semmit sem talált összetörve. Úgy előntött, a nappalit már nem ellenőrzi, inkább szélvészféleg futott fel az emeletre. Mire belépett a hálószobájukba, már teljesen kifogyott a szuszából, és halálápadt volt.

- Jól vagy? - kérdezte Blake, és Sybil a fejét rázva jelezte neki, hogy egyáltalán nincs jól. Aztán eszébe jutottak a franciaágyon kuporgó gyerekek, akikről időközben teljesen megfeledkezett. Ez nem is volt meglepő azok után, amit az imént látott és átélt. - Hogyne, minden rendben - krákolta rémülten, mire Caroline gyanakvón meredt rá.

- Sápadt vagy, anyu. Rosszul érzed magad?

- Csak a földrengés miatt. Nagyon váratlanul ért. De amúgy remekül vagyok - erősködött Sybil, majd odafeküdt a lánya mellé az ágyra, és a párnájára hajtotta a fejét. Már alig várta, hogy Blake-vel kettesben maradjanak. Egy óra múltán minden gyerek megnyugodott, így Blake kikapcsolta a tévét.

- Most már nincs miért izgulni, menjetek vissza a szobátokba - mondta atyai szigorral, és elindult lefektetni Charlie-t. Eközben Sybil elterült a franciaágyon, és az imént látottakat próbálta megérteni. Azt tudta, kiket látott, de fogalma sem volt róla, hogyan és miért bukkantak elő a múltból.

- Veled meg mi történt? - kérdezte Blake, miután a legkisebb gyermeküket ágyba bújtatta. - Olyan rémültnek látszol, mint aki szellemeket látott.

- Így is volt - suttogta Sybil, nehogy Charlie meghallja. - Egészen pontosan nyolcat láttam... akarom mondani kilencet, ha beleszámolom azt a férfit is, akit nem ismertem fel az ebédlő ajtajában. Mindannyian az ebédlőből jöttek ki. A földrengésről beszélgettek, és a lépcsőház felé tartottak... és volt köztük egy idős nagyságos asszony, aki azzal vádolt engem, hogy szinte anyaszült meztelen vagyok. Pedig a hálóköntösömben voltam... Aztán amikor a lépcsőkön elindultak felfelé, egyszer csak mind egy szálra eltűntek a

szemem elől. *Mindannyian!* Azok az emberek voltak, akik a portrékon szerepelnek. Még a kisfiú is köztük volt. – Sybil hangja reszketett, ahogy felvázolta férjének a történeteket.

Blake-nek gúnyos vigyor jelent meg az arcán, miközben reszkető feleségét figyelte. – Mit ittál, amíg a földszinten voltál? – Sybil olyan hirtelen mozdulattal ült fel az ágyban, mint egy rugós bicska. Egyenesen Blake arcába bámult, rémület és düh fortyogott benne.

– Ne add nekem az ártatlant! Először is, hazudtál a földrengéssel kapcsolatban, azt mondtad, nem lesz. Most pedig bekövetkezett, pedig még csak két napja költöztünk ide. Ráadásul egy egész szellemcsalád masírozott végig előttem az új otthonunkban. Nem csoda, hogy a bank ennyire meg akart szabadulni a háztól. Az elmúlt negyven évben minden itt lakót elijesztettek!

– Sybil, kérlek. A földrengés miatt van az egész, attól zakkantál meg ennyire. Mellesleg, a banknak közölnie kellett volna velünk, ha korábban bárki is szellemeket látott a házban. Ez törvényi előírás. – Ez jogilag helytálló megállapítás volt. Kaliforniában ugyanis törvény írja elő, hogy a bankoknak kötelességük értesíteni a vevőket, ha egy házban állítólag szellemek élnek. Persze az is elképzelhető, hogy nem ismerték ezt az előírást.

– Na, majd én is jól megzakkantom azt a konok fejedet, ha nem vagy hajlandó figyelni rám! Az egész Butterfield dinasztiát láttam kimasírozni az ebédlőből, hogy aztán a lépcsőházban eltűnjenek. Közülük ketten még *beszéltek* is hozzám! Az egyikükről még egy portré is ott lóg az előcsarnokban. Ő a katonai egyenruhába bújt fiatalember. Fehér csokornyakkendőt és frakkot viselt. Megkérdezte

tőlem, jól vagyok-e. A nagyságos asszony pedig megszólta az öltözetemet. És a skót szoknyás öreget is láttam felbukkanni, ő az öregasszonyt csillapítgatta. És ők is mind láttak engem, ezt bizton állíthatom. És én is tisztán láttam őket, mintha fényes nappal történt volna az egész! – Látszott Sybilen, hogy mélyen felkavarták a történetek, és Blake szkeptikus lett a feleségével kapcsolatban.

– Elfogadsz most tőlem egy italt? – ajánlotta, és úgy tett, mintha komolyan venné. Nem akarta kinevetni, de úgy vélte, hogy csak a földrengés okozta rémület zaklatta fel. Megértette, hogy a felesége jobban retteg a földrengéstől, mint azt korábban gondolta.

– Nincs szükségem semmilyen italra. Csak azt akarom kideríteni, mi a fene folyik ebben a házban? Ha a gyerekeink előtt is felbukkannak, akkor ennek az új otthonnak befellegzett. Öt perc alatt úgy elillannak innen, mint a kámfor! Különösen Charlie.

– Nem sokat tudok a szellemekről és a túlvilági jelenésekről. De ha tényleg nem csupán a te képzeletedben jelentek meg, akkor talán a földrengés következtében bújhattak elő a föld alól. Ha csakugyan ez okozta a felbukkanásukat, akkor minden bizonnyal ahogy jöttek, úgy el is mennek. Végtére is, a megérkezésünkkor nem álltak ott az előcsarnokban, hogy üdvözljenek. – Blake egyszerűen nem tudta komolyan venni a feleségét. Annyira abszurdnak tűnt számára a története. Ő gyakorlatias ember volt, igaz, hogy eddig Sybil is.

– Nem voltak ott, de akár ott is lehettek volna. Lehet, hogy állandóan itt vannak a házban, csak arra várnak, mikor rémisszenek halálra minket. – Sybil teljes pánikban volt.

- Félelmetesek voltak? - kérdezte együtt érzően Blake, és megpróbált komoly képet vágni.

- Nem. Csak az idős hölgy tűnt annak. Meg az a férfi, aki az ebédlő ajtajában bukkant fel. A többiek nagyon is kedvesen viselkedtek.

- Miért nem adunk nekik egy esélyt arra, hogy ismét a múlt homályába vesszenek? - kérdezte Blake anyagi nyugalommal, amitől Sybil úgy érezte magát, mint egy szökött elmebeteg.

- És mi van, ha nem tűnnek el? Blake, én nem vagyok hajlandó egy fedél alatt élni egy egész szellemcsaláddal. Majd' a frászt hozták rám.

- De miért? Hiszen mind halottak.

- Neked elment az eszed? Mi van akkor, ha megpróbálnak elüldözni minket innen? Hát nem ez szokott történni, ha valaki beteszi a lábát abba a házba, ahol ők kísértenek?

- Miért nem próbálunk meg inkább lecsillapodni, és kivárni, mi lesz. Nem kell egyből szedni a sátorfánkat, csak azért, mert volt egy kis földrengés, és te szellemeket véltél látni a házban. - Blake nem akart lovat adni a felesége alá. Sybil örültségeket beszélt, és kétségtelenül hisztérikusan viselkedett.

- Te nem hiszel nekem. - Sybil tekintete szikrákat szórt. A férje leereszkedő hangneme csak még jobban feldühítette.

- Elhiszem, hogy szerinted láttad őket. De hogy egészen pontosan mit láthattál, azt nem tudom megmondani. Lehet, hogy csak a portrékat láttad. Azok pedig megmozdultak a földrengés következtében. - Blake megpróbált valami észszerű magyarázatot találni arra, miért látott szellemeket

a felesége. De egy percig sem hitte el, hogy Sybil tényleg szellemekkel találkozott.

- *Nem* a portrék mozogtak. Hanem az emberek. Ugyanazok az emberek, akik a portrékon szerepelnek. És *mind* ott volt! És *beszéltek* hozzám, Blake! - Sybil szilárdan ragaszkodott a véleményéhez. Nagyon is tisztában volt azzal, hogy mit látott és hallott az előcsarnokban. - És aztán felsétáltak a lépcsőn!

- Sybil, próbálj megnyugodni és reálishan gondolkodni. Fogadni mernék, hogy soha többé nem látjuk őket. És az is valószínű, hogy az elkövetkező években nem lesz újabb földrengés. - Sybil nem volt hajlandó válaszolni a férjének. Csak némán visszafeküdt az ágyába. Blake nem hitt neki, és most fogalma sem volt róla, mit tegyen. Nem volt senki, akivel megbeszélhette volna a történeteket. De azt biztosan tudta, hogy szellemek élnek a házban. Bármit is mond Blake, But-teríeldék még mindig itt élnek a ház falai között. - Netán téged is megpróbáltak elijeszteni innen? - kérdezte Blake cinikusan.

- Nem - vallotta be Sybil. - De pusztán a látványuktól kis híján szívrohamot kaptam. - Annyira mérges volt Blake-re, hogy aznap éjjel már szóba sem állt vele. Főleg azért, mert nem hitt neki Másnap reggel már korán kipattant az ágyból. Éppen reggelit készített, amikor ismét találkozott a férjével.

- Hogy érzed magad ma? - kérdezte tőle Blake, miután a gyerekek megreggeliztek, és visszamentek a szobájukba. Reggeli közben alaposan kitárgyalták a földrengést, amit mindenki nagyon félelmetesnek talált. De mindez semmi volt ahhoz képest, amit Sybil látott a földrengés után, amikor lement a földszintre.

- Arra vagy kíváncsi, hogy megjött-e a józan eszem? - kérdezett vissza Sybil hűvösen.

- Természetesen nem erre céloztam. Tegnap éjjel halálra voltál rémülve. A megrázkódtatás pedig elvette a józan eszed. Nem hibáztatlak azért, mert kiborultál. - Blake ismét leereszkedő hangon beszélt vele. Ettől Sybil ugyanúgy felkapta a vizet, mint múlt éjjel.

- Tudom, hogy nem hiszel nekem. De láttam őket! Mindenkit. Az egész családot. És néhány másik alak is felbukkant.

- Ki tudja, lehet, hogy így működnek ezek a dolgok. Lehet, hogy százévente egyszer felbukkannak, hogy megünnepeljenek valami családi évfordulót. De az is lehet, hogy csak földrengéskor kísértének.

- Még csupán két napja élünk ebben a házban. Lehet, hogy ez nem tetszik nekik. Nem akarják, hogy itt lakjunk, mert zavarjuk a köreiket. Végére is ez az ő otthonuk volt.

- Most viszont már a miénk. Nem hagyhatjuk, hogy egy szellemcsalád elijessen minket a házból - mondta Blake, és még mindig nem volt hajlandó komolyan venni a feleségét.

- Óh, szóval nem hagyjuk? Hallottam már ehhez hasonló, horrorisztikusan végződő szellemhistóriákat. Akár a lépcsőn is lelökhetnek minket, vagy annyira ránk ijeszthetnek, hogy attól bucskázunk le. És az idős hölgy pokolian rémisztő volt. És az őt támogató skót szoknyás fickó is elég hátborzongató. És ugyan ki feszítette fel a festéskor beszorult ablakszárnyat a hálószobánkban előző este? Nem te, nem én. És más sem. És ki cserélte meg a két asztalt az előcsarnokban? Valakinek lennie kellett, de Jósé és Alicia azt mondták, nem ők voltak. - Sőt Blake is ezt mondta, ezért gondolta korábban Sybil, hogy

a költöztetőik csinálták. – Lehet, hogy most is figyelnek minket. – Ennek még a pusztá gondolatától is kirázta a hideg. – Nem fogom hagyni, hogy a gyerekeim egy olyan házban éljenek, ahol hemzsegnék a kísértetek. Már ha tényleg azok voltak.

– Lehet, hogy jó szándékú kóborló szellemek, akik csak jót akarnak nekünk – mondta Blake, de közben azt gondolta, hogy a felesége teljesen becsavarodott. – Próbáljunk meg a realitás talaján maradni, rendben? Ha megint látod őket, akkor hívunk majd a házba egy szelleműzőt, vagy valami ilyesmit. Biztosan megvan a módja annak, hogy megszabaduljunk tőlük. Elvégre ők már mind halottak.

– Pontosan. És mivel már közel száz éve itt lófrálnak a házban, biztos lehetsz benne, hogy nem terveznek elköltözni a közeljövőben.

– Lehet, hogy barátságosak – mondta Blake, de már látta, hogy nem tudja jobb belátásra bírni a feleségét. Az előző este átélt rémségek még túl élénken éltek a tudatában.

– Nem érdekel, hogy barátságosak-e. Ez a mi házunk, és nem vagyok hajlandó egy fedél alatt élni velük. Ez egy kicsit olyan számomra, mintha az *Alkonyzóna* sorozatban szerepelnék.

– Próbálj meg ma már nem foglalkozni ezzel. Élvezd ki, hogy a gyerekekkel lehetsz, mert hamarosan kezdődik az iskola. – Aznapra tervezték be, hogy elautóznak Marin County-ba, és megnézik Charlie iskoláját, utána meg a híd túloldalán fekvő Sausalito városkát. Charlie az Alcatraz börtönerődbe is el akart látogatni, de Sybil utánanézett, és hónapokkal előre le kell foglalni az időpontot. Ezért helyette inkább az oroszlánfókákat nézték meg a híres 39-es mólónál.

– Legyen szép napotok! – mondta búcsúzóul Blake, de nem volt valami magabiztos a hangja. Aztán dobott egy csókot a feleségének, és elindult az irodájába. A munkahelyén nyilván mindenki a földrengésről fog beszélni, és elmondják egymásnak, ki merre járt, amikor bekövetkezett.

Marinba menet a gyerekek is szóba hozták az előző esti földrengést, Sybil pedig hálát adott az égnek, hogy nem találkoztak az emeleten egyik Butterfielddel sem. Legalábbis egyik gyermeke sem említette.

Charlie-nak kívülről tetszett az új iskolája. Aztán átutóztak Sausalito városkába, majd visszatértek a nagyvárosba, hogy megnézzék az oroszlánfókákat. Nagyon édes hangokat adtak ki, időnként pedig nem csupán sűtkéreztek a napon, hanem mellső úszólábaikkal tapsoltak is. A 39-es mólónál ebédeltek, majd a gyerekek úgy döntöttek, hogy már haza akarnak menni. Még egyikük sem végzett teljesen a kipakolással, Andy pedig megígérte a kistestvérének, hogy videojátékozik vele. Caroline a New York-i barátait szerette volna felhívni telefonon. Miután mindhárom gyerek elfoglalta magát a szobájában, Sybil elindult, hogy szép csendben körbesétálja a házat. Kíváncsi volt, feltűnik-e valami szokatlan, de minden teljesen normálisnak látszott. Semmi sem mozdult el a helyéről, és a Butterfield család tagjai sem bukkantak elő sehonnan. Eszébe jutott a férje cinizmusa, mégsem tudta elhinni, hogy csak képzelte az egészet.

Miután felment a szobájába, Sybil elővette utazótáskájából Bettina Butterfield könyvét. Kikészítette az éjjeliszekrényére, hogy majd később elolvassa. De előbb leült a számítógépéhez, és szörfözni kezdett a világhálón. Maga

sem tudta megmondani, mit keres valójában. Több olyan oldalba is belebotlott, amelyik szellemekkel foglalkozott. Még egy chatszobát is talált, ahol olyan emberek osztották meg egymással élményeiket, akik szellemeket láttak. Ő azonban ennél valami megfoghatóbbra vágyott. Valami olyasmire, ami tudományos magyarázattal szolgál a történetekre. Végül rátalált a Berkeley-ben székelő pszichoterápiás intézet honlapjára. Lejegyezte az intézet telefonszámát, és alighogy becsukta maga mögött a szobája ajtaját, máris bepötyögte a számukat.

Miután felvették a telefont, elmondta, hogy tanácsot szeretne kérni valakitől. A recepció azt felelte, hogy jelenleg minden szaktanácsadójuk elfoglalt, de módjában áll időpontot foglalni. Sybil a pillanat törtrésze alatt döntött, és előjegyeztette magát másnapra, amikor a gyerekek iskolában lesznek. Azt nem tudta, hogy ők is örülnek fogják-e tartani, de tudni akarta, van-e bármilyen reális alapja mindannak, amit a házban tapasztalt. Hogy gyakran előfordulnak-e ehhez hasonló jelenések, vagy valami teljesen ismeretlen dolgot élt át. Tisztában akart lenni a lehetőségeivel, mielőtt egy egész családra való halott megszállja az otthonát. Blake-nek nem árulta el, hogy bejelentkezett a pszichoterápiás intézetbe. Biztos örültek tartotta volna érte. Este megkönnyebbülten fogadta, hogy nem ismétlődtek meg az előző este tapasztaltak, és nem lett az otthonukból szellemek átjáróháza. Béke honolt a falak között, Blake pedig hazaérve örömmel nyugtázta, hogy a felesége nem akar keresztes hadjáratot indítani a szellemek ellen. Sybil még csak szóba sem hozta őket.

Másnap Sybil elindította a gyerekeket az iskolába. Miután Charlie iskolabusza befordult a sarkon, abbahagyta az integetést, visszament a furgonhoz, és egyenesen a Berkely-be vezető Bay Bridge híd felé hajtott. A hídon átérve a GPS segítségével hamar megtalálta a pszichoterápiás intézetet. Testközelből hétköznapi irodaháznak vagy kisebb orvosi rendelőnek látszott. A recepcióban sem volt semmi különös. Amikor Sybil közölte vele, hogy Michael Stantonhoz van előjegyezve, a pult mögött helyet foglaló kisasszony megkérte, hogy várjon egy kicsit. Pár percen belül már jött is az orvos, és bekísérte a rendelőjébe. Farmernadrágot és túrabakancsot viselt. Szakállas volt, de a haját rövidre vágatta. Sybillel egykorú lehetett, és úgy nézett ki, mint egy középiskolai tanár vagy egyetemi professzor. Az irodája falán több diploma is tanúsította, hogy képzett szakember. Az egyiket pszichológiából szerezte a Berkeley Egyetemen. Aztán a doktor közölte Sybillel, hogy már húsz éve foglalkozik parapszichológiai jelenségekkel, és számos könyve jelent meg ebben a témakörben. Így Sybil biztos lehetett benne, hogy szakavatott emberhez fordult a problémájával.

- Sokan meglepődnek ezen, de én tudományos oldalról közelítem meg a témát. Csakhogy ezt nehezen értik meg azok, akik még nem tapasztaltak ilyen nehezen megmagyarázható pszichikai jelenségeket. - E rövid bevezető után a doktor Sybil szemébe nézett, és megkérdezte tőle, miben segíthet. Melegség áradt a tekintetéből.

- Tudom, hogy ez nevetségesnek fog hangzani. Legalábbis az emberek többsége annak tartja. A férjem is úgy tekint rám, mint egy elmebetegre. Nemrég költöztünk új házba,

három nappal ezelőtt. Még 1902-ben építtette a Butterfield család, akik aztán 1930-ban kiköltöztek onnan. Gondolom, anyagi okokból, mert a válság során elszegényedtek. Aztán az egyik családtag később visszavásárolta a házat, és ott élt egészen 1980-ig. Azóta többször is tulajdonost cserélt a ház, mígnem egy hónapja mi vásároltuk meg a férjemmel. New Yorkból költöztünk ide. Aztán történt pár furcsa dolog a házban. Nem nevezném őket komolyabb incidensnek, semmi rémisztő nem volt bennük. De a földrengést követő éjjel láttam őket. Azokat, akik egykor a házat építtették. A gyerekeiket is láttam, és még három idegent. – Sybil elég zavartnak látszott, miközben vázolta a történeteket. Felkavarták az élmények. Nem felejtette el, mennyire megrémült a földrengéstől és az azt követő furcsa találkozástól. – Teljesen tisztán láttam őket. Az ebédlőből jöttek ki, majd elhaladtak mellettem. Aztán a lépcsőházhoz érve egyszer csak eltűntek. Közülük ketten még beszéltek is hozzám. Azt is hallottam, ahogy egymással beszélgetnek. Teljesen olyan volt, mintha hús-vér emberek között lennék. – Michael Stantonon egyáltalán nem látszott, hogy meglepődött volna a hallottakon.

– Honnan tudja, hogy a ház korábbi tulajdonosai voltak?
– kérdezte.

– Az előcsarnok falán ott lógnak a portréik. Egy banktól vásároltuk meg a házat nagyon jutányos áron. Az ingatlanlannal együtt elég sok bútor és műtárgy is a tulajdonunkba került, amit korábban egy raktárban helyeztek el megőrzésre. Ezek java részét felhasználtuk a ház bebútorozásakor. Jó ötletnek tűnt, hogy feltegyük a portrékat a falra. Így a háznak olyan hangulata lett, mint egy európai nemesi kúriának vagy egy

ősi családi birtoknak. Úgy voltunk vele, hogy a ház egykori építői ennyi tiszteletet megérdemelnek.

- Más is látta őket a földrengést követő napokban? - érdeklődött a doktor, de Sybil tagadólag megrázta a fejét.

- Egyedül tartózkodtam a földszinten, és mire felértem a második emeletre, már eltűntek. Én is csak azért mentem le, hogy megnézzem, összetört vagy felborult-e valami a földrengés során. - A doktor bólintott, majd firkantott pár sort az íróasztalán fekvő jegyzetömbbe. A viselkedése Sybilt egy pszichológusra emlékeztette. Egyáltalán nem úgy tekintett Sybilre, mintha elmeháborodott lenne. Ellentétben Blake-kel.

- Milyen ruhát viseltek? - kérdezte, és Sybil megpróbálta felidézni a ruházatukat.

- Olyan jellegű ruha volt rajtuk, mint a portrékon. Nem pontosan olyan, de ugyanaz a stílusú, mint amit akkoriban viseltek, amikor a ház épült. Egyrészes estélyi ruhát, frakkot, mellényt és csokornyakkendőt. Az egyikükön pedig skót szoknya volt. - A doktor ismét megértőn bólintott. - Maga is örülségnek tartja ezt? - kérdezte Sybil, és a férfi kedvesen rámosolygott.

- Egyáltalán nem. Rengeteg ehhez hasonló esetről hallottam már. A megjelenésüknek a földrengés lehetett a kiváltó oka. Hogy úgy mondjam, az engedte őket szabadjára. Lehet, hogy egy korábban lezajlott esemény ismétlődött meg újra a házban. A ház korából kiindulva feltételezem, hogy ezek az emberek élhettek ott az 1906-os nagy földrengés idején. Persze az önök beköltözése is felkavarhatta az állóvizet. Ha a ház már hosszú ideje üresen állt, akkor könnyen előfordulhat, hogy a beköltözésükkel

megrémisztették őket. Azzal pedig, hogy kiakasztották a portréikat a falra, nyitottak feléjük. Ezért érezhették úgy, hogy örömmel látnák őket a házban. Lehetséges, hogy kíváncsiak az új lakókra. A szellemek időnként különösen érdeklődnek azok iránt, akik a területüket háborgatják.

- Az a ház már a mi területünk - mondta határozottan Sybil, és Michael elmosolyodott.

- Lehet, hogy ők ezt másként gondolják. A szellemvilág lakói gyakran ragaszkodnak ahhoz a házhoz, ahol életük során laktak. Lehet, hogy a szép emlékek miatt nem tudnak elszakadni egykori otthonuktól. Könnyen elképzelhető, hogy valójában soha nem is hagyták el a házat, és a mai napig ott élnek. Az viszont igencsak szokatlan, hogy egy egész család maradjon együtt az egykori otthonukban. Általában csak egy-két szellem szokott visszajárni, nem pedig egy nagy embercsoport, ahogy azt ön leírta. Biztos nagyon otthonosan érezhették magukat abban a házban. Fenyegetően léptek fel önnel szemben? Volt olyan érzése, hogy megpróbálnak magára ijeszteni, és ezzel elűzni önöket a házból? - Sybil megfontolta a kérdést, majd tagadólag megrázta a fejét.

- Az idős hölgy elég rémisztő volt. De inkább a nézése és a ruházata miatt. Szerintem akcentusa is volt.

- Milyen akcentussal beszélt?

- Brit... talán skót. És volt vele egy férfi is, aki skót szoknyát viselt. Ő azonban nem szólt hozzám. Van egy könyvem a családról és a ház történetéről, de még nem volt időm elolvasni.

- Lehet, hogy időt kellene szánnia rá.

Sybil egyetértően bólintott.

- Az egyik leányuk írta. Az, aki visszavásárolta a házat, és egészen a halála napjáig benne élt. Az ő lányát viszont már nem érdekelte a ház, ezért az anyja elhunytá után túladott rajta.

- Több oka is lehet, miért jelentek meg ön előtt aznap éjjel. Ezek közül kettő fordul elő a leggyakrabban. Az egyik az, hogy valamilyen ismeretlen okból kapcsolatba szeretnének lépni magával. Lehet, hogy csupán kedvelik magát, vagy korábban már valamilyen kapcsolatba kerültek egymással. A másik lehetséges ok pedig az szokott lenni, hogy betolakodónak tartják, és ezért megpróbálják elriasztani a felségterületükről. De az ön esetében nem hinném, hogy erről lenne szó. Ha egy másik dimenzióból érkező szellemek azért lépnek át a mi világunkba, hogy ránk ijesszenek, akkor azt nem ilyen félenken teszik, hanem nagy felfordulást csapnak a házban. Ezek a szellemek azonban számomra nem tűnnek ellenségesnek vagy ártó szándékúnak.

- Nem is voltak azok - helyeselt Sybil. - Pusztán maga a tény nyugtalanít, hogy ott vannak velünk a házban. Még abban sem vagyok biztos, hogy hiszek a szellemek létezésében. Korábban nem tapasztaltam hasonló jelenséget. De annyira valóságosnak tűntek, és egy karnyújtásnyira haladtak el mellettem. Teljesen normális embereknek látszottak, akárcsak maga vagy én. De aztán eltűntek. A felső lépcsőfokokhoz érve egyszerűen köddé váltak.

- Hát ebben tényleg nagyok jók - mosolygott rá a doktor Sybilre. - Az egyik percben még ott állnak előttünk, és szinte hús-vér embereknek tűnnek, a következő pillanatban pedig már el is tűntek a szemünk elől.

- A középkorú pár, akik a házat építették, teljesen életszerűnek látszott. Még rám is mosolyogtak, akárcsak a fiatalember. Szerintem a fiuk lehetett. Ő van az egyik portrén katonai uniformisban.

- Lehet, hogy a világháborúban esett el. Azért készítették róla a portrét egyenruhában, hogy ezzel is tisztelegjenek az emlékének - magyarázta Michael. - Nekem az az érzésem, hogy jól érzik magukat az ön társaságában. Azért jelentek meg ön előtt, mert érzik magán, hogy jóindulattal viseltetik irántuk. Ahogy azt már korábban említettem, pusztán az a furcsa, hogy az egész család megjelent. Szokatlan, hogy még a másvilágon is ennyire összetartanak, és közös otthonuknak tartják a házat. Ilyesmit nem gyakran hall az ember. Egyenként, vagy időnként párban szoktak csak kísérteni. Ritkán bukkan fel egy egész többgenerációs család. És egytől egyig mind ott voltak, mint régen, amikor még ők népesítették be a házat. Nagyon erős szállal kötődhetnek egymáshoz, ha még száz év távlatából is képesek közösen megjelenni ön előtt. Lehet, hogy mindvégig a házban maradtak, de akár az is előfordulhat, hogy csak az utóbbi időben tértek vissza. Persze az sem kizárt, hogy csak átmeneti látogatásról volt szó, és ahogy jöttek, úgy el is mennek majd. A lányuk, aki sokáig élt a falai között, megkönnyítette a dolgukat. És ha azt is hozzávesszük, hogy hosszú éveken át lakatlanul állt a ház, akkor még inkább érthető, hogy a magukénak érzik. A szellemek rendszerint nem szeretik, ha nagy a nyüzsgés körülöttük.

- Nem akarom, hogy megrémísszék a gyermekeimet - jelentette ki határozottan Sybil.

- Ez csak természetes. Nem bánná, ha elmennék önökhöz látogatóba? Én is azok közé tartozom, akik képesek megérezni, milyen spirituális jelenségek játszódnak le egy kísértetházban. Talán meg tudnám mondani, milyen erők munkálkodnak a háttérben. Ha a szóban forgó szellemcsalád mindvégig a ház lakója maradt, akkor nem könnyen fognak onnan elköltözni. Elképzelhető, hogy önöknek meg kell majd tanulniuk együtt élni velük.

- Erről szó sem lehet - makacsolta meg magát Sybil. - Van egy hatéves kisfiam, akinek komoly lelki sérülést okozna, ha valaha is meglátná őket.

- Ne legyen ebben olyan biztos. A gyerekek gyakran nagyon jól alkalmazkodnak a helyzethez. Ők még sokkal nyitottabbak és fogékonyabbak, így a szellemek jelenlétét is könnyebben elfogadják.

- De Charlie fél a szellemektől - akadékoskodott Sybil. És most, hogy szemtől szembe találkozott velük, ezt már magáról is elmondhatta. Blake viszont nem hitt a szellemekben, ő csupán a képzelet szülötteinek tartotta őket. - Ja, és néhány bútordarabot is más helyre tettek. Most már nem ott vannak, ahová én helyeztem őket.

- A bútordarabok áthelyezése viszonylag általánosnak mondható jelenség. Különösen akkor, ha önök ugyanazokat a bútorokat használják, amelyek egykor az ő kényelmüket szolgálták. - A doktor a jelek szerint egyáltalán nem volt meglepve. - Elképzelhető, hogy szeretnék az eredeti helyükön látni a bútoraikat. Valamivel megzavarhatta a nyugalmaikat, ezért jelentek meg tömegesen. De az is lehet, hogy egyszerűen csak otthonosan érzik magukat az önök házában.

- Nem akarom, hogy otthonosan érezzék magukat nálunk. Azt akarom, hogy elmenjenek. És ha ön úgy gondolja, hogy segíteni tud nekünk, akkor jöjjön el hozzánk látogatóba, és nézze meg a saját szemével a házat.

- A holnapi nap megfelelő lenne önnek? - Sybil biccentett. Bár a Brooklyn Múzeum számára készített elő egy kiállítást, még nem szorította a határidő. És szeretett volna minél hamarabb a végére járni a rejtélynek, ehhez viszont még nem tudott eleget. Többet akart megtudni a Butterfield családról, és biztos akart lenni abban, hogy nem bukkanak elő ismét a semmiből. Lehet, hogy otthonosan érzik magukat náluk, de ettől még nem szívesen látott vendégek. Fontolóra vette, hogy leveszi a portréikat a falról, de a doktor szerint ez semmin sem változtatna. Egyszer már felbukkantak a házban, így könnyen lehet, hogy foggal-körömmel ragaszkodnak majd az egykori otthonukhoz. Sybil erre közölte, hogy ő viszont szeretne mihamarabb megszabadulni tőlük, mielőtt az egész családját az örületbe kergetnék.

- Akkor holnap találkozunk - zárta le a témát udvariasan Michael, majd felállt a székéből, és kikísérte Sybilt.

Útban hazafelé Sybil alaposan végiggondolta, mi mindent mondott neki Michael. Bizonyos szempontból nem voltak a meglátásai túl megnyugtatók, annak viszont örült, hogy biztosra vehette: nem ment el a józan esze. Továbbra is aggasztotta az a tudat, hogy egy egész szellemcsalád él rajtuk kívül a házukban, akik ráadásul már vagy száz éve ott laknak, és lényegében soha nem is szándékoznak elköltözni onnan. Ugyanakkor örült, hogy Michael szerint nem akarják őket rémisztgetni vagy elüldözni.

Mindenesetre Sybilnek esze ágában sem volt egy fedél alatt lakni velük. Azt már korábban eldöntötte, hogy Blake-et nem avatja be a dologba. Elég, ha ő beleássa magát a témába.

Már kíváncsian várta, mit fog majd Michael holnap mondani. Hogy érez-e valamilyen vibrációt a házban. Megérzi-e ártó vagy jó szándékú erők jelenlétét. És sikerül-e többet megtudnia a szellemekről.

Ahogy belépett az előcsarnokba, Sybil alaposan szemügyre vette a portrékat. Szemernyi kétség sem maradt benne, hogy ugyanezekkel az emberekkel találkozott a földrengés éjjelén. Arra is megesküdtött volna, hogy a szúrós tekintetű nagyságos asszony rosszállón bámul rá a portréről, amin egy legyezőt és egy okulárét tart a kezében. Sybil fülében még ott csengett a hangja. Egy fekete mopszlit is felfedezett a festményen. A pici, tömpe orrú, kerek fejű öleb ott csücsült a gazdája mellett a padlón. Aztán felbukkant a skót szoknyás öregember, és érdeklődve szemlélte Sybilt, amint elhaladt mellette. Sybilt felkavarta a látványuk, de nem akarta, hogy a frászt hozzák rá. Ez most már az ő háza, nem pedig az övék – gondolta eltökélten, majd elindult az emeletre megkérdezni, hogyan telt a gyerekek első napja az új iskolában. Ahogy felfelé kaptatott a lépcsőkön, észre sem vette az asztal alatt ücsörgő kisfiút. Sapkában volt, és térdnadrágot viselt. Egy zacskó üveggolyót tartott a kezében, és mosolyogva figyelte Sybilt, amikor elhaladt mellette.

Negyedik fejezet

Michael Stanton, a Berkeley Pszichoterápiás Intézet orvosa, másnap reggel tíz órakor érkezett meg Sybilhez. A ház csendes volt. Alicia és Jósé a hálósobák takarításával voltak elfoglalva, a gyerekek már elmentek az iskolába, Blake pedig a munkahelyén dolgozott.

Miután Michael belépett a házba, Sybil rögvest a dolgok közepébe vágott. Elmondta neki, hogy múlt éjjel még csak pár fejezetet tudott elolvasni Bettina könyvéből, de már ennyi is magával ragadta. Úgy tűnik, minden benne van ebben a káprázatos könyvben. Odáig jutott a család történetében, hogy Bertrand és Gwyneth Butterfield még 1902-ben építették a házat, de ezt már amúgy is tudta. A legidősebb gyermekük, Josiah, nyolcéves volt, amikor beköltöztek a házba. A húga, Bettina, két évvel fiatalabb volt nála. A legfiatalabb gyermekük, Magnus pedig hároméves korában lépte át a ház küszöbét. Ő azonban három évvel később meghalt egy tragikus balesetben. Egy lovas kocsi gázolta el hatéves korában, mert megbokrosodtak a lovak. A kisebbik lányuk, Lucy már ebben a házban látta meg a napvilágot 1909-ben, négy évvel Magnus halála után. Lucy törékeny kislány volt, sokat betegeskedett. Gyenge volt a tüdeje, ahogy a nővére később megírta.

Sybil azt is megtudta Bettina könyvéből, hogy az ijesztő kinézetű, elegáns egyrészes ruhában felbukkanó nagyságos asszony Gwyneth édesanyja, aki velük élt a házban. Augusta Campbell, leánykori nevén Augusta MacPherson, valóban

skót volt, ahogy azt Sybil sejtette. Gwyneth Campbell Butterfield szintén Skóciában született. Az idős, skót szoknyás úriember Augusta bátyja volt, és Angus MacPhersonnak hívták. Jóval idősebb volt a húgánál, ami fehér sörénynek beillő hajából is látszott. Bettina azt is megosztotta olvasóival, hogy Angus skót dudán játszott. Minden alkalmat megragadott a zenélésre, de csapnivalóan rossz dudás volt. Valamilyen okból Amerikában élő nővérehez és annak családjához költözött. A nővére gyermekei viszont nem nagybácsiként tekintettek rá, sokkal inkább egy bogaras nagypapa szerepét töltötte be a családban.

Sybil mindössze eddig jutott Bettina könyvében, és mindezt megosztotta Michael Stantonnal is, miközben a doktor lassan, az egyik portrétól a másikhoz sétálva alaposan szemügyre vette a festményeket. Sybil csak most vette észre, hogy Angus MacPherson portréján egy skót duda van odatámasztva az ősz hajú férfi székéhez. Bettina még arra is kitért, hogy a nagymamája fekete mopszli kutyáját Violetnek hívták. Ez az öleb már Sybilnek is feltűnt a szúrós tekintetű nagyságos asszony portréján. A festményen Augusta ugyanazt a fejdíszet viselte, mint a földrengés éjjelén, csak a portrén kissé eltakarta a nagy gonddal elkészített viktoriánus frizurája, amibe több hosszú gyöngysort is belefontak.

Miközben Michael Stanton szemügyre vette a portrékat, Sybil alig beszélt róluk, csupán annyi magyarázatot fűzött hozzájuk, hogy kiket ábrázolnak. Azt is elárulta a doktornak, hogy egész doboznyi fényképe van a családtagokról. Ezt követően pedig körbevezette őt az alsó szinten. Michael

sokáig elidőzött az ebédlőben, és lehunytt szemmel próbálta érzékelni a szoba auráját. Amikor ismét felnyitotta a szemét, elindult Sybil után, hogy felmenjenek a grandiózus lépcsőházban az emeletre. Megnézték a hálószobákat, majd Sybil körbevezette Michaelt az egész házban. Végül a Sybil szobájához tartozó társalgóban ültek le megbeszélni a tapasztaltakat. A doktor kimerültnek látszott. Mintha az összes energiáját felemésztette volna a látottak feldolgozása és értelmezése.

- Nos, mit gondolsz? - kérdezte végül Sybil, Michael pedig elgondolkodva nézett rá.

- A házban kétségkívül nagyon erős a szellemvilág jelenléte. Így visszagondolva, még soha nem jártam ehhez fogható házban. Olyan érzésem van, mintha még mindig itt élnének.

Ők legalábbis az otthonuknak tekintik a házat. Hallottam Angust a skót dudán játszani, az idős hölgyet pedig a gyerekekkel beszélgetni. A gyerekek nevetését is hallottam, szeretetteljes szülei szelleméből pedig szinte áradt a jóindulat. A kisfiú jelenlétét, akit elgázolt a lovaskocsi, különösen erősnek éreztem. Az ő szelleme azért jár vissza a házba, hogy a családjával lehessen. Ebben nincs semmi meglepő, hiszen olyan fiatal volt még, amikor baleset érte. Igazi kis gézengúz, akiben erős a vágy, hogy megismerkedhessen a maga kisfiával. A többiek pedig magát szeretnék jobban megismerni. Véleményem szerint az a bizonyos férfi sem ártó szellem, akit az ebédlő ajtajában látott. Ő valami inasféle, aki az egész életét a család szolgálatában töltötte el, így az ő lelke sem távozott a házból. Ő a többiekhez képest jelentéktelenebb figura.

- Itt szándékoznak maradni? - kérdezte Sybil zavartan.

- Szerintem ehhez kétség sem férhet - válaszolta a doktor nyíltan. - A kérdés csak az, hogy önök maradnak-e. A Butterfield család egy tapodtat sem fog mozdulni innen. Itt élnek, mivel mindig is ez volt az otthonuk. Abban azonban nem vagyok biztos, hogy a ház melyik részét lakták be. A hálósobákban nem érzem erősnek a jelenlétüket, sem a felsőbb emeleteken. Nekem úgy tűnik, hogy a földszinten töltik idejük java részét, ami a házban zajló élet központi tere. Az aurájukat az ebédlőben éreztem a legerősebbnek. Úgy vélem, ott a későbbiekben is találkozni fog velük. Könnyen előfordulhat, hogy egyszerűen átengedik önöknek a felsőbb emeleteket, és csupán a társalkodószobákon fognak osztozni a családjával. Bertrand Butterfield nagyon eltökélt, de jó szándékú férfinak tűnik. A felesége pedig kimondottan melegszívű asszony, hajthatatlan anyja ellentéte. Az idős hölgy is ártalmatlan, de vele komolyan számolni kell, mert nagyon erős személyiség. A bátyja, Angus pedig alighanem már nagyon idős korában költözött a házba. Vele kapcsolatban kisebb fokú összezavarodottságot éreztem.

A doktor megfigyelései teljesen lenyűgözték Sybilt, jóllehet nem éppen ezt szeretne volna hallani. El sem tudta képzelni, hogyan fogja tálalni Blake-nek és a gyerekeknek, hogy kénytelenek lesznek a Butterfieldekkal megosztani az otthonukat. Egy percre próbálta győzködni magát, hogy mindez nem más, csak humbug, de legbelül valami azt súgta, hogy nem az. Úgy érezte, hogy Michael Stanton helyzetértékelése és személyiségrajzai pontos képet adtak a valóságról. Még úgy is, hogy a szellemvilágról szóltak.

- Úgy gondolom, hogy Bettina, a másodszülött leány volt az egyetlen a családban, akinek sikerült idős kort megélnie - magyarázta Michael, és Sybil a banktól tudta, hogy ő nyolcvannégy éves korában hunyt el. - Természetesen Augustát és Angust leszámítva - tette hozzá a doktor. - De ők már elég idősen költöztek ebbe a házba. Úgy vélem, Bertrand hatvan körül lehetett, amikor elragadta a halál. Valamikor a nagy gazdasági válság idején, amikor elszegényedtek. Gwyneth sem élte sokkal túl a férjét, de ő néhány évvel fiatalabb volt az uránál. Nem éreztem arra utaló jelet, hogy a ház falai között érte volna a halál. Ő minden bizonnyal pár évvel azután ment el, hogy eladták a házat. Bettina lányának szelleme pedig, aki az ön elmondása szerint az édesanyja halála után túladott a házon, szinte egyáltalán nincs jelen a házban. Őt csupán csecsemőként érzékelttem. Nem hinném, hogy később itt élt volna a házban, nem is kötődik érzelmileg ehhez a kúriához. Nekem az az érzésem vele kapcsolatban, hogy talán külföldi. Valószínűleg francia, és felnőttként minden bizonnyal Franciaországban élhetett. Ez megmagyarázná, miért nincs kötődése a házhoz.

- Bettina azt írta az egyik fejezetben, hogy nem sokkal Lili megszületése után, vele együtt költözött el Franciaországba. Lili Bettina első férjének gyermeke volt, s a kislány apja az első világháborúban esett el. Odakint hozzáment egy francia férfihoz, akivel együtt éltek Párizsban egészen addig, amíg ismét megözvegyült. Ezt követően tért vissza Bettina San Franciscóba, hogy visszaszerezze a szülei házát, és sikerült is visszavásárolnia az akkori tulajdonosaitól. Élete hátralévő harminc évét ebben a házban töltötte, miközben a lánya, Lili, Franciaországban maradt. -

Michael meglátásai pszichés értelemben elképesztően pontosnak bizonyultak. – Most, hogy már tudja, kikkel áll szemben, Mrs. Gregory – folytatta az orvos –. mit szándékozik tenni?

– Gondolja, hogy ismét látni fogom a szellemeiket? – kérdezte Sybil gondterhelten.

– Szerintem igen. Túl erős a jelenlétük ahhoz, hogy ez ne következzen be. Ők a mai napig magukénak tartják ezt a házat. Könnyen elképzelhető, hogy fogalmuk sincs róla, mit keresnek itt maguk.

– Hát, ebben magam sem vagyok biztos – jegyezte meg Sybil bánatosan. – Úgy érzem magam, mintha beköltöztünk volna valaki más otthonába. Soha nem fogjuk a saját otthonunknak érezni ezt a házat, ha ők ennyire szorosan kötődnek a helyhez.

– Ők csak szellemek, nem pedig hús-vér emberek. Biztos megtalálják annak a módját, hogy egymás mellett éljenek. Minden azon múlik, mennyire akarnak jelen lenni a házban, és milyen erősen próbálnak benyomulni az életükbe. A szellemek nemcsak nagyon elszántak, hanem tapintatosak is lehetnek. A diszkréciójukat pedig az önök iránt tanúsított magatartásukból lehet lemérni. Azon is sok múlik, hogy ön és a férje milyen határozottan lépnek fel velük szemben.

– Nem akarok azon huzakodni velük, hogy békében élhessek a saját otthonomban.

– Lehet, hogy erre nem is lesz szükség. Nem tűnnek agresszív szellemeknek. A többségük nagyon finom modorú, nemes lélek. És a gyermekeik is nagyon édesek.

– Gondolja, hogy Bertrand és Gwyneth majd el akar innen üldözni minket? – kérdezte Sybil.

- Egyáltalán nem éreztem erre utaló jeleket. A belőlük áradó energia pozitív és szívélyes volt. Nagy örömmel fogadták önöket a házban. Augusta azonban még sok fejfájást okozhat - tette hozzá Michael, és mosolyra húzta a száját. - Nyilván ő szellemként sem tud kibújni a bőréből, korábban is nehéz személyiség lehetett. Angus pedig teljesen értelmetlen, ő csupán egy különc öregember. Szerintem soha nem házasodott meg, és saját gyermekei sem születtek.

- Ki kell kémem a férjem véleményét is, ha egyáltalán hisz nekem - mondta Sybil elgondolkodva, és korántsem volt biztos abban, hogy sort kerít Blake-kel erre a beszélgetésre.

- Lehet, hogy neki is a saját szemével kell látnia őket ahhoz, hogy komolyan vegye - javasolta Michael.

- Feltéve, hogy előtte is mutatkozni fognak.

- Szerintem fognak. Magnus pedig már türelmetlenül várja, hogy végre játszhasson az ön kisfiával.

Ez a gondolat Sybilt félelemmel töltötte el.

- Remélem, nem fogja halálra rémíteni. Ahogy már említettem, Charlie retteg a szellemektől.

- Magnust nem fogja szellemnek tartani, ha megjelenik előtte. Látszólag ugyanolyan kisfiú, mint ő.

- De száz év választja el őket egymástól - jegyezte meg Sybil, aki lázasan keresett valami megoldást a helyzetre, de még nem tisztultak le a gondolatai. Időre van szüksége ahhoz, hogy megeméssze a hallottakat. De legalább Michael nem vonta kétségbe az állításait, sőt egy csomó jó meglátása is volt. Ha ehhez hozzávette még a Bettina könyvéből megismert családi részleteket, minden adott volt a helyzet rendezéséhez. De Sybil nem elégedett meg ennyivel. Be akarta fejezni a család történetéről szóló könyvet, hogy

minél többet megtudjon a családtagokról. Amikor Blake-kel megvették ezt az ingatlant, a házzal együtt annak százéves történelme is a birtokukba került. A korábban ott élt családról már nem is beszélve.

- Remélem, elmeséli majd, hogyan sikerül boldogulnia velük - mondta Michael érdeklődően.

- Feltétlenül - felelte Sybil kedvesen, és hálás volt a férfinak, amiért meglátogatta, és felvilágosította őt a helyzetről, amit eddig rajta kívül senki sem vett komolyan.

- Tényleg nagyon megnyerő és nyájas emberek. Majd meglátja, ha jobban megismeri őket - magyarázta Michael. -

Lehet, hogy egy kicsit felzaklatta őket a látogatásom, de elképzelhető, hogy a velem kapcsolatos spirituális élményük után magát is közelebb engedik majd. Az én jelenlétemet megérik, még akkor is, ha nem tudnak hova tenni, mert nem ismernek. De a személyem közelebb vonzhatja őket magához. A maga jelenlétét is érzékelik a házban, és érzik, hogy érdeklődik irántuk. Maga egy nagyon nyíltszívű asszony - mondta Sybilnek, és sok sikert kívánt neki, mielőtt távozott. Azt is elmondta Sybilnek, hogy szerencsésnek mondhatja magát, amiért a belőle áradó spirituális fény vonzotta oda a Butterfield család szellemeit. A szellemek ugyanis megérik a környezetükben élő tiszta szívű emberek kisugárzását, és ösztönösen vonzódnak hozzájuk.

Sybil egyáltalán nem volt benne biztos, hogy ezért szerencsésnek kellene éreznie magát. Még azt sem tudta megmondani, hogy készen áll-e velük egy újabb találkozásra. Először Blake-kel akarta megbeszélni a dolgot.

Nem volt beszédes kedvében, amikor a gyerekek délután hazaértek az iskolából. Az ágyában feküdt, és belemerült

Bettina könyvébe. De aztán mégis kiment, és megkérdezte a gyerekektől, hogy telt a napjuk a suliban. Andynek és Croline-nak szemmel láthatólag tetszett az új iskolájuk, és Charlie-nak is jól telt a napja. Azt mondta, az új tanító nénije nagyon kedves, habár a New York-i még nála is kedvesebb volt. De az ittenit még nem volt ideje olyan jól megismerni. Ezután Charlie kiment a kertbe játszani, Sybil pedig ismét belemerült az olvasásba, hogy minél többet megtudhasson a Butterfieldek történetéről.

Blake fáradtan jött meg a munkából, elmondása szerint nehéz tárgyalásokat kellett lefolytatnia a bankjukkal. Örült, hogy végre feleségével és a gyerekekkel lehet. Mielőtt a család tagjai is San Franciscóba költöztek, Blake-nek magányosan teltek a napjai.

– Neked mivel telt a napod? – kérdezte érdeklődve a feleségétől, miközben Sybil vacsorát készített neki. De csak kitérő választ kapott a kérdésére.

– Nem sok mindennel. – Sybil sült marhaszeletet készített, ami a férje egyik kedvence volt. Blake felment az emeletre, hogy az öltönyéből kényelmes farmernadrágba öltözzék. Aztán Sybil megkérte Charlie-t, hogy szóljon a többieknek, és végül az egész család a konyhában gyűlt össze a közös vacsorához. Sybil úgy tervezte, hogy' Blake-et kéri meg a marhasült felszeletelésére, ő pedig ezalatt szépen megterít, alátéteket és virágokat helyez az asztalra.

– Még mielőtt Blake belefoghatott volna a hús felszeletelésébe, hangokat hallottak az ebédlőből, mintha partit rendeztek volna vendégeknek. A furcsa beszélgetés és nevetgélés hallatán megdöbbenve néztek egymásra. El sem tudták képzelni, kik lehetnek odalent. A Gregory család

minden tagja a konyhában tartózkodott, és rajtuk kívül senki nem volt a házban.

- Valaki bekapcsolva felejtette a tévét? - kérdezte Blake összezavarodva, de a gyerekek tagadólag rázták a fejüket. A földszinti ebédlőben amúgy sem volt tévékészülék. Mivel más vállalkozó nem akadt rá, Sybil reszkető kézzel benyitott a konyhából nyúló ebédlőbe, előre sejtve, hogy mi fog történni. Aztán Blake és a gyerekek is követték őt, és egyenként mind átsétáltak az ebédlőbe. Az egész Butterfield család ott volt, elegáns ruháikban körbeülték az ebédlőasztalt. A váratlan vendégek érkezésére abba hagyták a társalgást, és mind a jövevényekre meredtek. Sybil tudta, kik ők, de már túl késő volt ahhoz, hogy a családját, de legalább Blake-et figyelmeztesse.

- Szent ég! Hát ezek meg kicsodák? És hogy vannak felöltözve? - horkant fel Augusta, miközben okuláréján keresztül végigmérte Gregoryékat. Angus is feléjük fordult, és meglepetten vette szemügyre az ebédlőbe érkezőket. Nem tudta levenni a tekintetét Sybirlől, aki farmernadrágban, pólóban és egy pár könnyű balettcipőben bukkant fel az ajtóban. - Maguk valami maszkabálba készülnek? - kérdezte Augusta, aki csipkés nyakú, szürke bársony egyrészes ruhát viselt.

Bertrand felállt a székéről, hogy üdvözölje őket. Természetes és meleg mosollyal fordult Blake-hez, mintha nem is lenne megrökönyödve váratlan betoppanásukon és furcsa, nem éppen az alkalomhoz illő öltözetükön. Kifogástalan modorú úriember volt, akinek kedvességet sugárzott a tekintete. A Butterfield család minden tagja ki volt öltözve. Frakkot és fehér csokornyakkendőt viseltek,

mint minden este, amikor leültek vacsorázni, kivéve Magnust, aki fess tengerész-egyenruhában feszített, Charlie, a hasonmása, kordbársony nadrágban, mackófelsőben és abban az edzőcipőben állt vele szemben, amit az iskolában is hordott. Andy khaki színű szövetnadrágot és pulcsit vett fel, Caroline-on pedig miniszoknya volt, amin Augustának elborzadva akadt meg a tekintete. Gyorsan megpaskolta legyezőjével a bátyja kezét, aki leplezetlenül Caroline szoknyáját bámulta, Angus pedig erre felnevetett. Még soha nem volt része ehhez hasonló látványban, de úgy gondolta, hogy nagyon is jól mutat faramuci ruhájában ez a csinos lány. Gwyneth és Sybil félénken egymásra mosolygott. Gwynethen gyönyörű, levendulaszínű selyem egy-részes ruha volt, amihez gyémántokkal kirakott nyakravalót viselt. Sybil úgy vélte, hogy a nő még annál is gyönyörűbb, mint ahogy a portréjáról megismerte. Porcelánsimaságú bőre szeplőtlenül ragyogott, világosszőke haja pedig laza kontyba volt összefogva. Hatalmas kék szeme ugyanolyan tündöklően ragyogott, mint az édesanyjáé és a lányáé, Bettináé. Gwyneth a Butterfield család mögött szolgálatkészen várakozó komornyikhoz fordult, akit Sybil egyből felismert. Gwyneth mondott neki valamit skót akcentussal, de az ő hangja nem csengett olyan idegenül, mint az anyjáé.

- Phillips, hozzon még öt széket a vendégeink számára, kérem - mondta lány hangon Gwyneth, a komornyik pedig engedelmesen biccentett, majd eltűnt, hogy végrehajtsa asszonya utasítását. Blake körbejáratta a tekintetét a szobán, és a gyerekek is így tettek. Próbálták felfogni, mi játszódhat le körülöttük. A Butterfield család egyáltalán nem tűnt rémisztőnek. Úgy érezték, mintha baráti társaságba

csöppentek volna. Blake a feleségére pislantott, Sybil pedig megnyugtatóan bólintott, hogy minden a legnagyobb rendben. A gyerekek sem tűntek egyáltalán rémültnek. Elbűvölve bámulták Butterfieldéket. Aztán a következő pillanatban felbukkant Phillips, és Gwyneth utasításait követve további székeket helyezett az étkezőasztal köré, hogy mind az öt Gregory helyet tudjon foglalni. Eközben Bert kedélyes társalkodást folytatott velük. Augustán kívül senkit sem zavart, hogy nincsenek az alkalomhoz illően felöltözve, az öreg hölgy viszont rosszállón egyfolytában sutyorgott Angus bácsikájuk fülébe. August nem izgatta különösebben az öltözetük, ő látható örömmel szemlélte a váratlanul felbukkant hölgyeket.

A két család kölcsönösen bemutatkozott egymásnak, majd helyet foglaltak az asztalnál. Blake-et Bert és a gyönyörű Bettina közé ültették. Sybilnek Bertrand és az idősebb fiúgyermekük, Josiah között jutott hely. Andy pedig örömmel foglalt helyet Gwyneth és Lucy között, mert úgy gondolta, hogy Lucyhoz hasonlóan tökéletes szépséggel eddig még nem volt szerencséje találkozni. Lucy örökölte édesanyja tejfehér bőrét és szőke haját. Egy visszafogott fehér estélyit viselt, amiben nagyon szemérmesen festett. Első ránézésre húszévesnek saccolta az ember, de Sybil Bettina könyvében olvasta, hogy ennyi idős korában hunyt el. Magnus körülbelül hatévesnek látszott, épp olyan idősnek, mint amikor a megbokrosodott lovak a halálát okozták. Caroline Lucy és a kisöccse között foglalt helyet az asztalnál. Charlie másik oldalán Magnus ült, akit teljesen felvillanyozott a remek társaság. A két kisfiú pillanatok alatt egymásra talált, és mindketten örömmel nyugtázták, hogy egyidősek.

Augusta továbbra is az okuláróján keresztül méregette a vendégeket. Ajkát rosszallón csücsörítette, kicsi fekete mopszli kutyája mindvégig a lába mellett maradt. Angus angol bulldogja mélyen aludt a kandalló mellett, és hangosan horkolt. Charlie észrevette az alvó bulldogot, és a látványtól felkacagott, Magnus pedig elárulta neki a kutya nevét: Rupertnek hívták. A nagymamája mopszlija a Violet névre hallgatott.

Az asztal körül mindenki jókedvűnek látszott, Augustát kivéve, de ő ritkán volt vidám hangulatban. A nagyasszony a család megtestesült lelkiismereteként mindig szóvá tette, ha szerinte komiszak a gyerekek, és persze az öltözetükben is mindig talált valami kivetnivalót.

- Fogalmam sincs, kik ezek az emberek - súgta oda félig-meddig hangosan a testvérének Augusta, miközben Angus továbbra is Sybilen és Caroline-on legeltette a szemét. Úgy tekintett rájuk, mintha ők lennének a desszert a vacsora végén.

- Milyen csodálatos meglepetés - mondta kedvesen az asztal körül ülő vendégeinek Bertrand. A terített asztalon ezüst evőkészlet és kristálypoharak csillogtak a gyertyafényben. Az étel is fenséges volt, Blake pedig megjegyezte, hogy milyen kiváló a boruk. Az étel felszolgálása után mindenki társalogni kezdett. Sybil már alig várta, hogy végre Gwyneth-tel beszélgethessen, de túl távol ültek egymástól. Ráadásul Gwyneth Berttel és Josiah-val csevegett San Franciscóról és a házukról. Sybil elmondta, hogy nemrég költöztek ide New Yorkból.

- Tizenöt évvel ezelőtt építettük ezt a házat - magyarázta Bert, amiből Sybilnek világossá vált, hogy az ő

időszámításuk szerint 1917-et írnak. Pontosan száz évvel a Gregory család előtt jártak. Úgy látszik, valamilyen úton-módon kereken egy évszázadot léptek vissza az időben, amikor átlépték az ebédlő küszöbét. Bert és Blake az est hátralevő részében üzleti ügyekről beszélgettek, míg a két család idősebb gyermekei élvezték egymás társaságát. Charlie és Magnus vidáman tervezgették, hogy milyen közös kalandokba fognak belevágni. Magnus azzal a javaslattal állt elő, hogy másszák meg együtt a kertben álló fákat. Charlie-nak jó mókának tűnt ez az ötlet. Aztán Magnus suttogva bevallotta újdonsült barátjának, hogy neki ezt megtiltották, de ennek ellenére rendszeresen felmászik a fákra.

Ahogy a gyerekeket figyelte, egyszer csak belehasított Sybilbe a felismerés, hogy Magnus már tizenkét éve szellemként él ebben a házban. Ha a Butterfield család naptára szerint 1917-et írtak, és a beszélgetésükből erre lehetett következtetni, akkor a kisfiú az 1907-ben bekövetkezett tragikus balesete óta semmit sem öregedett. Továbbra is hatévesnek látszott, pont annyinak, amennyi a halálakor volt. Ezt Sybil nagyon különösnek tartotta, és ha aznap nem találkozik Michael Stantonnal, akkor fel sem tudta volna fogni, mi játszódik le körülötte. Azok után, amit tőle megtudott, ő már nem szemlélte annyira értetlenül az eseményeket, mint a többiek. Habár egy-két dolog számára sem volt még világos, egyvalamiben már biztos lehetett. Butterfieldéknek nem állt szándékukban elijeszteni őket a házból. Meleg szívvel üdvözölték a Gregory családot, ahogy a mélyen tisztelt vendégeket szokás. A megjelenésük alapján pedig egyáltalán nem tűntek szellemeknek. Teljesen valódinak látszottak, mintha normális emberek lennének.

Csak a ruházatuk, a beszédjük és a modoruk árulta el, hogy 1917-ből érkeztek. Sok közös vonás volt a két családban. Hasonló volt az érdeklődési körük, és nagyon kellemesen érezték magukat egymás társaságában. Még egymás viccein is szívből tudtak kacagni.

Hamar elrepült az idő, és véget ért a vacsora. Bert csendesen odasúgta Sybilnek és Blake-nek, hogy alighanem valami rendkívüli dolog történt, és csak remélni tudja, hogy hamarosan ismét csatlakoznak hozzájuk, akár már másnap este, ha ráérnek. Senki sem hozta szóba a két család közt tátongó egy évszázadnyi szakadékot. És arról sem tettek említést, hogy két külön világban élnek, és aznap este csak valamilyen elképesztő csoda folytán keresztezhatték egymás útjain

- Remélem, a következő alkalommal már rendes ruhában jelennek meg – tette hozzá Augusta, és jó hangosan megköszörülte a torkát. Phillips pedig felbukkant egy ezüstitálcával, amin egy kristályüveg konyakot egyensúlyozott. Volt a tálcán egy üveg portói bor is, Bert pedig meghívta a Gregory családot, hogy csatlakozzanak hozzájuk a nappaliban. Blake és Sybil a család többi tagjával együtt felállt, és mindannyian követték a házigazdákat a szalonnak beillő nappali szobába. Miközben Sybil Gwyneth-tel csevegett, volt ideje megcsodálni a nő gyönyörű ruháját. Aztán különös dolog történt. A nappaliba lépve a Gregory család egyszer csak magára maradt.

Butterfieldék egy szempillantás alatt eltűntek. Amikor pedig visszatekintettek az ebédlőbe, a kandallóban az imént még lángoló tűz sem volt már ott. Sötétség borult a szobára, és már nyomát sem látták az ízletes vacsorának.

- Mi történt, Apu? - kérdezte Andy, Blake pedig zavarodottan Sybilre bámult. Fogalma sem volt róla, mit válaszoljon a fiának. És Caroline is elég értetlen képet vágott.

- Azt hiszem, ma este valami nagyon furcsa és csodálatos dolog történt velünk - kezdett kimérten a mondandójába Blake. - Találkoztunk azzal a családdal, akik hajdan ebben a házban éltek.

- És a mai napig is itt élnek - tette hozzá Sybil lágy hangon.

- Láthatjuk még őket? - kérdezte Charlie izgatottan. - Magnus azt mondta, hogy holnap átjön a szobámba játszani. - Charlie pedig megígérte Magnusnak, hogy megmutatja neki a videojátékait, és megtanítja játszani velük.

- Ha ezt mondta Magnus, akkor talán igen - felelte Sybil kedvesen, miközben a Gregory család átment a konyhába. Össze voltak zavarodva. A marharostélyos még mindig bent sült a sütőben, de ekkorra már alaposan megégett. Blake tanácstalanul nézett Sybilre a konyhában, a gyerekek pedig felmentek az emeleti szobáikba, hogy megírják a másnapi házi feladatukat. Csodálatos estét töltöttek a Butterfield családdal, és szívből remélték, hogy találkoznak még az új barátaikkal. Egyiküket sem bosszantotta a jelenlétük a házban, és egyáltalán nem tartották őket félelmetesnek. Mind úgy érezték, hogy egy nagyszerű élménnyel lettek gazdagabbak.

- Itt meg mi a csuda történt? - kérdezte a feleségétől Blake, aki egyelőre nem tért teljesen magához a sokkoló események után.

- Még mindig itt élnek a házban - felelte anygali nyugalommal Sybil. Majd leült a konyhaasztalhoz, hogy elmesélje Blake-nek mindazt, amit aznap Michael Stantontól megtudott.

- Olyan kedves emberek - jegyezte meg Blake, miután már ő is képben volt. - De hát hogyan lehetséges ez? Ők azt hitték, hogy 1917-et írunk ma este. A mi naptárunk szerint viszont száz évvel később járunk az időben.

- Az élet tartogat meglepetéseket. Lehet, hogy egy ilyen meglepetésben volt ma este részünk - mondta Sybil elgondolkozva. - Számunkra rajtuk keresztül elevenedik meg a múlt, ők pedig a mi szemünkön keresztül látják, milyen lesz az emberiség távoli jövője.

- Téged megrémiszt a jelenlétük? - kérdezte Blake. Őt mélyen felkavarták a történetek, még annak ellenére is, hogy kimondottan élvezte a Butterfield család társaságában eltöltött kellemes estét. Bertet is igazán megkedvelte. Egyformán vélekedtek a legtöbb kérdésről, amit az este megvitattak egymással.

- Most már nem félek tőlük - felelte Sybil csendesen. - Habár eleinte féltem. - Aztán jót nevettek Augustán és Anguson, majd beszélgettek a Butterfield gyerekekről és a szüleikről, Gwynethről és Bertről is. Nem sokkal később pedig együtt felmentek a hálósobájukba, miután Sybil kidobta a megégett marharostélyost, és eltette a használatlan tányérokat. Képtelenség lett volna egy idegennek elmagyarázni a történeteket. Úgysem hitt volna nekik senki sem. De amikor lefektették a gyerekeket aludni és jó éjszakát kívántak egymásnak, abban mindnyájan egyetértettek, hogy varázslatos estében volt részük. Mindannyian azt kívánták,

bárcsak megismétlődhetne. Sybil szinte biztos volt benne, hogy lesz még ennek folytatása. Ez még csak a kezdete volt a két család között szövődő barátságnak. A sors akarta így, és ez végső soron mindkét család számára áldásos kapcsolat lesz. A lelke mélyén érezte.

Ötödik fejezet

Másnap reggel Sybil nekilátott, hogy befejezze Bettina könyvét. A gyerekek iskolába mentek, Blake pedig a munkahelyére, így elmélyedhetett a Butterfield család történetében. Minden ott állt feketén-fehéren. Josiah hősi halált halt az első világháborúban. A család az egész vagyonát elvesztette a 29-es gazdasági válságban. Bertrand bankja csődbe ment, ami lelkileg eléggé megviselte, és ez persze az egész életükre hatással volt. Lucy lányukat is ebben az évben veszítették el, nem sokkal az apjuk halála előtt. Ez a szörnyű tragédia csak még tovább nehezítette az anyagilag megroggyant Bertrand életét. Gwyneth ekkorra a négy gyermeke közül már a harmadikat veszítette el, és a gyász őt is mélyen megrázta.

Bert mindent elkövetett, hogy megmentse a családi otthont, de mindhiába. A megváltozott anyagi körülményeik és Lucy halála már túl sok volt neki. Egy éven belül, 1930-ban szívroham vitte el. Álmában érte utol a halál. Még csak hatvanéves volt, mikor meghalt, ahogy azt Michael jól sejtette. Gwyneth sem tudta feldolgozni a szerettei elvesztését, és mély depresszióba esett. Ezért Bettina visszatért Európából, hogy lelki támaszt nyújtson az édesanyjának, és segítsen neki eladni a családi házat. Az értéktárgyaik nagy részét is értékesítették, jó néhány műtárgyat, illetve Gwyneth és az anyja ékszereit. Az egész addigi életük gyökeresen megváltozott. Miután sikerült vevőt találniuk a házukra, Gwyneth a lányával együtt Európába

költözött, s Bettina második férjének, Louis de Lambertinnek a házában éltek, aki igen kedves férfi volt.

Bettina ekkor 12 éves lánya, Lili is velük lakott. Gwyneth két évvel később hunyt el, 1932-ben; a beköszöntött kemény télen tüdőgyulladás vitte el, akárcsak Lucy lányukat három évvel korábban. Bert halála és a családi fészek eladása annyira megviselte, hogy ezután már nem tért vissza az életkedve.

Szomorú véget én hát a családjuk históriája, a férje nélkül Gwyneth már nem akart élni. Hiába kezdett új életet Franciaországban, már nem tudott hozzászokni az új körülményekhez. Nem érezte magáénak az otthonát, és az is zavarta, hogy a lánya támogatására szorul.

Bettinának és a férjének nem volt közös gyermekük, de Louis a nevére vette Lilit, és saját lányaként nevelte fel. Lilinek nem volt sok emléke Amerikáról, hiszen Franciaországban nőtt fel, így sokkal inkább franciának érezte magát, mint amerikainak. Lili vér szerinti édesapját és családját nem érdekelte a lány, soha nem is vágytak arra, hogy bármilyen kapcsolatba kerüljenek vele. Louis és a családja viszont befogadta, és úgy tekintettek rá, mintha a saját lányuk lenne. Bettina folyékonyan beszélt franciául, így nem voltak kommunikációs problémái Lilivel.

A könyvből az is kiderült, hogy Lili nővérként dolgozott a második világháború idején, majd azt követően hozzáment egy orvoshoz, bizonyos Raphael Saint Martinhoz, akivel munkatársak voltak. Házasságukból egy közös gyermek született. Samuel 1946-ban, egy évvel a háború befejezése után látta meg a napvilágot. Ekkor Lili már a huszonnyolcadik évében járt. Legalábbis Sybil így számolta

ki, miután újra átolvasta Bettina naplójának azon részeit, amelyeket korábban csak átfutott.

Bettina férje, Louis 1950-ben hunyt el, ötvennégy évesen. Tizennyolc évvel volt idősebb a feleségénél, és akkoriban ez az életkor nem számított tragikusan korai halálnak. Jelentős vagyont hagyott maga után, amit végrendeletében a felesége és az örökbe fogadott lánya között osztott szét. Két hónappal a férje halála után Bettina visszatért San Franciscóba, és visszavásárolta a szülei házát attól a családtól, akiknek húsz évvel korábban, Bert halála után Gwyneth eladta a Butterfield kúriát. A családjuk történetét 1980-ban vetette papírra, és ahogy ő fogalmazott, élete utolsó harminc évét elégedetten és nyugalomban töltötte el a családi fészekben, ahol egykoron felnőtt. A bank jóvoltából a könyvhöz csatolt anyagok között Bettina gyászjelentése is előkerült. Bettina Butterfield de Lambertint álmában érte utol a halál, és békében távozott az élők sorából mindössze hat hónappal a könyv megjelenése után. A gyászjelentéshez egy fotót is csatoltak, és Sybilnek feltűnt, mennyire hasonlított Bettina az édesanyjához. Ugyanolyan volt, mint Gwyneth, csak már idősebb korban járt.

Bettina arról is írt a könyvében, hogy Lili lánya 1950 után rendszeresen meglátogatta őt San Franciscóban. Mivel azonban a férje, Raphael, és négyesztendős fia, Samuel, annyira lekötötték az energiáját, eleinte csak pár évente tudta meglátogatni az Egyesült Államokba visszaköltözött édesanyját. Bettina elmondása szerint az ifjú Samuelt csak néhányszor láthatta, miután visszaköltözött Franciaországból. Később arról is említést tett, hogy Lilinek egészségügyi problémái akadtak, ezért egy idő után már nem

tudta vállalni a hosszú utazás fáradalmait. Halálakor Bettina már jó ideje nem látta Samuel unokáját, aki csupán gyerekként élt az emlékezetében, és Lilivel sem találkozott már jó néhány éve. Sybil azon tűnődött, hogy Lili vajon eljött-e az édesanyja temetésére. A banknak valahogy tudomására jutott, hogy Lili tíz évvel Bettina halála után hunyt el.

Amikor végül Sybil becsukta Bettina könyvét, szomorúság öntötte el a szívét. Mélyen megérintette a Butterfield család története. Annyira erősen kötődtek egymáshoz, és a hosszú évek során olyan sok nehézséggel kellett megküzdeniük. Volt köztük olyan, amit nem lehetett elkerülni, amivel mindenkinek szembe kell néznie. Azonban olyan tragikus események is örök nyomot hagytak a családon, mint a hatéves Magnus korai elvesztése, vagy Bettina első férjének, Josiah-nak a hősi halála a háborúban. Hirtelen az jutott Sybil eszébe, hogy amikor a két család találkozott az ebédlőben, Butterfieldék időszámítása szerint még csupán 1917 januárjában jártak. Tehát Butterfieldék világában Amerika még nem lépett be az első világháborúba, így Josiah sem vesztette még el az életét.

Felmerült benne a gondolat, hogy figyelmeztethetnék őket a rájuk leselkedő tragédiákra, és akkor talán változtathatnának a sorsukon. Vajon száz év távlatából lehetséges ez? Még békés időben ismerkedtek össze, így Josiah-nak még lehetősége lenne változtatni a sorsa alakulásán. Vajon dönthetne úgy, hogy nem megy el a háborúba? A családjá biztos büszke volt rá, amikor bevonult, hogy a hazájáért harcoljon. Minden bizonnyal gyávának tartották volna, ha kibújjik a kötelezettsége alól, és otthon

marad. Ez szégyen lett volna a családra nézve. Ezért nem igazán volt lehetőség arra, hogy letérjenek a sors által számukra kijelölt útról. Mégis, annyira szívbe markoló volt előre tudni, mi vár rájuk, és milyen fájdalmas veszteségeket kell majd elszenvedniük. Száz év távlatából hiába is próbálná meg Sybil figyelmeztetni őket a veszélyekre, mostanra már úgymint halottak lennének. Amennyire Sybil meg tudta ítélni a helyzetet, mostanra már csupán egyetlen családtag maradhatott életben, Lili fia, Samuel Saint Martin. És az ő gyermekei, ha esetleg vannak. A Butterfield név kihalt, és a vérvonaluk már csupán valahol Franciaországban folytatódott.

Sybil gondolatai sokáig forogtak ekörül, és végül arra az elhatározásra jutott, hogy aznap este megpróbál ismét együtt vacsorázni a Butterfieldekkel. Amikor Blake és a gyerekek hazaértek, meglepetés várta őket a szobáikban. Sybil mindenkinek kikészítette az ágyára a vacsorához szánt öltözetüket. Amikor belépett Charlie szobájába, hogy neki is kiválasszon valami alkalomhoz illő ruhát, mint például egy blézert és sötét hosszúnadrágot, Magnust is ott találta. Üveggolyókkal játszottak. Először riadtan hátrahőkölt, majd mind a hárman felnevettek. Örült, hogy ismét látja Magnust, akinek maszatos volt a keze és az arccsókája. Úgy nézett ki, mint aki egész nap kint játszott a kertben.

- Lássuk, miben mesterkedik itt ez a két lóköttő? - kérdezte kedvesen, és rámosolygott a fiúkra. Majd leült Charlie ágya szélére, mintha Magnus jelenléte a világ legtermészetesebb dolga lenne.

- Magnus megtanít üveggolyózni - felelte elragadtatottan Charlie. Boldog volt, hogy kis barátja betartotta az ígéretét,

amit még tegnap este vacsora közben tett, és eljött hozzá játszani. Sybil pedig együtt örült a fiával. A két család közötti kötelék egyre erősebbé szövődött, amit a jelek szerint már az idő sem tud elszakítani. – Ha vége ennek a játéknak, megmutatom neki a videojátékaimat. – Sybil el sem tudta képzelni, hogy ebből mi fog kisülni. Vajon Magnus száz év távlatából hogyan viszonyul egy ilyen modern játékhoz? Kezdték az események érdekes fordulatot venni.

Ekkor Alicia lépett be a szobába. Aprósüteményt és tejet hozott Charlie-nak. Sybil csendben figyelte, majd magának is kért egy pohár tejet meg pár süteményt. Aliciát ez igencsak meglepte, de pár percen belül már vissza is tért a kért finomságokkal. Sybil megvárta, amíg kimegy a szobából, majd odaadta Magnusnak az adagját. Magnus egy hajtásra felhörpintette a tejet, majd ugyanúgy majszolta el a sütitket, mintha Charlie valamelyik teljesen hétköznapi játszótársa lenne. Nem volt benne az égvilágon semmi szellemszerű. Viszont Alicia szemmel láthatóan egyáltalán nem érzékelte a jelenlétét. Egyszerűen meg sem látta, és ezt Sybil érdekesnek találta.

Charlie arról faggatta a barátját, hogy mit tud a házban található titkos átjárókról. Magnus azt felelte, hogy nem tudja, hol lehetnek, ha egyáltalán vannak ilyenek a házban. Aztán Sybil kikészítette Charlie ágyára a vacsorához szánt ruháit. Egy blézert, egy sűrke hosszúnadrágot, egy fehér inget és egy tengerészkék nyakkendőt választott ki neki. A fiúk kérdőn bámultak rá.

– Minek ez a ruha? – kérdezte Charlie. Jogos volt a kérdés, hiszen nem volt sem karácsony, sem pedig hálaadás.
– Miért kell kiöltöznom?

- Úgy gondoltam, mi lenne, ha ma este megpróbálnánk összehozni egy közös vacsorát Magnus családjával? - felelte Sybil természetes könnyedséggel. Magnusnak egyből fülig ért a szája.

- Habár a nagymamám ma elég zsémbes kedvében van - tette hozzá sietve. - Angus bácsikám kutyája, Rupert, ma reggel szétrágta a hímzését. Nagyi pedig azt mondta, hogy ezért őt főzi meg ma ebédre. Bár nem hiszem, hogy tényleg megteszi. Mert amúgy kedveli a kutyust, de ma reggel nagyon mérges volt rá a hímzése miatt. Keszkenőket készített az anyukámnak, Rupert pedig mindet cafatokra tépte, és megette. És még azt is mondta a nagyi, hogy már amúgy is szörnyű fejfájás kínozza Angus bácsikám miatt, aki mindig a skót dudáját fújja. - Magnus kifejezésmódja Sybil azokra a viktoriánus korabeli regényekre emlékeztette, melyeket fiatal korában annyira szeretett olvasni. - Nem játszik valami jól - tette még hozzá a nagybátyjával kapcsolatban Magnus, és mindhárman jót kacagtak ezen. - Anyu is szokott panaszkodni rá, hogy megfájdul tőle a feje.

Sybil magukra hagyta a fiúkat, hadd játsszanak, Charlie pedig elővette a Playstation-konzolját, hogy megtanítsa a használatára Magnust. Újdonsült barátját teljesen lenyűgözte a játék összetettsége. Amikor Sybil elindult Caroline szobájába, már hallotta is, amint a két lurkó izgatottan rikorolt a játék hevében. A folyosón belebotlott Aliciába.

- Charlie jól van? - Aliciát láthatóan aggasztotta a szobából kiszűrődő heves kiáltozás. Még nem volt elég ideje összeismerkedni a Gregory gyerekekkel, de a vad hangok nyugtalanították.

- Nagyszerűen van. Csupán arról van szó, hogy időnként nagyon belefeledkezik a játékba, ha előveszi a Playstation-konzolját. Karácsonyra kapta ajándékba, és még nagyon újszerű számára az élmény. - Sybilben felmerült a gondolat, hogy előjön egy képzeletbeli barát mesével. Mert mi van akkor, ha meghallja Alicia, amikor Charlie Magnusszal beszélget? Végül mégis inkább úgy döntött, hogy ebbe most nem bonyolódik bele.

Caroline-nak csak egyetlen hosszú estélyi ruhája volt, így hát azt terítette ki Sybil az ágyára. Egy esküvőre vették hat hónappal ezelőtt, amikor az egyik New York-i barátnőjének a mamája újból férjhez ment. Sybil azt szerette volna, ha a családja az alkalomhoz illően öltözik fel, hogy ezzel is tiszteletüket fejezzék ki a Butterfield család iránt. Szerette volna jóvátenni, hogy az előző este mennyire lezsér ruházatot viseltek. Nem akarta, hogy vadembereknek nézzék őket. Nagyon bízott benne, hogy ismét megjelennek, hiszen előző este hívták őket a vacsora megisméltésére. Remélte, hogy komolyan gondolták a meghívást. Még az a gondolat is felmerült Sybilben, hogy Blake-nek és Andynek talán frakkot kellene bérelniük, hogy ők is ugyanolyan elegánsan legyenek felöltözve, mint a Butterfield család férfi tagjai. Végül mégis inkább egy szmokingot készített ki számukra az ágyra, természetesen a hozzá illő övkendővel, nadrágtartóval, mandzsettás alkalmi inggel és fekete szatén csokornyakkendővel. Andy nemrég kapta meg az első szmokingját. Karácsonykor ugyanis egy olyan eseményen vett részt, ahová ki kellett öltözniük a meghívottaknak. Az egyik barátjának a nővére volt elsőbálozó. Sybil biztos volt

benne, hogy a szmokingokban még Augusta sem talál majd semmi kivetnivalót.

Aztán Sybil nekilátott feltúrni a saját öltözőszekrényét. Végül egy fekete bársony estélyire esett a választása. Ennek a nyakát elegáns fehér szaténfodor ékesítette, a hátán pedig mélyen ki volt vágva. A ruhát egy éve vette, és egyszerűen imádta. Különleges eseményekre tartogatta, és most eljött az ideje, hogy végre felvegye. Kicsit örültnek érezte magát, hogy ennyire aprólékosan előkészül a vacsorához, de fontos volt számára, hogy minden rendben legyen. Blake elég furcsa szemeket meresztett a feleségére, amikor a munkából hazaérve meglátta az ágyára kikészített szmokingját.

- Netán hivatalosak vagyunk valami puccos helyre ma este? Nem emlékszem rá, hogy szó lett volna róla.

- Úgy gondoltam, hogy tiszteletből illő lenne hozzájuk öltözködnünk a ma esti vacsoránál.

- Hozzájuk?

- A Butterfieldekhez - felelte Sybil kicsit félve, mert nem tudta, hogyan fog Blake reagálni. Lehet, hogy nem fogja normálisnak tartani, amiért egy szellemcsaláddal közös vacsorához szmokingba akarja bújtatni. De az is lehet, hogy számukra ez már nem is annyira abnormális ötlet. Már maga sem tudta eldönteni, a jelen helyzetben mi számít normálisnak, és mi nem.

- Oh - sóhajtottá Blake, majd leroskadtt az ágyára a szmokingja mellé. Nem ellenkezett, csupán összezavarodottnak látszott. - Mostantól minden este így teszünk? - El sem tudta képzelni, hogy napi rendszerességgel szmokingot viseljen. És nem is akart megbarátkozni a

gondolattal, még akkor sem, ha előző este jól érezte magát, és a Butterfieldek társaságát szórakoztatónak találta.

- Nem tudom. Még számomra is annyira új ez az egész. Ma eljött Magnus Charlie-hoz játszani. Jól érezték magukat egymás társaságában. Magnus elárulta, hogy ma elég morcos a nagymamája, mert Angus bácsi kutyája megrágta a hímzését. - Ezt hallva Blake nem tudta eldönteni, hogy sírjon-e vagy nevéssen.

- Azt hiszem, egy ital most jól jönne. Lehet, hogy teljesen meghibbantunk? Olyan, mintha az *Alkonyzóna* sorozat szereplői lennénk. Mintha belecsöppentünk volna egy furcsa szellemhistóriába - mondta Blake, pedig a tegnap esti vacsorán igazán jól érezte magát. Kimondottan kellemesnek találta a Butterfield család társaságát. Jó volt Berttel elbeszélgetni mindenféle témáról. Bár a világ radikálisan megváltozott az elmúlt száz évben, az egykori bankár véleménye és világnézete nem sokban különbözött az övétől. A gazdasági alapelvek az idő előrehaladásával is lényegében ugyanazok maradtak.

- És mi van akkor, ha mi mind kiöltözünk estére, ők pedig nem jönnek el?

- Akkor legalább jól fogunk kinézni, miközben megtömjük a hasunkat pizzával a konyhában - mondta Sybil a férjére mosolyogva. - De szerintem eljönnek. Hiszen meghívtak ma estére minket vacsorára. Mi pedig tegnap este annyira szedett-vedetten voltunk felöltözve.

- Nem látszott rajtuk, hogy ezt különösebben bánnák - mondta Blake, és úgy tűnt, hogy már lazábban áll a dologhoz.

- Na persze a nagymamát leszámítva. De ő minden bizonnyal ma este is ferde szemmel fog ránk nézni. - Aztán

Blake ismét csóválni kezdte a fejét. – Ide hallgass, Syb. Számunkra ők annyira valódiak. Talán nem volna szabad megfélekednünk arról, hogy ők végtére is csak szellemek.

– De nagyon valódi szellemek – emlékeztette Sybil a férjét. – És mi most történetesen kénytelenek vagyunk velük egy fedél alatt élni. Ma alaposan végiggondoltam a dolgot, miközben kiolvastam Bettina könyvét a családjuk históriájáról. Annyi mindenről tudunk, amikről nekik még sejtelmük sincs. Tudjuk, mi fog történni velük a jövőben. Ez pedig annyira tisztességtelen alaphelyzet. Miért ne figyelmeztethetnénk őket a rájuk leselkedő veszélyekre?

– Azért, mert a sorsot nem lehet megváltoztatni. Mindenkinek megvan a maga végzete. Az élet nem igazságos, ők pedig már halottak, teljesen mindegy, mi okozta a végzetüket. Bármit is mondunk nekik, az nem fog változtatni a sorsukon.

Sybil bólintott. Tudta, hogy a férjének igaza van.

– Valószínűleg mi sokkal többet tanulhatunk tőlük, mint ők tőlünk. Még akkor is, ha ők nem ismerik a mi jövőnket. Azonban a példájukból tanulhatunk. Olyan furcsa, hogy az ember egyszer csak egy tér-idő paradoxon közepén találja magát, mégis úgy érzi, mintha minden a legnagyobb rendben lenne – magyarázta Sybil, miközben elindult a fürdőszoba felé, hogy kirittyentse magát a vacsorához.

– Remélem, hogy ma este is eljönnek – szólt a felesége után Blake, majd felemelte az ágyról a szmokingját, és ő is elindult az öltözőszobába. Aztán egyszer csak eszébe jutott, hogy ez a hely egykor Bert otthona volt. Vajon Bert most hol öltözködik? Tegnap este makulátlan volt a viselete.

Amikor már mindketten magukra öltötték az alkalomhoz illő ruhájukat, elindultak, hogy összeszedjék a gyerekeket, akik csak az anyjuk kedvéért voltak hajlandók kiöltözni a vacsorához, és igencsak zsörtölődtek emiatt. Magnus csupán egy órával ezelőtt intett búcsút Charlie-nak, mert annyira elkápráztatták a Playstation játékok, hogy nem tudott betelni velük. Charlie szerint kezdő létére elég ügyesen játszott, legalábbis a mamájának ezt mondta. Hét harminckor aztán mindnyájan az ebédlő felé vették az irányt. Úgy saccolták, hogy ilyenkor lehet a vacsoraidő Butterfieldéknél.

Ahogy az ebédlő felé közeledtek, először nagyon csendesnek tűnt a szoba. Blake azt hitte, senkit sem találnak majd odabent. De amikor az ajtóhoz értek, meglátták Butterfieldéket, amint éppen helyet foglaltak az asztal körül. Bert és Gwyneth arcára széles mosoly ült ki Gregoryék láttán. Nyomban intettek is nekik, hogy csatlakozzanak hozzájuk. Augusta egytől egyig alaposan szemügyre vette az ajtón belépő családtagokat, Sybil, Blake és a gyerekek pedig formálisan üdvözölték a nagymamát. Angus nem hagyta szó nélkül, hogy milyen szépen felöltözve jelentek meg.

- Vettek pár rendes ruhát, ahogy látom - mondta csipkelődve. - Imádni való ez a ruhaköltemény - tette még hozzá Sybilnek kedvesen. Aztán Angus bácsi majd' lefordult a székéről, amikor Sybil elhaladt mellette, és elővillant a mélyen kivágott ruhából a háta. Egy darabig legeltette a szemét a nő kecsesen ívelő hátán, de aztán a nővére rosszalló tekintete észhez térítette, és illedelmesen ismét kihúzta magát a székén.

A fiatalok nagyon örültek, hogy viszontláthatták egymást. A Gregory család minden tagja ugyanott foglalt helyet az

asztalnál, mint az előző este. Phillips udvariasan meghajolt Sybil előtt, és előzékenyen kihúzta neki a székét. Bert elejtett egy kedves bókot Sybil ruhájára, amitől a nő úgy érezte magát, mintha királykisasszony lenne. Aztán még Augusta is tett valami megjegyzést arról, hogy az öltözetük nem felel meg a vacsorához előírt formális viseletnek. Akkoriban ugyanis fehér, kézzel kötött csokornyakkendőt és szmokingot illett a vacsorához felvenni. A fekete nyakkendő egyszerű, hétköznapi viseletnek számított. Mindezek ellenére csillogó szemmel nézték egymást az étkezőasztal körül összegyűlt családtagok.

Aznap este az Európában dúló háborúra terelődött a társalgás. Arról folytattak eszmecserét, hogy vajon hagyják-e Wilson elnöknek az Egyesült Államokat belerángatni a háborúba, avagy sem. Ekkor már három éve folytak a véres harcok az európai földrészen, és eddig az emberek legnagyobb megkönnyebbülésére Amerikának sikerült kimaradnia a csatározásból. Gwyneth különösen örült hazája semlegességének.

- Biztos te is nagyon aggódsz Andyért – mondta kedvesen Sybilnek, aki hirtelen nem tudta, mit is felelhetne erre. Már száz év eltelt az első világháború óta, így Andy miatt nem volt semmi félnivalója. Josiah-nak viszont annál inkább.

- Ősszel kezdi a felsőfokú tanulmányait – terelte a szót más témára Sybil. Andynek még három hete maradt a jelentkezési lap beadására, és aztán márciusig kell majd várniuk, amíg meglesz a felvételi vizsga eredménye. Négy egyetemet céloztak meg, a Princetont, a Harvardot, a Yale-t és a Dartmoutht. A Stanford is szóba került, de nem láttak reális esélyt rá, hogy oda felvegyék Andyt. Két barátjával

együtt még az Edinburghi Egyetem iránt is érdeklődtek, ami elég meglepő választás volt a részükről. Az időjárást leszámítva, Andynek minden tetszett, és az különösen megmozgatta a fantáziáját, hogy Európában járhatna egyetemre. Andy ezt meg is említette vacsora közben, Angus bácsi pedig teljes mellszélességgel támogatta az elképzelését.

- Az egy csodálatos iskola. Magam is oda jártam egykor. Sokkal élhetőbb hely, mint Oxford vagy Cambridge. Oda kellene jelentkeznie, fiam. Nyugodtan hivatkozzon rám, ha úgy gondolja. Elég csak megemlítenie a nevemet. - Andy jót mosolygott magában ezen. Elképzелhetetlennek tartotta, hogy bármilyen kaput is kinyithat előtte Angus bácsi nevének megemlítése. Már biztosan réges-régen elfelejtették, hacsak nem ő építette az iskolát. De végül is úgy döntött, biztos, ami biztos, aznap este még rákeres az interneten. Korábban Oxford is megfordult a fejében, de Edinburgh sokkal jobb bulinak ígérkezett.

- Köszönöm, uram. Ma este még utána olvasok a dolognak - ígérte Andy.

- Jó fiú - nyugtázta Angus, majd panaszkodni kezdett a kutyája miatt, akit a nővére nem engedett be az ebédlőbe. Rupert ugyanis büntetésben volt azok után, hogy tönkretette a hímzett keszkenőket.

Caroline Josiah-val flörtölt, Andynek pedig minden figyelmét Lucy kötötte le, aki egy álomszép, fátyolszerű rózsaszín ruhát viselt. Világos bőrével és szőke fürtöcskéivel úgy nézett ki, mint egy földre szállt angyal. Blake a két idősebb gyermekén tartotta a szemét. Habár semmi kivetnivalót nem talált a kölcsönösen kialakuló szimpátiájukban, azt nagyon nem szeretete volna, ha elvesztik

a realitásérzőket, és szellemekbe szeretnek bele. El is döntötte, hogy még aznap este beszélni fog erről Sybillel.

A szülők között is élénk társalgás folyt. Gwynethnek és Sybilnek is sikerült pár percig kettesben csevegniük egymással. Gwyneth teljesen lenyűgözte, hogy Sybil építészetet és lakberendezést tanult az egyetemen. Elképedve hallgatta, hogy kurátorként dolgozik múzeumoknak, és újságcikkei jelennek meg szaklapokban. Blake is az egekig magasztalta Sybil szakmai elhivatottságát, Gwyneth pedig tisztelettel övezett csodálattal hallgatta a felesége tehetségéről elejtett szavait. Gwynethben is megvolt a művészi ambíció és tehetség, de nem tudott kiteljesedni.

- Annyira csodálatos, hogy te dolgozhatsz - suttogta Gwyneth Sybilnek, de az anyja meghallotta a szavait, és azonnal közérző állt.

- Ne légy nevetséges, drága Gwyneth. Ugyan mit szeretnél dolgozni? Mosónő akarsz lenni? Vagy netán nevelőnő? Jobb a férfiakra hagyni a munkát, és valami hasznosabb elfoglaltsággal tölteni az idődet. - Aztán Augusta még hozzátette, hogy Gwyneth régebben nagyon elbűvölő akvarelleket festett, de a gyerekek érkezése után felhagyott a festéssel. Gwyneth pedig szerényen megjegyezte, hogy nem voltak valami jók a képei.

- Már nincs időm ilyesmire - mondta Gwyneth az anyjának.

- Ez csak egy kifogás, már elég nagyok a gyerekek. Igazán nekiláthatnál megint a festésnek. - Gwynethet azonban sokkal jobban érdekelt, amivel Sybil foglalkozott. Nagyon bátor nőnek tartotta, amiért művészeti karrierbe kezdett.

Különösen lenyűgözte, ahogy Sybil kifejtette a véleményét. Anélkül tudott a nők egyenjogúsága mellett érvelni, hogy szavaival bárkit is megbántott volna. Igazán modern felfogású nőnek tartotta. Kettejük között szinte azonnal szoros barátság szövődött. Gwyneth köszönetet mondott Sybilnek, amiért megengedte a fiúknak, hogy délután együtt játsszanak. – Annyira csodálatos délutánnal ajándékozta meg a fiamat! – lelkesedett újdonsült barátnőjének, Sybil pedig biztosította, hogy bármikor átjöhet Magnus játszani, amikor csak akar.

Ezután még sokáig elidőztek a kávé és a desszert mellett, mert senki sem szerette volna, hogy a közös vacsora véget érjen. Gwyneth elárulta Sybilnek, hogy a formális vacsorák után a nők általában átvonulnak a társalgóba, hogy a férfiak szivarozgatás közben nyugodtan beszélgethessenek a világ dolgairól. Persze ha közeli ismerősöket láttak vendégül, akkor ettől a protokolltól eltekintettek. Már Sybil is hallott erről a szokásról, de még soha nem volt része benne, csupán a régi filmekben látott ilyet.

Bert megjegyezte, hogy hamarosan elutaznak néhány napra a woodside-i otthonukba, ahol lovagolni fognak. Bert azon morfondírozott, hogy ideje lenne vennie egy új gépkocsit, egy Cadillacet. Kikérte ezzel kapcsolatban Blake véleményét, aki bevallotta, hogy nem sokat tud a gépkocsikról, de szívesen megnézné majd, ha Bert már megvette. Csak később esett le neki, hogy erre soha nem kerülhet sor, hiszen azok az idők már régen elmúltak, amikor ilyen kocsikkal furikáztak az utakon.

– Én is szívesen megtanulnék gépkocsit vezetni – súgta oda Bettina Andynek, aki ezt hallva kedvesen rámosolygott.

- Feltétlenül! A húgom is megtanult - vetette oda félvállról. Bele sem gondolt, hogy milyen ritkaságszámba ment 1917-ben, ha egy nő volán mögé ült. Bettina nem is álmodhatott ilyesmiről, hiszen ez akkoriban szentségtörésnek számított.

- Tizenhat évesen? - kérdezte döbbenet. - Te tanítottad meg vezetni? - érdeklődött reménykedve. Mivel Andy nem szeretett volna belemenni abba, hogy már az iskolában oktatják a vezetői ismereteket, ezért inkább egy rövid igennel felelt. Bettina nem járt iskolába, pedig már huszonegy éves volt. Fiatalabb korában volt házitanítója, így elsajátított idegen nyelveket, és szert tett némi jártasságra a történelem és az irodalom terén. A házitanítótól megtanulta mindazt, ami egy kisasszonytól akkoriban elvárható volt. Rajzolt, festett, hímzett és verseket írt. Az apja ebéd közben elbűszkélkedett vele, hogy milyen jó írói vénája van a lányának. Egy nap akár még saját könyve is megjelenhetne. Bettina pedig elmondta, hogy egyszer majd szeretné megírni a családjuk történetét, még akkor is, ha végül nem jelenik meg nyomtatásban. Sybilnek nagyot dobbant a szíve, hiszen éppen aznap olvasta el Bettina könyvét.

- Erre csak akkor kerül sor, ha vénkisasszony marad - jövendölte meg tévesen a nagymama. - A nőknek nem kell könyvet írniuk. A férfiak nem szeretik az ilyesmit. - Ez volt a szent meggyőződése, habár már akkoriban is számos női szerzőnek jelentek meg könyvei.

Végül eljött az ideje, hogy befejezzék a vacsorát. Felbukkant Phillips egy tálcával a kezében, melyen a búcsúitalok sorakoztak, így hát követték a komornyikot a nappaliba. Eközben Blake tovább magyarázta Bertnek,

milyen vállalatot vezet, Gwyneth és Sybil pedig a gyermekeikről diskuráltak. A fiatalok is ott lépkedtek a szüleik sarkában, egymással beszélgetve és jókat nevetve. A menetet Augusta és Angus zárta. Aztán végül ugyanaz történt, mint előző este. Alighogy beléptek a nappaliba, melyet Sybil ezúttal virágokkal díszített fel, a Butterfield család tagjai egy szempillantás alatt eltűntek a szemük elől. Gregoryék magukra maradtak a szobában, és csak értetlenül bámultak egymásra. Megisméltődött a tegnapi. Ezúttal már senki sem volt annyira meglepve, így hát szépen lassan felbaktattak az emeletre, és közben az újdonsült barátaikról beszélgettek.

- Ez az egész annyira furcsa, Anyu - fordult az anyjához Andy miközben felfelé lépkedtek a lépcsőfokokon. Gondterhelt kifejezés ült ki az arcára. Sybil meg sem próbálta meggyőzni az ellenkezőjéről.

- Tudom, hogy az. Nyilvánvalóan történnek ehhez hasonló dolgok, de az ilyesmit nagyon nehéz megmagyarázni. - A többiek sem vélekedtek másként. A különös dolgok ellenére mindenki nagyon jól érezte magát aznap este. Ez a vacsora még a tegnapinál is jobban sikerült. És az alkalomhoz illő öltözetüknek köszönhetően, ezúttal felszabadultabban viselkedtek.

Amikor Blake és Sybil végül kettesben maradtak a hálószobájukban, Blake levette a szmokingját, és alaposan végigmérte a feleségét, mintha most látná őt életében először. Különösen szépnek találta Sybilt, és már nem is emlékezett arra, mikor csodálhatta meg legutóbb ilyen gyönyörű estélyi ruhában. Annyira romantikus volt ez a pillanat.

- Lélegzetelállítóan szép vagy ma este - mondta Blake, majd karjaiba kapta Sybilt, és megcsókolta. Sybil csillogó szemmel karolta át a férje nyakát.

- Te is nagyon csinos vagy - felelte mosolyogva. Mindig is szerette, ha Blake szmokingot visel. Így még ellenállhatatlanabbnak látta őt.

- Lehet, hogy nem is volt olyan rossz ötlet kiöltözni a vacsorához. Ezt akár máskor is megismételhetnénk - mondta Blake, miközben lehúzta felesége ruháján a cipzárt. Sybil kilépett a földre hullt ruhából, Blake pedig megcsodálhatta tökéletes alakját az ablakon át beszűrődő halvány holdfényben. Meg akarta említeni neki, hogy milyen furcsa érzés volt szellemekkel vacsorázni, de igazság szerint nem volt az. Furcsa volt, eltért a megszokottól, de egyáltalán nem volt rossz. Ezt mindketten el tudták fogadni, és már boldogok voltak, hogy az új házukban élhetnek. Blake a várost is varázslatosnak találta, de ebben a pillanatban már csak a feleségére tudott gondolni. Már az sem érdekelte, hogy melyik évszázadban járnak. Mutathat bármilyen dátumot a naptár, ő akkor is imádja a feleségét.

Hatodik fejezet

A második együtt töltött vacsora után elég mozgalmas nap köszöntött a Gregory családra. Sybil megbeszélte Caroline-nal, hogy menjen el vásárolni, és szerezze be az iskolájába szükséges tanszereket. Blake megkérte Sybilt, hogy intézzon el neki pár dolgot. A *The New York Times*től is felhúzták Sybilt, hogy írjon a lapnak egy újabb cikket, és erre elég rövid határidőt kapott. Ott volt a brooklyni kiállítás is, aminek meg kellett szervezni a részletes programját. Aznapra még egy chicagói múzeum is bejelentkezett, akik szerették volna Sybilt megbízni a novemberben megrendezésre kerülő kiállítás kurátori munkálataival. A házvezetőnőjük, Alicia pedig beteget jelentett, így Sybilnek kellett elintéznie a bevásárlást, mivel alig volt harapnivaló a házban. Ha Butterfieldék aznap este nem teszik tiszteletüket náluk, akkor nem lesz mit enniük vacsorára.

Sybil arra ösztökölte a többieket, hogy ismét öltözzenek fel elegánsan a vacsorához, de Blake sehol sem találta a másik elegáns ingét, amit szmokinghoz is fel lehet venni, Andy pedig nem emlékezett rá, hová rakta le előző este a mandzsettáit. Sybilnek is megvolt a maga baja, mert az esti vacsorához tervezett estélyi ruhájáról kiderült, hogy New Yorkban maradt. Kénytelen volt belátni, hogy ha minden este az alkalomhoz illőn szeretne felöltözni, akkor ehhez eléggé szűkös a ruhatára. Nem szerzett be belőlük sokat, mivel eddig nem sokszor volt olyan alkalom az életében, amikor estélyi ruhában kellett megjelennie.

- Tényleg muszáj megint kiöltöznünk a vacsorához? - nyavalygott Blake, miközben magára öltötte ugyanazt az inget, amit előző este viselt, és Sybil sebtében kimosott és kivasalt neki. - Ráadásul még az irodából is hazahoztam egy kis munkát.

- Nekem is van munkám bőven, amit itthon kellene megcsinálnom - mondta Sybil, miután kölcsönadott Andynek egy pár mandzsettát Blake készletéből. - Olyan jó móka ez. Nem szeretném megbántani őket. Gorombaság lenne velük szemben, ha mi nem adnánk meg a módját az összejövetelnek.

- Sybil, az Isten szerelmére, ők csak szellemek! Ha megsérted őket, akkor sem fognak távozni innen. És nem várhatják el tőlünk, hogy minden este hozzájuk igazítsuk a programunkat és az öltözékünket. Előbb-utóbb ők is ránk unnak majd. - Blake határozottan úgy érezte, hogy szükségük van némi magánéletre. Olyan ismerősökre, akik valódi hús-vér lények. Munkája során számos olyan emberrel ismerkedett össze, akiket megkedvelt, és szeretne volna idővel őket is áthívni vacsorára.

Sybil sürgetésére az egész család sietve ment le a földszintre. Szerencsére sikerült éppen vacsoraidőre elkészülniük, így nem késtek el. Az ebédlőből nem szűrődtek ki hangok, és amikor bekukucsáltak az ajtón, bent sötét volt. Az asztal nem volt megterítve, a kandallóban nem ropogott a tűz, és a vasrostélyra sem voltak fahasábok bekészítve. A Butterfield családnak nyoma veszett. A Gregory család minden tagja csalódottan kullogott át a konyhába. Sybil hamarjában összedobott valami harapnivalót

vacsorára. Hálát adott az égnek, hogy előrelátó volt, és időt szánt aznap a bevásárlásra.

- Annyira sajnálom. Nem is értem, mi történhetett. - Magnus sem jött el aznap játszani, és Charlie-n látszott, hogy szomorú ettől.

Butterfieldék másnap este sem jöttek el, ezért Sybil úgy döntött, reggel felhívja Michael Stantont.

- Eltűntek a házból - mondta neki szomorúan, majd részletesen leírta az együtt töltött estéket. Aztán beszámolt neki a rákövetkező két estéről is, amikor nem jelentek meg. - Maga szerint kiköltöztek a házból?

Michael jót mulatott ezen a feltevésen.

- Nem tartom valószínűnek. Már több mint száz éve ebben a házban élnek. A szellemek már csak ilyenek. Időnként eltűnnek egy időre, mondhatni elhalványodnak, mintha gyengülnének, hogy aztán újult erővel ismét felbukkanjanak. Szükségük van némi időre, hogy feltöltődjenek. Felesleges aggódnia, vissza fognak térni. És ha ismét felbukkannak, elevenebbnek fognak tűnni, mint valaha.

Butterfieldék még egy további hétig nem bukkantak fel a házban, és a Gregory család már nagyon hiányolta őket. A gyerekek róluk beszélgettek vacsora közben, Blake már kezdett beletörődni, és próbálta vigasztalni az övéit.

- Lehet, hogy így lesz a legjobb - mondta, habár neki is nagyon hiányzott Bert társasága. Sybil napközben az újságcikkén dolgozott, de esténként ő is sokat gondolt rájuk. És arra is szánt időt, hogy végignézze a családi fényképeket, amik egy régi dobozban voltak összegyűjtve. Úgy érezte, mintha Butterfieldék már régi barátai lennének. Gregoryék

időközben visszaszoktak a hétköznapi viseletre. Farmernadrágban, kinyúlt melegítőben, mokaszinban, papucsban vagy mezítláb mentek le vacsorázni. Nem néztek ki valami elegánsan, és hamar elfogyasztották a vacsorájukat a konyhában. Ilyenkor kötetlen beszélgetés folyt közöttük, főleg az aznap történeteket mesélték el egymásnak.

Egyik este meghívták vacsorára Blake egyik munkatársát és annak kedvesét. Sybil nem volt elragadtatva a párocskától, de azért nem sikerült rosszul az este. Andv és Caro a sok házi feladattal volt elfoglalva, Blake és Sybil pedig vacsora után próbálták utolérni magukat, mert rengeteg munka szakadt a nyakukba. Csak Charlie unatkozott nagyon Magnus nélkül, mert nem volt kivel játszania. Boldogtalannak látszott, és ez még Aliciának is feltűnt.

- Szerintem van egy képzeletbeli barátja - jegyezte meg egy alkalommal Alicia. - Hallottam, amikor beszélget vele. Pedig rajta kívül senki más nem tartózkodott a szobában. Bár az utóbbi időben nem játszanak együtt - számolt be Sybilnek a tapasztalatairól, aki csak mosolygott ezen.

- Időnként hajlamos kizökkenni ebből a világból - felelte Sybil. Ahogy kimondta a mondatot, egyből tudta, hogy ez valójában nem Charlie szokása, hanem a Butterfield családé. Ők szálltak ki egy időre a valóságból.

Már kilenc napja távol voltak, amikor egyik délután Sybil hangokat hallott Charlie szobájából. A kislány már hazaért az iskolából, és Sybil azt hitte, hogy az egyik osztálytársát hívta át magához játszani. Ezért hát résnyire kinyitotta az ajtót, és bekukucskált. Bent Charlie és Magnus öntelelően játszottak a konzolon. Nagy élvezettel és visongva merültek bele az egyik videojátékba. Sybil boldogságában felkacagott, és integetett a

kis Magnusnak. Annyira megörült neki. Tudta, hogy visszatértek a házba. Reménykedett benne, hogy aznap este ismét találkozhatnak az egész családdal a vacsoraasztal mellett.

Kisvártatva ismét benézett a fiúkhoz, de hűlt helyüket találta. Kinézett az ablakon, de az udvaron sem látta őket. Ebből arra következtetett, hogy biztos valahol a földszinten lehetnek. Elég nagy volt a kert, és rengeteg hely volt a házban, ahol játszani lehet, így nem idegeskedett miattuk. Felment a legfelső szinten berendezett irodájába, és leült dolgozni a számítógépéhez. Hat óra volt, amikor befejezte a munkáját, és lejött a hálószobájába. Ekkorra már Blake is hazaért a munkából. Éppen megkérdezte tőle, hogyan telt a napja, amikor egyszer csak hangos dobogásra lettek figyelmesek. Mindketten hallották a Blake öltözőszobájából átszűrődő furcsa hangokat. Blake bement megnézni, hogy mi lehet az, Sybil pedig követte. Semmi kétségük sem maradt afelől, hogy a zaj a fal mögül hallatszik. Blake kinyitotta az öltözőszekrény ajtaját, és ettől felerősödött a robaj. Aztán az öltözőszekrény mögül egyszer csak meghallották a fiúk hangját. Segítségért kiáltoztak.

- Charlie, hol vagy? - kiabálta Blake. Sybil hegyezte a fülét, és Magnus hangját is felismerte az átszűrődő zajban. A két fiú felváltva dörömbölt és kiáltozott segítségért. Hallotta Charlie hangjából, hogy a fia pánikba esett. - Hol vagytok? - kérdezte Blake még hangosabban, és közelebb hajolt a fából készült szekrény hátsó lapjához, hogy jobban lehessen hallani.

- Nem tudom. Koromsötét van. - Alig lehetett Charlie szavait meghallani. - Egy titkos átjáróban vagyunk - tette

hozzá kis idő elteltével. Félelem érződött a hangjában. Nem azért félt, mert bajba keveredtek. Az jobban megrémisztette, hogy nem tudta, hogyan fognak kijutni onnan.

- Ez remek - mondta Blake, és a válla fölött hátratekintett Sybilre. - És hogyan jutottatok be oda? - kérdezett vissza.

- Volt egy ajtó a harmadik emeleten az egyik beépített szekrényben. Egy lépcsőház van mögötte. A baj az, hogy a titkos járat másik végén nincsen kilincs. És ezért nem tudunk kijönni innen a földszintre. Megpróbáltuk, de nem ment.

- Rendben van. Egy perc, és kihozlak titeket onnan. - Blake elővett egy elemlámpát, amit az egyik fiókban tartott. Aztán elindult az emeletre vezető lépcsők felé. - Addig tartsd őket szóval! - szólt vissza a válla fölött a feleségének. Sietve szedte a lábát, amíg fel nem ért a harmadik emeletre, ahol a vendégek számára kialakított hálószobák voltak. Az emeleten minden egyes beépített szekrényt alaposan átvizsgált, de egyik hátsó falán sem talált ajtót. Blake elkezdett aggódni. Már komolyan fontolgatta, hogy kihívja a tűzoltóságot. Az egyik beépített szekrényt újból szemügyre vette, és észrevett rajta valamit. Egy vékony vágás futott végig a falemezen. Egy rejtett ajtó körvonalai. Megpróbálta benyomni, hátha attól kinyílik, de nem történt semmi. Kilincs sem volt az ajtón. Mintha a rákent festéktől ragadt volna be. Úgy döntött, hogy nem erőlteti tovább a dolgot, elindult, hogy visszamenjen a földszintre, és kihívja a tűzoltókat. Amikor megfordult, Berttel találta szembe magát. Közvetlenül a háta mögött állt addig, és összevont szemöldökkel figyelte. A semmiből bukkant fel, ezért igencsak megijesztette Blake-et.

- Mibe keveredett ez a két kis gézengúz? - kérdezte Bert rosszalló tekintettel. Blake boldog volt, hogy ilyen hosszú távollét után ismét találkoztak. Most pedig, hogy a fiúk beszorultak a fal mögé, kimondottan örült a viszontlátásnak.

- Találtak valami titkos átjárót a fal mögött. Az egyik beépített szekrényből nyílik. Charlie azt mondta, hogy valahol itt a felső szinten másztak be. - Bert biccentett Blake-nek, hogy kövesse, majd odavezette egy másik szekrényhez, amit raktárként használtak. A hátsó falán rátaláltak a bejáratra. Bert megpróbálta kinyitni az ajtót, de be volt szorulva. Szükségük volt hát valamire, amivel felfeszíthetik. A két férfi kérdően egymásra nézett, és megpróbáltak kiötölni valamit.

- Sosem beszéltem a fiaimnak erről az átjáróról, mert tudtam, hogy előbb-utóbb valamelyik beszorulna - magyarázta Bert Blake-nek. - A ház tervrajzain sem szerepel. Sok haszna nincs, csupán akkor tesz jó szolgálatot, ha esetleg gyorsan kellene kimenekülni a házból. A ház építésvezetőjének ötlete volt, hogy ha esetleg ostrom alá vennék valamilyen okból az épületet, akkor legyen számunkra kiút.

- Úgy rémlik, láttam valahol a földszinten egy feszítővasat. Leszaladok érte, és előkerítem - ajánlotta fel Blake, de Bert megállította.

- Csak lassan a testtel. Majd én kézbe veszem a dolgot - mondta nevetve. - Majd én teljes erőmből nekiveselkedek, és felhozom őket ide. Amikor pedig már biztonságban itt lesznek a kis lurkók, őket is kezelésbe vesszük. - Alighogy ezt kimondta, már el is tűnt Blake szeme elől. Egyszerűen keresztülsétált az ajtón. Blake pedig csak tétlenül állt ott egy

darabig, de aztán meghallotta a fal túlsó oldaláról Bert hangját. – Már hallom is őket. Egy perc, és itt vagyok.

– Az alsó szinten vannak – felelte neki Blake. – Sybil szóval tartja őket.

– Elég nagy itt a kosz – mondta Bert undorodva, majd véget ért a beszélgetés.

Egy perc sem telt el, és Sybil már hallotta is a földszinten Bertet a fiúkhöz beszélni a fal túlsó oldalán. Aztán Sybilhez is átkiáltott pár szót, hogy őt is megnyugtassa.

– Megvannak a fiúk. Blake fent vár az emeleten. Egy perc, és visszakapja Charlie-t. – Sybil hallotta, hogy Bert elindul a gyerekekkel felfelé. Ahogy távolodtak, egyre gyengült a lépéseik zaja. Aztán ismét meghallotta Bert hangját, amint átkiabált Blake-nek a falon. – Álljon hátrébb! – adta ki Blake-nek az utasítást, aki a beépített szekrény ajtaja előtt toporogva várta, hogy felérjenek. Blake egy nagy lépéssel kijött a szekrényből. Aztán Bert máris felszakította a beszorult titkos ajtót. Ezúttal nem a falon átjáró módszeréhez folyamodott, hiszen Charlie-t is ki kellett hoznia az átjáróból. A következő pillanatban már mind a négyen ott álltak a szobában. Körülöttük mindenféle szétszóródott faforgácsok heverték a padlón. Blake még soha életében nem látott ennyire tetőtől talpig maszatos gyerekeket. Szegények a rémülettől moccanni sem mertek. Bert is legalább annyira összekoszolta magát, mint ők, és szemmel láthatóan nem nagyon örült ennek.

– Ezt meg hogy gondoltátok? – szegezte a kérdést a fiúknak Bert. – Mi van akkor, ha nem találunk rátok, vagy nem halljuk meg a kiáltásokat? Akár heteken át ott kuksolhattatok volna beszorulva – feddte meg őket szigorú

tekintettel, és erre mindkét fiú sírva fakadt. A két férfi összenézett, és halvány mosoly jelent meg az arcukon. Most, hogy mind a ketten épségben kiszabadultak, nagyon megkönnyebbültek.

- Butterfield úrnak teljesen igaza van - mondta Blake Charlie-nak. - Akár egy akna vagy csapóajtó is lehetett volna a fal mögött. Akár meg is halhattatok volna - mondta, majd rádöbrent, hogy csak Charlie élete forgott veszélyben. Magnus nem halhatott volna meg, hiszen ő már halott volt. De Magnus is egész testében reszketett, és ugyanolyan rémült volt, mint bármelyik hatéves gyerek lenne hasonló helyzetben. Blake tüstént elhatározta, hogy nem felejtí el lezáratni a titkos átjáró bejáratát, nehogy a fiúk még egyszer bemehessenek oda.

- Azt hiszem, mindkettőtökre ráfér egy alapos mosdás - mondta Bert a két koromfekete képű gyereknek. - Te pedig, Magnus, most szépen bocsánatot kérsz Charlie apukájától, amiért veszélybe sodortad a barátodat. Ma este a saját szobádban fogod elfogyasztani a vacsorádat - mondta Bert atyai szigorral, de szeretet csengett a hangjában. Magnus pedig leszegett fejjel kért bocsánatot Blake-től. Időközben Sybil is felért a lépcsőházból, és a két maszatos kis bitang láttán még a lélegzete is elakadt. Bert sem festett valami jól az összekoszolt ruhájában.

- Mennyi ideig voltatok bent? - kérdezte Sybil megkönnyebbülten, miután megköszönte Bertnek, hogy megmentette a fiúkat. Nagy kő esett le a szívéről, hogy ismét épségben látja őket.

- Sokáig - felelte Charlie, majd a két fiú lopva egymásra pislantott. Jó mókának indult, de aztán inukba szállt a

bátorságuk. De igazán akkor rémültek meg, amikor nem tudtak kijönni.

Mind az öten együtt indultak le a földszintre. Amikor a lépcsőházban a második emeletre értek, Alicia meglátta Blake-et, Sybilt és Charlie-t. Magnust és Bertet nem látta, de ezen nem akadt fenn, ugyanis a Gregory család tagjai akár egymáshoz is beszélhettek. Elképedve bámult a maszatos Charlie-ra.

- Te meg mit csináltál ott fent? - kérdezte Charlie-tól.

- Találtak egy titkos átjárót - felelte Blake. Mivel ő Magnust is tisztán látta, természetes volt számára, hogy többes számban beszéljen.

- Még szerencse, hogy nem botlottatok ott szellemekbe! - fedte meg Charlie-t felemelt mutatóujjal Alicia, majd visszament a konyhába. Miután eltűnt a konyhaajtóban, mindannyian jót derültek ezen a megjegyzésen. Sybil azon nyomban a fürdőszobába vitte Charlie-t, hogy jó forró vízzel lecsutakolja. Bert még pár percet csevegett Blake-vel, majd udvariasan még egyszer elnézést kért. Eközben Magnus türelmesen várt, ahogy az egy jól nevelt fiúhoz illik.

- Nagyon hatásos trükk volt, ahogy átmentél a falon - dicsérte meg Blake mosolyogva Bertet, majd felnevetett.

- Nem túl gyakran vetem be, csak vészhelyzetben. Nagyon fárasztó, és komoly koncentrációt igényel - felelte Bert komoly arccal.

- Magnus is képes lett volna ezzel a trükkel kiszabadulni? - érdeklődött Blake, mert lenyűgözte ez a képesség. De Bert tagadólag megrázta a fejét.

- Szerintem még nem elég öreg hozzá. Legalábbis eddig még sosem csinálta. Szerencsére. Már csak az hiányozna, hogy hatéves gyerkőcök mászkáljanak át a falakon.

Bert néhány percig hallgatott, és eltöprengett a törtéteken, mi lett volna, ha...

- Hiányoztatok - mondta végül Blake. - Örülök, hogy újra itt vagytok. Már attól tartottunk, hogy soha nem jöttök vissza - vallotta be.

- Woodside-ban voltunk. De soha nem szoktunk ott sokáig elidőzni. - Blake elgondolkodott azon, mikor adhatták el azt a házukat, és vajon kik élhetnek most ott. Réges-régen az volt a vidéki otthonuk, és Bert legutóbb elmesélte, hogy ott tartották a lovaikat. Ő és Gwyneth kiválóan tudtak lovagolni, és a gyermekeik is jó lovasok voltak. Még azt is megemlítette Bert, hogy Gwyneth akár oldalra kiülve sem esik le a nyeregből, és Augusta is félelmetesen jól lovagolt a maga idejében, bár ma már nem pattan nyeregbe. - Mit szólnál holnap este egy közös vacsorához? - kérdezte Bert, és Blake megkönnyebbült tekintettel bólintott. Annyira örült neki, hogy visszatértek! Az örömét még az sem tudta beárnyékolni, hogy a csintalan gyerekek bajba sodorták magukat.

- A legnagyobb örömmel - fogadta el Blake a vacsorameghívást. Bert az egyik kezével integetett nekik, miközben a fülénél fogva lekísérte Magnust a grandiózus lépcsőházban. Körülbelül félúton járhattak, amikor egy szempillantás alatt eltűntek Blake tekintete elől.

Blake elkullogott a fürdőszobáig, ahol Sybil javában próbálta a mocskot lesikálni Charlie-ról. Miközben Charlie a

hatalmas fürdőkádban csücsült, arról mesélt a mamájának, hogy mennyire meg voltak rémülve.

- Nem szeretném, ha ilyesmi még egyszer előfordulna - feddte meg az apukája. - Különben nem játszhatok többet Magnusszal.

- Megígérem - felelte Charlie megszeppenve. Amikor Sybil kiemelte a fürdőkádból, és köré tekerte a törülközőt, már patyolattisztának látszott.

- Bert azt mondta, hogy egész héten Woodside-ban voltak - árulta el Blake Sybilnek, aki egy bólintással jelezte, hogy megértette. Bettina is ejtett pár szót a könyvében a vidéki házokról. Megemlítette, hogy a gazdasági válság után kellett eladniuk az ingatlant, és hogy a lovaikat átszállították egy Marin megyei istállóba. Ide sokkal kényelmesebben átruccanhattak, ha bármikor lovagolni támadt kedvük. Magáról a woodside-i házról viszont nem sokat írt. Vagy elhalványultak már az emlékei, vagy nem tartotta lényegesnek.

Aznap este a konyhában vacsoráztak, és közben Charlie elmesélte a többieknek a nagy kalandját. Kimondta, hogy Magnusszal volt, Andy és Caro pedig örömmel hallották, hogy ezek szerint Butterfieldék visszatértek a házba.

- Meghívtak minket holnap estére vacsorázni - jegyezte meg Blake, és mindenki örömmel fogadta a hírt. Blake azt is megemlítette Sybilnek, hogy néhány hét múlva üzleti vacsorára szeretné meghívni pár újdonsült üzleti partnerüket. Bertet is meg akarta kérdezni ezzel kapcsolatban. Fontos volt számára a barátja jóváhagyása, mert nem akarta zavarni a köreiket. Azt végképp nem szeretne volna, ha az üzleti vacsora közben Augusta

mindvégig az okuláréja mögül bámulja az üzlettársait. Még akkor sem, ha a vendégei valószínűleg nem látnák a zsémbes nagymamát. Ő és Sybil azonban látták, és már ez sem lett volna ínyére. Abból indult ki, hogy Alicia nem látja a szellemeket, így észszerűnek tűnt feltételezni, hogy a családtagokon kívül senki más sem. Úgy tűnt, hogy ez csupán az ő privilégiumuk.

Bert jót kacagott a kérdésén, amikor másnap este előrukkolt vele a közös vacsoránál. Tíz nap után ülték körül ismét együtt az étkezőasztalt.

- Még szép, hogy nem bánom. Nyugodtan szervezz csak üzleti vacsorát. Végére is, ez már a *te* házad.

- Nos, azért ez nem teljesen így van. Ti éltetek itt korábban, és a mai napig itt éltek - felelte tiszteletudón Blake, majd széles vigyor ült ki az arcára.

- De bármikor alkalmazkodunk hozzátok, amikor csak óhajjtátok. Nem akarjuk megzavarni az életeteket - mondta Bert kedvesen. - Csak szóljatok bármikor, és átruccanunk egy estére Woodside-ba. Jót tesz nekünk a vidéki levegő. - A szavait hallva olyan érzése támadt Blake-nek, mintha tényleg egy élő emberrel társalogna. Úgy viselkedtek, mintha húsvér emberek lennének. Blake, Sybil, no meg a gyerekek is úgy tekintettek rájuk, mintha azok volnának. Különös érzés volt a társaságukban lenni. Bár teljesen úgy néztek ki, mint a hétköznapi emberek, mégis tudták róluk, hogy valójában nem azok. Blake már tudta, hogy mások számára nem láthatók. A családtagokon kívül csak azok előtt jelentek meg teljes mivoltukban, akik nagyon közel álltak hozzájuk, vagy nagyon kellemesen érezték magukat a körükben. Kizárólag a házban, illetve a kertben jelentek meg. Az ingatlan területén

kívül még a Gregory család sem látta őket. Csak egy nagyon körülhatárolt és megszabott területen lehetett észlelni a létezésüket, de még ez is ellentmondott a térről és időről alkotott elképzelésnek. Egy olyan jelenséggel álltak szemben, amire Blake nem tudott észszerű magyarázatot adni, ennek ellenére elfogadta. – Csak mondd meg, mikor. Én pedig majd szóval tartom addig az öreglányt – mondta Bert, és rámosolygott Blake-re. – Amúgy milyen vendégeket tervezel meghívni a házádba? – Bertet minden érdekelte Blake életével kapcsolatban, így az üzletfeleire is kíváncsi volt.

– Az üzlettársaimat. Számítástechnikai zsenik. Manapság „kockáknak” nevezik az ilyen embereket, ugyanis nem érdekli őket más, csak a technológia. Ahhoz viszont nagyon értenek. A számítástechnika egy nagyon bonyolult matematikai formulákra épülő kommunikációs csatorna. Én pénzügyes vagyok, így sokszor magam sem értem, miről beszélnek.

– Biztos vagyok benne, hogy akkor én sem tudnám felfogni – mondta Bert. Angus eközben kihallgatta a beszélgetésüket, és amikor meghallotta, hogy valamilyen parti van készülőben, egyből színre lépett.

– Rám számíthattok, öreg cimborák. Örömmel feldobom a partit egy kis muzsikával. Remekül tudok játszani a skót dudán – jelentette ki derűsen. Magnus elborzadva kapta fel a fejét e szavak hallatán, és a fülére tapasztotta a tenyerét. A többiek jót kacagtak rajta. Ezután Angus Andyhez fordult, és megkérdezte tőle, hogy beadta-e a jelentkezését az Edinburghi Egyetemre? Andy komolyan válaszolt.

– Igen, beadtam. Nagyon tetszik nekem az a hely. Körülbelül egy héttel ezelőtt küldtem be a jelentkezési

lapomat, még éppen a határidő lejárta előtt. Majd meglátjuk, hogyan alakul. – Andy nem tudta, hogy sikerül-e bejutnia az egyetemre, vagy sem. A két barátja is beadta a jelentkezését.

– Csodálatos egy hely – áradozott Angus. – Életem legboldogabb éveit töltöttem annak az egyetemnek a falai között. Természetesen akkoriban nők még nem járhattak egyetemre, de úgy huszonöt éve már más a helyzet. 1892 óta már nőket is felvesznek. Biztos jól fogod érezni ott magad. – Andy meghökkenve hallgatta, hogy Angus milyen távoli időkről mesél, viszont a skót származású nagybácsit ez nem zökkentette ki az emlékei felidőzéséből. – Az egyetemi éveim alatt kétszer is jegyben jártam. Helybéli lányokkal – mesélte kuncogva.

– Egészen pontosan hány lányt is jegyeztél el életed során, Angus bácsikám? – kérdezte tőle az unokaöccse, Josiah. Angus nem jött zavarba, egy percig elgondolkodott, mielőtt válaszolt.

– Oh, több tucatot... talán negyvenet vagy ötvenet. A régi szép időkben nem volt olyan év, hogy legalább egy lányt ne jegyeztem volna el. Az utóbbi időben azonban kicsit lelassultak a dolgok – mondta sajnálkozva, mire a többiek felnevettek. Még a nővérét is sikerült megnevettetnie.

– Egy igazi szoknyabolond voltál – fedtte meg Augusta. – Csaknem sírba vitted szegény anyánkat a csélcsap természetteddel. Állandóan csaptad a szelet a fehérnépnek, egy igazi megrontó voltál! És engedd meg, hogy emlékeztesselek rá, a legtöbb lánnyal *nem jártál jegyben...* – Ezt hallva Angus láthatóan elrévedezett az emlékein, mire aztán ismét kitört a társaságban a nevetés.

- Azok voltak csak az igazán boldog, szép napok - sóhajtott a Angus, akinek még mindig pajzánság csillant a szemében, amikor Sybilre vagy a lányára nézett. Sybil aznap este egy vörös szatén estélyi ruhát viselt, aminek nem volt pántja, így teljesen felfedte a vállait. Nem volt egy mai darab, de jól állt rajta, és előnyösen kiemelte az alakját. Caroline fekete koktélsruhát vett fel, aminek felvágott alsó részéből elővillantak a lábai.

- Maga táncosnő? - kérdezte meg Augusta minden rosszindulat nélkül Caroline-tól, amikor beléptek az ebédlőbe. Caro pedig azt felelte, hogy nem, de kiskorában járt balettórákra.

- Gondolhattam volna, hogy ez egy tütü szoknya - mondta Augusta Caroline ruhájára célozva, amin a többiek kuncogni kezdtek, Caroline pedig fülig elpirult. Ez annyira tipikus megjegyzés volt a nagymamától, aki mindig is elzárkózott az új divathullámoktól, és semmi olyasmit nem tartott elfogadható viseletnek, ami alól akár csak a nő bokája elővillanhatott.

Ettől fogva zsinórban több estét is egymás társaságában töltött a két család, így a közös vacsorák alkalmával volt idejük közelebbről megismerni egymást. Egyre gyakoribbá váltak a tréfákozások, és egyre többször vették a bátorságot ahhoz, hogy kölcsönösen ugrassák egymást. Andy egy idő után már úgy kezelte Bettinát, mintha a húga lenne, Lucy iránt viszont szemmel láthatóan még mindig heves érzelmeket táplált. Érdekes módon Lucy szelleme idősebb volt, mint amennyinek 1917-ben lennie kellett volna. Valamiért biztos a halálakor betöltött életkora vetült ki a

jelenbe. De akárhányadik évében is járt, Andyre nagy hatással volt. Hiába tudta ő is, hogy nem szövődhet közöttük románc. Ez teljességgel lehetetlen, a valóságtól elrugaszkodott elképzelés lett volna. Mégis odáig volt a törekeny szépségéért, és aggódott az egészsége miatt.

Könyvekkel ajándékozta meg, amiket szerinte szívesen olvasott volna. Főleg verseskötetekkel szerette meglepni, hiszen Lucy szívéhez a költészet állt a legközelebb.

Lucy annyira kecses és törekeny teremtés volt, hogy Andy úgy közelített hozzá, mint egy porcelánbabához. Bizonyos napokon még arra sem volt ereje, hogy kimenjen a többiekkel a kertbe. Ilyenkor Andy korábban hazajött hozzá az iskolából, és verseket olvasott fel neki. Nagyon kedvelte Elizabeth Barrett Browning írásait, amiért Josiah időnként kigúnyolta őt. Amúgy a két fiatalember is jól kijött egymással. Josiah akkoriban éppen senkinek sem udvarolt, és Andy sem talált még olyan lányt a suliban, aki megdobogtatta volna a szívét. Eddig csak fiúkkal kötött szorosabb barátságokat, akikkel sportolni járt. Így hát sok időt töltöttek egymás társaságában, miután Andy hazajött az iskolából.

Egy idő után Josiah is testvéri szeretettel kezdett Caroline felé fordulni. Bár Caroline szívfacsaróan csinos volt, még csak a tizenhatodik évében járt, Josiah pedig már huszonhárom múlt. A mamája finoman a tudtára is adta, hogy túl fiatal lenne hozzá. Ráadásul egy tizenhat éves leányt még nem illett „kikérni”. Ez egyszerűen nem lett volna részéről tisztességes magatartás, a társadalmi elvárások miatt erre még két évet várnia kellett. Josiah ezt kelletlenül ugyan, de tudomásul vette, és azt mondta, hogy „ám legyen,

akkor talán majd két év múlva”. Az anyja pedig abban reménykedett, hogy addigra talán már megházasodik a fia. Elég idős volt ehhez, és már állása is volt az apja bankjában. Azonban eddig még nem akadt olyan ifjú lány az ő köreikben, aki rabul ejtette volna a fia szívét.

Caroline sokkal jobban izgatta a fantáziáját, mint a többi lány, akiket ismert. Benne sokkal több volt a kurázsi, de akárcsak Andy, Josiah is belátta, hogy egy évszázad választja el őket egymástól. És neki is helyén volt a szíve. Josiah két évvel ezelőtt már járt jegyben egy lánnyal, de nem működött a kapcsolatuk.

Sybil segítette Blake-nek az üzleti vacsora megszervezésében. Nyolc házaspárt hívtak meg estére, akiknek a kiszolgálására egy céget béreltek fel. Thai ételeket szolgáltak fel. Nem kérték tőlük, hogy alkalmi öltözetben jelenjenek meg, ezért Sybil arra számított, hogy a nők hosszúnadrágban és hozzá illő csinos selyemingben fognak eljönni, vagy valami mutatós gypjúruhában, esetleg miniszoknyában és csizmában. Habár tudta, hogy a vendégei a fiatalabb számteches korosztályból kerültek ki, mégis megdöbbsent, amikor meglátta őket az ajtóban. Az összes férfi pólót húzott aznap estére, amihez farmernadrágot vagy melegítőalsót vett fel. És a lábukon edzőcipőt viseltek. Ami pedig a nőket illeti, ők is farmernadrágban jöttek el, és csak valami egyszerű szandált és pulcsit vettek magukra. Még arra sem vették a fáradságot, hogy kisminkeljék az arcukat. Így a díszes ebédlőben megtartott vendégség nyomokban sem emlékeztetett a Butterfield család társaságában elköltött elegáns vacsorákra. Ennek ellenére elég érdekesen telt az idő aznap este.

A megfelelő embereket hívták meg, és Blake örült, hogy mind eljöttek. Azt mondta, legalább négy olyan, csúcstechnológiával foglalkozó ember ült az asztaluknál, aki már ilyen fiatalon milliárdos lett. És akkor a két közvetlen munkatársát, akik a cégalapítók is voltak egyben, még nem is számította közéjük. Blake abban reménykedett, hogy egy szép napon ő is befut majd, és sikerül neki is feltörnie. Bár Sybil mindig mondta neki, hogy számára minden úgy van jól, ahogy van. Ő el sem tudta képzelni, mihez kezdene egy jachtal vagy repülőgéppel. Nem vágyott házra Athertonban vagy Belvedere-ben, és arra sem, hogy nyaralójuk legyen a Hampton-vidéken vagy valahol a Karib-tengeren. Egy ódon kúria volt az otthonuk, és ez számára tökéletesen megfelelt. Nagyszerű életük volt, és a gyerekeikre is büszkék lehettek. És ami a legfontosabb, szerették egymást. Ez bőven elég volt számára. Blake azonban merészebb ambíciókat dédelgetett.

Az este folyamán a vendégeik többször is rákérdeztek, hogy láttak-e már szellemeket a házban. Úgy látszik, otthonuk ódon kinézete alapján valahogy kapásból ez jutott eszükbe. Blake és Sybil persze egyből rávágta, hogy nem, soha nem láttak szellemeket a házban, majd gyorsan témát váltottak, még mielőtt valamelyikük újabb kérdésekkel hozakodott volna elő. Nem akarták, hogy találgatásokba bocsátkozzanak, vagy viccelődni kezdjenek a szellemekkel kapcsolatban. És a szívük mélyén úgy érezték, hogy kutya kötelességük megvédeni a Butterfieldeket az esetleges ízetlen tréfákkal szemben. Ennyivel tartoztak az új barátaiknak.

A vendéglátással megbízott cég ínycsiklandozó vacsorát szolgáltat fel. Blake az étel mellé igazán ízletes és kiváló bort

választott, melyet a Napa-völgyben készítettek. Mindenkinek nagyon ízlett a menü. És a Gregory család otthonától is teljesen el voltak ragadtatva. Több család is érdeklődött a ház története felől, és kíváncsiak voltak rá, hogyan sikerült egy ilyen csodálatos kúriára ráakadniuk. Annyira elegáns és hibátlan szépségű épületben látták őket vendégül, hogy mindenki biztos volt benne: egy vagyont fizettek érte. Ami persze nem így volt.

Amikor a hosszú étkezőasztal két végén helyet foglaló házigazdák tekintete összeakadt, mind a ketten látták a másik szemében, hogy hiányzik neki a Butterfieldek társasága. A velük töltött vacsorák sokkal elegánsabbak és szórakoztatóbbak voltak. És lehet, hogy a Blake üzleti köreiben forgó „kockák” amúgy a maguk szakterületén briliáns elmék, a szociális készségek terén a legtöbbjük igencsak esetlennek számított. Nem lett volna nehéz náluk izgalmasabb társalkodópartnert találni, hacsak az ember nem üzletről, pénzügyekről vagy csúcstechnológiáról akart diskurálni. Ráadásul Sybil a társaság nőtagjait sem találta valami szórakoztató személyiségnek. Nem tudtak másról beszélgetni, csak a repülőgépeikről, az edzésprogramjukról vagy a gyerekeikről.

Miután hazament a vendégsereg, Sybil és Blake jót nevettek magukon. Kár is lett volna tagadniuk, hogy mennyivel jobban érzik magukat a Butterfield család társaságában. Pedig ők csupán szellemek, akikkel egy fedél alatt kell élniük. Blake-et mégis elégedettséggel töltötte el, hogy jól sikerült a vacsora. Köszönetet mondott Sybilnek, amiért olyan remekül megszervezte ezt az estét. Miközben lefekvéshez készülődtek, még mindig erről beszélgettek.

Mindketten elképesztőnek találták, hogy egy olyan család tagjai lettek a legjobb barátaik San Franciscóban, akik már csaknem egy évszázada szellemek.

Hetedik fejezet

Februárban Sybilt New Yorkba szólította a munkája. Kurátorként a Brooklyn Múzeum számára kellett előkészítenie az őszi megnyitásra tervezett modem építészeti kiállítás anyagát. El akarta kezdeni a kiállítási tárgyak összeállítását, és ehhez idejében fel kellett vennie a kapcsolatot más múzeumokkal, mert a jelentős, ikonikusnak számító alkotások kölcsönzését előre egyeztetni szükséges velük. Már egy egész vaskos mappát összeállított a tervezett kiállítási tárgyokról. Bizonyos értelemben még élvezte is, hogy ismét a kulturális élet Mekkájának számító New Yorkban lehet. A San Franciscó-i könnyed életvitelt is megszerette, hiszen ott nem kellett olyan nagy nyomás alatt élnie, viszont ott a kulturális lehetőségek sokkal behatároltabbak voltak, már csak a város kisebb mérete miatt is. New Yorkban inspirálta a környezet, és újult erővel vetette bele magát a munkába, ugyanakkor meglepődve tapasztalta, hogy a tribecai lakásukban már korántsem érezte olyan jól magát, mint azelőtt. Sokkal kevésbé mozgott otthonosan az apartman falai között, és valahogy szűkösnek találta. Csupán néhány napja érkezett meg New Yorkba, és máris hiányozott neki a hatalmas új házuk. Úgy tervezte, hogy egy hétig lesz távol.

Minden este felhívta telefonon Blake-et, és beszélgetett a gyerekekkel is. A távozása óta nem találkoztak a Butterfield család tagjaival. Vacsora közben Gwynethnek is elmondta, hogy egy hétre elutazik New Yorkba. Gwyneth sóvárogva itta

a szavait, de egy ilyen út számára még opcióként sem merülhetett fel. Neki minden álma az volt, hogy dolgozhassék, de egyetlen nő sem volt az ismeretségi körében, aki munkával töltötte volna az idejét, és ezt Bert sem engedte volna meg neki.

Gwyneth négy évvel volt idősebb Sybilnél, de sok szempontból jóval éretlenebb volt nála. Mivel védőburokban élt, nagyrészt megőrizte gyermeki ártatlanságát. Bert foglalkozott az életük gyakorlatias kérdéseivel, és megóvta a feleségét minden esetleges kellemetlenségtől. Ez volt akkoriban a családfő szerepe. Gwynethre pedig a házvezetés és a gyermeknevelés feladata maradt, amit már huszonnégy éve makulátlanul végzett el. Tizenkét éve együtt kellett szembenézniük Magnus tragikus elvesztésével, és egymásból merítették erőt, hogy tovább tudjanak lépni. Erős kötelék fűzte őket egymáshoz, és a házasságukban jól körül volt határolva, hogy mi a férfi dolga, és hogy miben kell őt az asszonyának támogatnia. Blake és Sybil olyan korban éltek, amikor mindez már nem volt ennyire tiszta sor. Sybiltől elvárták, hogy erős és határozott legyen, mert csak így állhatta meg a világban a helyét. De emellett a férjét is mindenben támogatnia kellett, és az anyai teendőit sem hanyagolhatta el. Gwyneth nem látta a modern nők életének árnyoldalait, mert annyira elkápráztatta, hogy Sybil kedvére dolgozhat, saját döntéseket hozhat, utazgathat, és szabadon eldöntheti, mihez kezd az életével. Valósággal rajongott Sybilért, de egy kicsit irigykedett is rá.

- Bárcsak nekem is lehetne munkám - mondta sóvárogva.

- Mivel foglalkoznál szívesen? - kérdezte tőle Sybil, és kíváncsian várta Gwyneth válaszát.

- Még nem tudom biztosan. Egyetemre mennék, és művészettörténetet tanulnék. Azt hiszem, szívesen végeznék olyan munkát, mint te. Annyira érdekes és változatos. De az is lehet, hogy inkább művészettörténetet tanítanék.

- Régebben én is eljátszottam a tanítás gondolatával - mosolyodott el Sybil. - Manapság már olyan sok összetevője van annak, amivel foglalkozik az ember. Szinte saját magadnak kell megtervezned a munkádat. A számítógépeknek köszönhetően már otthon is lehet dolgozni, vagy bárhol a világon.

- Én nem igazán értem a számítógépek működését - vallotta be Gwyneth, és kissé zavarba jött.

- Én magam sem - mosolygott rá Sybil. - És elég ügyetlenül bánok velük. Számomra csupán dobozok, melyekbe írógépet építettek be - magyarázta. - Bármit bepötyöghetsz a billentyűzeten, amit csak szeretnél. De akár fényképet, tervrajzokat vagy zenét is elküldhetsz vele másoknak. Megjelennek egy picit képernyőn, és neked semmi más dolgod nincs, mint lenyomni egy billentyűt, és máris elküldted a kívánt anyagot. A világon bárki egy szempillantás alatt megkapja, feltéve, hogy neki is van egy ilyen számítógépnek nevezett doboza. Ez számomra is olyan, mintha varázslat lenne, de működik, és hihetetlenül gyorsan. A küldemény egy szempillantás alatt megérkezik a címzetthez. Ez nagyon megkönnyítette a távolból való munkavégzést. Egy speciális program segítségével akár még rajzolni is lehet a számítógépeken.

- Milyen elképesztő találmány! És én azt hittem, mekkora előrelépés, hogy Bert beköttette a házunkba a telefont. Bár nem használom túl gyakran. Régebben még csak-csak

beszéltem rajta, de manapság már egyáltalán nem. – Mindketten tudták, miért.

– Ha visszatérek New Yorkból, megmutathatom neked a számítógépet. Persze csak ha szeretnéd. – Gwyneth arca szinte ragyogott az ajánlat hallatán. Sybil pedig az ígéretéhez híven rengeteg művészeti alkalmazást töltött le neki a számítógépére a távolléte alatt.

A New Yorkban töltött hét során egyik nap havazott. Sybil gyönyörűnek találta, ahogy fehér lepel borul az esti fényekben fürdő városra, de másnapra az egészből semmi sem maradt. Csupán a latyakos úttestek és a havazás utáni felfordulás. Megkönnyebbülést érzett, amikor végre felszállt a San Franciscóba tartó járatra. Boldogan látta viszont Blake-et és a gyerekeket. Hiányoztak neki, de muszáj volt minden munkát elvégeznie.

– Milyen volt New Yorkban? – kérdezte Blake, és csókot nyomott a felesége arcára. Neki is nagyon hiányzott már Sybil.

– Zajos, koszos, zsúfolt, izgalmas, magányos és mókás.

– Ebben lényegében minden benne van – nevetett Blake.

– New Yorkban egyáltalán nem éreztem otthon magam – tette hozzá Sybil. Ez szemmel láthatóan őt is meglepte. – A lakás annyira nyomasztó volt nélküled és a gyerekek nélkül. Már alig vártam, hogy visszajöhessenek. – Ez Blake-et nagy örömmel töltötte el. Attól tartott, hogy Sybil újra beleszeret a városba, és majd visszahúz a szíve New Yorkba. – És a ház is hiányzott. A jót könnyű megszokni – ismerte be vigyorogva Sybil. Blake számára ezeknél jobb hírek nem léteztek. Ő nagyon élvezte a munkáját, és nem szándékozott egyhamar visszaköltözni New Yorkba.

- Ma reggel összefutottam Berttel a kertben, és estére meghívott minket vacsorára. Persze csak akkor, ha nem vagy túl fáradt a hosszú út után.

- Örömmel elmegyek - mondta Sybil a férjére mosolyogva. Már alig várta, hogy találkozzon Gwynethtel, és megtanítsa a számítógép kezelésére. Izgatott volt, mit fog szólni azokhoz a programokhoz, amiket letöltött neki. Már maga is kipróbálta őket, és sikerült összehoznia egy-két teljesen életszerű rajzot. Mintha tényleg kézzel rajzolták volna őket. Az alkalmazások között volt egy festménykészítő program is.

Aznap este mindkét család fel volt dobódva, különösen a fiatalok alig fértek a bőrükbe. Sybilnek sikerült néhány percre kettesben maradnia Gwynethtel, mielőtt az egész család leült volna a közös vacsorához.

- Holnap délután gyere fel az irodámba - mondta Gwynethnek. - Már mindent előkészítettem.

Gwyneth nem akarta, hogy Bert tudomást szerezzen a dolgról, nehogy felbosszantsa a férjét. Viszont kíváncsian várta, hogy végre kipróbálhassa Sybil számítógépét. Sybil elmondása alapján annyira varázslatos találmánynak tartotta! Amikor vacsora után elköszöntek egymástól, Sybil látta felcsillanni Gwyneth szemében az izgatottságot. Ezt Blake is észrevette, és rákérdezett a feleségénél az okára.

- Ti meg miről susmogtatok Gwynethtel? Úgy viselkedtetek, mint két gyerek, akik valami rosszaságra készülnek. Nagyon is jól ismerte Sybilt, aki azonban nem akarta, hogy Bert tudomására jusson a dolog. A két család között volt egy hallgatóságos megegyezés, miszerint nem avatkoznak egymás életébe. Tiszteletben tartották, hogy

más-más idősíkban élnek. Ezen a téren Blake hajthatatlannak bizonyult. Sybil számára viszont ez mindössze annyit jelentett, hogy nem mondja el nekik, mi lesz a családjuk sorsa a jövőben. Neki belefért az, hogy megtanítsa Gwynethet a számítógép használatára, ahogy Charlie is megtanította Magnust a videojátékaival játszani. Bert nem örült ennek, de a fiúkat olyan jól összehozta ez a közös program, és Sybil biztos volt benne, hogy Gwynethnek is nagyon bejön majd a számítógépezés.

- Ezek afféle csajos dolgok - adott homályos választ Sybil, majd megkérte Blake-et, hogy húzza le a ruhája cipzárját, ami után Blake nyomban elvesztette az érdeklődését a két nő között folyt titkos diskurzus iránt.

Gwyneth másnap felment Sybil dolgozószobájába, ami a hálósobáik feletti emeleten volt. Félénken lépett be az irodába, majd helyet foglalt az íróasztal mellett. Sybil megmutatta neki a számítógép bekapcsolását és kezelését, majd elmagyarázta, hogyan kell használni a gépre telepített művészeti alkalmazásokat. Gwyneth szájátva bámult a képernyőre.

- Hogyan tudsz ilyesmiket alkotni egy géppel? - kérdezte hitetlenkedve, majd maga is megpróbálkozott vele. Egészen elkápráztatta a rajzolóprogram, és elámult rajta, hogy milyen egyszerűen tudott ecsetvonásokat húzni a festőprogrammal. A felfedezés öröme mind a két nőt felvillanyozta. Legalább kétórányi időre belefeledkeztek a játékba, majd Sybil kinyomtatta Gwynethnek az elkészített alkotásokat. Gwynethnek megakadt a szeme Sybil mobilján.

- Az ott az asztalon micsoda? Mit lehet csinálni vele? - kérdezte Gwyneth, aki még soha életében nem látott ehhez hasonló tárgyat.

- Hogy ez? - kérdezett vissza Sybil meglepetten. - Ez a telefonom. - Gwyneth meghökkenve vette kezébe a mobiltelefont.

- Ez egy telefonkészülék?

Sybil megmutatta neki, hogyan működik, közben Gwyneth többször is elragadtatottan felkacagott. Annyira izgalmas dolgot látott aznap, hogy csak kapkodta a fejét. Végül abban maradtak, hogy Gwyneth festményeit egy mappában fogják tartani Sybil dolgozószobájában. Gwyneth megkérdezte, hogy másnap is feljöhetne-e.

- Mindennap feljöhetsz, amikor csak kedved tartja. - Sybilnek volt egy régi laptopja, amit odaajándékozott neki, Gwyneth pedig ettől annyira fellelkesült, hogy örömeiben megölelte őt. Majd megköszönte a kedves ajándékot, és egy perccel később távozott. Sybil integetett neki az irodája ajtajából, és onnan figyelte, ahogy a lépcsőházhoz érve Gwyneth egyszer csak eltűnik a szeme elől. Csodálatos délutánt töltöttek el együtt.

Aznap este nem vacsorázott együtt a két család, de másnap Gwyneth ismét feljött Sybil dolgozószobájába, hogy gyakorolja a festést a számítógépen. Annyira rákapott a dolog ízére, hogy szinte már egy alkalom után számítógépfüggővé vált. Egy csodálatos világ ajtaját tárta ki előtte Sybil. Olyan új világba csöppent, amit csak száz évvel később teremt meg az emberiség.

Gwyneth ezek után minden délután felment Sybil irodájába. Miközben Sybil a saját munkáját végezte, ő kitartóan gyakorolta a festészeti mesterfogásokat a saját laptopján. Gwynethet elbűvölte, amikor Sybil megmutatta neki, milyen egyszerűen és gyorsan lehet a számítógépen levelezni. A Skype használatára is megtanította, habár rajta kívül más nem láthatta a barátját, lévén az szellem. A Skype-ot nem a szellemeknek találták ki. Próbaképp küldtek egy e-mailt Blake-nek, és Gwyneth jókat nevetett a férfi válaszain, Blake ugyanis mindvégig azt hitte, hogy a feleségével levelezik. Valójában viszont Gwyneth volt az, aki begépelte a sorokat a billentyűzeten. Ezt mindketten nagyon viccesnek találták. Gwyneth kezdett mind jobban belejönni a számítógépes festészetbe. Egyre gyönyörűbb alkotásokat készített a program segítségével. Sybil csak azt sajnálta, hogy nem mutathatja meg a többieknek. Ez a kettejük sötét titka volt, és Gwyneth büszke volt rá, hogy mennyi mindent megtanult.

Sybil egyik délután megmutatta neki a Facebook, a Google és az eBay működését. Csak a móka kedvéért, hogy a barátnőbe is lássa, milyen végtelen lehetőségek rejtőznek a számítástechnikában. Gwyneth számára azonban továbbra is az alkotás öröme jelentette a legtöbbet a számítógépen. Festés közben olykor lenyűgözve figyelte, ahogy Sybil belemerül a munkájába, és elképesztő mennyiségű e-mailt ír és olvas el mindennap.

- Szükséged lenne egy titkárnőre - rukkolt elő egyik délután Gwyneth egy praktikus tanáccsal. Sybil pedig egyetértően bólintott. New Yorkban dolgozott mellette asszisztens, de itt nem akart alkalmazottat felvenni erre a munkára.

- Inkább mindent magam csinállok. Nem akarok betanítani valakit arra, amit magam is el tudok végezni. Persze időnként összecsapnak a hullámok a fejem felett, főleg amikor egy határidős újságcikket kell megírnom, vagy ha megkeres egy múzeum, hogy kurátorként szervezzek meg számukra egy kiállítást, olyan tárgyakkal, amelyek a világ minden tájáról érkeznek.

Éppen erről beszélgettek, amikor Alicia feljött az emeletre, hogy megkínálja Sybil egy csésze teával. A szobából beszélgetés szűrődött ki, de Alicia csak Sybil hangját hallotta, Gwynethét nem.

- Elnézést a zavarásért. Telefonon beszél valakivel? - kérdezte visszafojtott hangon az ajtóból.

- Már nem. Befejeztem. Minden rendben van, és nem kérek semmit. De azért köszönöm - felelte Sybil, és a házvezetőnő visszament a földszintre. Már többször is tapasztalta, hogy az egész Gregory család szeret magában beszélni. Főleg a gyerekek és Mrs. Gregory. Állandóan ezt csinálják. Elég furcsa szerzetek. Még nem volt dolga ilyen magukban beszélő emberekkel. Miután Alicia távozott. Gwyneth és Sybil fuldokló nevetésben tört ki. - Azt hiszi, mindnyájan hibbantak vagyunk - magyarázta Sybil. - Ki tudja, lehet, hogy igaza van.

- Dehogy vagytok hibbantak - mondta Gwyneth kedvesen. - Te nagyon is figyelemre méltó nő vagy, Sybil. Ezzel a számítógéppel új értelmet adtál az életemnek. - Olyan nyers őszinteséggel mondta ezt Gwyneth, hogy Sybil mélyen megérintették a szavai. Úgy érezte, mintha egy felbecsülhetetlen értékű ajándékot kapott volna tőle. A barátságuk ezzel csak még szorosabbra fonódott. A

továbbiakban is minden délután találkoztak Sybil dolgozószobájában. Beszélgettek az élet nagy dolgairól, a férjeikről és a gyerekeikről. Szóba jöttek még az álmaik és a félelmeik is. Gwyneth például kétségbeesetten rettegett attól, hogy Amerika háborúba sodródik, és akkor Josiah fiát besorozzák. Ez a téma vacsora közben is gyakran szóba került.

Bertet egyre inkább foglalkoztatta, hogy milyen rosszul állnak a dolgok Európában. El sem tudta képzelni, hogyan fogja Wilson elnök távol tartani hazáját a háborútól. Márciusra még rosszabbra fordultak a dolgok. Bert ekkor már azt jósolta, hogy Amerika rövid időn belül belép a háborúba. Sem Blake, sem Sybil nem osztotta meg vele a tudását. Nem világosították fel őket arról, hogy az ország hamarosan tényleg hadba lép, Josiah-t pedig besorozzák.

Végül aztán bekövetkezett az elkerülhetetlen. Wilson elnök április 2-án kikérte a kongresszus felhatalmazását, majd pár nap múlva, április 6-án Amerika hadba lépett. Aznap este komor hangulatban fogyasztották el a vacsorájukat az étkezőben. Két nappal később pedig Josiah bejelentette, hogy megkapta a behívóparancsot. Sybilnek majd megszakadt a szíve, hiszen tudta, milyen tragédia éri hamarosan a Butterfield családot. Gwyneth észrevette Sybil arcán a szomorúságot.

- Van valami, amit esetleg nem mondasz el nekünk? - súgta vacsora közben Sybil fülébe. Sybil sokáig néma csendben ült, majd biccentett.

- Nem szabad háborúba mennie - mondta sietve, és Gwyneth egyből megértette, miről van szó.

- De hogyan állíthatnánk meg? Most az összes korabeli férfit besorozták. - Josiah az elsők között kapta meg a behívóját, és ezért Bert nagyon büszke volt a fiára. - Bert szerint ott a helye - tette még hozzá Gwyneth.

- Nem tudsz tenni valamit, amivel visszatarthatnád? - kérdezte Sybil bánatosan.

- Gyávának fogják titulálni, ha nem vonul be katonának - mondta Gwyneth, és Sybil kénytelen volt ismét belátni, hogy a sors akarataival szemben teljesen tehetetlen. Ettől kezdve abbamaradtak Gwyneth délutáni látogatásai. Túlon túl aggódott a fia sorsáért ahhoz, hogy holmi haszontalan tevékenységgel múlassa az idejét, így a számítógépezést is abbahagyta.

Két héttel később búcsúvacsorát rendeztek Josiah-nak. A Gregory család is ott ült az asztalnál. Amikor Sybilre került a sor, hogy búcsúszavakat intézzen hozzá, szoroson magához ölelte Josiah-t, és a fülébe súgta, hogy nagyon-nagyon vigyázzon magára, és ne vállaljon felesleges kockázatot. - Nem kell, hogy hős váljék belőled. Elég, ha ép bőrrel hazatérsz! - Az aggó asszonyt látva a férfiak összemosolyogtak az asztalnál. Blake ezt meg is említette, amikor aludni tértek. Sybilt mélyen felkavarta a búcsúzás, és aznap este azért imádkozott, hogy az intő szavai legalább kismértékben képesek legyenek megváltoztatni Josiah sorsát.

- Nem éri semmi baj - jelentette ki magabiztosan Blake, mintha Josiah nem is szellem lenne. Mint aki el is felejtette, hogy valójában Butterfieldék nem élnek, és már csak ezért sem érheti őket semmi baj. Nem változtat ezen a dolgon az sem, hogy számukra valóságosnak tűnnek. Nagyon régen

mind meghaltak már, és most csak a szellemeik kísértenek a házban.

- Hát, őt már nem - mondta Sybil szúrós tekintettel Blake-nek, akinek ettől leesett a tantusz. Látszott rajta, hogy csak most fogta fel a helyzetet. - Hacsak nem történik valami, ami képes megváltoztatni a történelem menetét, ő nem fog élve visszatérni a háborúból. Illetve ha vissza is tér, akkor már csak szellemként, mint Magnus. - Időnként nem volt könnyű fejben tartani, hogy ki volt már az adott időben szellem közöttük, és kik azok, akik csak később váltak azzá. Könnyen belezavarodhatott az ember.

- A háborúban esett el? - kérdezte Blake. Úgy látszik, erről megfeledkezett. Sybil bólintott, és ettől Blake arckifejezése is gyászossá vált. Azt kívánta, bárcsak rábeszélte volna valahogy Bertet, hogy elálljon a szándékától. De ugyan mit mondhatott volna neki? Hiszen ezek az események úgy száz évvel ezelőtt már egyszer lejátszódtak.

- Én mégis szeretném megváltoztatni a dolgok menetét. Nem tisztességes, hogy mi tudunk valamit, és nem áruljuk el nekik. Pedig figyelmeztethetnénk őket - mondta keservesen Sybil. A Gwynethtel együtt töltött számítógépes órák csak még szorosabbra fűzték a barátságukat.

- De hát az élet már csak ilyen, nem igaz? Egyikünket sem figyelmezteti senki sem a ránk leselkedő veszélyekre. És még ha kapunk is intő jelet valahonnan, akkor sem vesszük komolyan - mondta Blake nagy bölcsességgel. - Valószínűleg akkor sem cselekednének másként, ha tudatnánk velük, mi vár rájuk.

- De mi van akkor, ha mégis? Mi van akkor, ha mégis meg tudjuk változtatni a sorsuk alakulását?

- Így száz év távlatából ez már mit sem számít. Mostanra ugyanis mindannyian meghaltak valamiben. Nincs jogunk beleavatkozni a sorsuk alakulásába. Esetleg pár apró dolgot még befolyásolhatunk. De te szeretnéd, ha miattunk gyávának bélyegeznék Josiah-t? Az ország hadba vonul. Ha ő itthon marad, akkor abba az apja szíve beleszakad. Andy esetében te felvállalnád ezt? - kérdezte nyíltan a feleségét Blake.

- Igen, felvállalnám - felelte Sybil határozottan. - A fiam élete mindennél fontosabb számomra. Bármi áron megvédeném.

- Bert nagyon büszke volt ma este a fiára - jegyezte meg Blake, és ismét maga előtt látta Bert ragyogó arcát.

- Ha valakinek tudomására jutna valami, ami megváltoztathatja a fiam sorsának végzetes kimenetelét, akkor tudni akarnék róla - jelentette ki Sybil indulatosan.

- Nem vagyok abban olyan biztos, hogy az emberek hallgatnak az intő szóra. Lehet, hogy nem úgy sülne el a dolog, ahogy azt te elképzeled. - Sybil erre csak a fejét rázta. Mivel ismerte a jövőjüket, aznap este könnybe lábadt szemmel feküdt le aludni. Mindvégig Josiah járt a fejében. Majd megszakadt a szíve a Butterfield családjáért, mert tudta, milyen gyásznapok elébe néznek. Azon is eltűnődött, vajon mennyi idő telik el addig, amíg a hősi halott Josiah szelleme visszatér a családjához. Sybil és Blake egy olyan világba csöppentek, ahol nem értették meg teljesen a körülöttük zajló jelenségeket. - Magnus a jelek szerint jól

érzi magát a bőrében, dacára annak, ami vele történt – próbált meg lelket verni a feleségébe Blake.

– Egyáltalán nem érzi jól magát. Hiszen halott – szipogta Sybil, majd kifújta az orrát.

– De hiszen mind halottak – emlékeztette Blake, és felesége keserűen felnevetett a könnyein át.

– Na, ebben azt hiszem, igazad van – mondta kényszeredett mosollyal. – Csak hát éppen nem úgy néznek ki, mint a halottak. És nem is úgy viselkednek. Olyan, mintha nem is lennének tisztában azzal, hogy meghaltak.

– Ebben én is biztos vagyok – helyeselt Blake. Tényleg annyira életszerűek voltak, mint bármelyik hús-vér ember a barátaik közül. Ráadásul a két család tagjai idővel nagyon megkedvelték egymást, és sok erőt merítettek a közös vacsorákból és beszélgetésekből. Blake megfogadta, hogy mindvégig támogatni fogja Bertet az előttük álló nehéz hónapok alatt. Ez volt a legtöbb, amit a barátjáért megtehetett. Hiába ismerték a jövőjüket, a Butterfield család sorsába nem avatkozhattak bele. Blake azon tűnődött, lehet, hogy ez így is van jól. Még ha számukra most nagyon kegyetlennek tűnt is a sors.

Josiah másnap reggel indult el hazulról. New Jersey-be szólította a kötelesség, ahová vonattal utazott el alapkiképzésre, hogy aztán onnan vezényeljék majd át az európai hadszíntérre. Soha többé nem fogják látni, mert hamarosan egy New Yorkból induló csapatszállító hajó fedélzetén átszeli az óceánt, hogy felvegye a harcot a fronton. A felettesei nem fogják megengedni neki, hogy értesítse a családját az indulás pontos időpontjáról, de Bert

úgy kalkulált, hogy körülbelül egy hónapig tarthat az alapképzés, esetleg egy kicsit tovább, így valamikor június elején száll majd partra Európában. A háború rengeteg áldozatot követelt az öreg kontinensen, megtizedelve a fiatal férfiak sorait, ezért az amerikai hadvezetés abban bízott, hogy a tengerentúlról érkező friss csapatok bevetése fordulópontot hoz majd a harcokban.

Aznap este Buetterfieldék nem jöttek le vacsorázni, és Josiah távozása után még további két napig elmaradtak a közös étkezések. Gwyneth megpróbált bátran viselkedni, de amikor legközelebb megint közös asztalhoz ültek, látszott rajta, hogy mennyire megviselték az idegeit az események. Még Augusta is csak magába roskadva ücsörgött az asztalnál, annyira hiányzott neki az unokája. Josiah székén pedig senki sem ült, mintha egy hatalmas űr tátongott volna az ifjú egykori ülőhelyén.

Bert és Blake üzleti ügyekről diskuráltak aznap este. Blake azt próbálta elmagyarázni, milyen kezdeti nehézségekkel kellett megküzdeniük a vállalkozás beindításakor. Akadtak problémák, de Blake nem aggódott különösebben. Bár úgy érezte, hogy a két cégalapító partnere túl vakmerő, és hajlamosak indokolatlanul nagy kockázatot vállalni, ő bízott benne, hogy tudják, mit csinálnak. A korábbi vállalkozásaik mind sikeresek voltak. De most, hogy Josiah bevonult katonának, ugyan mit számított mindez? Arra azért mégiscsak jó volt, hogy elterelje vele Bert figyelmét.

Sybil és Gwyneth csendesen társalogtak. Sybil éppen megjegyezte, milyen kellemes órákat töltöttek el együtt délutánonként a dolgozószobájában, amikor egyszer csak megakadt az asztal túlsó végén helyet foglaló Augustán a

tekintete. A nagymama feje teljesen belilult, és Angus kétségbeesve bámult a testvéreére. Augusta torkán nem jött ki hang, így minden bizonyjal fuldoklott. Valami elzárhatta a légutat, talán félrenyelte az ételt. Valószínűleg egy darab hús lehetett, hiszen báránysültet szolgáltak fel aznap este vacsorára. Sybil egy pillanatig sem tétovázott, felpattant a székéről, és végigszaladt a hosszú ebédlőasztal mellett. Mire Augusta székéhez ért, az idős hölgy arcán már halálos rémület tükröződött. Kétségbeesetten kapkodott levegő után, de mindhiába. Sybil tisztában volt vele, hogy rövid időn belül elveszítheti az eszméletét.

- Majd én segítek! - mondta Sybil a tőle telhető legnyugodtabb hangon, de nem volt biztos benne, hogy egy ilyen testes asszonyon is alkalmazni tudja majd a Heimlich-féle műfogást. Augusta ugyanis igencsak megtermett asszonyság volt. Sybil ezért szorosan mögé állt, majd a hóna alá nyúlva felemelte a székéből. Szorosan a mellkasa köré fonta a karját, egyik kezét ökölbe szorította, másik kezével pedig az öklét Augusta hasának felső részéhez préselte. Majd egy hirtelen, felfelé irányuló rántással megpróbálta kiszorítani tüdejéből a levegőt, hogy a légnyomástól feljöjjön a félrenyelte falat. Eközben az asztal körül ülők elképedve figyelték a szemük előtt lejátszódó hátborzongató eseményt.

Sybil, Blake és a gyerekeik tudták, mit csinál Sybil, hiszen többször is elvégezték a Vöröskereszt elsősegélynyújtó tanfolyamát. Sybil ráadásul még egy haladó elsősegélynyújtó és újraélesztő tanfolyamot is sikeresen elvégzett. Mivel az első próbálkozása nem járt sikerrel, Sybil újra alkalmazta a klasszikusnak számító Heimlich-fogást. Habár Augusta ellenállást tanúsított vele szemben, ezúttal már sikerült

eltávolítani a légutat elzáró falatot. Augusta megkönnyebbülten köhögte fel a torkán akadt báránysültet, ami nagy ívben átrepült az asztal felett, majd éppen Magnus előtt landolt. Augusta egy darabig még köhögött és krákogott, de a légcsövén már beáramlott a levegő. Ezután Augusta magából kikelve a még mindig mögötte álló Sybil felé fordult, és intett neki, hogy menjen onnan. Látszott rajta, hogy csak nagy nehézségek árán tud uralkodni az indulatain.

- Hogy merészeli rám tenni a mocskos kezét, maga romlott nőszemély? - vonta kérdőre Sybilt. - Meg akart fojtani, miközben már amúgy is fuldokoltam! - csattant fel mérgesen. - Kis híján eltörte a bordámat!

- Nem, erről szó sincs. Dehogyan akartam önt megfojtani, Mrs. Campbell. Épp ellenkezőleg. Én mentettem meg a fulladástól. Ezt az életmentő technikát Heimlich-fogásnak hívják. Már számtalan ember életét mentették meg a segítségével. A gyermekeim is tudják, hogyan kell alkalmazni.

- Heimlich. Na, szépen nézünk ki, már megint valami külföldi. Hogy miért nem vagyok meglepve? Ráadásul német, ami még a franciánál is rosszabb. A németek biztos ezzel a fogással ölik meg Franciaországban a brit katonákat!

A jelek szerint a hálaérzet hiányzott Augusta érzelmi világából. Az idős hölgy szemmel láthatóan jobban volt, így Sybil elnézést kért tőle, amiért nem bánt kesztyűs kézzel vele, és visszasétált a székéhez. Megkönnyebbült, hogy bevált a módszere.

- Anya, Sybil csak segíteni próbált neked - kelt a barátnője védelmére Gwyneth. - Fuldokoltál. - Közben

Phillips eltakarította az asztalról azt a bizonyos húsdarabot, ami csaknem a nagymama halálát okozta. Ezt követően Augusta többször is szúrós pillantást vetett az asztal túlsó feléről Sybilre, de idővel ő is jobb belátásra tért. Amikor aznap este elhagyták az étkezőt, Sybil mellé sorolt, és zsembes hangon megszólította.

- Biztos vagyok benne, hogy nem akart ártani nekem, de ezt még egyszer ne tegye velem. Inkább fulladjak meg, de nem hagyom, hogy eltörje a bordáimat.

- Nagyon sajnálom, ha fájdalmat okoztam önnek – felelte Sybil szelíden. Tisztában volt azzal, hogy nem a bordáin, hanem sokkal inkább Augusta büszkeségén ejtett sebet. Arról már nem is beszélve, hogy milyen kellemetlen helyzetbe hozta. Nem lehetett valami szép látvány, amikor ezt a testes asszonyt a karjaival körülnyalábolta.

- Nem okozott fájdalmat. De a németekben nem lehet megbízni. Jobb lesz, ha csak egymás közt alkalmazzák ezeket a barbár gyógymódjaikat. Nagyon szörnyű volt átélni, erről biztosíthatom. – Ezek után Augusta a bátyjába karolva kísértelt az étkezőből, majd a szokottnál is hamarabb eltűntek a szemük elől. Miközben Sybil aznap este felfelé tartott az emeletre, elgondolkodott a történeteken. Milyen tragikus, hogy meg tudta menteni egy olyan haldokló öreg nő életét, aki már amúgy is halott volt, viszont nem tudott megmenteni egy huszonhárom éves fiatalembert a haláltól. Pedig Josiah-t mindenki nagyon szerette, mégis engedték, hogy háborúba menjen, ahol majd hősi halált hal. Ez így nagyon nem volt jól. Persze lehet, hogy Augusta Campbell amúgy sem fulladt volna meg az étkezőasztalnál, de Sybil nem vállalhatta fel ennek a kockázatát. Biztos volt benne, hogy a szíve mélyén

hálás neki Gwyneth édesanyja, még ha ezt soha nem is fogja beismerni. Blake persze később az ágyban heccelődött vele a történetek miatt.

- Megpróbáltad vacsora közben kinyírni az öreglányt, mi? Nekem bevallhatod! - mondta Sybilnek tréfásan. Sybil jót nevetett ezen, majd eszébe jutott, milyen felháborodott képet vágott Augusta, miután megmentette. - De ne felejtse el, drágám, hogy jó tett helyébe jót ne várj, főleg szellemektől ne! - viccelődött tovább Blake a feleségével, akinek eközben már Josiah körül forogtak a gondolatai. Nem akart rá gondolni, de egész este aggódott éne. Szinte már hiányzott neki. Szívből remélte, hogy hamarosan viszontlátják még egymást. Ha már Josiah-nak nem is tud segíteni, legalább Augusta életét megmentette. Örült neki, még ha nem kapott is cserébe vállveregetést. A gyerekeknek végtére is szükségük van egy nagymamára, és rajta kívül nem volt másik nagy a családban, így hát be kellett érniük ezzel a nehezen kezelhető, zsémbes szellemmel.

Nyolcadik fejezet

Az április beköszöntével az egész család maga alatt volt. Josiah távozása mindenkit mélyen megérintett. A háborúval kapcsolatos újságcikkek jelentősége egyik napról a másikra megnőtt. Sybil pedig azon kapta magát, hogy az első világháborúról olvas a neten, csak hogy több ismeretre tegyen szert a témában. A sebesültek számáról szóló jelentések elkészerítőek voltak, az elszenvedett sérülések pedig retteneteseek. Mustárgázt és egyéb mérgező gázokat vetettek be az ellenséges katonák megtizedelésére. A lövészárkokban szörnyű állapotok uralkodtak. Sybil – akárcsak Gwyneth – el sem tudta képzelni, milyen borzasztó megpróbáltatásokon megy Josiah keresztül az európai hadszíntéren. Sybil kénytelen volt újra meg újra tudatosítani magában, hogy Josiah már csaknem száz éve halott. Gwyneth és Bert világában azonban a fiuk halála még nem következett be, és Sybil halálosan rettegett attól a pillanattól, amikor majd eljön az a nap. Arról már nem is beszélve, hogy ez milyen hatással lesz a családjára.

A somme-i csata még 1916-ban vette kezdetét, amikor a németek komoly csapást mértek a szövetséges haderőkre. Az ütközet elhúzódott, és az összecsapások jelenleg is tartottak. Amit Sybil az 1917-es harcokról olvasott az újságokban, az még ennél is borzalmasabb volt. Hiába próbált meg bizakodó maradni és lelket önteni a barátnőjébe, Gwyneth másra sem tudott gondolni, csakis a háborúra. Még szerencse, hogy Magnus és Charlie időnként felvidította őket, és Sybil hálás

volt, amiért a lányaik is lekötötték a figyelmüket. Caroline-nak is nagyon hiányzott Josiah, de néhány héttel a bevonulása után sikerült egy másik fiúval összebarátkoznia az iskolában. Sybil úgy gondolta, ez jót fog tenni neki. Egy végzős fiúval, az iskolai kosárlabdacsapat kapitányával ismerkedett össze. A magas, jóképű fiú teljesen odavolt Caroline-ért, és a lány is kedvelte őt. Sybil tisztában volt azzal, hogy Josiah halála mélyen megrázza majd a lányát. Így hát örült neki, hogy Caroline inkább a valódi világ eseményeivel foglalkozik, akár a többi iskolatársa.

Caroline egyik este vacsora közben megemlítette Bettinának, hogy egy szépfiú csapja neki a szelet. Bettina rögtön figyelmeztette, hogy ne élje bele magát a dologba, mert várhatóan őt is nemsokára behívják. Caroline igyekezett finoman a tudtára adni, hogy rá nem leselkedik a háború veszélye, mert Andyhez hasonlóan egyetemre készül.

Angus azt mondta Andynek, hogy jobb lesz, ha az Edinburghi Egyetemet egy időre elfelejti. Még akkor is, ha felveszik. Nem egyszerű ugyanis egy európai utazás, mert igencsak veszélyes idők járnak. Akár az is könnyen előfordulhat, hogy útközben megtorpedózzák a hajóját. Andy udvariasan kitért a válasz elől, és nem világosította fel Angust, hogy egy egész évszázad választja el őket egymástól, amiről a nagybácsi a legtöbbször hajlamos volt megfeledkezni. Ő rendszeresen mondogatta Andynek, hogy hamarosan besorozzák, hacsak nem jut be még az érettségi előtt az egyetemre. De könnyen lehet, hogy még leérettségizni sem tud, mert megkapja a behívóparancsát. Andy ilyenkor csak némán biccentett, és inkább Ruperttel játszott, aki vagy a gazdája mellett szundikált vacsora

közben, vagy a lábához simulva várta, hogy leessen neki egy-két finom falat az asztról. Magnus és Charlie, amikor csak tehették, stikában etették a blökit az asztrnál, Rupert pedig ugatott, ha mégsem kapott a maradékból. Ezzel persze elárulta a fiúkat, akik ilyenkor ártatlan képet vágtak, és a végsőig tagadták, hogy bármi közük volna az ugatáshoz.

Andy a változatosság kedvéért egyik este jó hírekkel örvendeztette meg a két családot. Bejelentette, hogy két barátjával együtt felvették az Edinburghi Egyetemre. Az információ nagyon felvillanyozott mindenkit, és este megünnepelték a sikeres felvételi vizsgáját. Angus továbbra is vészjósló maradt, és arra figyelmeztette a fiút, hogy ettől még őt is besorozhatják. Ennek ellenére mindkét család elragadtatással fogadta a jó hírt, habár Sybilnek keserűség is vegyült az örömébe. Anyaként nehezen barátkozott meg a gondolattal, hogy elsőszülött fia ősszel kirepül a családi fészekből. De tudta, hogy ez elkerülhetetlen. Gwynethnek éjjel-nappal Josiah körül jártak a gondolatai, így a fia életéért aggódó barátnőjének nem önthette ki a szívét.

A titkos átjáróból történt sikeres kimentésük óta Magnus és Charlie visszafogta magát, és már nem keresték a veszélyes kalandokat. Charlie elmesélte a mamájának, hogy Magnus időközben már nagyon belejött a videojátékokba. Már csaknem ugyanolyan jól bánt a kontrollerrel, mint Charlie. Született tehetség volt, akárcsak a mamája, aki rövid idő alatt szintén nagy jártasságra tett szert a számítógép használatában. Olyan dimenziók nyíltak meg előttük, amiről korábban nem is álmodhattak, de mindketten derekasan helytálltak a virtuális világban. Bert többször is megdorgálta Gwynethet, amiért gyakori jelenlétével zavarja Sybilt munka

közben. Gwyneth még mindig arról álmodozott, hogy bárcsak lehetne munkája, de ezt sem az anyja, sem a férje nem tartotta hozzá méltónak.

- Képtelen vagyok felfogni, mi ezzel a baj - akadékoskodott Gwyneth. - Ha Sybil dolgozhat, én miért nem? - kérdezte olyan hangon, mint a lázadó kamasz lányok szokták.

- Egy hölgy nem dolgozik, és kész - jelentette ki kerek perccel Augusta. - Legközelebb majd azzal állsz elő, hogy te is olyan szemérmetlenül rövid szoknyát akarsz viselni, mint Caroline. Az ilyesmit inkább hagyjuk meg *nekik* - mondta, majd szúrós tekintetét a Gregory család felé fordította. - *Nekünk* az ilyesmi nem való. - De Augusta is megkedvelte „az új családot”, ahogy ő Gregoryékat nevezte. Viszont a saját szabályaik betartásából nem engedett. Sybilt többször is figyelmeztette, hogy ne merészelje még egyszer alkalmazni rajta azt a német fogást. A következő alkalommal akkor se vesse rá magát, ha az életét akarja megmenteni. Még mindig azt állította, hogy Sybil kis híján megölte őt, és biztos volt benne, hogy ugyanezt a fogást alkalmazzák az ellenséges német katonák a harcszíntéren.

- De anyám, ő csupán segíteni próbált neked - emlékeztette rá Gwyneth, de Augustát nem lehetett meggyőzni.

Josiah távozása után Bettina heteken át szokatlanul csendes volt, alig szólalt meg, ami már Sybilnek is feltűnt. A bátyja csupán két évvel volt idősebb nála, és nagyon szorosán kötődtek egymáshoz. Bettina a huszonegyedik évében járt, és nem volt udvarlója. Sybil egyik délután szóba hozta a témát a dolgozószobájában, miközben Gwyneth

éppen egy festményen dolgozott a laptopján. Gwyneth sóhajtott, és azt felelte, hogy ez egy hosszú történet. Bettina gyönyörű lány volt, de Amerika hadba lépése óta nagyon visszahúzódott a társadalmi élettől. Szinte egyikükkel sem váltott szót, inkább hosszú és magányos sétákra ment, képes volt órákon át leveleket írni a kertben. Reménytelenül boldogtalannak tűnt.

- Két évvel ezelőtt beleszeretett egy fiúba, amikor a Tahoe-tónál jártunk. Egy helyes, korban hozzáillő fiúba. Nagyon jó eszű fiatalembernek látszott, aki belehabarodott a lányomba. A probléma az volt, hogy társadalmi helyzete miatt a fiú elfogadhatatlan volt számunkra. Bettinának egy évbe telt feldolgoznia a történeteket. Ekkor több olyan fiatalembernek is bemutatottuk, akik megfelelők lettek volna számára, de mindet visszautasította. A Tahoe-tónál eltöltött egy hónapos üdülésünk alatt az a fiú elrabolta a lányom szívét. Bert nagyon mérges volt, és még a fiú apjával is beszélt. Megmondta neki, hogy nem szívesen fogadjuk a fia közeledését. A fiú apja teljes mértékben megértette, szerintem ők sem örültek volna a frigynek - mesélte Gwyneth nem túl boldogan.

- És társadalmilag miért volt elfogadhatatlan számotokra? - kérdezett rá Sybil, mert fúrta az oldalát a kíváncsiság.

- A mi köreinkben ilyesmi szóba sem jöhetett. Kereskedőcsalád. Olasz származásúak, akiknek valahol volt egy halvendéglőjük. A szülők törve beszéltek az angolt, alig tudtak egy értelmes mondatot összehozni - magyarázta Gwyneth lágy hangon, de a maga ropogós skót akcentusával. Ekkor érezte Sybil először, hogy a barátnője bizony elég

sznob is tud lenni. Láta rajta, hogy ebben a kérdésben hajthatatlan. Bizonyos szabályok és normák mentén kellett élniük, és a lányuktól is elvárták ezek betartását. Egy olasz vendéglős migráns fia teljes mértékben elfogadhatatlan volt a lányok számára. Még akkor is, ha amúgy jól ment a vendéglőjük. – Az anyám dührohamot kapott volna, ha tudomására jut az eset – tette még hozzá Gwyneth. – A fiú szülei ugyanúgy ellenezték ezt a kapcsolatot, mint mi magunk. Ők már kiválasztottak egy lányt a fiuknak, aki Olaszországban élt. De a fiuk ellenszegült. Neki nagyon modern felfogása volt az életről, és egyáltalán nem akart az apja vendéglőjében dolgozni. Egyetemre akart járni. Hogy úgy mondjam, egy kissé lázadó alkat volt, és azt hiszem, a szülei Bettinát okolták azért, hogy kútba esett a fiuk számára eltervezett menyegző. Miután Bert beszélt a fiú apjával, megtiltotta Bettinának, hogy a jövőben újra találkozzon a szerelmével.

– Ennek ellenére találkoztak? – kíváncsiskodott Sybil. Ahogy visszaemlékezett rá, jóval később megírt könyvében Bettina nem tett semmilyen említést az olasz fiúról és az incidensről.

– Nem hinném – mondta csendesen Gwyneth. – De egy éven át nagyon mérges volt ránk emiatt. Bettina sokáig tud haragot tartani. – Sybil erről az oldaláról még nem ismerte a lányt. Számára nagyon kezesnek, alkalmazkodónak tűnt, aki mindig a tőle elvárható módon viselkedett. – Azóta senki más nem érdekli. Mi viszont nem szeretnénk, ha pártában maradna. Márpedig most, hogy kezdetét vette a háború, csak még nehezebb lesz megfelelő férjet találnunk számára. Minden épkézláb fiatallembert elvisznek. Már rég férjhez

kellett volna adnunk. Én tizennyolc éves koromban keltem egybe Berttel. Bettina már egy kicsit kifutott az időből. – Sybil érdeklődve hallgatta Gwynethet, ahogy kifejtette véleményét a témáról. Szilárdan hitt a világ rendjében, és Berttel együtt teljes mellszélességgel kiálltak az ősi elvek mellett. Pedig nyitottak voltak az új barátaik életfelfogására, csak éppen úgy gondolták – és ebben mind egyetértettek hogy az egészen más tészta.

– Annyira boldogtalannak látszik mostanában – jegyezte meg egyik alkalommal Sybil. Persze ezt Bettina mamája is észrevette.

– Azt hiszem, Josiah miatt van ennyire maga alatt. Mindnyájan így vagyunk ezzel. Bettinának talán azért nehezebb, mert nagyon közel állnak egymáshoz a bátyjával.

Néhány nappal később Sybil korán ébredt. Amikor lement a földszintre, még éppen látta Bettinát kisurranni az ajtón. Világoskék ruha volt rajta, és egy tengerészkek kabát. Fején elegáns kalapot viselt, arcát elfátyolozta. Annyira felnőttesnek nézett ki, hogy Sybilnek különös érzése támadt: ő most valami fontos történésnek lett a szemtanúja. Valami olyasminek, amiről Bettina családjának nem volt tudomása. Aznap reggel elővette Bettina könyvét, és válaszokat keresve átlapozta. A könyvben odaért ahhoz a fejezethez, amikor Bettina Josiah háborúba meneteléről írt, és a szeme megakadt pár érdekes soron. Ezekből kikövetkeztette, milyen titkos utakon járhat Bettina, persze nem állt szándékában erről a szüleit értesíteni. Szerette volna követni Bettinát, de túl késő volt már ahhoz, hogy a lány nyomába szegődjék.

Aznap este Bettina nem volt jelen az étkezőasztalnál. Valamikor a vacsora felénél járhattak, amikor Phillips egy

üzenetet adott át Bertnek. Bert elnézést kért a vendégektől, majd átfutotta a papírra írt sorokat. Olvasás közben az arckifejezése egyre gyászosabbá vált. Aztán átnyújtotta Gwynethnek a levelet, hogy ő is elolvashassa. A felesége könnybe lábadt szemmel nézett fel, miután a végére ért.

- Minden rendben van? - kérdezte Sybil, és megérintette Gwyneth kezét. Attól félt, Josiah-ról érkezett rossz hír. Gwyneth megtörölte a szemét, mielőtt válaszolt.

- Soha nem gondoltam volna, hogy ilyesmit fog tenni. Teljesen elment az esze ennek a szeleburdi lánynak. Már mint Bettinának - felelte, és közben könnycseppek gördültek le az arcán. - Biztos megint azzal a fiúval találkozik. Az olasszal.

- Az olasz fiú küldte a levelet? - kérdezte Sybil, és eszébe jutottak a Bettina könyvében olvasott sorok. Arról írt, hogy a szülei megakadályozták őt, hogy hozzámenjen a szíve választottjához. Ezért két évet kellett várniuk, és csak akkor kelhettek egybe, miután Amerika hadba lépése miatt a szerelmének ki kellett hajóznia Európába.

- Bettinától jött a levél - suttogta Gwyneth elcsukló hangon. - Ma délután hozzáment ahhoz a fiúhoz a városházán. Holnap hajózik át New Yorkba, majd onnan Európába megy. Azt írta, hogy visszajön, miután a szerelme tengerre szállt. Hogy tehette ezt? - Gwyneth zokogásban tört ki. - Próbáltunk az eszére hatni, érvekkel meggyőzni őt, erre tessék! Mit tett? Összeházasodtak! - Augusta lélegzetvisszafojtva figyelte a jelenetet, Bert pedig hamuszürke arccal vázolta Blake-nek, mi állt a levélben. Blake nagyon sajnálta a történetek miatt. Bert sokkal higgadtabb volt, mint a felesége, de látszott rajta, hogy ő is a könnyeivel küszködik. Bettina levele szíven ütötte őket.

Sybilnek nem volt szíve elmesélni a szülőknek, mi vár a lányukra. Vele sem fog a sors kesztyűs kézzel bánni, ahogy Josiah-val sem. Gwyneth nem sokkal később kimentette magát valami indokkal, és könnyeket hullatva távozott az étkezőasztaltól. Már nem tudta méltósággal elviselni a fájdalmát, ezért elment lefeküdni. Bert továbbra is szíves vendéglátójuk maradt, és megvárta, amíg mindannyian távoznak a vacsora végeztével. Sybil és Blake aznap este alaposan megbeszélték a történeteket, és mindketten nagyon aggódtak a Butterfield család sorsa miatt. Ők tragédiaként élték meg, hogy a lányuk férjhez ment egy hozzá nem illő emberhez.

Bettina másnap már ismét a családjá körében volt. Kisírt szemmel és összetört szívvel jött vissza Oaklandből, miután búcsút intett újdonsült férjének. Onnan komppal jött vissza a városba, és vacsora közben még mindig látszottak rajta a sűvítő szélben megtett út viszontagságai. A nagymamája éktelen haragra gerjedt, miután értesült a történetekről. Bettina ellenséges arckifejezéssel gubbasztott az asztalnál. Bert pedig szokatlanul csöndes volt az étkezés alatt. A lánya hazatértét követően elég rendesen összezördültek. A szemére vetette, hogy milyen tiszteletlenül viselkedett. Elfogadhatatlannak tartotta, hogy tolvajként kisurranjon a házból, majd hozzámenjen egy olyan férfihoz, akiről nagyon jól tudta, hogy a szülei ellenzik a kapcsolatukat.

- És most mihez kezdesz? A halvendéglőben fogsz dolgozni mellette?

- Neki semmi köze az apja vendéglőjéhez. Nem dolgozik ott. Ügyvédnek tanul. A háború után fogja befejezni a tanulmányait. - Bert továbbra sem repesett a boldogságtól,

és a vacsora alatt mindvégig komor pillantásokat vetett a lányára. Azzal fenyegetőzött, hogy érvényteleníteti a házasságkötésüket. Bettina megesküdött, hogy elszökik otthonról, és az apósához költözik, ha ezt megteszi. Bert nem kételkedett a szándéka komolyságában, ezért inkább elállt a házasságuk felbontatásától. A városházán megkötött esküvőjük után Bettina és a férje egy hotelszobában töltötték a nászéjszakájukat. Bettina halálosan szerelmes volt. Az apja pedig nagyon sajnálta, hogy így alakultak a dolgok, csak abban bízott, hogy idővel megjön majd a lánya józan esze, és a férje hazatértét követően ő is belátja, mennyire nem illenek egymáshoz. A gyermekeik közül Bettina volt a legcsökönyösebb.

Bert egy ideig elég komor hangulatban ücsörgött vacsora közben, de aztán Blake-vel az üzletről kezdtek beszélgetni, és ettől egy kicsit lenyugodott. A két családfő teljesen egyetértett abban, hogy senki sem tud annyira felbosszantani egy férfit, mint a saját gyerekei. Gwyneth még mindig nagyon feldúltan ült az asztalnál, és látszott rajta, hogy megrázták a történetek. Bert még hetek múlva is nagyon hűvösen viszonyult a helytelenül viselkedő lányához.

Egy teljes hónapon át, egész május végéig Bettina szökése volt a fő téma a családban. Josiah-nak is megírták a történeteket, aki a húgának küldött válaszlevelében szintén szomorúságának adott hangot. Bettina szerinte is meggondolatlanul viselkedett, csalódást okozva ezzel a szüleinek. Nem számít mennyire kedves az a fiatalember, akivel maga is találkozott Tahoe-ban az üdülésük során, Bettinára nyomorúságos élet vár az oldalán, annyira más családokba születtek.

Még Magnus és Charlie is erről beszéltek, miközben kint játszottak a kertben. Magnus azt mondta Charlie-nak, hogy a nővére nagy bajba sodorta magát azzal, hogy hozzámert egy halkufárhoz, vagy valami ilyesmihez.

- A hálnak szerintem is elég bűdös szaga van - jegyezte meg Charlie, és ebben Magnus is egyetértett vele. - Miért akart hát hozzámenni feleségül egy ilyen emberhez?

- Butaságot csinált szerintem - felelte Magnus, és ebben maradtak. Az elkövetkezendő családi vacsorákon még heteken át feszült volt a hangulat. Josiah miatt is aggódtak, mert megírta nekik, hogy kihajózik Európába. Azt nem tudta pontosan megmondani, hol fognak kikötni, de kétség sem fért hozzá, hogy valahol a frontvonalban, ahol további kiképzést kap. Tony Salvatore, Bettina férje, nem sokkal később szintén kihajózott. A családjá szemében még mindig kegyvesztettnek számított Tony, mert szégyent hozott rájuk. Bert sem bocsátott még meg a lányának, Bettina anyja viszont már igen. Gwyneth egyik gyerekére sem tudott sokáig haragudni, akármilyen nagy fájdalmat okoztak is neki. Nem adták áldásukat a házasságukra, Bettina mégis hozzámert az olasz fiúhoz, Gwyneth pedig úgy érezte, hogy ennél nagyobb sérelem még soha egyetlen gyermekétől sem érte.

Mégis megbocsátott Bettinának, aki időközben elment meglátogatni Tony szüleit a vendéglőjükben. Ezt érezte illendőnek a hamarjában és titokban megkötött házasságuk után. Sajnos csalódnia kellett, mert Tony szülei is nehezteltek rá. Kellemetlenül érintette őket, hogy a fiuk elhagyta az Olaszországban élő menyasszonyát, pedig már mindent olyan szépen elrendeztek az unokatestvéreik

közbenjárásával. Egy dolgos menyecskéről volt szó, aki nagy segítségükre lett volna a családi vendéglőben. Elégé nyilvánvaló volt számukra: Bettina túl kifinomult lány ahhoz, hogy valaha is náluk dolgozzon. Ez keresztülhúzta Tony szüleinek az elképzelését, ezért barátságtalanul fogadták, alig álltak szóba vele. Tudtára adták, hogy a fiuk távollétében nem áll szándékukban támogatni Őt, és ha ezért jött (ami persze nem volt igaz), akkor hiába utazott. Azt is közölték vele, hogy maradjon inkább a saját családja körében, és ne jöjjön hozzájuk pénzt kunyerálni. Továbbá, ha már úton van a kisbaba, akkor arról a jövőben még hallani sem akarnak. Kerek perec tudtára adták, hogy álljanak meg Tonyval a saját lábukon, és ne az ő kenyerüket egyék, mert nélkülük is éppen elég éhes száj van a családban. A vendéglőben szörnyű halbúz terjengett, amitől felfordult Bettina gyomra. Bettina a nem várt fogadtatás miatt zokogva távozott.

Miután hazaért, még vacsorához sem ment le a többiekhez. Elmesélte édesanyjának, merre járt, és hogy milyen gorombán viselkedtek vele Tony szülei. Jó lecke volt ez számára, hogy a jövőben ne kövessen el ilyen megfontolatlan cselekedeteket. Egyik család sem volt hajlandó áldását adni a házasságukra, és a támogatásukra sem számíthattak.

Júniusban Andy New Yorkba utazott, hogy a régi osztálytársaival ballagjon el. Az egész Gregory család elkísérte. Blake rögtön az ünnepség után visszarepült San Franciscóba dolgozni, de a család többi tagja egy egész hetet töltött el a New York-i lakásukban. A gyerekek meglátogatták

a barátaikat, Sybilnek pedig többnapos munkája volt a Brooklyn Múzeumban.

Egy héttel a ballagás után az egész család visszatért San Franciscóba. A Butterfieldékkal eltöltött közös vacsorák feszülten zajlottak le, mivel a száz évvel korábbi háborús tudósítások egyre véresebb harcokról számoltak be. Andy sok időt töltött Lucyval, hogy felvidítsa egy kicsit, de ő is nagyon aggódott Josiah miatt. Mind így voltak ezzel.

Júliusban Bettina észrevette, hogy már három hónapos terhes. Ettől a tényről a szülei csak még jobban kiakadtak. Január elejére várták a kisbaba érkezését. Bettina egy árva sort sem kapott Tonytól, mióta kihajózott Európába, így nem tudta közölni vele a hírt. Olyan rosszul volt a terhesség alatt, hogy szinte állandóan hányt. Még vacsorához sem jött le. Nem bírta elviselni az étel szagát, és Gwyneth elmondása szerint szinte csak pirítóson és teán élt. A lány annyira rosszul viselte a terhességet, hogy az anyja megsajnálta. Bert viszont csak még jobban felbőszült attól, hogy a lánya meggondolatlanságának egy kisbaba lesz a hozadéka. Nem értesítették Tony családját a kisbaba érkezéséről, mivel annyira barátságtalanul viselkedtek a lányukkal az első látogatása alkalmával. Felesleges lett volna felvenni velük a kapcsolatot, hiszen közölték, hogy sem rájuk, sem egy esetleg születő kisbabára nem kíváncsiak.

Bettinának ez komoly pofon volt az élettől. El sem tudta képzelni, mihez kezdjen majd egy gyerekkel. Már egyáltalán nem tűnt annyira romantikusnak az egész, pedig tényleg fülig beleszeretett Tonyba, amikor Tahoe-ban megismerkedtek, és az esküvő napján is úgy érezte, hogy megtalálta álmai férfiát. Sajnos arra senki sem

figyelmeztette, hogy a teherbe esés ilyen rosszulléttel jár. Arról sem tudott eleget, hogyan kell védekezni a nem kívánt terhesség ellen, és Tony is annyira izgatott volt a nászéjszakájukon, hogy ő sem foglalkozott ilyesmivel. Most pedig nagy árat kell fizetnie a felelőtlenségéért. Ráadásul Lucy is sokat betegeskedett azon a nyáron, és Andy hosszú órákat töltött a társaságában, hogy ne legyen egyedül. Hiányozni fog neki Lucy, ha egyetemre megy.

Augusztus elején aztán tragikus hír sújtotta le a családot. Távirat érkezett, melyben közölték, hogy Josiah elesett. Egy akna végzett vele, miközben az egysége a brit csapatok támogatására sietett. Sybil aznap uszodába vitte Charlie-t, és hazaérve fekete koszorút talált a bejárati ajtón. Amikor meglátta, csaknem elállt a szívverése. Sejtette, mit jelent ez. Ettől fogva hosszú heteken át gyászos hangulat ereszkedett a ház lakóira. Blake és Sybil elhalasztották a Hampton-vidéken tervezett nyaralásukat, hogy San Franciscóban maradhassanak a gyászoló Bert és Gwyneth mellett, és lelkileg támogathassák őket.

- Neked ez nem tűnik örülségnek? - kérdezte Blake Sybiltól, amikor eldöntötték, hogy nem mennek keletre vakációzni. - Hiszen már egy évszázada halott, és mi csupán szellemként ismerkedtünk össze vele. Normális dolog a gyermekeink nyaralását lemondani miatta?

- Ők a barátaink, Blake - felelte Sybil csendesen. - Szörnyen érezném magam, ha magukra hagynánk őket.

- De amúgy is visszatér majd közéjük - emlékeztette a feleségét Blake.

- Igen, de ezt még nem tudják, és azt még mi sem tudjuk, hogy mikor. - Ezzel kapcsolatban telefonon kikérte Michael

véleményét is, aki szerint Josiah szellemének felbukkanásáig hónapok vagy akár évek is eltelhetnek. – Azt pedig mégsem mondhatjuk nekik, hogy ne szomorkodjanak, hiszen már úgylis halott volt. Az ő életükben éppen most következett be ez a tragédia. – Végül sikerült Sybilnek meggyőznie a férjét, aki minden tőle telhetőt meg akart tenni Bertért. Bertet amúgy is lesújtotta a lánya meggondolatlan döntése, most pedig négy hónappal az ország háborúba lépése után elvesztette a fiát.

Napra pontosan három héttel ezt követően Bettina is értesítést kapott: férje gyakorlatozás közben elesett Franciaországban. Négy hónap múlva egy félárva kisbabának fog életet adni. A két fiatalember halálhíre után már szó szerint kriptahangulat uralkodott a házban.

Blake és Sybil fájdalma enyhült valamelyest, amikor Edinburghba utaztak Andyvel. Caroline-t és Charlie-t is magukkal vitték. A várost nagyon elbűvölőnek találták. Andyt felvillanyozta, hogy egy külföldi egyetemen kezdheti meg a felsőfokú tanulmányait. Miután az egész család eltöltött öt napot Londonban, Blake és Sybil továbbutazott Caroline-nal és Charlie-val Párizsba, ahonnan Sybil New Yorkba utazott a Brooklyn Múzeum egyik kiállításának megnyitójára, míg a többiek visszarepültek San Franciscóba.

Mióta San Franciscóba költöztek, Sybil még egy mondatot sem írt a készülő könyvéhez. Egyszerűen nem volt rá ideje. A gyermekei, a Butterfield család és az aktuális munkája felemésztette minden energiáját. Soha nem voltak olyan nyugodt és csendes napjai, amelyek a kutatómunkához és az íráshoz elengedhetetlenek. Most azonban megfogadta magában, és ezt a kiadójának is megígérte, hogy a téli szünet

alatt befejezi a művet. Sybil két hétig tartózkodott New Yorkban. A Brooklynban szervezett építészeti kiállítás kiválóan sikerült, és remek visszhangot kapott. Az esemény sikerének köszönhetően felkérték, hogy szervezzen egy kiállítást a Los Angeles-i Szépművészeti Múzeumnak is. Ilyenformán nagyon gyümölcsöző volt ez az utazás. Miután Sybil hazaért, örömmel látta, hogy Blake is jól megbirkózott a feladataival. Sybil távolléte alatt Alicia mindvégig a házban lakott, hogy segítsen neki Caroline és Charlie ellátásában.

Amikor Sybil a kora délutáni órákban belépett a házba, csak Aliciát találta otthon. Sybil örömmel nyugtázta, hogy időközben már lekerült az ajtóról a fekete koszorú.

- Hogy van az én kis családom? - kérdezte Sybil, mire Alicia egy vállrándítással felelt.

- Állandóan magukban beszélnek. - Ebben nem volt semmi új. Sybil is ezt tette. Alicia ezt kissé furcsállotta is, de amúgy kedves embereknek tartotta őket, és a gyerekekkel is jól kijött. - A gyerekek minden este megcsinálták a házi feladatukat, Gregory úr pedig sokszor elvitte őket vacsorázni kínai vagy thai étterembe, pizzériába, és voltak mexikói vendéglőben is. - Ebből Sybil arra a következtetésre jutott, hogy távollétében a családja nem vacsorázott együtt Butterfieldékkal, de nem tudta, vajon miért. Kíváncsi volt, hogyan sikerült átvészelniük a nyarat az őket ért számos tragédia után. Az is érdekelte, hogy érzi magát Bettina, és már alig várta, hogy hazaérjenek a gyermekei az iskolából, és viszontláthassa őket. Amikor Charlie meglátta az édesanyját, örömeben rikkantott egy nagyot, majd a karjaiba vetette magát.

Caroline barátja egyetemre ment, de Caro időközben megismerkedett egy másik fiúval, aki vele egy évfolyamra járt, és nagyon megkedvelte. Charlie pedig beszámolt arról, hogy szinte mindennap találkoztak Magnusszal.

- És hogy vannak? - érdeklődött Sybil a Butterfield család felől.

- Nem tudom. Magnus azt mondta, hogy az anyukája állandóan sír, Bettina pedig sokszor hány. - Sybil arcizma megrándult. Aztán pár másodperc múlva Magnus is felbukkant, így neki is adott egy nagy ölelést. Ugyanolyan hús-vér gyerkőcnek érezte, mint Charlie-t. Magnus is örült, hogy viszontlátja. Meg is mondta, hogy már nagyon hiányzott neki Sybil, mire Sybil azt felelte, hogy az érzés kölcsönös.

- Anyukám megkért, hogy hívjam meg vacsorára. - Sybil bólintott.

- Hogy vannak a többiek?

- Nagymama egy ideig betegeskedett, de most már jól van. Bettina pedig nagyon kövér lett. - Ebből Sybil tudta, hogy még nem beszéltek Magnusszal a kisbaba érkezéséről. Pedig már nem halogathatták sokáig a dolgot. Magnus azt már tudta, hogy a nővére megházasodott, majd megözvegyült. Sybil nem kérdezte meg tőle, hogy Josiah visszatért-e már. A saját szemével akart erről meggyőződni.

Amikor aznap este mind a négyen csatlakoztak a Butterfield családhoz az étkezőben, nyilvánvalóvá vált számára, hogy Josiah szelleme még nem tért vissza. Bettina pedig olyan sápadt volt, hogy szinte csak a körvonalai látszódtak a fehér fal előtt. Hozzá képest Lucy majd kicsattant az egészségtől. Mindannyian kedvesen fogadták

Sybilt, még Augusta is üdvözölte. Sybil kedvességéből mindenkinek hozott egy kis apró ajándékot az útjáról. Augustának egy sálat, Angusnak egy pipát, Lucynak egy kasmírkendőt, Bertnek pedig egy könyvet, amit szerinte szívesen elolvas majd. Gwynethnek parfümöt hozott Párizsból, Bettinát egy csomag hímezett zsebkendővel lepte meg, a születendő csecsemőjét pedig két édes kis hálóinggel, melyekhez sapka és kiscipő is tartozott. A két kis lurkó új videojátékokat kapott.

Sybilnek azonnal szemet szúrt, hogy Bettina az elmúlt hetek során mennyire kigömbölyödött. Nem lehetett nem észrevenni a terhességét.

- Már nem sokáig mehet ki az utcára - jegyezte meg Gwyneth elgondolkodva. - Talán még egy-két hétig. Ha beköszönt a november, akkor már itthon kell maradnia. - Mindezt olyan magától értetődően jelentette ki, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Ekkor döbbsent csak rá Sybil, hogy akkoriban a várandós asszonyoknak lényegében „gyermekágyban” kellett feküdniük, és nem mutatkozhattak az utcán. Ez alól Bettina sem volt kivétel. - Lehet, hogy már korábban sem lenne ildomos kimennie - tette hozzá Gwyneth. Ez a kijelentés eléggé lelombozta Sybilt, de száz évvel ezelőtt ezt várták el a várandós asszonyoktól.

Később beszélgettek még Sybil útjáról, a kiállításról, és hogy mennyire tetszik Andynek az új iskolája. Amíg New Yorkban tartózkodott, a FaceTime alkalmazással tartották a kapcsolatot, így Sybil erről a saját szemével is meggyőződhetett. Az apja és a két testvére pedig Skype-on érték el a bátyjukat.

Aznap este a szokottnál tovább időztek el az asztal mellett, mivel sok mondanivalójuk volt egymásnak a hosszú távollét után. Bert szemmel láthatólag még mindig nagyon maga alatt volt Josiah miatt. A legidősebb fia elvesztése szörnyű csapás volt számára. Amikor Gwvneith megsúgta Sybilnek, hogy a távolléte alatt ő mindvégig műalkotásokat készített a számítógépén, a két családanya összerosolygott.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Sybil Bettinától, amikor felálltak az asztaltól. Látta a lány szemében, hogy mennyire vigasztalhatatlanul boldogtalan. Elvesztette a férjét és a bátyját, és egy olyan gyermeket hord a szíve alatt, akinek a megérkezésére még nem állt készen, és akit majd egyedül kell felnevelnie. Vacsora közben Gwvneith odasúgta Sybilnek, hogy ezek után már szinte lehetetlen lesz férjet találni számára. Főleg most, hogy dúl a háború. Bettina sorsa megpecsételődni látszott. Egyedülálló nő marad gyerekekkel.

- Jól vagyok - felelte Bettina elcsukló hangon. Sybilnek vacsora közben feltűnt, hogy alig evett valamit. Csak egy kis híg levest pirítóssal. Augusta viszont majd kicsattant az egészségtől, akárcsak Angus, aki nagy örömmel fogadta a hírt, hogy mennyire tetszik Andynek az új iskolája, és hogy hétvégeként körbeutazza Skóciát.

- Elképesztő, hogy ilyen simán ment az útja. Adja át neki a baráti üdvözetemet - mondta Angus, miközben Rupert kutyája a lába mellett horpasztott.

- Mindenképp átadom - ígérte meg Sybil. Jó volt ismét köztük lenni, otthon érezte magát a körükben. A szíve mélyén tudta, hogy közéjük tartozik. És ez még akkor is így van, ha a legjobb barátai csupán szellemek. Annak is örült, hogy legalább Bettina születendő kisbabája boldogságot hoz

majd az életükbe. Sajnos úgy tűnt, hogy rajta kívül senki más nem érezte így.

Kilencedik fejezet

Október végére Bettina már egyáltalán nem hagyta el a házat, ami az előrehaladott terhessége miatt indokolt volt. Akkoriban nem illett egy várandós asszonynak nagy pocakkal kimennie az utcára. Bettina pedig zokszó nélkül elfogadta, hogy nem mutatkozhat nyilvánosság előtt. Mélységes depresszió tükröződött az arcán, amikor nagy ritkán lejött vacsorázni a többiekkel. Továbbra sem múlt el az erős rosszulléte, és egész terhessége alatt émelygéssel és hányingerrel küszködött. A mamája elmondása szerint még mindig naponta többször hányt, és alig ment le néhány falat a torkán. Sybil ezt elborzadva hallgatta, hiszen ő mindhárom gyermekét könnyen, problémák nélkül kihordta.

- Szerintem ezt én nem tudnám végigcsinálni - jegyezte meg együtt érzően Gwynethnek, amikor a barátnője meglátogatta a dolgozószobájában. Sybil megpróbált a könyvén dolgozni, de nem sok sikerrel. Még mindig túl sok minden terelte el a figyelmét. Blake, a gyerekek, este pedig ott voltak a barátaik, akikkel megosztották a házukat. Hetente kétszer-háromszor vacsoráztak együtt a Butterfield családdal, egyszer egy héten pedig vendéglőbe mentek Blake ügyfeleivel vagy az üzlettársaival. Teljes életet éltek.

- Én is nagyon rosszul éreztem magam, amikor Josiah-val voltam terhes - mondta Gwyneth, és a felidézett emlékektől elszomorodott. Borzasztóan hiányzott neki a fia. Készítettek egy gyönyörű portrét Josiah-ról, melyen katonai egyenruhában feszített. Egy olyan fényképet használtak fel a

festmény elkészítéséhez, amely közvetlenül a fiú bevonulása előtt készült. – A lányokkal könnyebben viseltem a terhességet – jegyezte meg. – Magnusszal viszont hat hónapon keresztül nyomtam ágyat, nehogy elveszítsem. Ő koraszülött volt, és állandóan rúgkapált a pocakomban. Mintha alig tudta volna kivárni, hogy végre megszülethessen. – Gwynethet mosolyra fakasztották a feltörő emlékei.

– Szerinted Bettina gyermekével minden rendben van? Szinte semmit nem eszik az a lány. Így nem jut kellő mennyiségű tápanyaghoz a magzat.

– Már többször is kihívtuk hozzá a doktort, aki szerint minden rendben van. A baba pedig elég kicsi. – Ez nem hangzott valami jól. De Sybil nem fűzött megjegyzést hozzá. Nem akarta még ezzel is aggasztani a barátnőjét. Ők egy másik korban éltek, így másképp álltak a dolgokhoz. Az apró termetű csecsemőknek pedig az volt az előnyük, hogy könnyebb volt megszülni őket. Miután pedig világra jöttek egy bábaasszony segítségével, egy nővér ott maradt a házban segíteni. Gwyneth esetében is így folyt le minden alkalommal a szülés. Elmondása szerint Magnus szinte magától kipottyant belőle. Annyira szeretett volna már világra jönni, hogy három hónappal idő előtt érkezett. Ez veszélyes is lehetett volna, de minden rendben volt vele. Így hát Gwyneth biztos volt abban, hogy Bettina szülése is simán megy majd. Elvégre fiatal és erős a lánya, még ha az utóbbi hónapokban sokat betegeskedett is.

– Mostanra már sikerült Bertnek valamelyest megbarátkoznia a gondolattal? – kérdezte Sybil Gwyneth-től, miközben átnyújtott neki egy csésze teát, amit Alicia hozott

be az imént. Két csésze teát nem kérhetett, hiszen a külső szemlélő számára egyedül volt a szobában.

- Nem igazán - vallotta be őszintén Gwyneth. - De most már egy kicsit megnyugodott a lelke. Sajnálja a lányát. Az pedig nyilvánvaló, hogy a férje családja semmilyen kapcsolatot nem akar fenntartani vele. Attól félnek, hogy pénzt akar kicsikarni tőlük. Ráadásul nagyon lesújtotta őket a fiuk halála. Ahogy minket is - tette hozzá kurtán. - Sem Bettina, sem pedig a kisdéd nem számíthat a támogatásukra. Mi természetesen mindkettejüknek gondjukat viseljük majd, de ezek után egyik férfinak sem fog Bettina kellene. - Gwyneth ezt már korábban is kijelentette, Sybil azonban tudta, hogy másként alakulnak a dolgok. Szeretett volna lelket önteni elkeseredett barátnőjébe, de Bettina jövőjét nem akarta elmondani neki.

- A háború után nagyon sok fiatal özvegyasszony lesz, akik egyedül maradtak a gyermekeikkel. Ezért másképp fognak hozzáállni az emberek a helyzethez. A kisbaba pedig törvényes gyerek, hiszen házasságon belül született. - Igaz ugyan, hogy csak öt hónapig voltak házások, egy zabigyereket mégis sokkal nehezebb lett volna egy új férfinak elfogadnia. Ez szinte elképzelhetetlen volt az akkori társadalmi keretek között.

- Én is így vélem - mondta Gwyneth, és szomorúan kibámult az ablakon. Elrévedezett tekintettel gondolt Josiah-ra. - Hogy haladsz a könyveddel?

- Lassan - felelte mosolyogva Sybil.

A könyvénél sokkal fontosabb volt Blake munkája, ami viszont remekül haladt. Sikerült egy olyan befektetőcsoportot bevonniuk, amely jelentős kockázati tőkét

pumpált a vállalkozásukba, így még merészebb jövőt tervezhettek, hiszen a felállított üzleti modell kicsiben már kiválóan működött. Jó esély volt arra, hogy befut majd a vállalkozás, és mindannyian hatalmas pénzt szakítanak vele.

Blake aznap este megvitatta az üzleti ügyeket Berttel, aki felhívta a figyelmét a benne rejlő kockázatokra.

- Nem szabad túl mohónak lenni - magyarázta komoly arckifejezéssel. - Ne nyújtózkodj tovább, mint ameddig a takaród ér.

- Ezt nem könnyű megállni - felelte őszintén Blake, de tudta, hogy Bertnek igaza van. Egy ideig még elcsevegtek az üzletmenetről, és Bert nagyon igyekezett, hogy szakszerűen fejezze ki a véleményét. Nem értette meg teljes mélységében a cég terveit, és ahogy ő mondta, időnként eléggé kínaiul hangzott az egész. Ennek ellenére Blake újra és újra rácsodálkozott, hogy az alapvető üzleti elvek és kockázati tényezők egy évszázad távlatából is ugyanazok maradtak.

A két család együtt töltötte a hálaadás ünnepét. Angus az előkelő lépcsőházban jött le vacsorázni, és miközben a lépcsőkön lefelé lépkedett, a skót dudáján játszott, kutyája pedig ott tipegett a sarkában, és vonyított hozzá. Nehéz lett volna megmondani, melyikük hangja volt szörnyűbb. A vacsorához összesereglett családtagok együtt várták a nagybácsit az ebédlőben, aki nagy csinnadrattával háromszor is körbesétálta az ebédlőasztalt, mielőtt helyet foglalt. Fűlsiketítő élmény volt, így nem csoda, hogy Violet, Augusta kis mopszlija felugrott a gazdája ölébe, és fejét a nagymama húsos karjai közé nyomva próbálta elviselni a zajt. Mindenki

nagyon megkönnyebbült, amikor végre-valahára abbamaradt a szörnyű zenebona.

- Köszönjük, Angus, ez igazán csodálatos volt - dicsérte meg a bátyját Augusta, Phillips pedig egy hatalmas, ezüsttálra helyezett sült pulykával vonult be az étkezőbe. A töltött pulykához köretnek édesburgonyát és krumplipürét szolgált fel, és legalább féltucatnyi különböző zöldséget. Persze a *popover*¹, a vörösáfonya-lekvárról és az egyéb ízletes körítésekről sem feledkeztek meg. Bert a vacsora végén egészen kiváló bort hozatott fel a pincéből. Ez volt az első alkalom, hogy a két család együtt töltötte a hálaadás ünnepét. Úgy tervezték, hogy a karácsonyt is közösen fogják megünnepelni. Gregoryék Aspenben béreltek ki egy kis házat a karácsony és szilveszter közötti napokra. Andrew három hétre hazatér Skóciából, így ő is velük lesz. Mindnyájan nagy várakozással tekintettek a karácsony elé. Angus elküldött egy egész listát Andynek az egyetemvárosban található kedvenc kocsmáiról. Bele sem gondolt, hogy hozzá képest Andy csaknem hetven évvel később jár oda egyetemre, így már nem valószínű, hogy még mindig üzemelnek. Ráadásul Andy szemszögéből a köztük lévő időelcsúszás száz évnek számított.

Az étel igazán ízletesre sikeredett, és a mögöttük hagyott év során elszenvedett szörnyű veszteségek ellenére mindenki nagyon jó hangulatban költötte el a vacsorát. Mielőtt nekifogtak volna falatozni, Bert asztali áldást mondott. Bár számos sorscsapás érte őket, így is volt miért hálát adniuk az Úrnak. Különösen a két család közt szövődött szoros

¹ Lágy amerikai sós sütemény - a *fordító megjegyzése*

barátságért lehettek hálásak. Ahogy Bettina a terhessége végéhez közeledett, már egyre jobb színben volt. A kisbaba várható megszületéséig már csak öt hét volt hátra. Gwyneth szinte megszállottként kötögette egyre-másra a kis pulcsikat és sapkákat. Augusta csöppnyi hálóingeket készített, gyönyörű rózsabimbókat hímzett rájuk, és igyekezett olyan színeket választani, amelyek bármilyen nemű kisbabához illenek majd. Akár kisfiút, akár kislányt hoz majd Bettina a világra, már az első néhány hónapban is illón felöltöztetik.

Caroline és Lucy már nagyon várták a kisbaba érkezését, és így volt ezzel Sybil is. Magnus és Charlie azonban nem mutatott különösebb érdeklődést a dolog iránt.

- Feltételezésem szerint nem sokat fogunk aludni az elkövetkező időkben. Kiver majd minket az ágyból a nyivákolásával - jegyezte meg Angus. - De majd én játszom neki a skót dudámon, és attól megnyugszik - ígérte.

- Kérlek, ne tedd - mondta határozottan Augusta, miközben Angus bácsi ötletét meghallva mindenki idegrángást kapott az asztal körül. Bert még mindig nem tudott megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy egy olasz bevándorlótól születik unokája. Egy olyan halkufár, vendéglős család leszármazottjától, akik hátat fordítottak a lányának, mert féltek, hogy megcsappan a családi kassza. Nem voltak képesek megbocsátani a Butterfield családnak, amiért lenézték őket, és nem tartották a fiukat Bettinához méltónak. Így aztán Bettinán álltak bosszút az őket ért sérelemért. Bert eltöprengett rajta, vajon másként állnának-e hozzá a dologhoz, ha Bettina fiúgyermeknek adna életet. Úgy vélte, biztosan. Őt minden bizonnyal Josiah-ra emlékeztetné, és arra vágyott, bárcsak lenne Josiah-nak egy

saját fia. De neki nem volt. Sajnálták, hogy Josiah nem nősült meg, habár még elég fiatal lett volna ahhoz, hogy saját családot alapítson.

A hálaadás alkalmából rendezett vacsora elég hosszúra nyúlt, és nagyon baráti légkörben zajlott le. Erős érzelmeket tápláltak egymás iránt, és a vacsora végeztével mindnyájan megölelték egymást. Még Augusta is magához ölelte Sybilt, noha az idő java részében vagy a ruháját szapulta, vagy úgy tett, mintha ott sem lenne. Sybil egyszerűen nem tudott olyan ruhát felvenni, amivel a nagymama tetszését elnyerte volna. Augusta Caroline öltözetére is mindig tett valami megjegyzést. Szerinte úgy nézett ki, mint egy táncosnő egy zenedobozban.

Bettina már alig tudott felállni az étkezőasztaltól. Hatalmasra nőtt hasát vörös bársonyruha takarta el, melyet Gwyneth varratott számára. Bár Bettina a legtöbbször fekete öltözetet viselt, ahogy egy nemrég megözvegyült asszonynak illik. Gwyneth is kizárólag feketébe öltözött Josiah halála óta. Tizenkét évvel ezelőtt is egy éven át feketében járt, miután Magnus meghalt.

Végül aztán jó éjszakát kívántak egymásnak, és a sok finom ételtől és a remek bortól eltelve nyugovóra tértek. Bert és Blake megveregették egymás hátát, Sybil és Gwyneth pedig összeölelkeztek. Aztán mindenki csendesen elhagyta az étkezőt. Miközben Gregoryék teli bendővel és nagyokat sóhajtvá felcammogtak a lépcsőn, a Butterfield család tagjai eltűntek a szemük elől.

- Úgy degeszre ettem magam, hogy olyan vagyok, mint Bettina - jegyezte meg Blake kacarászva, majd nosztalgiazva hozzáfűzte, hogy bárcsak ők is kisbabát várnának. Ezen Sybil

igencsak meglepődött. Blake mindig is szeretett volna egy negyedik gyereket, de az utóbbi időben nem hozta szóba. Sybil viszont úgy volt vele, hogy három gyerek is bőven elég.

- Nem lenne rossz még egy kis kölyök a családban - mondta Blake sóvárogva. - Egy kislány. - Sybil már majdnem betöltötte a negyvenet, ezért nem akart még egy gyereket vállalni. - Ettől megfiatalodnánk.

- Csak a magad nevében beszélj - felelte Sybil, miközben beléptek a hálószobájukba a barátaikkal eltöltött csodálatos este után. Kicsivel később lefeküdtek, elheverészték egymás mellett az ágyban, és beszélgettek. Nem komoly témákról, csak hétköznapi dolgokról. Úgy érezték, közel állnak egymáshoz. Csevegés közben Blake váratlanul ismét szóba hozta Bettinát.

- Annyira sajnálom azt a lányt, hogy egyedül kell felnevelnie a gyermekét. Nem lesz könnyű.

- Szerintem ő sem boldog ettől - mondta Sybil elgondolkodva. - Úgy vélem, már ő is rájött, hogy hibát követett el. Elhamarkodott döntést hozott, amit minden bizonnyal mostanra megbánt. Meggondolatlanul szembeszegült a szüleivel, és már nem lehet a dolgot visszacsinálni. Talán a kisbaba érkezése majd felvidítja.

- Az apja szerint senkinek sem fog kelleni egy csecsemővel - mondta Blake, miután végiggondolta Bettina helyzetét.

- Gwyneth is ezt mondogatja, de mi tudjuk, hogy nem így alakulnak a dolgok. És a háború után rengeteg megözvegyült kisgyermekes asszony lesz az országban, ami mindenki életére hatással lesz. A kenyérkereső férfiak elestével már

nem számít majd égbekiáltó bűnnek, ha egy nő dolgozni szeretne.

- Már kezdesz úgy beszélni a dolgról, mint ők - jegyezte meg Blake, amivel Sybilt sikerült megnevetetnie.

Végül mindketten álomba merültek, reggel sokáig aludtak, és kipihenten ébredtek. Remekül telt a hétvégéjük a gyerekeikkel. A Butterfield család is feltöltődött másnapra. Mindannyiuk számára tökéletesen telt a hálaadás ünnepe.

Sybil decemberben eléggé elfoglalt volt, lekötötte a karácsonyi készülődés. Andy hazajövetelére is fel kellett készülnie. Mindenkinek vett ajándékot, a Butterfield család tagjait is beleértve. A két család hatalmas karácsonyfát állított a bálteremben. Charlie és Blake ment el kiválasztani a fenyőfát, de mindannyian részt vettek a felállításában és a díszítésben. A garázsban őrzött díszeket aggatták fel az ágaira, miután Bert megmutatta nekik, hol találják őket. Alicia és José is besegített, figyelték, ahogy Gregoryék egymással és magukban cseverésztek. Legalábbis ők ezt hitték, mivel nem láttak másokat a házban. José is belátta, hogy a feleségének igaza van, és Gregoryék tényleg kissé ütődöttek.

- Mindnek van képzeletbeli barátja - magyarázta a férjének Alicia -. még a felnőtteknek is. - De Gregoryék jól megfizették a munkájukat, és igazán kedves munkaadók voltak, így hát Josét nem izgatta különösebben, hogy magukban beszélnek. A feleségének is mondta, hogy ne törődjön ezzel, nem az ő dolguk Gregoryék különcségével foglalkozni.

Karácsony reggelén mindannyian a bálteremben gyűltek össze. Időközben már az ajándékok is valahogy a fa alá kerültek. Gregoryék a korábbi évek szokásához híven már Szenteste meglepték egymást néhány aprósággal, de úgy döntöttek, hogy az idén igazodnak a Butterfield család hagyományaihoz, és karácsony napján adják át nekik az ajándékaikat. Phillips tojáslikőrt szolgált fel, amit a felnőttek egy kis konyakkal vadítottak meg. Magnus és Charlie is belenyalt a tojáslikőrbe, de fülön csípték őket. Phillips persze úgy tett, mintha semmit sem vett volna észre a gyerekek csínytevéséből. Nagyon megkedvelte ugyanis a két kis lurkót.

Mindkét kisfiúnak azt mondták a szüleik, hogy a Mikulás az éj leple alatt rejtette el az ajándékokat a karácsonyfa alá. A fiúk még hittek ebben. Charlie egy új biciklit kapott a szüleitől, akik Magnust is meglepték egy csillogó piros bringával, amibe a kisfiú egyből beleszeretett. Egész este a bálteremben tekerte a pedált, és olyan gyorsan körözött vele a karácsonyfa körül, amilyen gyorsan csak mert.

Mindnyájan örültek az ajándékaiknak, Bettina sok olyasmit kapott, ami majd a kisbaba számára hasznos lesz. Ezeket egytől egyig a család nő tagjai készítették saját kezűleg. Augusta és Gwyneth szinte megállás nélkül kötött és varrt az elmúlt napok során. Bettina úgy érezte magát, mintha egy elefánt lenne, a bábaasszony pedig megnyugtatta a lányt, hogy most már bármelyik pillanatban megindulhat a szülés. Bettina már szeretett volna túl lenni rajta, alig várta, hogy a kezében tarthassa a babát, ne pedig a pocakjában kelljen cipelnie. Egy örökkévalóságnak tűnt számára a terhessége, és elege volt az állandó rosszullétből.

Aznap este a két család ismét együtt fogyasztott el egy kiadós vacsorát. Másnap reggel Gregoryék útra keltek, hogy Aspenben töltsék a téli vakációjukat. Magukkal vitték a sífelszerelésüket, és minden szükséges téli holmit. Úgy tervezték, hogy még az újév előtti reggelen visszatérnek, hogy éjjel együtt koccinthatassanak a Butterfield családdal. Több meghívást is kaptak szilveszterre, de ők a Butterfield családot választották, akikre már úgy tekintettek, mintha a saját családjuk tagjai lennének. Sybil erre az alkalomra egy ezüstszínű ruhát vásárolt.

Gregoryék csodálatos hetet töltöttek Aspenben, ahol rengeteget síeltek egymás társaságában. Andynek jócskán volt mesélnivalója a skóciai iskolájáról. A sípályák lankáin jó néhány lánnyal összeismerkedett, akikkel közösen töltötte az estéit. Rengeteget beszélgetett Caroline-nal az egyetemekről, aki tíz különböző helyre is beadta a jelentkezését. A nyugati parton szeretett volna maradni, ezért a Stanford Egyetemet jelölte meg első helyen, majd közvetlenül utána a UCLA következett a kívánságlistáján. Még nem állt készen arra, hogy egy olyan távoli helyre merészkedjen, mint a bátyja. Bár Edinburghot kétségkívül imádta.

Vidám hangulatban, kipihenten, napbarnított arccal tértek vissza San Franciscóba. Csak a szemük körül maradt egy kis sápadt folt, ahol a síszemüveg takarásában maradt a bőrük. Szilveszter napján délben érkeztek haza.

Amikor este lejöttek a földszintre, Sybil az új ezüstszínű estélyi ruhájában pompázott. Blake véleménye szerint a ruha lélegzetelállítóan mutatott rajta. Gwyneth csipkés fekete nagyestélyiben jelent meg, melyet koromfekete gyöngyök

díszítettek. Loknikba csavart hajával és hosszú gyémántfüzéréekkel ékesített nyakával úgy nézett ki, mintha egy John Singer Sargent-festmény alakja kelt volna életre. Augusta fekete selyemruhát vett fel, s nagyon méltóságteljesen viselkedett. Blake azzal lepte meg Sybilt, hogy vásárolt egy elegáns szmokingot. Eldöntötte, hogy a jövőben ebben jelenik majd meg a közös vacsorákon, és szilveszter este adódott rá először alkalma, hogy ezt megtegye.

– Végre-valahára! – horkant fel Augusta elismerően, amikor meglátta Blake-et. – Már éppen ideje volt – tette még hozzá ugratva, majd megjegyezte Blake-nek, hogy mennyire jól fest az új szmokingjában. Ebben Sybil is egyetértett vele. Augusta kedvelte Blake-et, aki mindig megadta neki a kellő tiszteletet és figyelmet.

Vacsora után charades² játékkal ütötték el az időt, majd átvonultak táncolni a bálterembe. A hangtechnikáról a Gregory család gondoskodott. Blake nem sokat teketóriázott, felkérte táncolni Sybilt, a gyerekek meg kuncogva figyelték, ahogy megforgatja a mamájukat a táncparketten. Bettina úgy érezte magát, mintha egy fekete selyem egyrészes ruhába öltöztetett bálna lenne. Alig lehetett belegyömöszölni a ruhába, és szinte már az egész ruhatárát kinőtte. Hiába gömbölyödött azonban a ruhája alatt hatalmas malomkőként a pocakja, így is csinosan és fiatalosan nézett ki, és sugárzott belőle a várandós kismamák szépsége. Gwyneth és Bert is táncra perdültek, majd kiléptek a holdfényben úszó teraszra, és messzire kalandoztak a gondolataik. Josiah járt az

² Az Activityhez hasonló szókitalálós játék – a fordító megjegyzése

eszükben a csillagos ég alatt. Azután visszatértek a bálterembe a többiekhez. Alighogy átléptek a teraszajtó küszöbén, egyszer csak megjelent mögöttük Josiah tetőtől talpig katonai egyenruhában. Követte a szüleit a bálterembe, és közben kedvesen integetett az egybegyűlteknek. Josiah visszatért! Mindenki örömujjongásban tört ki, hogy ismét látja őt. Most aztán már tényleg minden okuk megvolt az ünneplésre. Blake és Sybil mosolyogva összenézett, és együtt örültek a barátaik boldogságának.

– Valamitől annyira tökéletesnek tűnik számomra a világuk – mondta Blake, miközben ismét a feleségével táncolt a parketten. – Végül mindig minden a helyére kerül. Nem kell azért izgulni, hogy jóra fordulnak-e a dolgok, hiszen mi már ismerjük a jövőjüket. Talán éppen az a titok nyitja, hogy nem tudunk beleavatkozni a dolgok menetébe, mert a múltat nem lehet megváltoztatni. Emellett ők is hatással vannak ránk, hiszen már annyi mindent tanultunk tőlük. Lehet, hogy ez így van jól, és mindennek így kellett történnie.

Éjfélkor valamennyien megpuszították egymást, Josiah-t mindenki boldogan ölelte magához. Remekül festett az uniformisban, és még soha nem látszott ennyire jóképűnek, mint aznap éjjel. Mindenki határtalanul boldog volt, hogy hazatért. Négy hónapba tellett neki, hogy visszajöjjön a szerettei körébe. Sybil közben elgondolkodott azon, hogy vajon Bettina férje is csatlakozik-e hozzájuk. Úgy sejtette, hogy nem, hiszen ez nem az ő otthona volt, és tudnia kellett, hogy itt nem látnák szívesen. Bettina nem tett említést szellemekről a könyvében, és alig ejtett pár szót Tonyról, a lánya apjáról. Mivel a második férje saját lányaként tekintett Bettina gyermekére, Tony hamar elhalványult az

emlékezetében. Bettinának nem kellett sokáig egyedül élnie, hiszen Louis de Lambertin hamarosan színre lépett az életében.

Josiah mindenkit felkért táncolni, még Bettinát, a hűgát is, hiába volt elképesztően kigömbölyödve a terhessége végső szakaszában. A kismama táncolt vele néhány percig, hogy megünnepelje bátyja visszatérését, majd visszaült a helyére kifújni magát. Ezután Josiah Lucyt kérte fel egy táncra, majd sorra került Caroline is, aki imádni való festett sötétkék szatén estélyi ruhájában, magas sarkú cipőjében, és a feje tetején összefogott szőke hajával.

- Hamarosan ideje lesz beházasítaniuk valahová - jegyezte meg Augusta Gwynethnek, miközben Caroline-t nézték a parketten. - Maholnap már kész nővé cseperedik. - Caroline éppen akkoriban töltötte be a tizenhetet, Augusta pedig úgy gondolta, hogy ideje férjhez mennie. Amikor ezt közölte Gwynethkel, ő csupán jót nevetett rajta, ugyanis tudta, hogy Sybilnek teljesen más elképzelése volt arról, mennyi idősen kell egy lánynak megházasodnia.

Mindenki nagyon kimerült volt már, amikor hajnali három órakor elhagyták a báltermet. Egy új év vette kezdetét. Éjfélkor Bert mondott újévi köszöntőt, és reményét fejezte ki, hogy mindannyiuk számára sikerekben gazdag lesz az 1918-as esztendő. Ennél jobban nem is sikerülhetett volna számukra a szilveszter, főleg így, hogy Josiah is visszatért. Mit is kívánhattak volna többet?

Tizedik fejezet

Az új év első napján kicsit másnaposan ébredtek, mint akiket összegyűrt éjjel az ágy. Előző este alaposan felöntöttek a garatra, főleg pezsgőből nyakaltak be rendesen. De muszáj volt Josiah visszatértét illően megünnepelni. Egész álló nap kimért léptekkel jártak-keltek a házban, és aznap este szokatlanul csendesen fogyasztották el a vacsorájukat. Az elmúlt éjszakát még mindig nem heverték ki teljesen. Mindenki Josiah-val szeretett volna beszélgetni, hogy elmesélhesse neki, mennyi minden történt velük. Arra azonban kényesen ügyeltek, hogy ne kérdezősködjének a háború felől. Sybilnek feltűnt, hogy Josiah sokkal érettebb férfiként viselkedik, mint a bevonulása előtt. Ekkorra már elkészült a portréja, amit az előcsarnokban függesztettek ki. Tökéletesen hasonlított rá.

Bettina nem sokszor szólalt meg, majd a vacsora végén elnézést kért, és rosszulletre hivatkozva távozott. Gwyneth felment utána az emeletre, hogy megnézzze, minden rendben van-e a lányával. Amikor felállt az étkezőasztaltól, biccentett Sybilnek, és a fülébe súgta, hogy megindult a szülés. Nem sokkal korábban már a bábaasszonyt is kihívták, aki azonnal útnak indult, és magával hozta a nővért is.

- Nem gondolod, hogy inkább kórházba kellene vinni? Vagy inkább egy orvost kellene kihívni hozzá? - kérdezte aggódva Sybil.

- Miért kellene? - mosolygott rá Gwyneth. - Nem beteg. És eddig nem merült fel semmi komplikáció.

- És mit kap a szülési fájdalom enyhítésére? - kérdezte Sybil, mert rettenetes élmény várt Bettinára fájdalomcsillapítás nélkül.

- Majd kap pár csepp ópiumot, ha igényli. De erre valószínűleg nem lesz szükség. Én sem kaptam soha - felelte Gwyneth nagy bátran. Csakhogy a magzat már egyáltalán nem volt olyan kicsi, mint pár héttel korábban. Ugrásszerű növekedésnek indult, és Bettina pocakja a duplájára nőtt az elmúlt egy hónapban. Gwyneth Sybilre pillantott, és melegség áradt a tekintetéből. - Szeretnél te is ott lenni?

- Mit szólna hozzá Bettina? - tétovázott Sybil, ugyanis nem akart tolakodó lenni. Végére is ő nem volt Bettina rokona.

- Biztos nagyon hálás lenne, ha te is köztünk lennél - mondta Sybil, ami tényleg észszerűen hangzott. - Világra hoztál már három gyermeket, így a tapasztalataiddal tudsz segíteni neki végigcsinálni a szülést. - Sybil beleegyezően bólintott, majd közölte Blake-kel, hogy milyen feladat vár rá. Ezután a nők elhagyták a társaságot, Blake pedig ott maradt az étkezőben a gyerekekkel. Sybil követte Gwynethet a lépcsőházban, amíg fel nem értek a második emeletre. Majd bementek egy hatalmas hálószobába, amire nem is emlékezett, hiszen nekik egy emelettel lejjebb voltak a hálószobáik. Hirtelen világossá vált számára, hogy a múltban ez lehetett Bettina hálószobája, és a jelek szerint még mindig itt lakott.

Fél óra múlva Phillips kíséretében a bábaasszony is megérkezett, akit a komornyik Bettina szobájához vezetett. Amikor a bába belépett a szobába, Bettina az ágyában feküdt egy frissen vasalt hálóingben. A nővér lepedőket és

törülközőket hajtogatott össze, illetve összekészítette a szülés lefolytatásához szükséges dolgokat.

Bettina örömmel fogadta Sybilt. Kedvesen rámosolygott, de ekkor már verejtékcseppek gyöngyöztek a homlokán. A következő pillanatban zihálni kezdett, és egy árva szó sem hagyta el az ajkát. A szobában mindenből nyugalom áradt. Gwyneth helyet foglalt egy széken, majd kis idő elteltével a bábaasszony és a nővér megnézte, hol tart a szülés. Bettina a vizsgálat közben a fogát csikorgatta, de némán tűrte a fájdalmat. Ezt látva, Sybil arcizma megrándult. Tisztában volt vele, milyen fájdalmakat él át Bettina. El sem tudta képzelni, hogy a modern orvostudomány segítségével nélkül ő hogyan tudná mindezt elviselni. A szobában tartózkodó többi asszonyt a jelek szerint mindez nem izgatta különösebben.

A bába időről időre a nyakában hordott sztetoszkóppal ellenőrizte a magzat szívverését. Bettináról felhajtották a takarót, és lepedőket csúsztattak alá. Ezt követően levették a hálóingét, és egy másik lepedővel takarták le csupasz testét. A szülés lefolytatásához készülődtek. Bettina nagyon kitartóan tűrte a megpróbáltatásokat, aztán egy fejbólintással odahívta az ágya mellé az anyját és Sybilt. Mindketten odaálltak mellé, bátorítólag megszorították a kézfejét, Gwyneth pedig hátrasimította Bettina csapzott hajtincseit, és egy levendulás vízbe mártott ruhával megtörölte a homlokát.

- Anyu, ez rettenetes! - nyögte Bettina, és összeszorította állkapcsát, hogy ne üvöltsön fel fájdalmában. Sybil még soha életében nem találkozott olyan emberrel, aki ilyen hősieen tűrte volna a fájdalmat. Szinte megőrijtette az a gondolat, hogy a szülés ennél sokkal simábban is mehetne. Bár jól

tudta, hogy akkoriban ez volt a dolgok normális menete, és ezzel minden várandós asszony számolt. Gwyneth mind a négy gyermekét otthon hozta világra. Abban a hálósobában, ahol jelenleg Sybil és Blake aludt. Azt azonban nem tudta Sybil megmondani, hogy jelenleg melyik volt Bert és Gwyneth hálósobája. Ha egyáltalán volt nekik. Ezt sosem kérdezte meg tőlük.

- Most már nem tart soká - mondta a bábaasszony, miután ismét megvizsgálta Bettinát. Aztán a nővérrel ketten felhúzták a lábait, és azt mondták neki, hogy nyomjon erősen.

- Nem tudok - felelte Bettina. - Annyira fáj. - De már nem lehetett visszatartani a világra igyekvő babát, Bettinának muszáj volt valahogyan kinyomnia magából. Mind a négy asszony egy emberként bátorította és lelkesítette Bettinát. A mamája és Sybil egyetlen pillanatra sem engedték el a kezét. Bettina nagyon keményen megdolgozott azért, hogy életet adhasson születendő gyermekének. Legalább fél órán keresztül minden erejét beleadta, mire sikerült végre kipréselnie magából a babát, akit egyszerűen nem lehetett feltartóztatni, annyira jönni akart. Aztán a csecsemő éles hangon felsírt. Végre megszületett Bettina kisbabája, akit annyira nem akartak, és aki annyi rosszullétet okozott a terhesség alatt az anyjának. A kicsi ott feküdt Bettina lábai között, és halkán nyöszörgőit. Tágra nyílt szemekkel bámult a világra és a szobában lévő asszonyokra. Sybil érezte, hogy könnycseppek gördülnek le az arcán. Bettina nagyon bátran viselkedett, Sybil még soha életében nem találkozott hozzá fogható nővel.

Kislánya született. A bábaasszony felemelte a kisbabát, hogy kitisztuljanak a légutak, majd elvágta a köldökzsinórt, és átadta a nővérnek. Ezt követően Bettinát szedte rendbe, majd adott neki pár csepp altatót. Végül tisztába tették az újszülöttet, és a kismama karjaiba adták. Bettina egy kicsit kábán fogta a kezébe, de már nem voltak fájdalmai. A kised tágra nyílt szemekkel meredt az édesanyjára. A szobában nyugalom és csend honolt. Annyira másként zajlott le a szülés folyamata, mint ahogy Sybil emlékeiben megmaradt. Amikor Sybil világra hozta a gyermekeit, mindenki hangosan és kapkodva ténykedett az ágya körül, és leírhatatlan öröm kerítette hatalmába.

Az újszülött kisbaba szörtyögő hangokat adott ki, Bettina pedig néma csendben figyelte a karjaiban tartott gyermekét. Aztán előrehajolt, és puha csókot nyomott a feje búbjára. A következő percben a bábaasszony Bettina mellére tette a kisbabát, majd egy könnyű kis plédet terített rájuk. Az egész annyira egyszerű és természetes volt. Gwyneth büszkén mosolygott elsőszülött unokájára, majd megcsókolta a lányát, és megdicsérte Bettinát, amiért ilyen derekasan helytállt. Rövid idő múlva Bettina az altatószer hatására elszenderült. Sybil meghatódva figyelte a lányt, és csak azt sajnálta, hogy az elesett férje nem lehetett velük. Így Bettina nem osztozhatott szerelmével az örömeiben. Pedig megérdemelte volna. Többé-kevésbé kárpótolta őt az a mennyei békesség, ami a szobában honolt. Aztán kis idő múlva a kicsi is elszenderedett.

- Hogy fogják hívni? - kérdezte a bábaasszony Bettinától, miután a szemét résnyire kinyitotta, és ébredezni kezdett.

- Lilinek. Lili Butterfield. - felelte tisztán és jól érthetően, majd ismét álomba merült. Már korábban eldöntötte, hogy nem az apja családnevét kapja a gyermek, mivel Tony családja sem rá, sem pedig a kisbabájukra nem volt kíváncsi. Bettina mostanra már azt is belátta, hogy alig ismerte a férjét. Úgy döntött, inkább a saját családnevét adja a gyermekének, Gwyneth pedig egy biccentéssel jelezte egyetértését.

Sybil csak ekkor döbbsent rá, hogy valójában mennyire magára maradt Bettina. Hiába tartózkodtak rajta kívül még négyen a szobában, hogy segítsenek neki világra hozni a gyermekét, lényegében saját magának kellett megszülnie. Az újszülött apja nem volt ott a házban, hogy idegesen fel-alá járkálva várja az örömhírt. Bettina arcáról azonban még így is elégedettség sugárzott, amikor mély álomba merült. Gwyneth visszasielt a saját szobájába, hogy közölje Berttel az örömhírt, Sybil pedig lement abba az első emeleti szobába, ahol egykoron Bettina jött a világra. Blake már az igazak álmát aludta. Sybil felvette a hálóingét, és bebújt a férje mellé az ágyba. Meglepődve vette észre, hogy már a nap is felkelőben. Miközben ők Lili világra jöttét figyelték, gyorsan elrepült az idő, és véget ért az éjszaka. A kisbaba érkezését kész csodaként élte át Sybil, és ezen az sem változtatott, hogy nem állt egy szerető férj Bettina szülőágya mellett. Majd az élet úgyis megoldja valahogy, hogy kellő szeretetben nőjön fel a gyermek. Ezzel kezdetét vette Lili nagy utazása.

Tizenegyedik fejezet

Lili születése alkalmából másnap este pezsgőt szolgáltak fel a vacsoraasztalnál. Addigra már mindenki megcsodálta az újszülöttet, kivéve August, aki kijelentette: inkább megvárja, amíg a kisgyermek már elég idős lesz ahhoz, hogy pezsgővel tudjon koccintani vele. Tetőtől talpig alaposan szemügre vették a csecsemőt, még a kis ujjacskáiról sem feledkeztek meg. Augusta megjegyezte, hogy „nagyon bájos a kicsi”. Majd gyorsan hozzátette, hogy „meglepő módon”, utalva ezzel az apja kilétére. A tőle megszokott stílusban azt is észrevételezte, micsoda megkönnyebbülés, hogy nincsenek olaszos vonásai. A kisbabának ugyanis ugyanolyan világosszőke haja volt, mint az édesanyjának. Gwyneth figyelmét sem kerülte el, hogy az unokája ugyanolyan hirtelenszőke, mint a két saját leánya. Gwyneth sokszor mondogatta, hogy a kinézete alapján Sybil akár a rokonuk is lehetne, és Caroline hajszíne is ugyanilyen szőke volt.

Végre Bert szíve is megenyhült, amikor meglátta legidősebb lányát, ahogy a karján tartja az elsőszülött unokáját. Gyermekével a kezében Bettina sokkal érettebb nő benyomását keltette. Le sem tudta venni a tekintetét a gyermekéről, és fölé hajolva szüntelenül a törékeny, tökéletesre sikeredett kisdéd vonásait szemlélte. Mintha azon tűnődne, hogy ki is ő valójában. Szerette volna mihamarabb megismerni a kislányát. Jól tudta, hogy most már nem csak magáért felelős, hanem érte is. Ez a tény egyetlen éjszaka alatt megváltoztatta a gondolkodását.

Bettina elképzelte, milyen lenne az életük, ha Tony még életben lenne. Vajon örülne-e a gyermekük világra jöttének? Vagy lehet, hogy csalódott lenne, amiért nem fiút szült? Bettina nagyon örült annak, hogy a baba kislány. Úgy gondolta, így sokkal könnyebb lesz számára.

Amikor Sybil meglátogatta a kismamát a szobájában, Bettina fel akart kelni az ágyból, hogy sétáljon egy kicsit. Az előző éjjel átélt nehéz szülés után érezte, hogy teljesen elgémberedett a teste a sok fekvéstől. A nővér viszont nem engedte Bettinának, hogy felkeljen az ágyból, amin Sybil nagyon elcsodálkozott. Mindenki azon a véleményen volt, hogy a kismamának és az újszülöttnak a puha meleg ágyban a helye. A tűzrostélyon nagy lánggal lobogott a tűz. Bettina már türelmetlenül várta, hogy végre felkelhessen. Egészséges fiatal nő volt, és sokkal jobban érezte magát, mint a terhessége alatt, amikor kilenc hónapon át állandó rosszullét gyötörte. Azt nagyon nehezen élte meg. Egyvalamiben biztos volt: az életben soha többé nem akarja ezt az egészet végigcsinálni. Még a vajúdas és szülés fájdalmait is örömmel viselte el, mert tudta, hogy a gyermeke világra hozatala után visszanyeri a szabadságát, és ismét önmaga lehet. A terhesség kilenc hónapját boldogtalanul és gyászos hangulatban töltötte el, hiszen a családja nem fogadta örömmel a kisbaba érkezését, és Tony halála is összetörte a szívét.

Másnap Bettina levelet írt Tony családjának, melyben közölte velük, hogy megszületett a gyermeke. Azt is leírta, hogy kislány, és megkérdezte tőlük, hogy szeretnék-e látni. Úgy érezte, tartozik ennyivel annak a férfinak, akihez hozzáment feleségül. Még akkor is, ha nagyon rövid ideig

tartott a házasságuk, és alig ismerték egymást Tonyval. Igazi gyerekszerelem volt az övék, amely nagy lánggal lobbant fel, és kislányos illúziókat keltett benne. Mostanra azonban már maga is belátta, hogy reálisan nézve nem illettek egymáshoz. Olyan emberhez ment feleségül, akit alig ismert, és egyetlen együtt töltött éjszaka után állapotos lett tőle. Habár szomorúsággal töltötte el a szívét Tony halála, mostanra már egyre idegenebbnek érezte. Ezen az érzésen Lili megszületése sem változtatott. Bettina sokat tűnődött azon, hogy ha Tony életben volna, akkor vajon még mindig szeretnék-e egymást. Vagy a családjaik nyomására elváltak volna az útjaik? Elég erős lett volna a szerelmük ahhoz, hogy ne szakíthassák őket el egymástól? A sors azonban úgy akarta, hogy ez ne derüljön ki. Most viszont Bettina magára maradt Tony gyermekével.

Bettinában még nem alakult ki kötődés a kislánya iránt. Erről az édesanyjának is beszélt, de Gwyneth biztosította róla, hogy kötödni fog hozzá, csak időre van szüksége, amíg elfelejti a szülés fájdalmát. Igazság szerint Bettina nem érezte annyira szörnyűnek a szüléssel járó fájdalmakat, így nép értette, miért nem támadnak fel hamarabb benne az anyai érzések. Persze maga a szülés sokkal rosszabb volt, mint amire számított, de már jobban érezte magát. Inkább az a tudat sokkolta, hogy mostantól fogva ő és Lili egy életen át egymáshoz lesznek kötve. Ez a felelősség szörnyű súllyal nehezedett rá, arról már nem is szólva, hogy szinte egy vadidegen férfinak szült gyermeket. Bettina időnként elmerengett azon, milyen nővé fog Lili felcseperedni. Kire fog hasonlítani? Milyen ember válik majd belőle? Augusta azt

mondta, hogy a kicsi tiszta Butterfield, és ezzel Bertrand is egyetértett.

Bettina Phillipset kérte meg, hogy kézbesítse a levelét a Salvatore család vendéglőjébe. A családfőnek, Enricónak írta a sorait, melyekben a lényeg csupán egy kérdés volt: szeretnék-e látni a kisbabát? Végtére is a fiuk lányáról volt szó. A válaszlevél néhány nappal később, postai úton érkezett, és nem volt benne köszönet. Enrico nyersen fogalmazott, kijelentette, hogy az unokája megérkezése sem változtatta meg az érzéseit. Továbbra sem volt kíváncsi sem a kicsire, sem Bettinára, sem pedig a Butterfield családra. Úgy fogalmazott, hogy az égvilágon semmi dolguk sincs egymással. Még mindig dühös volt Bertre, amiért nem tartotta Tony fiát és az ő családjukat méltónak magukhoz. Ezt a Salvatore család feje sosem fogja megbocsátani nekik, és a döntését még a kisbaba megszületése sem változtatja meg.

Bettinához írt válaszlevelében úgy fogalmazott, hogy ha nem volt nekik elég jó a fia, amíg még életben volt, akkor most már nekik sem elég jó Bettina és az ő lánya. Továbbá azt is leszögezte, hogy tőle ugyan egy árva petákot sem fognak kapni, pedig Bettina soha nem kért tőle pénzt. Megírta továbbá, hogy a jövőben ne keressék velük a kapcsolatot, mert neki már van négy fiú unokája, és nem érdekli egy lány unoka. Bert elutasító magatartása mély sebet ejtett az öreg Salvatore szívéen, és most Tony apja durva szavakkal torolta meg az őket ért sérelmet. Bettina örült neki, hogy nem az olasz család nevét adta a gyermekének. Ezek után tőle már ne várjanak sok jót, nem tartozik nekik semmivel. Minden lehetséges formában, és

minden kétséget kizáróan tudtára adták, hogy nincs keresnivalójuk az ő családjukban.

Ezek után Lili kicsit elhagyatottan vág neki az életének, hiszen nem lesz kötődése az apja családjához, de végül így könnyebb lesz neki. Bettina pedig a jövőben nem fogja úgy érezni, hogy kötelezettségei vannak velük szemben, így hát könnyen maga mögött tudja majd hagyni a múltját. A levél elég gyomorforgató volt, Bettina mégis megkönnyebbülten olvasta. Csak kötelességtudatból írt nekik, mert helyesen akart cselekedni. Most viszont egyszer s mindenkorra kitörölheti az életéből a Salvatore családot. És a lánya életéből is. Bert is megkönnyebbülést érzett, amikor megmutatta neki a válaszlevelet. Ez is csak arról győzte meg, hogy annak idején igaza volt.

- Jobb ez így - mondta Bettina Sybilnek, miután beszámolt neki a Tony apjától érkezett válaszról. - Ezek után én sem akarok találkozni velük soha többé. Csak azért írtam nekik, mert tartoztam ennyivel Tonymak. Úgy gondoltam, hogy ő biztos ezt várná el tőlem. Lilinek nincs szüksége rájuk. Neki itt vagyunk mi. Ez a Salvatore család eléggé szívtelen. - Ezzel már akkor is tisztában volt, amikor elment hozzájuk bejelenteni, hogy gyermeket vár. Tony apja már akkor is egyértelműen a tudtára adta, hogy nem érdekli őket. Ráadásul Enrico nem csak a saját véleményét fejezte ki, hanem egyben Tony anyjának a nevében is beszélt. A fiuk halála után ő sem tett egyetlen lépést sem Bettina felé. Mintha ómiatta vesztették volna el a fiukat, nem pedig a sors ragadta volna el tőlük.

Sybil nagyon sajnálta Bettinát. Egyrészt szomorú dolog egy gyereknek apa nélkül világra jönnie, másrészt a jövő sem

ígérkezett valami könnyűnek számukra. Lili soha nem lesz képes megérteni, miért nem akarta őt az apja családja, és egy egész életen át fog rágódni ezen. Bettinának idővel majd ki kell találnia valami jó mesét vagy magyarázatot, amivel kimentheti a Salvatore családot. A vacsoraasztal mellett Sybil elmesélte Blake-nek, hogy a Salvatore szülők ismét rácsapták az ajtót Bettinára és az unokájukra. Blake is úgy vélte, hogy a jövőre nézve így egyszerűbb a helyzet.

- Én attól tartottam, hogy esetleg valami problémát okoznak, vagy pénzt akarnak - árulta el őszintén Blake.

- Ők is pont ettől tartottak - felelte nagyot sóhajtva Sybil.

- Nem kellett volna belemennie ebbe a kapcsolatba - mondta Blake-nek elgondolkodva Bert, akiből ismét felszínre tört az atyai szigor.

- Még be sem töltötte a huszonkettedik évét, Bert. Még olyan fiatal. És, ugyebár, a fiatalság bolondság. Mi is elég sok meggondolatlan dolgot tettünk ebben a korban - vigasztalta Blake kedvesen.

- De az ő könnyelmű magatartásából gyerek lett - jelentette ki higgadtan Bert -. ami nagy felelősség. És egy életre szóló teher. A gyerekvállalás egy egész életre szól, hacsak nem történik valami tragédia. - Azok után, hogy Bert két gyermekét is elvesztette, nem kívánta ezt a lányának, akárki volt is a gyermeke apja, és akármennyire nem volt méltó a lányához. - Úgy vélem, idővel ki kell találnunk valami elfogadható mesét arról, hogy ki volt Lili apja. A háború befejeztével már könnyen fog menni. Sok rendes lánnyal előfordul, hogy elkapkodják a házasságkötést, és gyakran még jóra való fiatalemberekkel is. Legalább Lili nem házasságon kívül született gyermek. - Ha Lili zabigyerek lett

volna, akkor Bettina és a lánya soha nem tudnák lemosni magukról a szégyent. Ez megbocsáthatatlan bűnnek számított akkoriban. Bert hálát adott az égnek, hogy legalább ezzel nem kell szembenézniük. Így legalább megmaradt az esélyük arra, hogy maguk mögött hagyják a múltat. Lili egy Butterfield volt, és kész.

- Most hogy van? - érdeklődött Blake Bettina hogyléte felől. Még nem találkozott vele vacsora közben, pedig már egy hét is eltelt a kisbaba megszületése óta.

- Úgy tűnik, jól. Még egy hónapig ágyban kell pihennie, de azután ismét csatlakozik az asztaltársaságunkhoz - felelte Bettina apja.

Blake biztos volt benne, hogy az alsóbb osztályból származó asszonyok nem lábadoznak ilyen sokáig szülés után.

A Butterfieldek köreiben azonban ez volt a szokás.

Augusta nagy örömmel fogadta az első dédunokáját. Bettina a nagymamája iránti tisztelete jeléül Lilinek az „Augusta” középső nevet adta. Ez persze legyezgette a nagyhiúságát. |

- Milyen kár, hogy nem fiú lett - csóválta a fejét sajnálkozva Angus, amikor fülébe jutott a kisbaba megszületésének híre. De mindent egybevetve boldog napok köszöntöttek rájuk, és Gwyneth is nagyon élvezte az unokájával eltöltött perceket. A kisbaba megszületése után abbahagyta a számítógépes festőórákat, hogy segítsen a lányának belerázódni az anyaságba, ami a jelek szerint nem ment valami jól. Bettina többször is hangoztatta, hogy ő ugyan nem akar több gyereket. Gwyneth megbeszélte

Sybillel, hogy egy hónap múlva folytatja a festést, ha Bettina már teljesen talpra állt.

Bettinának egy örökkévalóságnak tűnt kivárni, míg ismét megengedték neki, hogy a többiekkel vacsorázzék. Pár nappal korábban a nővér kíséretében már kimehetett a kertbe egy rövid sétára. Később csibészes mosollyal bevallotta Sybilnek, hogy legszívesebben átvette volna magát a kerítésen, és kiszaladt volna a világból. Úgy érezte magát a szobájában, mintha börtönbe zárták volna a gyermekével. Lili már négyhetes csecsemő volt, amikor Bettina végre fellélegezhetett. Egy korabeli egészséges fiatalasszonynak kész büntetés volt egy ilyen sokáig elhúzódó lábadozás. Főleg úgy, hogy a szülés természetes dolog, nem pedig betegség. Ekkorra szinte már teljesen visszanyerte a régi alakját, és abbahagyta a szoptatást. A család pár nappal a csecsemő megszületése után egy szoptatós dajkát bérelt fel Lili mellé. A kisbaba gyorsan fejlődött, és majd' kicsattant az egészségtől. Mosolygós volt, és az anyja arcán is egyből megjelent a mosoly, amikor a doktor engedélyével ismét visszanyerte a szabadságát, és végre elhagyhatta a szobáját.

Bettina továbbra sem érezte magához közel a kisbabáját. Sybol sokat tűnődött azon, vajon mi lehet az oka. Talán másként érezne Bettina, ha szoptatja a csecsemőjét. De ő erről hallani sem akart. Mihamarabb vissza akarta kapni a testét és a saját életét. Ő és Lili egy egész életen át összetartoznak majd, de ettől a tényről még nem támadnak fel Bettinában az anyai ösztönök. Számára teljesen megfelelt az, hogy a nővér és a szoptatós dajka elégíti ki Lili minden szükségletét. Az elmúlt tíz hónap során olyan drámai

eseményeken ment keresztül, hogy még mindig nem tudta kiheverni az őt ért traumákat. Szeretett volna minél előbb talpra állni.

Amikor Bettina első alkalommal jelent meg ismét a közös vacsoránál, Caroline bejelentette, hogy felvették a UCLA hallgatójának, és ősszel megkezdí az egyetemi tanulmányait. A Stanford egyetemre nem sikerült bejutnia, csak a várólistáig jutott el, de nem búslakodott azért, mert csak a második helyen megjelölt intézmény jött össze. Ekkorra Andynek már véget ért az otthon töltött karácsonyi vakáció, és visszament Edinburghba. Egy lánnyal randizgatott, és Sybilnek volt egy olyan érzése, hogy ezúttal valami komolyabb dolgról lehet szól. Vagy legalábbis idővel komollyá válhat a kapcsolatuk. Caroline még mindig ugyanazzal az évfolyamtársával járt, de sajnos őt a Princetonra vették fel, ami a keleti parton van, így abban állapodtak meg, hogy a távolság miatt júniusban szakítani fognak.

Blake elég feszültnek látszott. Pénzügyi problémák merültek fel a cégnél. A cégalapítók igen komoly összeget buktak. Egy kockázatos döntést hoztak, ami nem jött be, és rosszra fordultak a dolgok. Blake alaposan kielemezte a helyzetet Berttel, aki mindig is jó üzleti tanácsokkal látta el. Sybilnek is mindent elmondott őszintén, hogy a felesége is tudjon róla.

A Butterfieldek számára még mindig dúlt a háború. A fiuk már nem vett részt az ütközetekben, de a frontról érkező hírek továbbra is lesújtók voltak. Úgy hullottak a fiatalok a lövészárkokban, mint a legyek. A németeknek jobban állt a szénájuk, mint a szövetséges haderőknek. A városban és

országszerte mindenfelé aranycsillagos lobogókat akasztottak ki a házak ablakaiba, ezzel emlékezve a csatákban elesett ifjakra. Amerika még csupán kilenc hónapja lépett be a háborúba, de e rövid idő alatt is vészesen nagy veszteségeket szenvedtek el. Az elesettek száma egyre nőtt, és semmi sem utalt arra, hogy a háború egyhamar véget érhet. Az Oroszországban végbement forradalom híre is nyomasztóan hatott.

Az aggasztó háborús fejlemények ellenére a Butterfield-kúriában nem volt annyira nyomott a hangulat, főleg annak köszönhetően, hogy Bettina és a csodálatos kisbabája bekapcsolódott a család életébe, illetve Josiah szelleme is hazatért a köreikbe. Sybil ismét belevetette magát a könyvírásba, és nagyon remélte, hogy év végére sikerül befejeznie. Újabb és újabb anyagokkal egészítette ki, és Blake már csak „a befejezetlen remekműként” emlegette a könyvét. Gwyneth ismét bejárt Sybil irodájába, hogy a számítógépen újabb műalkotásokat készítsen. A két asszony egymás mellett dolgozott nap mint nap, és hosszú órákat töltöttek el az alkotáshoz elengedhetetlen csendben. Időnként egymásra mosolyogtak, és tettek pár megjegyzést a másik munkájával kapcsolatban.

Sybil nagyon sajnálta, hogy Gwyneth senkinek sem mutathatja meg az alkotásait. Még mindig titkolta Bert előtt, hogy min dolgozik, mert úgy vélte, hogy a férje nem helyeselné, amit csinál. Sybil nem ellenkezett vele. Gwynethnek nem csupán az őket elválasztó száz évvel, hanem a társadalmi elvárásokkal is meg kellett küzdenie. Modern felfogású nőként próbált élni, ami az ő társadalmi helyzetében nem volt vállalható. Sybil gyakran háborgott

miatta, Gwyneth inkább próbálta elfogadni. Bár őt sem hagyta hidegen, hogy a férfiak által uralt világ mennyire gátat szab a dolgok természetes folyásának.

A következő nyáron Gregoryék Santa Barbarán béreltek ki egy házat egy hónapra. Ezúttal nem a Hampton-vidék mellett döntöttek, ahol korábban szívesen vakációztak. Izgalmasnak tűnt valami mást csinálni, valamilyen új környezetet választani, és nem a már jól ismert helyen nyaralni. Az előző nyáron, amikor Josiah meghalt, inkább lemondtak a vakációról. Fontosabb volt számukra, hogy a nehéz napok alatt a Butterfield család mellett legyenek. Ezúttal más volt a helyzet, mert békésebb napok köszöntöttek rájuk. Butterfieldék woodside-i nyaralást terveztek, Bettina még a dadát is magával vitte, hogy vigyázzon a kisbabájára. A hat hónapos Lili boldog és egészséges kisbaba volt.

Caroline júniusban szakított a barátjával, ahogy abban korábban megegyeztek. Ekkorra már lelkileg felkészült rá, hogy el kell engednie. A Santa Barbarában töltött vakációjuk alatt megismerkedett egy másik fiúval, aki szintén a UCLA-n kezdi meg ősztől az egyetemi tanulmányait. Többször is eljött hozzájuk a bérelt nyaralóba, és gyakran vitte el Caroline-t moziba vagy vendéglőbe. Caroline bátyjával és öccsével is jól kijött, akiket néhányszor kivitt a tengerre a szülei vitorlásán. Sybil és Blake is megkedvelte Caroline új udvarlóját. Max Walkernek hívták, a filmművészeti karra jelentkezett. Komoly tervei voltak, és a jelek szerint már jelentős jártasságra tett szert a témában.

A Santa Barbarában eltöltött hetek alatt Andy naponta több tucat SMS-t váltott azzal a lánnyal, akibe Edinburgh-

ban szeretett bele. Őt Quinne MacDonalddnak hívták. Andy megkérdezte a szüleit, hogy a barátnője meglátogathatná-e őket San Franciscóban a karácsonyi vakáció idején. Ez nagy dilemma volt számukra, hiszen az ünnepeket a Butterfield család körében töltötték, és ezt nem lett volna könnyű beadni egy kívülállónak. Sybilnek és Blake-nek fogalma sem volt róla, hogyan viselkedjenek egy ilyen helyzetben, és abban sem voltak biztosak, hogy a Butterfield család megjelenik-e akkor is, ha egy idegen is tartózkodik a házban. Nagyon nem szerették volna ezzel tönkretenni a meghitt ünnepi hangulatot.

- Már meséltem neki róluk - mondta Andy, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

- Valóban? - kérdezte megrökönyödve Sybil. - És hogyan táltad neki a hírt? - Ő maga soha senkinek sem beszélt a szellembarátaikról, a Berkeley Pszichoterápiás Intézetben dolgozó Michael Stantont kivéve. Fogalma sem volt róla, hogy lehet egy ilyen hírt közölni valakivel anélkül, hogy az illető ne tekintse őt drogosnak vagy gyógyósnak.

- Egyszerűen elmondtam neki, hogyan ismerkedtünk meg velük, és most hányadán állnak a dolgok - felelte Andy természetes könnyedséggel. - A szüleinek van egy kastélyuk Észak-Skóciában, és Quinne elmondása szerint az is tele van ősrégi szellemekkel. Régi rokonokkal, akik egykor a kastély falai között éltek, és egy csomó olyan szellemmel, akikről fogalmuk sincs, kik lehettek, de mindenki látni vélte már őket. Kicsit másképp fest náluk a helyzet, mint ahogy mi élünk a Butterfield családdal. De azt mondta, hogy jó móka egy szellemjárta kastélyban élni. - Ami igaz is volt, mindkét család jó mókának tartotta. Éppen ez volt az egészben a

különös. Másfél év elteltével már mindenki teljesen hozzászokott a dologhoz, és alkalmazkodtak a helyzethez. Úgy tűnt, nem okoz számukra problémát, hogy egy tető alatt éljenek egy másik családdal, akiket egy évszázad választ el tőlük.

- Én szeretnék megismerkedni Quinne-nel - mondta Sybil, és előadta Blake-nek is az ötletet. Andy minden jel szerint komoly érzelmeket táplált a lány iránt.

Amikor a két család a vakáció letelte után ismét összejött a kúriában, rengeteg mesélnivalójuk volt egymásnak. Elmondták a legújabb híreket, a kisbaba is rengeteget nőtt, és Bettina is szemmel láthatóan szorosabban kötődött a gyermekéhez, még ha ez időnként nehezebbre esett is. Bettina a nyári vakáció java részét lovaglással töltötte a woodside-i birtokon, és már régen nem volt ennyire kivirulva. Boldognak látszott. Tapasztalt lovasnak számított, akárcsak Josiah. Azon a nyáron hosszú órákat töltöttek el lovaglással egymás társaságában. Bettina azt szerette volna, hogy Lili is tanuljon meg lovagolni, ha majd idősebb lesz. Rengeteg terve volt a lányával, amit Sybil jó jelnek tartott. Bettina nem könnyen rázódott bele az anyai szerepbe. Gwyneth-tel ellentétben, belőle hiányoztak az anyai ösztönök. Bizonyos szempontból Bettina sokkal inkább Augustához hasonlított, akivel közel is álltak egymáshoz. Augusta és Angus szintén Woodside-ban töltötték a nyári vakációt. A nyaralásból visszatérve Augusta panaszkodott, hogy mennyire nehezen viselte az ottani hőséget, és kijelentette, milyen nagy megkönnyebbülés számára, hogy ismét élvezheti a ködös San Franciscó-i időjárást.

Sybilnek Angus eléggé megfáradtnak tűnt. Ráadásul egyre zavarosabbak lettek a gondolatai, szerencsére a nővére mindig szemmel tartotta. Augusta szellemileg még mindig nagyon friss volt, nem látszott meg rajta az idős kora. Persze senkinek sem árulta el, hogy pontosan hány éves, mintha ez valami sötét titok lenne. A külseje és az életéből elmesélt események alapján Sybil úgy saccolta, hogy a nyolcvanas éveiben járhat, de akár kilencven körül is lehetett.

Augusztus végén, miután Andy visszatért Skóciába, hogy megkezdje a második tanévet, Sybil elment Caroline-nal a UCLA egyetemre, hogy segítsen a lányának beköltözni a kollégiumba. Egy röpké óra is elegendő volt ahhoz, hogy Sybil megkedvelje Caroline új barátját. Max segített Sybilnek becipelni Caroline csomagjait a kollégiumba. Caro magával vitte a számítógépét, a hifitornyát, és még egy kisebb hűtőszekrényt is kibérelt. Max csupán két nappal Caroline előtt költözött be a kollégiumba, de már teljesen képből volt, hogy mi hol található. Másnap Sybil búcsút vett Caroline-tól, akivel alig tudott pár szót váltani. Caro és Max aznap is a barátaikkal vacsoráztak együtt, akik egy másik kollégiumban laktak. Caroline-nak rengeteg elintézendő dolga akadt, és szinte minden idejét lekötötte a nyüzsgő egyetemi élet.

Magányos érzés kerítette hatalmába Sybilt, amikor aznap este visszaautózott San Franciscóba. Most örült csak igazán annak, hogy hazaérve Charlie várja a családi fészekben. Még nem állt készen arra, hogy mindegyik gyereke kirepüljön a szárnya alól, és egy percre eltűnődött rajta, nem volt-e mégiscsak igaza Blake-nek, amikor egy újabb kisbabára próbálta rábeszélni. Közel a negyvenhez, ő már korántsem

volt olyan biztos benne, hogy ez jó döntés lenne. Mi van akkor, ha valami probléma lesz a gyerekekkel? Ráadásul nem is lenne könnyű megint mindent előlről kezdeni. Bár szeretett Lilivel játszani, de egy kisbaba nagyon sok energiát és figyelmet igényelt. Egyszerűen nem tudta magáról elképzelni, hogy ismét végigcsinálja mindazt, ami egy újszülöttel együtt jár. Bettina mellett egy teljes állású dada állt, és az anyukája is besegített neki. Sybilnek azonban egyedül kellene megbirkóznia a feladattal, ahogy korábban is tette. Charlie-val nem volt sok gond, hiszen már hétéves volt. Magnus azonban nem öregedett, így Charlie egyre többet basáskodott a kis barátja felett, aki ezt el is panaszolta az anyukájának. Gwyneth csak jót nevetett rajta, de Sybil tudta, hogy erre a problémára hamarosan megoldást kell találni, hiszen Magnus mindörökké hatéves marad.

Amikor Sybil visszaért San Franciscóba, üresnek érezte a házukat. Hiányzott neki Caroline társasága. Nem akart szomorkodni, inkább teljes elánal belevetette magát a könyvírásba. Gwyneth rengeteg időt töltött a kis Lilivel, leginkább a kisbaba alvásideje alatt tudott dolgozni a számítógépén. Bettina nekilátott, hogy megírja a család történetéről a könyvét. Állandóan Augustát nyaggatta újabb és újabb részletekért, de azt nem árulta el neki, mi célból. A nagymamája minden apró részletre emlékezett, és még olyan családi pletykákkal is szolgált, amelyekről senki másnak nem volt tudomása. Minden ott volt a fejében, hogy kinek kivel és mennyi ideig volt viszonya, ki, mikor és kivel házasodott össze, és ki mikor hunyt el.

Augusta elmondására alapozva Bettina elkészítette a családfájukat. Az írás közben segített neki a helyes mederben

tartani a történetük menetét. Sybil tudta, hogy lenyűgöző alkotás van születőben, Bettina pedig megjegyezte, hogy hosszú évekbe fog telni a könyv megírása. Nem is gondolná, milyen sok időbe, döbbsent rá Sybil, aki tudta, hogy Bettina csupán élete végéhez közeledve fogja végül befejezni a család történetét. Sybil ebből arra következtetett, hogy valamikor a jövőben minden bizonnyal megszakítja majd a könyve megírását.

A következő néhány hónapban Bettina és Sybil írással töltötte a szabadidejének java részét, így elég csendes volt a ház. Blake késő estig bent dolgozott az irodában, mert nehezen tudott megbirkózni az induló vállalkozásban felmerült pénzügyi problémákkal. Az ügyel kapcsolatban többször is kikérte Bert véleményét.

Ezen az őszön nagyon véres csaták dúltak Európában, de októberben végre felcsillant némi remény, hogy hamarosan véget érhetnek a harcok. Több mint nyolcmillió katona esett el az ütközetekben, és huszonegymillióan sebesültek meg az európai hadszíntéren. Végül 1918. november 11-én fegyverszüneti megállapodást kötöttek. Tizenkilenc hónap telt el Amerika hadba lépése óta, és ez idő alatt az ország több mint százezer embert veszített el. Josiah Butterfield és Tony Salvatore is az elesettek között volt. Tony szelleme soha nem tért vissza a házba, hogy csatlakozzék a többi családtaghoz. Sybil úgy vélte, hogy jobb is így. Bettina még fiatal, életteli nő volt, akinek inkább a saját világában kellett párt találnia magának. Lehetőleg olyat, akit a családja is elfogad, és aki felvállalja, hogy saját lányaként neveli fel Lilit.

Mivel olvasta Bettina könyvét, Sybil tudta, hogy hamarosan eljön ez a pillanat. Decemberben aztán Bettina váratlan bejelentést tett vacsora közben, amivel sokkolta az asztaltársaságot. Levelezett a szülei Párizsban élő barátaival, akik a háború befejezését követően meghívták magukhoz Franciaországba. Úgy gondolta, hogy néhány hónapot vár még az utazással, amíg teljesen elül a csatazaj, és az öreg kontinensen visszatér a normális kerékvágásba az élet. Tisztában voltak azzal, hogy Bettina megözvegyült, és egyedül maradt egy kisgyermekkel. Többen is úgy vélték, hogy jót fog tenni neki a környezetváltás, és ezzel Bettina is teljesen egyetértett.

- Meghívtak Margaux-ék? - hebegte Gwyneth megdöbbenve. - Hiszen már évek óta nem láttuk egymást. Miért kezdtél el levelezni velük?

- Nincs itt semmi értelme az életemnek - mondta Bettina megfontoltan. - Nem sétálgathatok egész hátralevő életemben fel-alá a kertben babakocsit tologatva. - Nem mintha ez olyan nagy probléma lett volna, hiszen ezt megtette helyette Lili dadája. Bettina nagyon kevés időt töltött a kisbabájával, az ideje nagy részét az írás vitte el. - Különben sem örökre mennék el, csupán néhány hónapig maradnék.

- Magaddal viszed a kisbabát is? - kérdezte Gwyneth némi csalódással, hiszen annyira szeretett együtt mókázni az unokájával. Amikor Sybil látta, hogy mennyire elkámpicsorodik a barátnője arca, bátorítólag megszorította a kezét.

- Azt hiszem, az lenne a legjobb. Lilinek is jót tenne, ha új emberekkel ismerkedne meg, és világot látna. -

Egyértelmű volt, hogy Bettina alaposan megfontolta a dolgot, és már a bejelentése előtt döntésre jutott magában.

- És mikorra tervezed az indulást? - kérdezte tőle az anyja.

- Azt még nem döntöttem el. Esetleg februárban, vagy márciusban. Még csak néhány hete ért véget a háború, előbb jó lenne látni, hogyan alakulnak a dolgok. - Addigra Lili már egyéves lesz, és Bettina úgy tervezte, hogy a dadust is magukkal viszik.

- Szerintem ez remek elképzelés - kapcsolódott be a beszélgetésbe Augusta. - Itt soha nem fog magának férjet találni. Úgy él ebben a házban, mint egy kalitkába zárt madár. És mostanság az emberek esze nem igazán a szórakozáson jár.

- A háború végével majd visszatér az emberek életkedve - vetette közbe Gwyneth, és ettől Bettina aggódni kezdett.

- Nem azért utazom Franciaországba, hogy férjet fogjak magamnak. Csupán környezetváltozásra van szükségem.

- Nincs abban semmi rossz, ha két legyet ütsz egy csapásra. Egy kedves angol úriembert esetleg, vagy egy skótot. Kérlek, Istenem, csak francia ne legyen! Londont is útba ejted?

- Elképzelhető. Még nem terveztem meg az utamat. Apa, akkor elengedsz? - kérdezte könnyörgő hangon az apjától, aki rábólított a tervre. Bettina egy időre el akart szabadulni San Franciscóból. Magányos özvegyként téblábolt a szülői házban. Úgy érezte magát, mint aki körül elfogyott a levegő, ezért kétségbeesetten próbált kiszabadulni.

- Nem látom okát, miért ne engednék el. De egy ideig jobb lesz, ha idehaza maradsz, amíg elcsendesülnek odaát a

dolgok. Meg kell várni, amíg minden katona leteszi a fegyvert, és hazamegy. Most még nem ajánlott oda utazni. – Ezzel Bettina is egyetértett. – Szerintem ez egy nagyon jó terv. Csak ne maradj ott túl sokáig – mondta Bert, és kedvesen a legidősebb lányára mosolygott. – Nagyon kedves volt Margouxéktól, hogy meghívtak. Mindig is kedveltem őket.

Gwyneth kissé vonakodva, de beleegyezett. Egy hétre sem szeretne volna a lányát és a kis unokáját távol tudni magától, de hogy több hónapra elutazzanak, azt egyenesen borzasztónak találta. Be kellett azonban látnia, ami mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy az európai utazás jót tenne Bettina lelkivilágának. A környezetváltásra pedig nem is lehetett volna alkalmasabb helyet találni, mint Párizs. Melyik nő ne szeretne elutazni oda? Vacsora után Bettina örömmel szaladt fel az emeleti szobájába, hogy folytassa a könyvét. Ahogy szaporán felsietett a lépcsőkön, már látszott rajta, hogy pusztán az utazás gondolatától új erőre kapott. Hiába kellett még hónapokat várnia az indulásig, a szíve máris repesett az örömtől, és már alig várta, hogy Párizsban lehessen.

Tizenkettedik fejezet

Amikor Andy e-mailben megírta az anyjának, hogy a karácsonyi ünnepekre vele tart a barátnője, Quinne MacDonald is, szinte a frászt hozta az egész családra. Igaz, a nyári üdülés alatt félvállról már megemlítette ezt a tervét, de Sybilnek időközben teljesen kiment a fejéből. Amikor pedig megkapták Andy levelét, már csupán néhány hét volt hátra a megérkezésükig.

A házban volt bőven hely Quinne számára, aki amúgy is Andyvel fog aludni. Azt viszont nehéz volt előre kiszámítani, hogyan fog elsülni a dolog, ha egy idegen is ott lesz a körükben. Andy korábban már közölte, hogy mesélt Quinne-nek a Butterfield családról, de Sybil nem lehetett biztos benne, hogy a barátnője tényleg felfogta a helyzetet. Hiszen a házban mindenki két különböző korszak határmezsgyéjén élt, és akármennyire is hús-vér embereknek tűntek Butterfieldék, valójában ők már halottak voltak. Egy igazi szellemhistória közepébe csöppen Quinne, ahol olyan szellemi síkon végbemenő jelenségek játszódnak le, melyet ők maguk sem értettek. De Andy nem aggodalmaskodott, biztos volt benne, hogy Quinne-nek ez nem jelent problémát, és mindenki hamar megkedveli majd. Sybil csak remélni tudta, hogy igaza lesz.

Sybil az udvariasság kedvéért Gwynethtel is megvitatta a dolgot. Nyugodtabb volt így, hogy kikérte a barátnője véleményét. Gwyneth is tartott a találkozástól. Az ő családjá ugyanis soha nem mutatkozott, ha idegenek voltak a házban.

Egyszer sem jelentek meg Blake üzlettársai és a többi meghívott vendég előtt. A két család egymás körében akarta tölteni a karácsonyt Gwyneth végül megígérte, hogy megbeszéli Berttel a dolgot, és majd elmondja Sybilnek, mire jutottak Bert válasza igencsak meglepte Sybilt.

- Bert azt mondta, hogy részünkről semmi akadály. Mivel Andy már beszámolt neki rólunk, így minden bizonnyal kezelni tudja majd a helyzetet. Természetesen az anyámért nem vállalhatunk kezeséget, és Angus bácsi is kérdéses. Augusta esetében kiszámíthatatlan, hogyan fog reagálni. Előfordulhat, hogy még találkozni sem akar idegenekkel, de az is lehet, hogy felkelti a kíváncsiságát Quinne. - Gwynethet mosolyra fakasztotta Sybil megkönnyebbült arckifejezése. Kedves volt részéről, hogy engedélyt kért tőlük egy idegen megvendéglésére a házban. A Butterfield-kúria végtére is közös otthonuk volt, és Gregoryék nem akarták kisajátítani maguknak a házat.

Amikor Sybil felvette Andy-t és Quinne-t a reptéren, már korántsem volt olyan biztos benne, hogy működni fog a dolog. Quinne MacDonald megjelenése kétséget sem hagyott afelől, hogy nagyon „modern felfogású” nő. Rengeteg tetoválás borította a testét, amelyek egyből magukra vonták az ember figyelmét. Ott virítottak a karján, a kézfejen, és még valami virágszerű alakzatot is a nyakára pingáltatott. Továbbá magas szárú katonai bakancsot és egy igencsak rövidre szabott bőr miniszoknyát viselt. Emellett gyönyörű lány volt, akit igen csinos arccskával és kecses alakkal áldott meg a sors. A haját viszont rikító kékre festette, mint egy roksztár. A beszéde intelligens lány benyomását

keltette, és a modora is tökéletes volt. Andy elmondása szerint kitűnő tanuló, és orvos akar lenni.

Quinne nagyon előkelő skót családból származott, az apja gróf volt. Sybil ennek igencsak megörült, mert azt remélte, hogy ez a hír majd megérinti Augusta szívét, és valamennyire kompenzálja a lány kék hajáért. Persze még az sem volt biztos, hogy Augusta egyáltalán megjelenik-e a Quinne előtt, akinek mindkét fülét hat-hat pici gyémántszegecs díszítette. Szerencsére az orrában és az arcán nem voltak piercingek. Sybil hálát adott az égnek, mert még belegondolni is félt, mit szólna ehhez Augusta. Ahogy a Gregory és a Butterfield kompánia egyre közelebb került egymáshoz, Augustára a két család már közös házisárkányként tekintett.

Miközben a ház felé autóztak, könnyed és kellemes társalgással töltötték az időt. Quinne nagyon udvariasan megköszönte Sybilnek, amiért beleegyezett a látogatásába. Ahogy rákanyarodtak a házhoz vezető felhajtóra, és keresztülhajtottak a gyönyörű kerten, Quinne megcsodálhatta az ódon házukat, majd ez előcsarnokba lépve a Butterfield család falra akasztott portréit is érdeklődve szemügyre vette. Ezután kérdő tekintettel Sybil felé fordult.

- Hát, lássuk, hol vannak? - kérdezte, természetesen a portrékon látott család tagjaira utalva. Tekintetén látszott, hogy már nagyon izgatottan várja a találkozást.

- Vacsora közben szoktunk találkozni velük - felelte Sybil csendesen, habár Gwyneth és Bettina az utóbbi időben gyakran megfordultak a dolgozószobájában is, ami Aliciának sok fejtörést okozott.

Alicia azt vette észre az elmúlt egy év során, hogy egyre gyakrabban beszél magában a munkaadója, és ezért úgy vélte, hogy gyógyszeres kezelésre lenne szüksége. A Tourette-szindróma tüneteit vélte felfedezni Sybilen, amelyről az interneten olvasott. A jelek szerint Charlie is örökölhette tőle ezt az idegrendszeri betegséget, amelynek a tünetei időnként még Blake-en is megjelentek. Mindannyian érintettek voltak. Amikor csak kedvük szottyant rá, váratlanul elkezdtek magukban beszélni, időnként pedig minden ok nélkül felnevettek. Nagyon sajnálta, hogy Gregoryék mentális betegségben szenvednek. Habár nem ártottak ezzel senkinek, mégis majd' megszakadt értük Alicia szíve. Arról már nem is beszélve, hogy a vacsorához mindig úgy kiöltöztek, mintha az Addams Family forgatásán lennének. Másnap mindig látta az öltözőszobájukban, hogy milyen maskarában vacsoráztak előző este. Sybilnek több nagystélyi ruhája volt, mint egy operaénekesnek vagy filmsztárnak. Alicia eleinte arra gyanakodott, hogy vámpírok lehetnek, akiknek szilárdan hitt a létezésében. Gregoryék viselkedését Alicia nagyon furcsának tartotta, Sybilnek viszont fogalma sem volt róla, hogy a házvezetónője ilyen alapos megfigyelés alá vonta őket. Arról már nem is szólva, hogy milyen elrugaskodott következtetésekre jutott a viselkedésükből.

- Ha hoztál magaddal valami elegáns ruhát, akkor azt ma este felvehetned a vacsorához - jegyezte meg Sybil Quennek. - Nem vagyok benne biztos, hogy megjelennek az asztalnál, de az is lehet, hogy csak számodra nem lesznek láthatók. Már említést tettem nekik a látogatásodról, és úgy vélem, a többségük tiszteletét teszi majd az esti étkezéskor.

Az öltözetük a kor elvárásainak megfelelően eléggé formális. A férfiak szmokingot és fehér csokornyakkendőket viselnek az asztalnál, kivéve Andy apját, aki rendszerint fekete nyakkendőben vesz részt a közös vacsorákon. Caroline és jómagam igyekszünk az alkalomhoz illő estélyi ruhában megjelenni, vagy legalábbis valami olyan ruhában, ami sokat eltakar. Caro időnként koktélsruhában jön le vacsorázni, de előre szólok, hogy Angus bácsi nagy kéjenc, aki szereti végigmérni a nőket. – Ez így kimondva elég örülden hangzott, és ezt még Sybil is érezte. Andy a jelek szerint nem akadt fenn rajta, és egyetértően bólogatott az anyja szavai hallatán. Ő is hasonló jó tanácsokkal látta el korábban Quinne-t. – Ha nem hoztál magaddal alkalmi ruhát, akkor sincs semmi baj – tette hozzá Sybil. – Nyugodtan vedd fel azt, amit szeretnél – egyezett bele előre Sybil, miközben letették Quinne utazótáskáit Andy szobájában. Most vette csak észre, hogy Quinne körömlakkjának színe milyen jól megy a haja színéhez. Összességében merész, de nagyon összeszedett volt a viselete.

– Valójában hoztam magammal alkalmi ruhát a közös vacsorára – mondta halkán Quinne. – A nagyszüleim is eléggé formálisan öltözködnek, amikor náluk töltünk néhány napot. Csak hát ők még élnek, és ezért sokkal nehezebb elviselni őket. – Ezen mindannyian jót nevettek. Aztán Sybil magára hagyta őket, hogy Quinne nyugodtan kipakolhasson, és kettesben lehessenek. Csak ekkor döbönt rá, hogy a normális emberek szemében már ő is különcnek számított. Egy ódon kúriában lakott halottak társaságában, akik hűs-vér embereknek tűntek számára. Ráadásul különböző idősíkokban éltek. Ezek tudatában hogy érezhetné magát

ismét normálisnak? Vagy hogyan magyarázhatná ezt meg egy épeszű embernek? Annak persze örült, hogy Quinne nem akadt fenn a dolgon. Lehetséges, hogy a rikító kékre festett hajú emberek elfogadóbbak.

Kis idő elteltével Andy elvitte Quinne-t ebédelni. Megszerette volna neki mutatni a várost. Az anyjától kérte kölcsön a kocsiját, és búcsúzáskor szorosán magához ölelte Sybilt. Nagyon boldog volt, hogy ismét a családja körében lehetett, ráadásul Quinne-nel együtt. Nem volt nehéz észrevenni, hogy szerelmes a lányba. Quinne nem egyszerűen egy édes kislány volt, de a látottak szerint nagyon jó eszű is. A punkos és kirívó viselete ellenére kétség sem férhetett hozzá, hogy jó neveltetést kapott. Sybil már alig várta, hogy Augusta és Angus találkozzanak vele. Kíváncsi volt, mit szólnak hozzá, ha egyáltalán megjelennek. Jót fog tenni nekik egy kis polgárpukkasztás – játszott el a gondolattal Sybil.

Végre elérkezett a várva várt vacsora. Quinne egy testhez simuló fekete estélyiben jelent meg, ami nagyon jól kiemelte kecses alakját. Lábára egy félelmetesen vastag talpú, fekete, szarvasbőr cipőt húzott. A tetoválásait szinte közszemlére tette ebben a viseletben, bezzelézett, égnek meredő kék hajával pedig olyan volt, mint aki konnektorba nyúlt. Akár Frankenstein menyasszonyának is beillett volna, csak kékebb és sokkal szebb volt nála. Andy fekete nyakkendőt kötött. Sybil egy sötétzöld bársony estélyi ruhát vett fel. Blake idejében hazaért a munkából, így vacsora előtt még maradt ideje bemutatkozni a vendégüknek, és átvenni a szmokingját. Caroline-t csak másnapra várták haza Los Angelesből a karácsonyi szünetre. Quinne és Caro már összeismerkedtek

Skype-on, és bejelölték egymást ismerősnek az Instagramon, hogy fényképeket oszthassanak meg egymással.

Quinne a Gregory család körében vonult be az étkezőbe. Amikor Augusta meglátta, olyan magasra vonta fel a szemöldökét, hogy szinte beleolvadt a hajába. Szavakkal le sem lehetne írni, milyen képet vágott a megrökönyödéstől. Gwynethnek és Sybilnek félre kellett fordítaniuk a fejüket, nehogy Augusta észrevegye, hogy nevetnek rajta.

- Oh, kedveském - suttogta Gwyneth, és csaknem hangosan kibuggyant belőle a nevetés.

- Én szoltam előre mindkettőnek - súgta neki vissza Sybil. - Amúgy nagyon kedves lány, és nagyon udvarias. Ráadásul vág az esze, mint a borotva. - Mire Sybil észbe kaphatott volna, Augusta már javában vallatta a vendégüket. Egyből feltűnt neki a lány akcentusa, amiből tudta, hogy skóttal van dolga. - És honnan származol?

Quinne megmondta neki, mire Augusta két szemhéja gyanakvón összeszűkült.

- Mi az apád neve? - Quinne ezt is elárulta neki, mire a nagyságos asszony olyan szúrós szemeket meresztett rá, hogy kis híján átdöfte a tekintetével. Nem akart hinni a saját fülének, azt hitte, hogy egy szélhámossal került szembe. - A Creagh-kastélyból? - szegezte a kérdést Quinne-nek nyomatékosan, aki válasz helyett csak mosolyogva biccentett. Egyáltalán nem tartott Augustától, és nagyon szórakoztatónak találta, hogy mennyire hasonlít a saját nagymamájára. Nagyon is jól ismerte ezt az embertípust, függetlenül attól, hogy melyik évszázadot képviselték, s hogy éltek-e, vagy már csak szellemek voltak, mert meghaltak.

- Ian MacDonald és az én megboldogult férjem egykoron együtt koptatták az iskolapadot - jegyezte meg Augusta, és egy halovány mosoly jelent meg az arcán.

- Ian MacDonald volt az én dédapám - mondta Quinne, és visszamosolygott Augustára, aki egy pillanatra szinte belesápadt ebbe a döbbenetes bejelentésbe. Úgy látszik, elfelejtette, hogy Quinne világában a lány dédapja már hatvan éve eltávozott az élők sorából.

- És mi járatan vagy itt? - kérdezte. Érdekes módon semmilyen megjegyzést sem fűzött a leányzó frizurájához, tetoválásaihoz, cipőjéhez, illetve a kirívó megjelenéséhez. Mintha örült volna annak, hogy találkoztak.

- Andyhez jöttem látogatóba - felelte illedelmesen a lány egy mosoly kíséretében. Augusta pedig elmondta Angus-nak, ki ez a vendég az asztalnál. Angus is örömmel fogadta a hírt, habár jómaga már nem emlékezett Quinne dédapjára. Augusta azonban felhívta a figyelmét arra, hogy a lány apja nem más, mint Creagh grófja, és hogy a családnak a Creagh-kastély az otthona.

- A családod még nem adta el a kastélyt, ugye? - kérdezte Augusta, és látszott rajta, hogy nagyon érdekli a téma.

- Nem, hölgyem, még mindig a család birtokában van az ősi lak - felelte neki Quinne kimérten és ropogós skót akcentussal, ami mosolyt csalt Andy arcára. Quinne bármikor képes volt átváltani régies és ízes skót beszédstílusra, és tisztában volt vele, hogy ezzel leveszi majd Augusta nénit a lábáról.

Quinne Bettina mellett foglalt helyet az asztalnál, és kezdetét vette a társalgás. Andy elárulta a barátnőjének, hogy Bettina hamarosan Párizsba utazik, mire Quinne

közölte, hogy egyszerűen imádja azt a várost, és maga is tanult hat hónapig franciául a Sorbonne Egyetemen.

- Ennek ellenére a mai napig csapnivaló az akcentusom, egyszerűen nem tudok kibújni a skót bőrrömből - vallotta be viccesen, amivel Bettinát sikerült megnevettetnie. Mióta elhatározta, hogy Párizsba megy, Bettina elkezdte feleleveníteni a francianyelv-tudását. Úgy tervezte, hogy az amerikai dadus mellé egy francia nevelőnőt is felvesz majd, így Lili könnyen megtanulhat franciául.

Quinne extravagáns megjelenése ellenére a vacsora rendkívül jó hangulatban telt el. Pusztán az a tény, hogy skót származású és Creagh grófjának a lánya, elég volt ahhoz, hogy egy szempillantás alatt megnyerje magának Augusta rokonszenvét. Quinne apja ugyanolyan excentrikus személyiség volt, mint a lánya. Quinne még azt is elárulta Andynek, hogy az apja egykor roksztár akart lenni. Augustának ez nyilvánvalóan nem jutott a fülébe. Habár később Augusta megsúgta a többieknek, hogy a Creagh család mindig is híres volt a furcsaságairól. De ezt csak akkor közölte velük, miután Andy és Quinne távoztak az asztaltól, hogy csavarogjanak egyet a városban. Ennek ellenére nagyon szép lánynak tartotta Quinne-t, aki ráadásul jó modorú, és jó családból való.

Sybil megjegyezte, hogy Quinne orvosi egyetemre készül. Ezt hallva Augusta igencsak meghökkent.

- Ugyan mi értelme lenne ennek? Egy főnemes lányához nem illik az ilyesmi - jelentette ki fellengzősen. - Mindenképp le kell beszélned róla. - A lány rikítóan kék haja nem zavarta különösebben, de az, hogy orvosi pályára

készül, már annál inkább. Micsoda bolond világban éltek – gondolta Sybil, majd összenézett Gwynethtel.

Másnap Caroline is megérkezett. Max nem jött vele, de úgy tervezték, hogy a karácsonyi ünnepek után ő is csatlakozik hozzájuk, és együtt töltik a szilvesztert. Ő először Mexikóba utazott, hogy a szüleivel töltsse a karácsonyt.

Mindenki jól érezte magát vacsora közben, majd étkezés után Quinne és Andy megint kimozdultak otthonról, a többiek pedig charades társasjátékkal játszottak. Josiah különösen jó volt benne. Andy és Quinne viszonylag korán hazajött, és csatlakoztak a többi fiatalhoz. Josiah elmondta Andynek, hogy mennyire megkedvelte a barátnőjét. Lucynak is szimpatikus volt Quinne, habár ő egy kicsit féltékeny volt rá. Andy mindig figyelmes volt Lucyval, úgy kezelte őt, mintha a testvére lenne. Josiah is hasonlóképpen érzett Caro iránt. Azzal pedig mindnyájan tisztában voltak, hogy szükségük van korabeli ismerősökre is, nem tölthetik minden idejüket szellemek társaságában. Nem élhették kizárólag a Butterfield család kifinomult életét, nekik is megvolt a saját világuk. Arról nem is beszélve, hogy a két család közti határvonalat rajtuk kívül más nem léphette át. A Gregory családnak ennél azért többre volt szüksége, habár az otthonukat megosztották a Butterfield családdal.

– Amint a nagymamám tudomására jutott, hogy grófnő vagy, egyből nem foglalkoztatta a hajszíned – ugratta Josiah Quinne-t, miközben a társalgóban kártyáztak.

– Az anyukám még él, így nem vagyok grófnő – helyesbített Quinne. – Ráadásul neki rikító rózsaszín haja van. Igaz, néhány éven keresztül lilára festette. De aztán színt váltott. Az apám haja viszont kék, akárcsak az enyém.

Ez nálunk genetikusan öröklődik a családban – magyarázta vigyorogva Josiah-nak.

– Te skót vagy. Ez mindent visz – tette hozzá Josiah. – Ezért tökéletes vagy.

– Persze, így van – helyeselt Quinne, akinek sikerült hamar beilleszkednie. Andynek igaza volt, a barátnője teljesen otthonosan mozgott a viktoriánus kori szellemektől nyüzsgő házban. Sybil el sem tudott volna képzelni még egy olyan lányt, akinek ez ilyen könnyen ment volna. Igazi főnyeremény volt. Andy is boldognak látszott mellette, és már arról beszélt, hogy Skóciában marad addig, amíg Quinne be nem fejezi az orvosi egyetemet. Ez azonban még olyan távolinak tűnt, hogy Sybil nem akart foglalkozni vele.

Már elég későre járt az idő, mire mind felmentek lepihenni az emeletre. Andy és Quinne még kiruccantak egy kicsit a Mission városnegyedbe, és beültek egy bárba, ami késő estig nyitva tartott. Másnap aztán fel sem keltek, az egész napot átaludták. Mikor végre Quinne kikászálódott az ágyból és kilépett Andy hálósobája ajtaján, belebotlott Aliciába. A házvezetőnő majd' szörnyet halt a rémülettől, amikor meglátta a lány haját. De Quinne nagyon udvariasan viselkedett vele, majd elsurrant mellette, és könnyed léptekkel a lépcsőház felé vette az irányt. Rövid farmerszoknya, leopárdmintás pulcsi és terepszínű katonai bakancs volt rajta.

– *Szűz Mária!* – hebegte Alicia, majd megrázta a fejét, mint aki nem akar hinni a szemének. Aztán felment a harmadik emeletre porszívózni, és megint hallotta, amint Sybil magában beszél a dolgozószobájában. Pár perce ugrott be hozzá Gwyneth, hogy pletykáljanak egy kicsit Quinne-ről.

Mindketten úgy gondolták, hogy nagyon kedves lány. A haját leszámítva, tényleg tökéletes meny lenne, és Andy fülig szerelmes volt belé. Csupán egyetlen dolog nem tetszett Sybilnek. Attól félt, hogy Andy Skóciában marad miatta.

- Nem tudná Andy valahogy rávenni, hogy ideköltözzenek? - kérdezte Gwyneth.

- Nem tudom. Szerintem a fiam jól érzi magát Skóciában. Angus hibája lesz, ha Andy ott marad vele.

- Csak meg kell győződnöd valahogy, hogy költözzenek az Államokba, persze csak akkor, ha összeházasodnak - mondta Gwyneth.

- Ott még azért nem tartunk. De sosem lehet tudni. - A gyerekekkel mindig történt valami, ami miatt aggódni lehetett. Gwyneth ugyanígy aggódott amiatt, hogy Bettina végül Franciaországban marad.

- Szerintem nem marad ott - nyugtatta meg Sybil. - Túlon túl hiányoznátok neki althoz, hogy ezt megtegye.

- Unatkozik itt - mondta Gwyneth, aki igencsak reálisan látta a dolgokat. - Ha pedig talál ott egy magának való férfit... - Gwyneth hangja elcsuklott, Sybil pedig megpróbált nem gondolni Bettina jövőjére, amit ő már ismert. Tudta ugyanis, hogy Bettina megismerkedik majd Franciaországban egy férfival, akihez hozzámegy feleségül. Blake-vel azonban abban maradtak, nincs joguk elmondani Butterfieldéknek, hogy milyen jövő vár rájuk. Hagyni kell, hogy maguktól alakuljanak a dolgok. Persze ha a sors úgy akarja, hogy másként alakuljon a jövőjük, akkor más a helyzet. De ők nem befolyásolhatják a sorsuk alakulását. Nem is állt módjukban. És ugyan mi értelme lenne Gwynethet felzaklatni?

Quinne mindenkinek hozott valami apró, személyes ajándékot, és egy gyönyörű karácsonyestét töltött el együtt a családdal. Karácsony másnapján a megszokottnál naposabb és melegebb idő köszöntött rájuk. Együtt üldögéltek a kertben, és jót beszélgettek. Este ismét együtt ültek az étkezőasztalhoz, de ezúttal kötetlenebbül fogyasztották el a vacsorát. Minden férfi fekete nyakkendővel viselt. Andy elvitte Quinne-t egy néhány napos kirándulásra a Napa-völgybe, ami Amerika legnevesebb borvidéke, és a Tahoe-tóhoz, hogy megmutassa neki a helyi látványosságokat. Legalább kettesben tölthettek néhány meghitt napot a gyönyörű környezetben. Sybil egyre jobban megkedvelte Quinne-t, aki mindenkivel nagyon jól kijött, Augustát pedig egyenesen elkápráztatta. Angus nem fogta fel teljesen, ki ez a lány, de folyamatosan mondogatta, hogy tökéletesen szép lábai vannak, és igazán szemet gyönyörködtetnek a keblei. Mindenki jókat nevetett ezen, kivéve a húgát, aki állandóan alaposan lehordta a megjegyzéseiért, amikor távoztak az étkezőasztal mellől. Azt mondta neki, hogy úgy viselkedik, mint egy szoknyapecér.

A közös szilveszteri buli szintén remek hangulatban telt el. Ezúttal nem volt olyan jelentőségteljes pillanat az új esztendő ünnepén, mint legutóbb, amikor Josiah visszatért a háborúból. Időközben Max Walker is megérkezett, hogy együtt köszöntsék Caroline-nal az új évet. Természetesen Sybil előre szólt az érkezéséről Gwynethnek. Nehéz lett volna megjósolni, hogyan fog Augusta reagálni a házban fel-alá

mászkaló idegenekre. De az idős hölgy túltette megát rajta, talán úgy fogta fel, hogy az idegenek fiatalok, és a Gregor család vendégszeretetét élvezik. Így hát lejött a vacsorához, és úgy tett, mintha Max ott sem lenne. Mivel neki nem voltak skót felmenői, és az apja sem büszkélkedhetett főnemesi ranggal, Augusta szemében nem sokat számított. A Butterfield család többi tagja is részt vett a vacsorán, és ők meleg szívvel fogadták az idegent. Caroline elmagyarázta neki, hogy Butterfieldék valójában nem élő emberek, hanem szellemek, amit Max első hallásra elég hihetetlennek tartott. Miután megismerkedett a családdal, egytől egyig megkedvelte őket. Két napra rá megünnepelték Lili első születésnapját. Bettina úgy döntött, hogy egy hónap múlva, február elején indul útnak Franciaországba, és már le is foglalta a jegyeket a White Star Line hajózási társaság *Baltic* járatára.

Lili születésnapjü ünnepeége után, este ismét levonult a két család vacsorázni. Gwyneth egyszer csak arra lett figyelmes, hogy Augusta köhög, és nagyon rossz bőrben van.

– Minden rendben, édesanyám? – kérdezte aggódva, majd az egész vacsora alatt szemmel tartotta. Nem nézett ki túl jól, és ezzel Sybil is egyetértett.

Mire véget ért a vacsora és mindenki elhagyta az étkezőt, Augusta már alig állt a lábán. Sybilnek eszébe jutott, amit az esetről Bettina könyvében olvasott, ezért azt javasolta Gwynethnek, hogy azonnal hívjanak orvost a nagymamához. A barátnője rábólintott, majd megkérte Bertet, hogy cselekedjen. Az orvos egy óra múlva érkezett meg. Augustának már ötven éve ő volt a háziórvosa. Miután végzett a vizsgálattal, visszajött a földszintre. Nagyon komor

volt a tekintete. A szalonban gyűlt össze az egész család, amit csak ritkán használtak, és már mindenki türelmetlenül várta a híreket Augustáról.

- Jól van? - kérdezte Bert, aki már felhajtott néhány pohár nagyon finom brandyt, amit a borospincéjéből hozatott fel.

- Azt hiszem, elkapta a spanyolnáthát - jelentette be az orvos, ami nem sok jót sejtetett. - Reméljük, csak egy enyhébb formája fertőzte meg. - A spanyolnátha már hónapok óta tombolt Amerikában és Európában. A szerencsésebbeknek sikerült kigyógyulniuk belőle, a többségük viszont belehalt. A betegségben elhalálozott emberek száma lassan már vetekedett a háborúban elesett katonákéval, sokan már attól tartottak, hogy idővel meg is fogja haladni azt. Rengeteg áldozatot szedett a járvány, és mindannyian azon aggódtak, nehogy Augustát is ledöntse a lábáról, sőt neki is a halálát okozza. Augusta akkoriban már nem volt fiatal.

A doktor azt javasolta, hogy maradjon ágyban, és tartsák a testét melegen. Majd elmondta, milyen gyógyszereket kell szednie, hogy le tudja győzni a szervezetét a járványt. Elég keveset tudtak akkoriban erről a fertőző betegségről, ami sokszor még az életerős fiatal embereket is gyorsan elvitte, de különösen az idősek és a csecsemők esetében volt gyakran végzetes. Augusta komoly veszélynek volt kitéve, és az élete forgott kockán.

Gwyneth azonnal jelezte, hogy ő vállalja az édesanya ápolását, és Bettina is felajánlotta a segítségét. Lucynak viszont megtiltották, hogy a nagymamája közelébe menjen. Természetesen Sybil is felajánlotta a szolgálatait. Számára

nem jelentett veszélyt a spanyolnátha, és a három segítőkész asszony egyikét sem lehetett eltántorítani a szándékától. Angusnak sem engedhették meg, hogy átlépje a hűga szobájának küszöbét. Quinne és Caroline is szívesen segített volna, de az idősebb asszonyok ezt határozottan visszautasították, noha Sybil jól tudta, hogy semmi esélye sincs annak, hogy egy szellemtől kapjanak el valami betegséget.

Pár perccel később már el is készítették a beosztást, hogy milyen időközönként váltják egymást a beteg ágya mellett. Gwyneth volt az első. Sajnos az édesanyja állapota az éjszaka folyamán egyre csak rosszabbodott. Egészen másnap délig Augusta mellett maradt, majd Bettina gondjaira bízta. A nagymama állapota nem javult még akkor sem, amikor Sybil este leváltotta Bettinát. Másnap reggelig maradt Augusta ágya mellett, amikor ismét kijött az orvos a nagymamához. Ezúttal egy nővért is hozott magával, de még így sem tehettek sokat a gyógyulásáért. Ki kellett várni, amíg a fertőző betegség kitombolja magát. Mintha egy szökőár söpört volna végig Augusta testén, aki először legyengült a magas láztól, majd elkezdett vért felköhögni.

Harmadnapra, amikor Gwyneth leváltotta Sybilt, Augusta már alig volt eszméleténél. Bert is be akart menni a szobájába, hogy megnézzze az anyósa állapotát, de Gwyneth elküldte a férjét. Nem akarta ugyanis, hogy esetleg ő is elkapja a fertőzést. Bettina az anyjával együtt töltötte a délutánt a nagymama ágya mellett, és amikor eljött az este, Gwyneth nem akart elmenni az édesanyja mellől. Az ágy két oldalán ülve figyelték a beteg minden rezdülését, amikor Augusta egyszer csak felsóhajtott, és mosolyogva egyikről a

másikra nézett. Megköszönte nekik, hogy ápolták őt az utolsó óráiban, majd lehunyta a szemét, és kilehelte a lelkét. Csendesen és békében ment el, nem küzdött a halál ellen. Szervezete megadta magát a rettegett spanyolnáthának. Gwyneth és Bettina még sokáig ott ült az ágya mellett. Döbrent arccal nézték az ágyban fekvő Augustát, és könnycseppek gördültek végig az arcukon. A teste már csak egy üres porhüvelynek látszott, miután kiszállt belőle a lélek.

Sybilt és Blake-et mélyen megrázta Augusta halála, amikor Bert közölte velük és a gyerekekkel a szomorú hírt. Az egész ház népe gyászba borult, Phillips pedig egy fekete koszorút akasztott ki az ajtóra. Túl sok családtagot vesztek el az utóbbi években. Amikor Alicia másnap munkába jött, meglátta az ajtóra akasztott koszorút. Nem értette, miért van ott. Korábban is látott már koszorúkat az ajtón, és mindig is kirázta tőlük a hideg. Már kezdte azt hinni, hogy a Gregory családban felütötte fejét a boszorkányság. De legalább az utóbbi időben már nem beszéltek magukban, már amennyire ő ezt meg tudta ítélni. A Butterfield család visszavonult a közös programoktól. Gwyneth az anyja temetésének megszervezésével volt elfoglalva, és Bettina is besegített neki az apróbb dolgok elintézésében.

Bert csak másnap mondta el Angusnak, mi történt. Próbált a lehető legtapintatosabban fogalmazni, de úgy tűnt, hogy a nagybácsi nem igazán fogta fel, miről van szó. Aztán olyanokról hadovált egy jó ideig, akikről Bertnek fogalma sem volt, ki a csudák lehetnek. Úgy tűnt, nem jutott el a tudatáig, hogy a húga meghalt, és képtelen felfogni Bert szavait. Aznap már kora délután elment lefeküdni, és

másnap reggel sem kelt már ki az ágyából. Azt mondta, hogy fáradt, de látszott rajta, hogy az elméje nem hajlandó feldolgozni a rossz hírt. Nem tudta ép ésszel elviselni a testvére halálát. Éjjel elővette a skót dudáját, és elkezdett játszani rajta. Bertnek kellett megkérnie, hogy hagyja abba.

A temetés napján sem akart kikelni az ágyból, hogy felöltözzön. Bert és Gwyneth végül jobbnak látták, ha Angus bácsi otthon marad. Az elméje már úgysem volt képes feldolgozni, hogy mi zajlik körülötte. Bár ó' nem kapta el a spanyolnáthát, de tisztán látszódott rajta, hogy sem testileg, sem szellemileg nincs jól. Olyan volt, mintha kirántották volna alóla a talajt. Angus bácsi napról napra sorvadt el a szemük előtt.

Gwyneth nagyon szép temetési szertartást szervezett az édesanyjának. Ünnepest hangulatban adták meg Augustának a végső tiszteletet. A Gregory család tagjai nem tudtak elmenni a temetésre, mivel ők a házon kívül nem tudtak visszautazni az időben. Csendben várták otthon Butterfieldéket. Quinne azt mondta, örül, hogy ha csak rövid időre is, de megismerhette Augustát. A temetés után a társalgóban ültek le beszélgetni, majd este együtt elfogyasztottak egy könnyű vacsorát. Aznap mindenki korán lefeküdt aludni. Másnap reggelre Angus bácsi is elment. Álmában érte utol a halál, így szinte azonnal csatlakozhatott nővéréhez a túlvilágon. Sybil elmerengett azon, vajon mennyi idő múlva fognak visszatérni. Tudta, hogy visszatérnek majd, és azt is, hogy Augusta szelleme erős, de hogy mikor jön el a visszatérésük pillanata, azt nem.

Andy és Quinne másnap elutazott Edinburghba, hogy folytassák az egyetemi tanulmányaikat, Caroline pedig még

aznap este visszarepült Los Angelesbe. Max már korábban visszament, amikor Augustát még nem döntötte le lábáról a spanyolnátha. Mindannyian nagyon szomorú napokat éltek át, de vigasztalta őket a tudat, hogy Augustának szép és teljes élete volt. Sybil ismét átnézte azokat a családi fényképeket, amiket a banktól egy dobozban kapott. Talált közöttük gyerekkori képeket Liliről, melyek még Franciaországban készültek róla. Ott volt vele Bettina is a képen, meg egy férfi, akit Sybil nem ismert fel. Minden kép hátulján fel volt tüntetve a dátum. Kezébe akadt egy kép Augustáról is, melyen még nagyon szép fiatalasszony volt. Ezt félretette, hogy majd bekeretezteti, és kirakja az íróasztalára. Amikor Gwyneth néhány nap múlva észrevette a képet az asztalon, megkérdezte Sybiltől, honnan szerezte. Sybil azt füllentette, hogy az egyik fiókban talált rá. Nem akarta ugyanis, hogy tudjon a banktól kapott fényképes dobozról, sem pedig Bettina könyvéről. Gwyneth bólintott. Az anyja is pont így nézett ki Gwyneth kislány korában.

A házban még több héten át gyászos hangulat uralkodott. Bettina a történetek miatt azt fontolgatta, hogy elhalasztja a párizsi útját, de Gwyneth lebeszélte erről. Nem lett volna értelme, hiszen akkor sem tehetett volna semmit, ha itthon marad. Csak az idő tudja enyhíteni a fájdalmat, ha elveszítjük a szeretteinket. A ház nagyon csendes volt a rettenthetetlen házisárkány nélkül, aki az egész családot terrorizálta.

Bettina folytatta a készülődést, és igyekezett becsomagolni a hosszú útra. Sybil és Gwyneth tisztában volt vele, mennyire üres lesz majd a ház Bettina és Lili nélkül. Magányosak lesznek a távozásuk után. Három fiatal marad

már csupán a házban, mégpedig Lucy – aki csak ritkán, különleges alkalmakkor hagyta el a szobáját –. Magnus és Charlie. Mindenki más kirepült, vagy hamarosan kirepül a családi fészekből. Gwyneth rettegett ettől a pillanattól, Sybil pedig együtt érzett vele.

Tizenharmadik fejezet

Február tizedikén Gwyneth és Bert kivitték Bettinát, Lilit és a dadust a vasútállomásra. Végignézték, amíg a gőzmozdony poggyászvagonjába bepakolják a koffereket, majd bekísérték a lányokat abba a két első osztályú fülkébe, amelyet előre lefoglaltak a New Yorkba tartó szerelvényen. Bettinánál voltak az útleveleik, a menetjegyeik, és egy apjától kapott hitellel, amit majd egy párizsi bankban tud beváltani. Vitt magával az útra valutát és amerikai dollárt, még többet is, mint amire szüksége lehetett. Annyi ruhát pakolt be, hogy az akár tíz évre is elegendő lenne. Bettina egy elegáns sötétkék gyapjúkosztümben vágott neki a hosszú útnak, de a mamája kedvéért felvett rá egy nercbundát is. A fején nagyon elegáns fekete kalap díszelgett, kezére pedig hosszú szárú fekete kesztyűt húzott. Pont úgy nézett ki, mint egy jól öltözött fiatal matróna, aki utazni készül valahová.

Az ő esetében New York volt az első célállomás, ahol majd átszáll a *Baltic* óceánjáró hajóra. Miután kikötöttek Liverpoolban, Cherbourg felé veszik az irányt, hogy onnan ismét vonattal folytassa útját egészen Párizsig, ahol már várták a szülei barátai, Margaux-ék. Gwyneth nem tudta visszatartani a könnyeit, amikor elbúcsúzott a lányától.

- Ne maradj soká - mondta elcsukló hangon. Bert átkarolta Gwyneth vállát, és csendben figyelték az állomásról kigördülő szerelvényt. Bettina a fülkéje ablakából integetett nekik egészen addig, amíg látótávolságon kívül nem értek. Vegyes érzelmek kavarohtak benne a távozása miatt.

Búntudta volt, de egyben szabadnak érezte magát, mint egy kalitkájából kirepült madár. Izgalmas volt keresztültutazni az egész országon, és időnként megállni az útba eső városokban. Már alig várta, hogy megérkezzenek New Yorkba, ahol egy éjszakára megszáll egy hotelban, majd másnap hajóra száll, hogy átszelje az Atlanti-óceánt. Még soha életében nem volt része ilyen kalandban, így nem csoda, hogy nagyon felvillanyozta az utazás. Teljesen felnőttnek érezte magát, amikor egy könyvvel a kezében kényelmesen elhelyezkedett a fülkéjében, a dadus pedig átvitte Lilit a másik fülkébe, hogy letegye aludni.

Ahogy a vonat egyre nagyobb sebességre gyorsult fel, Bettina arca csak úgy ragyogott a boldogságtól; Gwyneth viszont az egész hazáig tartó utat végigzokogta. Egy hónapja veszítette el az édesanyját, most pedig Bettina lányától és a kisbabájától kellett búcsút vennie. Ezt alig bírta elviselni. Odahaza Sybil egy baráti öleléssel várta Gwynethet. Együtt mentek fel Sybil dolgozószobájába, majd leültek egy kicsit, de Gwyneth még itt is folytatta a sírdogálást.

Hirtelen különös hangra lettek figyelmesek. Mintha valaki nagy felfordulást rendezett volna a lépcsőházban. Sybil először azt hitte, hogy csak képzelődik, de aztán ismét Augusta hangját vélte felismerni, amint éppen utasításokat ad Phillipsnek. A háttérből Angus hangja is kiszűrődött. Mindketten kirohantak a folyosóra, hogy onnan nézzék meg, mi zajlik alattuk a lépcsőházban. Még éppen időben érkeztek, így nem mulasztották el a díszes menetet. Elöl jött Phillips, aki az utazópoggyászokat vonszolta fel az emeletre, mögötte pedig Augusta lépkedett méltóságteljesen. Hatalmas kalapot

viselt a fején, és mint egy uralkodónő, Angusnak is utasításokat osztogatott felfelé menet a lépcsőházban. Augusta felnézett, és meglátta Sybilt és Gwynethet, akik nevetésben törtek ki. Akárhová néztek, mindenhol Augusta poggyásza heverték a padlón, ő pedig sétatálcájával egyik kofferről a másikra mutogatva magyarázta Phillipsnek, mit hová tegyen. Sybil és Gwyneth lefutottak a nagymamához, megölelték, majd segítettek neki beköltözni. Augusta végre visszatért!

Egyáltalán nem kellett rá soká várniuk. Neki volt a legnagyobb lélekereje a családban, így még annyi ideig sem kellett távol maradnia, mint unokájának, Josiah-nak, akinek a halála után négy hónap elteltével tért vissza a szelleme. Augustának ez mindössze négy hétbe telt, és valószínűleg csak az ő nógatósára csatlakozott hozzá a bátyja, Angus. Nem is volt kérdés, ki viseli a nadrágot a családban. Közben Bert is felbukkant valahonnan, hogy segítsen Phillipsnek a poggyász felcipelésében. Augusta az arcán győzedelmes mosollyal levette fejről a kalapját. Angus amilyen gyorsan csak lehetett, lelépett a színről, és eltűnt a szobájában.

Augusta először Bettina felől érdeklődött, mire elmondták neki, hogy éppen aznap reggel indult útnak Franciaországba.

- Milyen kár, hogy pont elkerültük egymást - sajnálkozott Augusta, majd Quinne-t is szóba hozta, akit nagyon megkedvelt, és a halálakor még a házban tartózkodott.

- Ő pedig visszament Skóciába Andyvel - válaszolta a helyzetet Sybil, miközben mindannyian a lépcsőfeljáróban ácsorogtak.

- Nagyon kedves lány, egy grófkisasszonyhoz nem illő frizurával – tett egy csípős megjegyzést Augusta.

- Üdv újra itthon, Campbell mama – mondta neki Bert mosolyogva, majd Gwyneth a szobájába kísérté az édesanyját. A nagyszülők visszatérése valamelyest kárpótolta a családot Bettina és Lili távozásáért. Így, hogy az édesanyja visszatért, már nem fájt annyira Gwynethnek a lánya és az unokája elutazása. Aztán Violet és Rupert is felbukkant, és leszaladtak a lépcsőn, hogy üdvözljék a gazdáikat. Örömben eszeveszett ugatást rendeztek. Az elmúlt egy hónapban nagyon hiányzott nekik a gazdájuk, és csak bánatosan lógatták az orrukat. Ez a boldog pillanat viszont kárpótolta őket. Jó volt ismét látni Augustát és a bátyját. Majd' kicsattantak az életerőtől, remekül néztek ki, és látni lehetett rajtuk, hogy szellemileg feltöltődtek. Első ránézésre még legalább száz évet jósolt nekik az ember.

- Annyira csodálatos, hogy mindannyian visszatértek közénk – lelkenedett Sybil aznap este Blake-nek. Mindig is irtózott attól a gondolattól, hogy az elvesztett szeretteinket soha többé nem láthatjuk. Sajnos a való életben ez így működött. A Butterfield család esetében azonban másként álltak a dolgok. Ők visszatértek abból a dimenzióból, ahol a holtak lelke megbékélhetett, és egy egész évszázadon átívelve ragaszkodtak az otthonukhoz és a szeretteikhez. Megnyugtató érzés volt Sybilnek, hogy ez a csoda bekövetkezett.

Csak azon bánkódott, hogy Bettina gyermeke, Lili, hiányozni fog neki. Annyira tündéri kislány volt. Olyan édesen nézett rá, amikor az ölébe vette, vagy altatódalt énekelt neki lefekvéskor. Jó volt beleszagolni a baba frissen

mosott hajába, vagy hallgatni a szuszogását, amikor álomra szenderült. Liliről mindig a saját gyermekei jutottak eszébe. Most, hogy elment, mindig szomorúság fogta el, ha rá gondolt. Ha pedig Gwynethre, akkor csak még jobban elszontyolodott. Nagyon is jól tudta, hogy neki még szörnyűbb elviselnie Lili hiányát.

Eleinte Bettina vonata csak a kisvárosokban állt meg rövid időre, ami éppen arra volt elég, hogy a keletre tartó új utasok felszállhassanak. Aztán megérkeztek az első nagyvárosba, Chicagóba. Egy egész délutánt itt töltöttek, hogy az utasok körbenézhesse a városban. Majd ismét folytatták útjukat New York felé, ahol Bettina a Plaza Hotelban tölt majd el egy éjszakát. De az is lehet, hogy még egy-két napig ott marad, és csak azután indul tovább hajóval Franciaországba. Már Chicago is nagyon érdekes volt, de a nyüzsgő New York lüktetése egészen magával ragadta Bettinát, amikor bejelentkezett a Plaza Hotelba. A recepción egy apjától érkezett távirat várta, melyben az állt, hogy a nagymamája és Angus bácsi visszatért. Bettina elmosolyodott a hír hallatán. Később kocsit bérelt, hogy körbejárja vele a várost, és megnézzék a nevezetességeket. Csodálatos élmény volt számára, és hiába volt egyedül, mégis biztonságban érezte magát. Aznap este a lakosztályában fogyasztotta el a vacsoráját.

Másnap reggel tovább folytatta utazását. Az összes kofferét, utazótáskáját és csomagját a fedélzetre szállíttatta, majd elfoglalta a számára lefoglalt luxuskabint. Lilinek és a dadusnak egy másik luxuskabinban jutott hely. Az átkelés közel tíz napig tartott, de nem közvetlenül Cherbourgban

kötöttek ki, hanem útba ejtették Liverpoolt is. A *Balticot* a háború alatt csapatszállító hajóként használták, de a béke beköszöntével már ismét hétköznapi utasokat szállított át az Atlanti-óceánon. A háború idején a hajó többször is német tengeralattjárók célkeresztjébe került, de sikerült sérülés nélkül elmenekülnie a támadók elől. A fedélzeten mindennap és este rengeteg szórakozási lehetőséget kínáltak az utasoknak. Voltak játéktermek, teázókabin, szerveztek elegáns táncesteket, és még a kapitány társaságában is lehetett vacsorázni Bettina megözvegyült ugyan, de gyönyörű és fiatal volt. Amikor a hajó elhagyta a kikötőt, csak úgy ragyogott a szeme az izgalomtól. Nagy várakozással tekintett az út elébe. A dadus is ott állt mellette a hajókorlátnál, és a kezében tartotta Lilit. Bettina korábban sürgönyözött a szüleinek a szállodából, hogy megnyugtassa őket. Tudatta velük, hogy eddig minden remekül ment.

Egyáltalán nem félt attól, hogy egymagában, kísérő nélkül kell megtennie ezt a hosszú utat. Más korabeli lányok ennek még a gondolatába is beleborzadtak volna. Bettina azonban teljesen más volt. Neki minden vágya az volt, hogy világot lásson, eljusson Párizsba, és kiszabaduljon a csendes kalitkájából. Nem volt könnyű kivárnia, amíg a háború végeztével normalizálódik a helyzet Európában, és végre elhagyhatja San Franciscót. Az utazás meglehetősen sokáig tartott, és előtte még a kilenc hónapon át tartó terhességet is végig kellett szenvednie. Nem csoda, hogy úgy érezte magát, mint egy börtönből szabadult elítélt. 1919-et írtunk ekkor, és Bettina már betöltötte a huszonharmadik évét. Alig várta, hogy végre szárnyra kaphasson, és szabadon repüljön a fellegekben. A családjával ellentétben neki esze ágában sem

volt férjet keresni magának. Bolond lett volna ismét igába hajtani a fejét, és egy férfi rabszolgájává válni. Bettina szabadságra vágyott! Időközben a vontatóhajók kíséretében a Baltic elhagyta a New York-i kikötőt. Bettina élvezte, ahogy arcát simogatja a friss tengeri fuvallat, és tudta, hogy jó döntés volt útra kelnie. Úgy érezte, hogy egyáltalán nem sürgős hazatérnie.

A Baltic óceánjáró hajó fedélzetén nem lehetett unatkozni a hosszú út alatt. Bettina olyan jól szórakozott, hogy az minden várakozását felülmúlta. A kapitány asztalánál nagyon érdekes emberekkel ismerkedett meg. Volt köztük neves zszurnaliszta, híres író, egy nagyon előkelő házaspár Bostonból, ifjú nászutasok New Yorkból, és több ismert előkelőség. Bettina köztük csupán egy nagyon csinos San Franciscó-i fiatalasszony volt, semmi több. Bettinának a legdrágább luxuslakosztályok egyikét bérelték ki, ami feljogosította őt arra, hogy minden este a kapitány asztalánál vacsorázzon. Ezzel bizonyos mértékig magára vonta az emberek figyelmét. Az óceán átszelése közben bőven volt ideje elmerengeni azon, vajon mit szólna hozzá a nagymamája, ha látná, amint elegáns idegenekkel társalog, vagy jóképű agglégényekkel táncol a hajó valamelyik éjszakai mulatójában, akik esténként rendületlenül csapták neki a szelet. A lánya és a dadus jelenléte tiszteletet parancsoló volt, így senki sem tartotta könnyűvérű kis nőcskének, aki férjet akar magának fogni a hajón vagy az öreg kontinensen. Háborús özvegy volt, akárcsak oly sok korabeli fiatalasszony. Ráadásul igencsak szemrevaló.

Bettina sajnálta, amikor véget ért a tengeri utazás, és fájó szívvel vett búcsút az új barátaitól, amikor megérkeztek

Cherbourgba. A várost még madártávlatból is lenyűgözőnek találta. Végignézte, ahogy átpakolják a személyes csomagjait, majd felszállt a Párizsba induló vonatra, amely röpke négy óra alatt átrobogott a fővárosig húzódó vidéki tájon. Most örült csak igazán, hogy az anyja rábeszélte a nercbundára. Már a végéhez közeledett a február, de még mindig elég csípős hideg idő volt. Amikor felszállt a vonatra, hogy elfoglalja helyét ugyancsak első osztályú fülkéjében, a talajon vékony hórétegre lett figyelmes. Az apja gondoskodott arról, hogy mindvégig luxuskörülmények között és kényelemben teljen az utazása. Hirtelen eszébe jutott Lucy és Josiah. Sajnálta, hogy nem lehetnek vele, hiányoztak neki. Úgy döntött, elhessegeti a rossz érzéseket, hiszen a szülei barátai már vártak rá Párizsban. Vendéglátói a levelezésük során jó benyomást tettek rá, melegsívű és vendégszerető embereknek vélte őket, így kellemes hónapoknak nézhetett elébe.

A Margaux család szeretett volna vigaszt nyújtani a háború után megözvegyült fiatalasszonynak. Azt mondták, nyugodtan elhozhatja a kisbabáját is hozzájuk. Hatalmas házban éltek a folyó bal partján, a tizennyolcadik században épült *Hotel Particulier*-ben, melyhez kocsiszín, csűr, istállók és hatalmas kertek tartoztak. Ez még a szülei San Franciscó-i otthonánál is nagyobb volt. A Margaux házaspárnak nem volt saját gyermeke, és megírták Bettinának, hogy örömmel vennék, ha akár több hónapon át maradnának náluk Lilivel. Azt is elmondták, hogy nyugodtan hozzon magával annyi szolgálót, amennyit csak szeretne, mert egy egész szárnyat a rendelkezésére bocsátanak majd a házban.

Amikor Bettina vonata befutott a Gare Saint-Lazare pályaudvarra, sofőr várt rá. A poggyászáért és utazóbőröndjeiért pedig egy teherkocsit küldettek ki az állomásra Margaux-ék. Miután végeztek a csomagjaik felpakolásával, keresztülaútoztak Párizson, majd átkeltek a Szajna folyó bal partjára. Aztán végighajtottak a rue de Varenén. A sofőr egy impozáns kovácsoltvas kapu előtt állította le az autót, a kapuőr kitérte előttük a két hatalmas ajtószárnyat, ők pedig begurultak a ház udvarára. Bettina kipattant a kocsiból, és tett pár lépést a kövekkel burkolt sétányon. Ezt követően megállt, és lenyűgözve bámulta a házigazdái fenséges kastélyát. Angélique de Margaux lesétált a bejárathoz vezető lépcsőkön, hogy üdvözölje. Férje, Robert is szorosán a nyomában lépkedett. Egész délután azt várták, mikor érkezik meg végre. Keblükre ölelték Bettinát, és Lilit is megcsodálták, miután a dadus kiszállt vele az autóból. Lili az igazak álmát aludta, és most zavarodottan dörzsölgette a szemét, amikor Angélique túlradó szeretettel csókot nyomott az arcára, majd franciául gügyögni kezdett hozzá.

Margaux-ék nagy örömmel vették szárnyaik alá a barátaikat. Két fiatal nő és egy kisbaba jelenléte a családjukban kitöltötte valamelyest a gyermektelenség miatti űrt. Bevezették Bettináékat a házukba, és megmutatták nekik, melyik házrészben lesznek elszállásolva. Két szolgáló és egy hordár segített felcipelni a vendégek csomagjait az emeletre. Lili és a dadus egy emelettel Bettina fölött kapott szobát, így nem zavarták a nyugalmát, mégis közel voltak hozzá, ha velük akart lenni. Ideális felállás volt ez, és több cselédlány is felajánlotta, hogy szívesen felügyel Lilire, így a kislány dadusa lemehetett a földszinten lakó szolgálókhoz, és

velük ebédelhetett. Látszott rajta, milyen nagy izgalommal várja, hogy megismerkedjen velük. Már több jóképű fiatalemberen is megakadt a szeme a szolgálok körében. Bettina jót derült rajta, és eszébe jutottak nagymamája intó szavai, aki elég lesújtó véleménnyel volt a szabadelvű franciák erkölcsi nézeteiről. Bettina nem osztozott Augusta véleményében.

Aznap este együtt ebédelt kegyes vendéglátóival. Az ebédlőszoba még az otthoninál is sokkal nagyobb és gondosabban megmunkált volt. Egyedi, fából faragott falvédő burkolat, buján leomló szaténfüggönyök emelték a szoba pompáját, és lélegzetelállítóan gyönyörű festmények lógtak a falakon. Ezek némelyike még a versailles-i kastélyt díszítette a nagy francia forradalom előtt, és aukciósházakból vásárolták meg őket. Más festményeket pedig a Bordeaux-hoz közeli kúriájukból hozattak ide. A vacsora igazán ízletes volt, és Bettina vendéglátói mindenről hallani szerettek volna, ami az óceán átszelése alatt történt velük. A szüleik hogyléte felől is érdeklődtek, és diszkréten részvétüket fejezték ki Bettinának a férje elhunytja miatt. Bettina elmondta nekik, hogy már Lili születése előtt elesett, néhány hónappal a bevonulása után.

Bettina már alig várta, hogy látogatást tehessen a híres francia múzeumokban és művészeti galériákban. Szép emlékeket őrzött róluk, hiszen korábban már járt egyszer Franciaországban a szüleivel és Josiah-val, még fiatal lány korában. Bettinát nagyon meglepte, hogy a Margaux házaspár már mennyi programot szervezett számára. Jó néhány vacsorával egybekötött partira volt hivatalos, amelyeken bemutathatják őt a barátaiknak, illetve a

köreikben forgó fiatalembereknek. Angélique de Margaux pedig azt is megsúgta neki, hogy már számos lehetséges udvarlót kinézett számára, akikkel megismerkedhet. Pusztán jószívúségből a kezükbe akarták venni Bettina jövőjének alakítását, hogy a segítségükkel jobbra forduljon a sorsa. Úgy gondolták, hogy Bettina biztos belefásult már a piciny gyermekét magányosan nevelő anya szerepébe, és az ő szemükben elviselhetetlenül rosszul ment a sora a megözvegyült lánynak.

Margaux-ék ugyanolyan meleg szívvel gondoltak Butterfieldékre, mint Bettina családja a franciaországi barátaikra. Bizonyos értelemben úgy voltak vele, hogy ezzel a szívességgel a kedvükben járhatnak, és leveszik a gondjaik egy részét a vállukról. Különösen aztán, hogy elvesztették szeretett fiukat. A háború mindenki számára nagy megpróbáltatást jelentett, hiszen annyi életerős fiatalember esett el, alig maradt belőlük néhány mutatóba, így a fiatal, egyedülálló nők segítségre szorultak. Úgy gondolták, hogy pártfogásukba veszik a fiatalon megözvegyült lányt. Bettinát elsőre szinte sokkolta ez a szándékuk. Ő nem abból a célból utazott Franciaországba, hogy férjet keressen magának. De most, hogy Margaux-ék felvázolták neki a tervüket, már egész szórakoztató kalandnak találta. Még a vidéki kúriájukba is terveztek egy hétvégi kirándulást, ha majd jobbra fordul az időjárás.

Bettina aznap este úgy érezte magát a szobájában, mintha hercegnő lenne. A kanapéja olyan gyönyörű rózsaszín selyembrokáttal volt leterítve, melyet még Marie Antoinette is megirigyelt volna. Még az is lehet, hogy egykor az övé volt, ismerve a vendéglátói kifinomult ízlését.

Másnap reggel Robert bement az általa vezetett bankba dolgozni, Bettina pedig az Angélique társaságában elfogyasztott reggelit követően kölcsönkérte a család autóját és sofőrjét, hogy ellátogasson a Louvre-ba, Utána sétált egyet a Tuileriák kertjében. Mivel úgy érezte, hogy egy magányosan sétálgató nő könnyen felkeltheti a szoknyavadászok figyelmét, ezért már késő délután visszatért Margaux-ék házába. Egy kis időre benézett Lilihez, majd visszavonult a saját lakosztályába, hogy kipihenje magát a vacsorára.

Margaux-ék ugyanolyan formális öltözetben jelentek meg az esti étkezéshez, mint amihez a saját családjában már hozzászokott. Szerencsére Bettina jó néhány estélyi ruhát magával hozott abból a célból, hogy illően felöltözhessen a vendéglátói társaságában eltöltött vacsorákra. Becsomagolt néhány nagyesztélyit is, ha bálba vagy valamilyen előkelő partira hívnák meg. Még az édesanyja is kölcsönadott neki egy pazar ruhakölteményt, ami szerinte jobban állt Bettinának, mint neki.

Őt nappal a megérkezése után volt az első alkalom, amikor végre bekapcsolódhatott az ott zajló társadalmi életbe. Margaux-ék vacsorapartit szerveztek, amelyre számos előkelő vendéget meghívtak. Alapos megfontolás után küldték ki a meghívókat, hogy olyanokkal találkozhasson Bettina, akik elősegítik az ottani beilleszkedését. Volt köztük egy hozzá hasonló korú testvérpár, egy elbűvölően kedves fiatal házaspár Lilivel egyidős kisgyerekekkel, és három lehetséges udvarló is, akik mind arisztokrata családból származtak. A vendéglátói elmondása szerint ők voltak a legjobb partik egész Párizsban,

és szinte minden fiatalasszony örömmel behálózta volna őket. Ennél többet és jobbat nem is kívánhattak volna Bettina szülei a lányuk számára. Bettina viszont nem úgy állt ezekhez a kapós férfiakhoz, mint ahogy azt sokan gyanították. Ennek ellenére fantasztikus estét töltött el a vendégek körében, és még a francia nyelvvel sem gyűlt meg a baja, amivel mindenkit megörvendeztetett.

Tisztában volt azzal, hogy a szülei nagyon hálásak lennének a vendéglátóinak, és elégedetten szemlélnék a dolgok alakulását. A terhessége és a háború napjait mély depresszióban élte végig a San Franciscó-i otthonukban, de a két éven át tartó unalom és szomorúság után úgy érezte, hogy most mindenért kárpótolta a sors. Már csaknem öt éve volt nagykorú, és az elmúlt három év során egyszer sem vett részt említésre méltó társasági eseményen. Persze imádta a családját, de most már ideje volt, hogy kirepüljön a családi fészekből, és saját maga fedezze fel a nagyvilágot.

Bettina másnap reggel nem győzött hálálkodni a ház nagyasszonyának az előző esti vacsorapartiért Angélique biztosította a lányt arról, hogy ez csupán a kezdet, mert a következő hétre ismét szerveznek egy fogadást. Aznap délután az előző este megismert fiatalemberek közül kettő is küldetett neki virágot. Bettina a szíve mélyén úgy érezte, hogy ez pusztán udvarias gesztus, nem pedig udvarlás. A partin megismert harmadik fiatalembert hozományvadásznak tartotta, de ettől függetlenül nagyon jól szórakozott a társaságukban. Angélique tudni szeretete volna, hogy előző este felkeltette-e valamelyik fiatalember az érdeklődését.

- Nem igazán érdekelnek most a férfiak - vallotta be őszintén Bettina. - Csak egy időre el akartam szabadulni San Franciscóból. Egyelőre nem tervezem, hogy férjet keressek magamnak. - Igazából még azt sem tudta eldönteni, hogy egyáltalán meg akar-e még egyszer házasodni. De ezt nem mondta ki, mert nem szeretett volna hálátlannak tűnni a vendéglátója szemében.

- De miért ne próbálkozhatnánk meg vele? A flörtölés annyira élvezetes. Te pedig igazán megérdemelnél egy jóvágású férfit. - Bettina elpirult, és ettől úgy érezte magát, mint egy diáklány. Kár is lett volna tagadnia, mennyire jól szórakozott az udvarlók figyelmének kereszttüzeiben.

Innentől fogva hetente egyszer vacsorapartit rendeztek, hogy Bettinának lehetősége legyen megismerkedni hozzá illő férfiakkal és potenciális férjjelöltekkel. A lány még soha életében nem találkozón ennyi jóképű és sármos fiatalemberrel. El sem tudta képzelni, mi kivetnivalót találhatott a nagymamája a franciákban. Bettina úgy vélte, hogy a férfiak errefelé igazán szívdöglesztők és lehengetlők. Nem kellett rá sokat várni, hogy a Margaux család partijain megismert vendégek viszonzják az invitálást, és Bettina egyre több fogadásra kapott meghívást. Két hónappal a megérkezését követően már tekintélyes baráti társaság vette körül Párizsban. Ekkor már május elején jártunk, és tavasziasra fordult az időjárás.

Egyik délután kerti partira kapott meghívást, ami igazán ígéretesnek bizonyult. Egy kis krokettjáték után Bettina egy pohár limonádéval a kezében leült az egyik kerti székbe, és gyönyörködött a festői szépségű környezetben. Ekkor egy férfi lépett oda hozzá. Első ránézésre elég komolynak tűnt, és

Bettina észrevette, hogy ő is bankár, akárcsak az apja és Robert de Margaux. A férfi nem volt olyan szeleburdi és bohó, mint a körülötte legyeskedő többi fiatalember. Több évvel idősebb volt náluk, de ettől még Bettina jóképűnek és kellemes modorúnak találta.

- Hogy telnek a napjai Párizsban? Kellemesen érzi magát? - kérdezte udvariasan Bettinától. Korábban már találkoztak Margaux-ék egyik vacsorapartiján, így Bettina joggal feltételezte, hogy megfelelő partner lenne számára, különben nem hívták volna meg magukhoz.

- Nagyon is - felelte neki franciául, és arra is emlékezett, hogy a férfit Louis de Lambertinnek hívják.

- Mennyi ideig szándékozik maradni? - érdeklődött a férfi halk hangon.

- Még nem tudom. Környezetváltozásra volt szükségem - vallotta be őszintén Bettina.

- Netán valami komoly veszteség érte a háború alatt? - kérdezte a férfi, akinek felkeltette az érdeklődését. Kíváncsi volt a sorsára, de csak annyit hallott róla, hogy kiváló amerikai családból származik, akik valahol Kaliforniában élnek. Bettináról azonban semmit sem tudott.

- A bátyámat és a férjemet is elveszítettem - válaszolt a kérdésre Bettina. Ami igaz is volt, habár Josiah szelleme időközben visszatért a köreikbe. De Tony nem.

- Ezt sajnálattal hallom. A háború mindenkire komoly terheket rótt. Egyetlen családot sem ismerek, akit ne érintett volna valamilyen módon - mondta együtt érzően.

- Különösen Európában - jegyezte meg halkán Bettina, és egymásra mosolyogtak.

- Vannak gyerekei? - kérdezte Louis, hiszen már tudta, hogy Bettina férjnél volt.

- Egy tizenhat hónapos kislány. Az apja még a születése előtt esett el. - Bettina nem tudta volna megmondani, miért tárulkozik ki ennyire az idegen férfinak, de végül is ő kérdezte. - Magának vannak gyermekei? - kérdezett vissza, és ezen Louis elnevette magát.

- Nem, nekem nincsenek. Még nem házasodtam meg. - Ez meglepte Bettinát, ugyanis Louis az apjával majdhogynem azonos korú férfi lehetett, bár fiatalabbnak tűnt. Negyven körülnek saccolta, ami nem állt távol az igazságtól. Valójában negyvenegy éves volt, tizennyolc évvel idősebb Bettinánál, de ez nem látszott rajta. Bettina el sem tudta volna képzelni, hogy az apja így szóba elegyedjen egy vele egykorú lánnyal, pláne egyedülálló asszonnyal.

- Csak nem börtönben volt? - ugratta Bettina, majd elnevette magát.

- Nem, bár lehet, hogy ott lenne a helyem. Erre minden bankár rászorgalna.

Egy darabig még elcsevegtek egymással, majd Bettina elment, hogy csatlakozzék Margaux-ékhoz, akik szőkébb baráti társaságukban múltatták az időt, Louis pedig ismét csatlakozott a saját ismerőseihez. Az ő barátai szolid arisztokratáknak tűntek, nem úgy, mint Bettina szülei. Margaux-ék barátai között több elbűvölő egyéniséggel lehetett találkozni.

Angélique nem hagyta szó nélkül az esetet. Útban hazafelé a kocsiban megjegyezte, hogy látta őket beszélgetni, Bettina pedig Louis felől érdeklődött tőle.

- Nagyon csendes férfi. Szerintem fiatalabb korában belekeveredett valami rosszul végződött románcba, amit azóta sem tudott kiheverni. Biztos ezért nem nősült meg soha. Nem hiszem, hogy feleséget keresne magának. Számomra ő a megrögzött agglegény mintapéldánya. Vannak férfiak, akiket egy idő után már hidegen hagy a házasság gondolata - magyarázta Angélique.

- Számomra akkor pont ő a tökéletes férfi - mosolygott rá Bettina. - Mivel én sem akarok férjet fogni magamnak. - Leginkább egy barátira vágyott, akivel együtt fedezheti fel Párizst. Bettina meglepődött, amikor pár nap múlva ismét felbukkant Louis az életében. Meghívta ebédre Párizs városligetébe, a Bois de Boulogne parkba. Az előkelő Le Pré Catelan vendéglőbe szolt a meghívás. Egy hatalmas Citroën-nel jött el Bettináért, majd Margaux-ék házából egyenesen az étterembe mentek. Ebéd közben egy percre sem szakadt félbe az önfeledt társalgás. Louis szemmel láthatóan nem flörtölt olyan gyakorlattan, mint a legtöbb férfi, akiknek Angélique bemutatta. Bettina szerint a férfi kellemes társaság volt, akivel könnyedén lehetett csevegni. Louis is hasonlóan vélekedett Bettináról, akit ráadásul nagyon szép nőnek tartott. Ezt követően ismét meghívta őt, de ezúttal vacsorázni, és újfent nagyon kellemes órákat töltöttek el egymás társaságában.

Bettina továbbra is eljárt a vacsorapartikra, a Margaux házaspár pedig lankadatlan lelkesedéssel próbált meg gondoskodni a szórakoztatásáról. A partik mellett Bettina arra is szánt időt, hogy Louis-val balett-, színház- és operaelőadásokra járjon. Louis az egyik alkalommal magával vitte egy vacsorára, hogy megismerkedhessék az ő barátaival

is. A férfi Lilivel is megismerkedett, amikor elmentek együtt a parkba sétálni. Nagyon kedves volt hozzá. Bettina rádöbbsent, hogy még soha senki társaságában nem érezte olyan kellemesen magát, mint az övében. Úgy tekintett rá, mintha egy személyben az apja, a bátyja és a barátja is lenne. Miután már vagy egy hónapja találkozgatott rendszeresen Louis-val, beszélt Angélique-nak is az érzéseiről. A háziasszonya elmosolyodott.

- Számomra ideális férjjelöltnek tűnik - jegyezte meg asszonyi bölcsességgel.

- Valóban? - kérdezte Bettina meglepetten. - Én azt hittem, a házassághoz ennél romantikusabb kapcsolat kell - mondta gyermeki ártatlansággal. Tonyval valóban romantikusabban indult a házasságuk, de lényegében csak egy éjszakáig tartott.

- Nem igazán. - Angélique ezután elmagyarázta Bettinának, hogyan működik a világ. - A szerelem előbb-utóbb úgyis elmúlik. A házasság nagy részét nem romantikus kapcsolatban éljük le, így hát érdemes olyan férjet választani, akivel együtt tudsz élni akkor is, ha már nem lángol köztetek a szerelem. Ehhez jó alap lehet egy barátság. Ha pedig egy igaz társra vágysz, akkor még jobb is így.

Ez logikusan hangzott Bettinának, és a jelek szerint Louis is hasonlóképpen vélekedett. Továbbra is kitartóan udvarolt Bettinának, randevúzott vele, és még kirándulásokra is elvitte, amit Bettina nagyon élvezett. Végül aztán június végén térdre ereszkedett előtte, és megkérte a kezét. Úgy tervezte, hogy egy hónapra ellátogat a szüleihez Dordogne-ba, és szeretne volna még előtte megtartani a menyegzőt. Annyira más volt minden Louis-val, mint Tonyval, akivel

csak elrohantak a városházára, hogy hivatalos keretek között hamarjában összeházasodjanak, még mielőtt a fiú másnap tengerre száll. A nászéjszakájukat pedig egy olcsó motelszobában töltötték így utólag visszatekintve, annyira alpári módon zajlott le az egész. Bettina ekkor már tudta, hogy igaza volt az apjának. Soha nem működött volna a házasságuk. Teljesen más világban éltek ők ketten.

- Soha nem terveztem, hogy ismét megházasodom - mondta lágy hangon Bettina, miután megkérték a kezét. - Még most sem vagyok biztos benne, hogy férjhez akarok menni, de magát nagyon megkedveltem. - Louis Bettina szavait hallva elmosolyodott.

- Én is nagyon megkedveltem magát. Igazság szerint beleszerettem magába, Bettina. Szerintem boldogok lehetnénk együtt. Miért nem akar újból megházasodni? - Bettina mindig őszintén elmondhatta a véleményét Louis-nak, semmit sem kellett elhallgatnia előle. Pontosan ezt szerette benne, hogy olyan volt, mintha a legjobb barátja lenne.

- Nem szeretnék több gyereket. Nagyon rossz tapasztalataim voltak e téren. Valójában szörnyű élmény volt számomra. Egész terhesség alatt rosszul éreztem magam. Alig ismertem azt a férfit, akihez hozzámentem, és bele sem gondoltam igazán, hogy mibe ugrok bele. Szinte még gyerekek voltunk, és a háború küszöbén hagytuk, hogy a romantikus érzelmeink magukkal sodorjanak minket. Ami pedig a gyerekvállalást illeti, szerintem hiányoznak belőlem az anyai ösztönök. Félre ne értse, szeretem Lilit, de valahogy soha nem éreztem úgy, hogy anya lennék. - Louis-t mélyen megérintette a lány őszintesége. Fölé hajolt, és megcsókolta.

- Akkor nem lesznek közös gyermekeink - jelentette ki nemes egyszerűséggel. - Magam sem vagyok biztos benne, hogy vágyom rá. Ha elveszem feleségül, megengedné, hogy örökbe fogadjam a kis Lilit? Akkor számomra az olyan lenne, mintha az én lányom volna, és akkor nincs is szükség több gyerekre. - Louis szájából mindez annyira természetesnek hangzott. Mellette minden olyan gördülékenyen és könnyen ment. Bettina pedig tudta, hogy Lilit úgy védelmezné, mintha a vér szerinti apja lenne.

- Igen, örökbe fogadhatná. Nincs semmi közünk az apja családjához. Még soha nem is látták őt.

- Soha? - kérdezte Louis meglepetten, és Bettina megrázta a fejét. - Mennyi ideig voltak házасok, amikor a férje elment a háborúba?

- Egyetlen éjszakát töltöttünk együtt - felelte Bettina szégyenlősen, és keserű mosoly jelent meg az arcán. - Elszöktünk otthonról, és titokban keltünk egybe. Neki vendéglősök a szülei, és egy halászkertet üzemeltetnek. Az apám majd' felrobbant mérgében, amikor megtudta, hogy hozzámentem. Azt hiszem, gyerekesen viselkedtem. Hagytam, hogy elragadjanak az érzelmeim. Nagyon felzaklatott, hogy elviszik katonának.

Louis bólintott. Most már sokkal jobban megértette Bettina helyzetét, mint korábban.

- És hogy tervezi, mikor tér vissza az Államokba? - kérdezte Bettinától elgondolkodva.

- Még nem tudom biztosan. Talán valamikor a nyár folyamán, vagy ősszel. A szüleim már nagyon várnak. - Bettinának viszont egyáltalán nem volt mehetnékje. Nem sietett elhagyni Párizst. Ahhoz túlon túl jól érezte ott magát.

- Nekem most Dordogne-ba kell mennem, hogy eltöltsék pár hetet a szüleimmel. A nagymamám már nagyon idős. Ha tud várni rám néhány hetet, akkor visszamegyek önnel az Államokba, és ahogy illik, az édesapjától is megkérem a kezét. Mit gondol erről? Tetszik az ötlet?

- Nagyon is. - Bettina arca csak úgy ragyogott a boldogságtól. Most döbbsent rá, hogy ő is szerelmet érez a férfi iránt, és hogy Louis mennyire szívében viseli a sorsát. Kedves és türelmes férfi volt, aki csodálatos apja lenne Lilinek. Angélique elmondása szerint elég komoly vagyonnal rendelkezett, és egyetlen fiúgyermekként nőtt fel a családjában. Igazi úriember volt, soha nem kérkedett a pénzével, meg amúgy sem. Vagyonos ember lévén szilárdan állt a lábán, ami persze nem számított hátránynak. Emellett jóképű is volt, és tiszteletet parancsoló. Tetszett Bettinának az atyáskodó fellépése, örült annak, hogy meglett férfi, és nem éretlen ifjú. Bettina elképzelte magát Louis feleségként, és tetszett neki a dolog. Szinte már látta lelki szemei előtt, amint egybekelnek, és boldogsággal töltötte el a szívét. A kapcsolatuk nem volt olyan lángoló és romantikus, mint Tonyval. Nem a fiatalság szenvedélye taszította Louis karjaiba. Az ő kapcsolatuk sokkal stabilabb lábakon állt, és az egymás iránt érzett szerelmük nem volt annyira heves. De ahogy Angélique mondta, az ilyen szerelem többnyire tartósabb.

- Véletlenül nem feledkezett meg valamiről? - kérdezte Louis, és melegség áradt a tekintetéből. Bettina boldog volt, és biztonságban érezte magát mellette.

- Ugyan miről feledkeztem meg? - kérdezte zavarodottan.

- Még nem mondott igent a lánykérésre. Ereszkedjek ismét térdre ön előtt, hogy hozzám jöjjön feleségül? - Bettina fülig pirult zavarában, majd elnevette magát. Aztán átkarolta a férfi nyakát, és Louis szenvedélyesen megcsókolta.

- Igen, igen, hozzád megyek feleségül, Louis, és... én is szerelmes vagyok beléd - suttogta a férfi fülébe, aki ismét csókot nyomott a szájára. Nagyon örült neki, hogy ilyen jól alakultak köztük a dolgok.

Mielőtt Louis elutazott Dordogne-ba a szüleihez, Bettinával minden szükséges előkészületet megtettek a hosszú kaliforniai utazás előtt. Louis lefoglalt három luxuskabint egy óceánjáró hajón, Bettina pedig megírta a szüleinek, hogy nemsokára hazatér. Beszámolt róla, hogy nem egyedül érkezik, hanem a Margaux család egyik barátja is vele tart. A leírtak alapján a családja azt feltételezte, hogy nyilván valamelyik barátnőjét hozza magával. Levelében nem közölte velük, hogy Louis kíséri el az útra, és arról sem tett említést a szüleinek, hogy jegyben járnak, mivel Louis előbb szerette volna a hagyományok szerint kikérni az apja beleegyezését.

Bettina ezúttal nem akarta elszúrni a dolgot, fontos volt számára, hogy minden rendben menjen. A családjának fogalma sem volt arról, hogy a jövődöbéli férjével fog betoppanni a házba. Louis-nak nem árulta el, hogy a két fiútestvére, a nagymamája és Angus bácsikája valójában már nem tartoznak az élők sorába, a szellemük csupán a haláluk után tért vissza a családi lakba. Bettina reménykedett benne, hogy ott-tartózkodásuk alatt ez nem fog Louis-nak feltűnni. Vannak dolgok, amiket jobb, ha az ember nem tud.

Miközben Bettina az utolsó heteit töltötte Párizsban, Angélique majd kibújt a bőréből örömeiben, hogy végül sikerült férjet találniuk számára, még hozzá tökéletes férjet. Bettina már tűkön ülve várta, hogy Louis visszatérjen Dordogne-ból. Margaux-ék nagyon örültek neki, hogy az ő közbenjárásuknak köszönhetően kelnek egybe, de Louis és Bettina boldogsága még az övékét is túlszárnyalta. Bettina már látta is lelki szemei előtt, hogy milyen fényes jövő vár rá a férje oldalán. Ha belegondolt, milyen képet vág majd a nagymamája, amikor megtudja, hogy egy franciához megy feleségül, azonnal nevetnékje támadt.

Tizennegyedik fejezet

Bettina öt hónapot töltött el a Margaux családnál Párizsban, így érthetően nehéz szívvel búcsúzott el tőlük. Azért nem volt annyira szomorú, mert tudta, hogy hamarosan visszatér hozzájuk. Louis-val azt tervezték ugyanis, hogy csupán néhány hónapot töltenek el San Franciscóban. Ez épp elég idő arra, hogy Louis megismerje a családját, és illő módon megkérje Bettina apjától a lánya kezét. Ezután ismét átrobognak vonattal az amerikai kontinensen, majd átszelik hajóval az óceánt, hogy Párizsban éljenek. Hosszú út állt előttük, és Louis-nak augusztus végére vissza kellett térnie Franciaországba a munkája miatt.

A visszaérkezésük alkalmából Angélique partit akart szervezni, ahol egyben a házasságkötésüket is megünnepelhetik. Louis visszafogott egyéniség volt, de mindenki kedvelte. Bettinának már alkalma nyílt a férfi széles baráti köréből sokakkal megismerkednie Párizsban.

Louis szüleinek volt egy házuk a Place François Premieren³, amit nem használtak, mióta visszavonultak a dordogne-i kúriájukba.

Louis, aki jelenleg egy kisebb aggregénylakásban lakott, úgy tervezte, hogy ebbe a régi otthonukba költöznek be, és a város szívében fognak élni. A szülei házát tökéletesen megfelelőnek találta arra, hogy itt rakjanak családi fészket Bettinával és Lilivel.

³ Híres tér a *Champs-Élysées* városnegyedben – a fordító megjegyzése

Időközben Bettina úgy döntött, hogy két hatalmas utazóládáját Angélique és Robert házában hagyja. Csak annyi csomagot akart magával vinni, amire a hosszú hajóúton és az otthon töltött néhány hét alatt szüksége lesz.

Bár hiányoztak neki a szülei, a párizsi élete sokkal érdekesebbnek és izgalmasabbnak ígérkezett. Annak is örült, hogy Lili ebben az európai nagyvárosban nőhet fel. Louis jól beszélt angolul, de a családon belül jobban szeretett franciául társalogni a lányokkal. Bettina élete rövid idő alatt gyökeresen megváltozott Párizsban. Alig akarta elhinni, hogy mindössze öt hónappal ezelőtt hagyta el San Franciscoi.

Bettina reménykedett benne, hogy apja áldását adja a kapcsolatára Louis-val, és nem gördít akadályt a házasságuk elé. Abban is bízott, hogy a nagymamája nem csap nagy patáliát azért, amiért francia férfihoz szeretne hozzámenni. A biztonság kedvéért figyelmeztette Louis-t, hogy Augusta elég bogaras természetű, és igencsak sarkos véleménye van a világról. Ráadásul Angus bácsikája is a családjával él, és ő sem egyszerű eset. Sőt! Azt azonban nem árulta el neki, hogy a ház tele van szellemekkel, és az egykori lakók a jelek szerint nem óhajtottak elköltözni. Annyira ragaszkodtak az otthonukhoz, hogy még a haláluk után is visszatértek oda, mintha mi sem változott volna. Nem akarta rossz színben feltüntetni a családját már az első találkozás előtt. Ráér majd Louis akkor megismerkedni a furcsaságaikkal, ha már a San Franciscó-i házban vannak. Bettina előtt megnyílt az út, hogy normális és boldog életet éljen, nem akarta kockáztatni a jövőjét. Arról nem is beszélve, hogy a szellemek megjelenését előre nem lehetett borítékolni, így fölösleges lett volna ezzel előre riogatnia Louis-t.

A New York-i hajóút olyan volt számukra, mintha nászúton lennének, leszámítva azt, hogy külön lakosztályban laktak. Louis nagy tiszteletben tartotta Bettina érzéseit. Tudta, hogy az előző házassága lényegében csak egyéjszakás kaland volt. A férfi nem akart erőszakos lenni, és bármilyen nehéz is volt megállnia, kivárta a házasságkötés napját. Bőven lesz még idejük felfedezni egymást, miután egybekeltek. Bettina annyira fiatal és gyönyörű volt, hogy Louis a világ legszerencsésebb férfijának érezte magát. Arról már nem is beszélve, hogy Bettinával együtt egy kislánya is lesz, akit szintén csodálatos teremtnak tartott.

A hajóút alatt a kapitány asztalánál étkeztek, sok másik utassal ismerkedtek meg a fedélzeten, társasjátékoztak, a napozóágyakban heverésztek, pancsoltak Lilivel az úszómedencében, órákon át üldögéltek és beszélgettek a fedélzeten, és minden este táncolni mentek. Bettina még soha életében nem érezte ennyire boldognak magát. Liliben is sokkal több örömet lelte, mert megnyugtató volt számára az a tudat, hogy sikerült neki olyan apát találnia, aki mindkettőjüket szeretni fogja. Korábban az anyasággal járó felelősség szinte agyonnyomta, most viszont Louis részben levette a válláról ezt a terhet. Ez felszabadító érzés volt számára. Azt is megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy Louis nem szeretne több gyereket. Úgy vélte, hogy nála tökéletesebb hitvest nem is kívánhatott volna.

Amikor New Yorkban kikötöttek, ismét a Plaza Hotelben szálltak meg. Innen indultak tovább másnap reggel vonattal Kaliforniába. Ismét három luxusfülkét foglaltak le, ahogy azt a hajóút során is tették. Az utazás hosszú és fárasztó volt, Lili sokat nyűgösködött az úton. Egy tizenkilenc hónapos

kislány, aki megszokta, hogy állandóan futkos, ki nem állhatta, hogy a kis kupéjában szinte szobafogságra kárhoztatták. Louis rendszeresen fel-alá sétálgatott Lilivel és a dadusával a vonat közlekedőfolyosóján, miközben Bettina a délutáni pihenőjét élvezte a saját luxusfülkéjében.

Eközben Bettina családja is készülődött már San Franciscóban a lányuk hazatérére. Úgy hitték, hogy végleg hazaköltözik a családi fészekbe. Bettina ugyanis nem értesítette őket, hogy csupán rövid időt szándékozik otthon tölteni. Azt sem írta meg a szüleinek, hogy a társaságában érkező vendégük milyen sokat jelent számára. Bettina szüleinek furdalta is az oldalát a kíváncsiság, Gwyneth gondolatai szinte csak a kis Lili körül forogtak. Alig tudta kivárni, hogy végre hazaérjen a kis unokája. Öt hónapig voltak távol, ami számára örökkévalóságnak tűnt. Nagyon hosszúra nyúltak nélkük a nyári hónapok. A Gregory család házat bérelt ki Maine-ben, hogy ott töltsék a szokásos két hónapos nyári vakációjukat, ahonnan augusztus végéig nem tértek vissza San Franciscóba. Andy a keleti partról egyenesen Edinburghba repült vissza, Caroline pedig Los Angelesbe. Quinne sem maradt velőik. Magnósnak pedig szörnyen hiányzott Charlie társasága.

Gregoryék és Bettina nélkül a Butterfield-kúriában maradt családtagok napjai unalmasan teltek. Különösen Josiah számára peregtek lassan a percek. Ő esténként Lucynak olvasott fel regényeket, mivel semmi jobb dolga nem akadt. Nagyon hiányzott neki Bettina, akivel remekül tudott beszélgetni.

A Butterfield család júliusban rövid időre átruccant a woodside-i birtokukra, de ott sem lelték a helyüket.

Fárasztónak találták az ottlétet, ezért örömmel tértek vissza a nagyvárosba. Gwyneth azt szerette volna, hogy a ház teljes pompájában díszelegjen, mire Bettina hazaér. Ezért a megérkezése napjára minden szegletbe frissen szedett virágokkal teli vázákat helyezett el. Az egész ház virágillatban úszott. Ő maga szedte őket a kertjükben, és az elrendezésüket sem bízta másra.

- Tévedésben vagy, angyalom. Csak a lányod jön haza, nem a királyi család teszi tiszteletét nálunk - csóválta a fejét Augusta, de ő is izgatottan várta már a találkozást. Angus felajánlotta, hogy kimegy a vonat elé az állomásra, és zeneszóval fogadja az érkezőket. Szerencsére Augustának sikerült meggyőznie, hogy tegye el a skót dudáját, és inkább itt a házban várják meg Bettináékat. Ködös és csípősen hűvös idő ereszkedett a városra, ami nyaranta gyakran előfordult San Franciscóban, és Augusta féltette a bátyját a megfázástól. - Amúgy meg kinek a társaságában érkezik haza? - szegezte a lányának a kérdést Augusta már nem először. Abban bízott, hogy időközben Gwyneth tudomására jutott a rejtélyes útitárs kiléte. Bettina ugyanis levelében csak annyit árult el nekik, hogy egy „barát” társaságában érkezik haza. A leírtak alapján anyja azt feltételezte, hogy nyilván összeismerkedett egy kedves lánnyal Párizsban, aki egy-két hónapig a vendégszeretetüket fogja élvezni. Akkoriban az Európából érkező vendégek a hosszú utazás miatt ennél rövidebb időre ritkán látogatták meg az amerikai ismerőseiket.

Mire eljött a viszontlátás pillanata, Gwyneth mint egy anyatigris járkált körbe-körbe az előcsarnokban. Legszívesebben ő is kiment volna a lánya elé az oaklandi

vasútállomásra, de nem akart ott lábatlankodni a sok poggyász között. Bettinának temérdek csomagja, utazóládája és koffere volt, így inkább autót küldtek érte sofőrrel, plusz egy lovas kocsit kocsissal, aki majd hazaszállítja a holmiját. Bert aznap hamarabb hazajött a munkából, és ő is nagyon izgatottan várta már, hogy végre viszontlássa a lányát. Augusta és Angus kártyázással múlták a várakozás nehéz perceit a társalgóban. Josiah és Lucy pedig figyelte a kártyaparti alakulását. Magnus valami csibészségre készült a kertben. Az egész család otthon tartózkodott, és mindnyájan tűkön ülve várták haza Bettinát. Végre meghallották az autó hangját, amint felkanyarodik a behajtóra, nyomában pedig ott nyikorogtak a csomagszállító szekér kerekei. Mindenki kiszaladt a házból, hogy üdvözljék a hazatérő Bettinát, aki elsőként szállt ki az autóból. Fehér vászonruha volt rajta, a fején pedig egy hatalmas kalapot viselt, amit még Párizsban vásárolt. Nagyon előkelően festett divatos ruhájában. Nyomban utána a dadus is előjött az autóból Lilivel. Gwyneth eléjük szaladt, hogy üdvözlje őket, Bertnek pedig csak úgy ragyogott az arca a boldogságtól. Utoljára Louis szállt ki az autóból egy széles karimájú puhakalapban. Külseje alapján le sem tagadhatta volna, hogy bankár. Széles mosoly jelent meg az arcán, amikor látta, hogy Bettinát a családtagjai a karjukba kapják örömeikben.

Egészen addig tudomást sem vettek a vendégükről, amíg az öreg hölgy meg nem jelent a bejárathoz vezető lépcsősor tetején. Lesújtó tekintettel méregette a jövevényt, és haragosan összevonta a szemöldökét, ezzel is jelezve, hogy nemkívánatos személy bukkant fel a portájukon. Augusta általában köddé vált, ha egy idegen bukkant fel a körükben.

Ezúttal azonban félelmet nem ismerve megvetette a lábát a ház küszöbén, és teljes valójában látható maradt.

- Bettina! - bődült el olyan dörgedelmes hangon, hogy az kilométerekre is elhallatszott. - *Ki ez az alak?* - Amikor Bettina meghallotta nagymamája hangját, felnézett rá, és elmosolyodott. Örült, hogy ilyen tisztán körvonalazódik előtte Augusta szelleme, ezért könnyed léptekkel felszaladt a lépcsőn, hogy az édesapja után őt is megölelje. Azután sorra került a bátyja, a húga és a bácsikája. Augusta felemelte a kezét, mintha mutatni akarna valamit. Bettina abba az irányba nézett, és meglátta Louis-t, aki türelmesen várta, hogy bemutassák a családnak. Bert a sötét öltönyös, kalapos férfira nézett, majd kérdőn a lányára emelte a tekintetét.

- Elnézést. - mondta Bettina, aki egyből észbe kapott, hogy elfelejtette illendően bemutatni a jövődöbelijét. Majd egy biccentéssel jelezte a háttérben illedelmesen várakozó Louis-nak, hogy szeretné bemutatni a családjának. - Louis de Lambertin, engedje meg, hogy bemutassam önnek a szüleimet. Bertrand és Gwyneth Butterfield. - Bettina arcára büszke mosoly ült ki, Gwyneth pedig ismét a karjaiba zárta a lányát, mintha még mindig nem akarná elhinni, hogy valóban ő áll előtte. - Megírtam, hogy nem egyedül érkezem - emlékeztette a családját, mivel mindenki leesett állal és földbe gyökerezett lábbal bámult Louis-ra, mint akiket letaglóztak.

- De arról nem tettél említést, hogy egy úriember társaságában - felelte neki Gwyneth gyengéd hangon. - Csak azt írtad, hogy veled jön egy „barátod”.

- Úgy gondoltam, jobb, ha személyes találkozás alkalmával ismerkedtek meg - magyarázta Bettina az édesanyjának a váratlan meglepetést.

Louis kezét rázotta Berttel, majd Angusszal is. Aztán mélyen meghajolt Bettina édesanyja és nagymamája előtt, és a kezükért nyúlt, hogy kezét csókoljon nekik. Ezt követően Josiah-val is megtörtént a baráti kézfogás, aki meleg szívvel üdvözölte a vendégüket. Josiah, Angus, Augusta és Magnus megjelenésében semmi sem utalt arra, hogy ne hús-vér emberek lennének. A tekintetük, az érintésük és a viselkedésük is teljesen olyan volt, mint a létező embereké. Csupán akkor lehetett észrevenni, hogy mégsem valódiak, amikor eltűntek az ember szeme elől. Bettina azonban még idejében figyelmeztetni akarta őket, hogy ha lehetséges, Louis szeme láttára ne váljanak köddé.

- Miért nem megyünk be a házba teázni? - javasolta Gwyneth, miközben udvariasan Louis-ra mosolygott. Figyelmes vendéglátóként mellé szegődött, beszélgetésbe elegyedett vele, és bekísérte a házba. Bettinának első pillantásra feltűnt, hogy a házat nagyon kicsinosították. A vázákban elhelyezett csokrokból virágillat áradt. Bettina ugyanolyan büszkén mutatta be Louis-nak az otthonát, mint fordított helyzetben Louis tette, amikor a szülei franciaországi kastélyában jártak Bettina örömeire az apja beleegyezett, hogy összeköltözzenek Párizsban, azzal, hogy természetesen csak az esküvő után lakhatnak egy fedél alatt Louis Place François Premieren álló házában. Louis már alig várta, hogy Franciaországba visszatérve megmutathassa Bettinának az új otthonukat. Nem volt egy palota, és még Bettina otthonának méreteivel sem vetekedhetett, de azért

nagyon tekintélyes otthonnak számított. Az a kúria is hatalmas volt, egy kicsit ijesztő is, a szobákat pedig szinte lehetetlen volt kifűteni, így néha jéghidegek voltak a falai. Szülei egykor ott éltek, és ez Louis-nak sokat számított, habár évente csak néhány alkalommal kereste fel.

- Csak nem egy francia?... Mérget vennék rá, hogy az - morgolódtott Augusta. - Láttad, hogy megcsókolta a kezem? Egy jól nevelt angol úriember sosem vetemedne ilyesmire. - Louis fél füllel hallotta, mit sutyorog a háta mögött Augusta, és erős csábítást érzett arra, hogy adandó alkalommal ismét csókot nyomjon majd a kezére. Csak hogy ezzel is bosszantsa az idős hölgyet. A külseje alapján visszafogott férfi benyomását keltette, de jó humorérzéssel volt megáldva.

Gwyneth átnyújtott egy csésze teát Louis-nak, amikor helyet foglaltak a szalonban. Majd megkérdezte tőle, hogy tejjel, cukorral vagy citrommal issza-e. Mire Louis azt felelte, hogy tisztán. Amikor Bert alaposabban szemügyre vette Louis-t, egyből tudta, hányadán áll a dolog. Ahogy a lánya és Louis egymásra tekintettek és egymáshoz szóltak, nem volt nehéz kitalálnia, mi a látogatása céljai. Csupán egyetlen okot tudott elképzelni, amiért ez a férfi vállalta a hosszú utazás fáradalmait. Ezek után Bert minél többet meg akart tudni róla. Odasúgott valamit Bettina fülébe, aki elmosolyodott, majd igenlően biccentett.

- Igazán szólhattál volna előre - fedtte meg az édesapja Bettinát.

- Azt akartam, hogy meglepetés legyen - felelte Bettina gyermeki ártatlansággal, és jóval fiatalabbnak látszott a koránál.

- Hát, ez minden bizonnyal sikerült. - Ezután Bert félrehívta a lányát, majd átsétált vele a könyvtárszobába. Eközben az asztal körül tovább folyt az udvarias társalgás, és Gwyneth mindenféle banális témáról csevegett Louis-val.

Miután kettesben maradtak a könyvtárszobában. Bert mélyen a lánya szemébe nézett, és komolyra fordította a szót.

- Öntsünk tiszta vizet a pohárba. Ki ez a férfi, és hogyan ismerkedtél meg vele? És kik a szülei, és egyáltalán még élnek? Elég öregnek tűnik hozzád - faggatózott atyai szigorral a hangjában.

- Nagyon jólelkű férfi, édesapám. Kedvelni fogod, meglátod. Ő is bankár, mint te. Francia. Van egy háza Párizsban és egy⁷ vidéki kúriája Dordogne-ban. Vagy legalábbis a családjának. Margaux-ék révén ismerkedtem meg vele. Ők is nagyon kedvelik Louis-t, és én szeretem őt. Össze akarunk házasodni.

- Legutóbb elmaradt a lánykérés - emlékeztette Bettinát az apja. - Most miért kéred ki a véleményemet? - kérdezte, és érződött a hangján, hogy egy kicsit még mindig neheztel a lányára Tony miatt.

- Louis a beleegyezésedet szeretné kérni a házassághoz - felelte komoly hangon Bettina. Bert tisztán látta a lánya szemében, hogy sokat jelent neki Louis. Örömmel vette tudomásul, hogy ezúttal tartják magukat az illem szabályaihoz. Louis megfelelő választásnak tűnik a lánya számára, és Bertnek ez mindennél fontosabb volt.

- Hány éves?

- Negyvenegy. De még egyáltalán nem öreg - nyomatékosította Bettina.

- Tizennyolc évvel idősebb nálad. Ez rengeteg.

- Nagyon jól bánik velem. A gondomat viseli, a tenyerén hordoz - vette Bettina a védelmébe Louis-t. Bert már eddig is látta, hogy egy kedves és jóvágású úriemberrel van dolga, és semmi kivetnivalót nem talált benne. Ráadásul Margaux-ék mutatták be őt a lányának, ami már önmagában is garanciát jelentett. Jól tudta, hogy ők soha nem mutatnák be a lányát egy hozzá nem méltó férfinak.

- És hol fogtok élni? Itt vagy Franciaországban? - kérdezte, de már előre tudta a választ. Bettina egy pillanatig kivárt, mert tudta, hogy a válasza szomorúságot fog okozni.

- Őt oda köti a munkája, Papa - felelte végül lágy hangon.
- Ott van a bankja. Párizsban fogunk élni. De bármikor eljöhetnek meglátogatni minket. És Lilit is szeretné Louis örökbe fogadni.

- Nekünk már túl messze van Franciaország, nem vállalkozunk ilyen hosszú útra - mondta Bert gyakorlatiasan. Tudta előre, hogy Gwyneth nagyon csalódott lesz a hír hallatán. - Ráadásul a nagymamádat és Magnus-t sem hagyhatjuk magukra.

- Dehogyanem - erősködött Bettina. - Most már nekik semmi bajuk sem eshet - emlékeztette az apját Bettina, és keserű mosoly ült ki az arcára. Erről aztán egyből eszébe jutott, hogy figyelmeztetnie kell a családját. - És van egy kérésem: ne hagyd, hogy bármi hátborzongató dolgot csináljanak Louis jelenlétében. Még Angus bácsi is visszafoghatná magát egy kicsit, amíg Louis itt vendégeskedik a házunkban. - Bettina tudta, hogy Josiah miatt felesleges aggódnia, mert ő tud viselkedni.

- A nagymamád fölött nincs hatalmam, de a többieknek majd szólok egy pár szót az ügy érdekében. Mikorra tervezitek a menyegzőt? - kérdezte Bert a lányától.

- Ez tőle függ, illetve attól, hogy miben állapodik meg édesapámmal - felelte Bettina illedelmesen. - Amúgy hol vannak Gregoryék? - tette fel a kérdést, mert nekik is szerette volna bemutatni Louis-t.

- Maine-ben vannak egészen szeptember elejéig, a munka ünnepéig.

Bettina arcára csalódottság ült ki. Tudta, hogy ők már korábban visszamennek Európába.

- Nos, akkor várom, hogy sor kerüljön a beszélgetésünkre - mondta Bert, miközben kijöttek a könyvtárszobából, és visszasétáltak a többiekhez. Louis éppen élénk szóváltásban volt Augustával, ami igencsak aggasztotta Bettinát.

- Miről beszélgettek, nagymama? - kérdezte Bettina, Augusta pedig méltóságteljesen az unokájára emelte a tekintetét.

- Éppen azt ecseteltem a barátodnak, hogy francia létére egészen tűrhető a modora. - Bettina a mennyezetre emelte a tekintetét, majd azzal a javaslattal rukkolt elő, hogy talán ideje lenne megmutatni Louis-nak a hálósobáját. Hosszú nap állt mögöttük. Még hajnalban a vonaton ébredtek fel. Pár perc múlva aztán Phillips felkísérte Louis-t az egyik legnagyobb vendégszobába. Gwyneth ragaszkodott ahhoz, hogy a legjobbat kapja.

- Vacsoraidő hét harminckor. Tudom, egy kicsit korai - jegyezte meg Bert kedvesen, Louis pedig udvariasan megkérdezte tőle, hogy vacsora előtt esetleg fogadni tudná-e őt egy négyszemközti beszélgetésre. Bert igent mondott rá.

Nem vesztegette az időt, annyi szent. Gwyneth fülét megütötte a két férfi között lezajlott párbeszéd, ezért a lányára nézett, és kérdőn felvonta a szemöldökét.

- Jól sejtem, hogy arról lesz szó? - sűgta oda Bettinának, miközben a lépcsőház lépcsőin felsétáltak az emeleti hálószobáikba. A lánya szobája már öt hónapja üresen állt.

- Igen, anyu, arról - felelte Bettina a mögötte lépkedő anyja felé fordulva, Gwyneth szeme pedig könnybe lábadt. Megpróbálta visszatartani a könnyeit, de nem tudta.

- Hiba volt Párizsba engedni téged. Bárcsak ne tettem volna - sóhajtott szomorúan. - Most biztos oda fogtok költözni Lilivel. - Gwyneth arcán könnycseppek gördültek végig, Bettina pedig szorosán magához ölelte a mamáját.

- Majd eljövök meglátogatni téged, megígérem. És te is bármikor eljöhetsz hozzánk látogatóba. Olyan remek ember.

Gwyneth bólintott. Majd' megszakadt a szíve a fájdalomtól, hogy ismét kirepül a lánya a családi fészekből. De Bettina annyira boldognak látszott. Soha nem gondolta volna, hogy egy ilyen férfi mellett fog kikötni.

- Tényleg ezt akarod? - Bettina válasz helyett csak bólintott. Gwyneth nem akart a lánya boldogságának útjába állni, és még emlékezett rá, milyen szörnyen érezte magát San Franciscóban hosszú éveken át. Először ott volt neki Tony, majd jött a kisbaba. Csendes és visszahúzódó életet élt, ami nem éppen egy korabeli lány álma. Ráadásul nagy felelősség szakadt a nyakába, amit egyedül kellett cipelnie. Párizsban biztos sokkal boldogabb élete lesz.

Gwyneth egy ideig még csevegett erről-arról Bettinával, miközben segített neki kicsomagolni. Próbált megbarátkozni a gondolattal, hogy ismét elveszti a lányát. Azt hitte, azért

látogatott haza, hogy ismét velük éljen. De kiderült, hogy csak búcsúzkodni jött.

Louis és Bert könnyen megtalálták a közös hangot a vacsorát megelőző beszélgetésükön. Bert áldását adta a házasságukra. Jó benyomást tett rá Louis. Komoly, érett férfinak tartotta, aki tiszta szívből beleszeretett a lányába. Bert biztos volt benne, hogy Bettinának jó sora lesz mellette. Bármit kérdezett Louis-tól, mindig azt a választ kapta tőle, amit hallani szeretett volna. És az sem volt mellékes szempont, hogy Louis kétségkívül nagy tekintélyű és módos férfi volt.

Louis a lépcsőház aljában várt Bettinára, hogy együtt menjenek át az étkezőbe. Bettina világoskék szatén ruhában lépkedett le a lépcsőkön, a fején pedig ugyanazt a fejdísz viselte, mint amikor útnak indult Európába. Úgy gondolta, hogy ezzel a számára oly jelentős vacsorával jött el a megfelelő alkalom, hogy ismét felvegye.

- Mit mondott? - sűgta Louis fülébe Bettina, és csak úgy csillogott a szeme.

- Igent mondott - felelte Louis, és az ő szeme is csak úgy ragyogott a boldogságtól. - Most akkor már csak a te válaszodra várok, kedvesem.

- Én is igent mondok - sűgta Bettina Louis-hoz hajolva, aki megcsókolta, majd a szmokingja zsebébe csúsztatta a kezét, és elővett belőle egy kis fekete bőrdobozt. A nagymamája jegygyűrűje volt benne. A szülei akkor adták oda neki, amikor meglátogatta őket Dordogne-ban. Már izgatottan várták azt a percet, amikor megismerhetik fiuk választottját. Louis-nak azért adták oda a nagymama jegygyűrűjét a kaliforniai utazása előtt, hogy azzal jegyezze

el Bettinát. Louis óvatosan felhúzta Bettina ujjára a jegygyűrűt, majd visszacsúsztatta a dobozt a szmokingja zsebébe. A gyűrűt egy nagy drágakő díszítette, és Bettina csak ámult és bámult örömeiben. Tökéletesen illett az ujjára, és amikor együtt bevonultak az étkezőszobába, csak úgy csillogott a csillárok fényében. Karcsú ujjain hatalmasnak látszott a jegygyűrűje. Bettina soha nem remélte, hogy az élete valaha is ilyen jóra fordul.

A nagymamája úgy elámult a gyűrű látványától, hogy két percbe telt felraknia az okuláréját, hogy alaposan szemügyre vehesse az unokája bal kezén tündöklő ékességet.

- Hát ez meg mit akar jelenteni? - kérdezte, miközben ide-oda jártatta tekintetét Bettina és Louis között.

- Valamit el kell mondanunk - mondta lány hangon Bettina, de az apja azon nyomban közbevágot.

Bert az asztalion állt, és széles mosollyal tekintett a vacsorához egybegyűlt családtagokra.

- Engedjétek meg, hogy üdvözljem körünkben Monsieur Louis de Lambertin urat, a ház vendégét - mondta tökéletes kiejtéssel, habár már jó ideje nem állt módjában franciául beszélni. - Egy fontos bejelentéssel kezdeném a vacsorát. Monsieur de Lambertin és Bettina a mai napon eljegyezték egymást - mondta büszkén, és barátságosan rámosolygott jövődöbéli vejére, aki csupán nyolc évvel volt nála fiatalabb.

- És az meg mikor volt? - fortyant föl Augusta, akit nagyon felbosszantott, hogy csak most szerzett tudomást a lánykérésről.

- Húsz perccel ezelőtt, Campbell nagymama - adott kielégítő választ neki a veje, majd mélyen meghajolt. - Mi pedig sok boldogságot kívánunk az ifjú párnak, akik a

legnagyobb bánatunkra Párizsban fognak élni – tette hozzá Bert. – Monsieur de Lambertin adoptálja Lilit, akinek így új apja lesz. Nagyon boldog nap ez a mai. – Bert büszke tekintetét a lánya felé fordította, Gwyneth arcán pedig feltartóztatathatatlantul folytak végig a könnycseppek.

– Képtelen vagyok elhinni, hogy te és Lili franciák lesztek – húzta el az orrát Augusta. – Ezt a felkavaró hírt még meg kell emésztenem. – Ám azt Augusta sem tagadhatta, hogy Louis nagyon jól nevelt és kedves úriember benyomását tette rá. – És mikor lesz az esküvő?

– Nem tudom. Még nem jelöltük ki az időpontját – mondta Bettina félénken.

– Mindenképp itt kell megtartani. Én már túl öreg vagyok ahhoz, hogy a fél világot körbeutazzam. – Azt viszont elfelejtette megemlíteni Augusta, hogy mindössze hat hónappal ezelőtt érkezett vissza a szelleme a másvilágról. Bettina abban sem volt biztos, hogy egyáltalán Josiah és Magnus tudnának-e vonattal és hajóval Franciaországba utazni, nemhogy Augusta nagymamája és Angus bácsikája. Eddig bele sem gondolt ebbe, de most muszáj lesz valami megoldást találnia erre a bonyolult helyzetre. Louis-val és Lilivel három hét múlva utaznak el, és az sem oldható meg könnyen, hogy az esküvő miatt később megint eljőjenek San Franciscóba.

Vacsora közben Bettina Louis-ra nézett, majd súgott valamit a fülébe. A vőlegénye egyből rábólintott az ötletére. Bettina vacsora után ült le megbeszélni a dolgot a szüleivel. Ők is nagy örömmel fogadták a javaslatát, és azonnal beleegyeztek. Sikerült a minden szempontból legjobb megoldást megtalálni, de az indokait nem akarta megosztani

Louis-val. Bettina ebben a házban szeretett volna megházasodni, még mielőtt visszatérnek Franciaországba. Úgy tervezte, hogy Párizsban majd tartanak egy külön fogadást a párizsi barátai számára. A Margaux család már az utazás előtt felajánlotta nekik, hogy rendeznek egy partit a fogadásukra. Bettina úgyszólván csak az esküvői szertartásra kívánta meghívni a családját. Annak is örült volna, ha Gregoryék is részt vesznek az esküvőjén, de ők jelenleg Maine-ben vakációztak, ahonnan nem érhetnek vissza időben. Louis teljesen el volt ragadtatva az ötlettől. Nagyon tetszett neki, hogy ilyen hamar egybekelnek, és már házastársként utaznak vissza Franciaországba. Így a hajóúton is mint férj és feleség ringatózhatnak az óceánon.

- Én majd mindent megszervezek - ígérte Gwyneth, és rögtön azon kezdte járjatni az eszét, mi módon érhetnének haza az esküvőre Gregoryék.

Másnap Gwyneth és Bettina minden idejét lekötötték az előkészületek. Szerezniük kellett egy papot, meg kellett szervezniük a megvendéglést, és virágokról is gondoskodniuk kellett. Bettinának szüksége volt egy menyasszonyi ruhára, de arra már nem volt elég idő, hogy varrassanak egyet számára. Úgy döntöttek, hogy a rákövetkező hétvégén tartják meg az esküvőt, így jóformán csak egy bő hétük maradt az előkészületekre. A tervek szerint az esküvő után még két hétig maradnak San Franciscóban Bettinának, utána visszatérnek Franciaországba. Másnap délután Gwyneth felment a lányával a padlásra, és elkezdtek keresgélni a dobozok között, melyekben a család régi menyasszonyi ruháit tartották. Gwyneth szélesebb vállú

és magasabb volt Bettinánál, ráadásul az ő menyasszonyi ruháját túl ódivatúnak találta Bettina, így hát sok időbe telt volna átszabni. Augusta mindig is jól megtermett asszony volt, az ő menyasszonyi ruhája minden bizonnyal hatalmas lett volna Bettinának. Augusta édesanyja viszont pont ugyanolyan testfelépítésű volt, mint Bettina. Így hát óvatosan kivették az egyik dobozból a fehér szatén esküvői ruháját. Széltében-hosszában apró kis gyöngyök borították. Még egy gyönyörű fejdísz is volt hozzá, melyet szintén apró gyöngyök díszítettek. Bettina finoman a kezébe vette, és óvatosan felpróbálta a fejdíszet. Nagyon vigyázott rá, mert tudta, hogy milyen régi és mives ékszert tart a kezében. Amikor pedig az esküvői ruhát is magára öltötte, még őt is meglepte, milyen jól áll rajta. Mintha ráöntötték volna!

Louis meglátogatta aznap Bertet a bankban, így Bettina lábujjhegyen leosont a nagymamája szobájába, és megmutatta neki az esküvői ruháját. Augustának még a lélegzete is elakadt a látványtól, csak állt ott némán, mosolyogva, és könnybe lábadt szemmel bámulta az unokáját.

- Viselhetem az esküvőmön, nagymama? - kérdezte Bettina, Augusta pedig bólintott.

- Persze... habár kár egy ilyen szép ruhát egy franciára pazarolni - mondta mosolyogva, és Bettina tudta, hogy valójában kedveli a párját, és együtt örül vele.

Ezután óvatosan visszatették a ruhát a dobozába. Bettinának volt egy pár fehér szaténcipője, ami tökéletesen illett hozzá. Nem kellett semmit sem alakítani vagy átszabni az esküvői ruháján. A haját feltűzi majd az esküvőjén, és a déd-mama kis gyöngyökkel kirakott fejdíszre lesz a fején. Az

arcát hosszú fátyol fogja szemérmesen eltakarni, szintén gyöngyökkel díszítve. Bettina esküvői ruhája olyan hosszú volt, hogy a szegélye a földet söpörte.

- Tökéletesen áll rajtad ez a ruha, lélegzetelállítóan nézel ki benne - jegyezte meg Gwyneth, miután visszamentek Bettina szobájába. Pár perccel később átment Sybil dolgozószobájába, és küldött neki egy e-mailt. Más ötlete nem volt, hogyan léphetne kapcsolatba vele száz év távlatából. Írt neki az esküvőről, megadta a ceremónia pontos időpontját, majd jelezte a barátnőjének: Bettina és az egész család reméli, hogy ott tudnak lenni a menyegzőn. Egy óra múlva ismét bement Sybil irodájába, hogy megnézzze, jött-e válasz a levelére. Sybil időközben visszaírt neki. Levelében megindokolta, miért nem tudnak visszaérni az esküvőre. Először Andyt kellett útnak indítaniuk Edinburghba, majd Carolíne-t Los Angelesbe. Ezután Blake-et az üzleti ügyei New Yorkba szólították. Utána pedig vissza kellett utazniuk a maine-i nyaralóba, ahol már várt rájuk egy kibérelt vitorlás hajó. Sybil nagyon sajnálta, hogy lemaradnak Bettina esküvőjéről. Gwyneth visszaírt neki, hogy megérti. Gwyneth később elmondta Bettinának, hogy Gregoryék sajnos nem tudnak időben visszaérni San Franciscóba az esküvőjére, mert az előre betervezett programjaikat nem tudják lemondani. Nagyon szomorúak, amiért nem tudnak eljönni, de végtére is ez egy szűk családi körben megtartott esemény lesz. Bettinának az volt a legfontosabb, hogy Louis ott legyen, a vőlegényén kívül nem is vágyott senki másra.

Amikor felvirradt az esküvő napja, nyoma sem volt a nyáron megszokott ködös időnek. Szikrázó napsütés köszöntött rájuk. Örültek a melegnek, mert a kertben tartották a ceremóniát, egy fehér rózsafüzérrel befuttatott boltív alatt. Gwyneth a melegházukban nevelt fehér orchideákkal díszítette fel az egész házat. Az örömanya királykék egyrészes ruhát vett fel, Augusta pedig lila alkalmi ruhát viselt. Lucy olyan rózsaszín selyemruhában jelent meg a ceremónián, amely akkor volt rajta először. A férfiak külseje komoly és elegáns volt. Ők zsakettba, hosszanti csíkos nadrágba és cylinderbe öltöztek. Természetesen Magnus volt a gyűrűhordó fiú, Louis kérésére Josiah vállalta a násznagy szerepét, Lucy pedig a nővére koszorúslánya lett.

A ceremónia maga rövid volt, viszont nagyon szívbemarkoló. Louis-nak még a lélegzete is elállt egy pillanatra, amikor meglátta Bettinát a dédnagymamája menyasszonyi ruhájában lefelé lépkedni a bejáráthoz vezető előkelő lépcsősoron. Olyan hosszú volt a szoknyája, hogy szinte az egész lépcsősort végigsöpörte. Lucy a szegélyénél fogva egyengette mögötte a ruháját, és láthatóan tetszett neki ez a feladat.

Az esküvő minden egyes perce tökéletesre sikerült, épp úgy, ahogy azt eltervezték. Az étkezőben elfogyasztott ebéd fenséges volt. Angus ragaszkodott hozzá, hogy játsszon a skót dudáján, és erről senkinek sem sikerült őt lebeszélnie. Szerencsére elég hamar kifulladt. Még Rupert és Violet is részt vett az ünnepi ceremónián. Louis azt mondta, hogy még soha életében nem látott ilyen előkelő és gyönyörű menyasszonyt.

Bert egy fényképésszel örökíttette meg az esküvőt. Adódott azonban némi probléma a kamera lencséjével, ami a fényképészt igencsak nyugtalanította. Azt mondta, hogy valamilyen megmagyarázhatatlan okból a fényképezőgépe időnként egyszerűen felmondja a szolgálatot. Képtelen volt ugyanis képet készíteni a menyasszony nagymamájáról, bátyjáról, öccséről és a bácsikájáról. Őket valamiért nem tudta megörökíteni a kamerájával. Állítása szerint korábban még soha nem fordult elő vele ilyesmi.

De azt meg kell hagyni, hogy a menyasszonyról és a vőlegényről, a menyasszony szüleiről és hűgáról nagyon szép fényképeket készített. Végül is mindenki elégedett volt a fényképész munkájával. Bettina jól tudta, hogy mi okozhatta a problémát, sőt a többiek is tisztában voltak vele, de senki nem szólt róla egy árva szót sem. Az esküvő után Bettina azt mondta Louis-nak, hogy ez volt élete legszebb napja.

- Valóban, Madame de Lambertin? - kérdezte Louis fülig érő szájjal. - Ami azt illeti, nekem is ez volt életem legszebb napja - tette hozzá elégedetten. Aztán megígérte Bettinának, hogy amint visszaérnek Európába, elviszi nászútra Velencébe De mehetnek Rómába is, ha inkább oda szeretne utazni. Vagy akár mindkét városba. De aznap este még Bettina szobájában töltötték az éjszakát, Bettina szüleinek a házában. Ott, ahol Bettina és a testvérei egykor megszülettek. Bettina számára ennél tökéletesebb helyszínt nem is lehetett volna találni az esküvőjéhez. Tudta előre, hogy szörnyen fog neki hiányozni ez a ház. A szíve mélyén mindig is úgy érezte, hogy ennek a helynek lelke van.

- Szereted ezt a házat, igaz? - kérdezte Louis gyöngéd hangon, Bettina pedig bólintott.

- És mindig is szeretni fogom - mondta kissé elszomorodva.

- Lehet, hogy egyszer majd, ha már megöregedtünk, még eltöltünk itt néhány boldog napot - mondta Louis, de hát neki ott volt a párizsi háza és a dordogne-i kúriája. Ez pedig Bettina otthona volt, és örökre az is marad. - Ha a fivéred nem tartanak rá igényt, egyszer akár még rád is szállhat a tulajdonjoga - mondta Louis, de Bettina ebbe bele sem akart gondolni. Többé már sem Josiah, sem pedig Magnus nem örökölhette meg a házat, Lucy húga pedig nem volt valami jó bőrben, és sokat betegeskedett. Bettina képtelen volt belenyugodni, hogy valamikor a jövőben már nem lesz ott körülötte a családja.

- Mondtam már neked, hogy mennyire szeretlek? - suttogta Louis Bettina fülébe, majd karjaiba zárta ifjú feleségét. - Most, hogy összeházasodtunk, csak még inkább szeretlek. - Aznap este olyan rejtélyes vidékekre kalandoztak el édes kettesben, amiről Bettina addig álmodni sem mert. Úgy érezte, mintha egész életében erre a férfira várt volna, és hogy mindörökké hozzá tartozik, senki máshoz. Testestül-lelkeستül odaadta neki magát, és ezzel kezdetét vette a közös történetük.

Tizenötödik fejezet

Gyötrelmesen nehéz pillanat volt, amikor Bettinának el kellett szakadnia a családjától. Eljött a szomorú búcsú ideje, nem tehetett mást, hiába tudta, hogy csak nagyon sok idő elteltével fog visszatérni a szülői házba, ha egyáltalán visszatér. Elköszönt a szüleitől és a testvéreitől. Még a nagymamája is nagyon gyengéden búcsúzott el tőle, és azt kívánta neki, hogy éljenek boldogan Louis-val. Bettina megígérte a családjának, hogy amikor csak teheti, hazalátogat majd. De igazából fogalma sem volt róla, hogy mikor látja viszont a szeretteit. Azt kívánta, bárcsak meglátogatnák a szülei Franciaországban, de ő is tisztában volt vele, hogy ez nem olyan egyszerű. Nekik is kötelezettségeik voltak San Franciscóban, ezért csak nagyon nehezen tudtak volna megszervezni egy ilyen hosszú utazást.

Amikor az autó kigördült a kocsifelhajtóról, mindenki integetett, Angus pedig rákezdt egy nótára a skót dudáján. Bettina tudta, hogy örökre a retinájába ég az a pillanat, ahogy a távolodó autóból nézi az integető családját. Ugyanolyan emlékezetes pillanat volt ez számára, mint az esküvője. Azt sem fogja soha elfelejteni. A San Franciscó-i látogatásuk tökéletesre sikeredett, és senkinek sem lehetett panasz a viselkedésére. Louis-ban fel sem merült a gondolat, hogy bármilyen szokatlan dolog terheli a családját vagy a házukat. És alapból semmi oka nem volt arra, hogy bármilyen furcsaságra gyanakodjon.

- Előre szoltál, hogy elég különc családod van. Még arra is figyelmeztettél, hogy szeretik megtréfálni az embereket – jegyezte meg Louis a vasútállomás felé tartva. – Számomra egyáltalán nem tűntek különcnek. Még a nagymamád is elbűvölő volt a maga módján, és végül talán még azt is megbocsátotta nekem valamelyest, hogy francia vagyok – mondta nevetve.

- Ez azért van, mert elbűvölted a személyiségeddel – felelte Bettina ragyogó arccal. Még mindig sajnálta, hogy nem sikerült találkoznia a Gregory családdal, de reménykedett benne, hogy' erre a jövőben még sor kerül. – Az egész családom a szívébe zárt téged – tette hozzá Bettina, majd közelebb húzódott a hitveséhez, és átkarolta.

Ezután elfoglalták kupéikat a vonaton. Bettina kérésére a családja nem jött ki az állomásra, hogy elbúcsúztassák őket. Úgy érezte, az végképp felkavarta volna. Szomorúság töltötte volna el a szívét, ha a távolodó vonat ablakából végig kell néznie, ahogy a szülei alakja lassan a semmibe vész. Most, hogy már kettesben maradtak a fülkékükben. Louis a karjaiba kapta Bettinát, aki az ablakból figyelte szülővárosa szép lassan elmaradozó házait. Lilire ez idő alatt a dadus vigyázott a szomszédos kupében. Lényegében ekkor vette kezdetét a közös élete Louis-val.

Egyre közelebb értek az öreg kontinenshez, a visszaút napjai pompásan teltek. Bettina szívét főleg az töltötte el boldogsággal, hogy ezúttal már Louis feleségének mondhatta magát. Miután visszaértek Párizsba, egyből beköltöztek Louis szüleinek egykori házába a Place François Premieren. Bettina mindent megtett azért, hogy igazi otthont varázsoljon belőle.

A ház elég komor hangulatú hely volt, de új függönyökkel, a bútorok átrendezésével és virágokkal egész otthonossá sikerült tennie. A házvezetés feladatától igazán felnőttnek érezte magát. Mindennap hazavárta férjét a munkából, ahogy egy jó feleséghez illik. Rengeteget szeretkeztek, sokkal többet, mint amit Bettina valaha is remélni mert volna. Annyira boldog volt Louis mellett, és annak kimondottan örült, hogy a férje nem szeretne több gyereket. Neki elég volt Lili. Bettina egyáltalán nem akart még egy gyereket, amivel Louis is tisztában volt, és nem is bánta. Louis nagyon kedves és gondoskodó férj volt, és az ágyban sem lehetett rá panasz. A Velencében és Rómában töltött háromhetes nászútjuk idilli hangulatban telt el, nem is kívánhatott volna ennél szebb mézesheteket.

Bettina szinte mindennap írt levelet az édesanyjának. Levelezésükből megtudta, hogy Gwyneth mindenről részletesen beszámolt Blake-nek, Sybilnek és Charlie-nak, miután visszatértek San Franciscóba, így szinte ők is átélhették a gyönyörű esküvőjét.

- Káprázatos menyegző volt - áradozott könnybe lábadt szemmel Gwyneth, mintha egy álom elevenedett volna meg előtte.

- Bárcsak mi is itt lehattünk volna veletek - szomorkodott Sybil. Még mindig sajnálta, hogy ki kellett hagyniuk a ceremóniát.

- Én is örültem volna, ha el tudtok jönni. - Habár Bettina és Lili csupán öt hónapot töltött távol a családjától, és néhány héten át ismét élvezhették egymás társaságát, a ház most ismét annyira üresnek tűnt nélkülük. Bettina megírta az édesanyjának, hogy Párizsba visszatérve Louis azonnal

megtette a szükséges lépéseket Lili örökbefogadásának ügyintézésében. Ez egyben azt is jelentette, hogy Lili egyszer jelentős vagyon örököse lesz. A kislány élete és a jövője biztosítva van, függetlenül attól, hogy milyen férjet választ magának. Bettinának sem kellett már aggódnia az élete hátralévő napjai miatt, arról már nem is beszélve, hogy még a saját szüleitől is igen komoly örökségre számíthatott. Még belegondolni is szörnyű volt, hogy egy nap elveszti a szüleit, de az megnyugtató érzéssel töltötte el, hogy biztosítva van a jövője.

Az egészben mégiscsak az volt a legjobb, hogy Louis és Bettina örülten szerelmesek voltak egymásba. Mindketten úgy érezték, hogy sikerült megtalálniuk a tökéletes párt. A lánya boldogsága kicsit kárpótolta Gwynethet azért, hogy mennyire hiányzik neki Bettina.

– Sosem lehet előre tudni, hogyan alakulnak a dolgok, igaz? – elmélkedett Sybil, miközben Gwynethtel a kertben sétálgattak. – Az ember persze azt hiszi, hogy a saját kezében van a jövője, de mindig felüti a fejét valami váratlan dolog. Lehet, hogy csak valami apróság, de akár nagy horderejű események is közbeszólhatnak. Ettől jobbra vagy rosszabbra főr dülhat az életünk. – Bettina nem számított rá, hogy Párizsban fog megismerkedni a jövendőbeli férjével, arra pedig végképp nem is gondolt, hogy élete hátralevő részében Franciaországban él majd, pedig ebben most már biztos volt. Az otthona többé már nem San Francisco lesz. Az embernek mindig ott kell otthont teremtenie, ahová a sors sodorja.

Nagyon sok keserűség érte már Bettinát. Nem sikerült az elhamarkodottan megkötött házassága Tony Salvatoréval, majd a Lili születése előtti nehéz hónapok is nagyon

boldogtalanul teltek számára. A sors most a kedvesebbik arcát fordította felé. Ezt senki sem láthatta előre. Megnyugtató érzés volt belegondolni, hogy a dolgok végül jóra fordultak.

Andy már visszarepült New Yorkból az Edinburghi Egyetemre, amikor Blake és Sybil hazajött Charlie-val San Franciscóba. Quinne is Andyvel tartott, Caroline pedig felszállt egy Los Angelesbe tartó járatra, hogy még időben visszaérjen a UCLA egyetemre, és megkezdje a másodéves tanulmányait. Amint a Gregory család hazaért, Charlie máris az iskolapadban találta magát. Ő ismét Marin Countyban kezdte meg a tanévet. Magnus kitörő örömmel fogadta, hogy ismét láthatja a régi barátját.

Sybil keményen dolgozott, hogy év végére befejezze a könyvét. Jól haladt az írással, és úgy nézett ki, hogy sikerülni is fog neki. Gwyneth ismét a számítógépen készített műalkotásokat, hogy kitöltse a szívében a lánya távozása után támadt űrt. Már nagyon jól elsajátította a program használatát, és igazán komoly és lenyűgözően szép műalkotások kerültek ki a keze alól.

Egyik délután Sybil éppen az emeleti irodájában dolgozott, amikor egyszer csak meghallotta, hogy hazaért a férje. A megszokottnál korábban jött meg a munkából. Lement a hálószobájukba, és ott találta Blake-et.

- Te meg mit keresel itt? - kérdezte meglepődve. Blake az ágyuk szélén ücsörgött, és a tenyerébe temette az arcát. Látszott rajta, hogy nagyon aggasztja valami. - Csak nem betegedtél meg?

- Lehetséges. - Blake Sybilre emelte a tekintetét. Az arca sápadt volt, és ebből Sybil egyből tudta, hogy valami nagy baj van. Még soha nem látta ennyire elesettnek.

- Miről van szó? - Sybil odaült a férje mellé az ágyra, és megfogta a kezét. Blake-nek nem volt más választása, mint hogy mindent őszintén elmondjon a feleségének. Soha életében nem hazudott neki, és most sem fog kertelni.

- A vállalkozás körül nagy bajok vannak. Túl sok kockázatos döntést hoztunk. Az a két lángelme, akik már több milliárdot kaszáltak a korábbi vállalkozásaikkal, ezúttal túl messzire ment. Rosszul pozícionálták a céget, és néhány hónappal ezelőtt kénytelenek voltak tőkeátcsoportosítást végrehajtani. Azt hitték, így úrrá tudnak lenni a bajokon, de most már elúszni látszik a hajó. És én is komoly összeget invesztáltam be a saját pénzemből, hogy megmenthessük a céget. Többet, mint ami észszerű lett volna. - Blake-nek mindig is volt egy saját bankszámlája, amivel a saját belátása szerint gazdálkodott. Időnként kockázatos befektetéseket is végrehajtott erről a számláról. A közös bankszámlájukhoz sosem nyúlt hozzá, és ezt ezúttal sem tette. A saját számláján lévő pénzt fektette abba a vállalkozásba, amiben szentül hitt. A Titanic azonban süllyedni kezdett, és úgy nézett ki, mindent magával visz a mélybe.

- Néhány hónappal ezelőtt áttekintettük Berttel a dolgot, és ő adott pár jó tanácsot. Hallgatnom kellett volna rá, és még időben kivennem a befektetett pénzem a vállalkozásból. Ehelyett én még több pénzt invesztáltam bele. Komoly perek elébe nézünk, ha nem sikerül rendezni a tartozásainkat. A fő baj az, hogy ez nemcsak a céget, hanem személyesen engem is érint.

- Akár börtönbe is kerülhetsz? - kérdezte Sybil halálra rémülten. Blake azonban megrázta a fejét.

- Nem hinném. De könnyen lehet, hogy mindenünket elveszítjük miattam. Lehet, hogy lényegében már most is földönfutók vagyunk - mondta Blake kétségbeesetten.

- Mit tehetnék érted?

- Szeretném megint kikérni Bert tanácsát az ügyben, miután hazaért a munkából. - Blake korábban már beszélt a befektetési tanácsadójával, de szerette volna Berttel is alaposan megbeszélni a dolgokat. - Valamit tudnod kell, Syb. Könnyen lehet, hogy végül egy árva garasunk sem marad. Sybil bólintott, felfogta a helyzet komolyságát. Közben próbálta megérteni, hogy mindez mit jelent a családjukra és a gyermekeikre nézve. Amit a múzeumok számára végzett kurátori munkájával és szakújságíróként megkeresett, abból nem sokra mennek. A könyve sem hoz túl sokat a konyhára, ha egyszer sikerül befejeznie. Neki eddig sosem kellett foglalkoznia a honorárium mértékével, mert abban a szerencsés helyzetben volt, hogy a férje gondoskodott a család biztos megélhetéséről.

- Még ezt a házat is el kell adnunk? - kérdezte visszafojtott hangon. Nagyon nem szerette volna elveszíteni az új otthonukat, és a házzal együtt ölükbe pottyant új barátait, a Butterfield családot. A két család már szinte egybeforrt. Mintha a jelen és a múlt szálaiból szőttek volna egy új közös életet. Blake arca elkomorult, amikor Sybil kérdését meghallotta.

- Azt hiszem, nehéz döntés előtt állunk - vallotta be őszintén a feleségének. - Ez eléggé egyedi ház, ezért nem könnyű értékesíteni. Sok időbe telhet kivárni a megfelelő

vevőt. Ráadásul még csak nemrég került a tulajdonunkba. A tribecai apartmanunkat sokkal gyorsabban értékesíteni lehet, és nagyobb összeget fizetnének érte. Tudom, hogy te mennyire szereted azt a lakást, és magát a várost is.

Ez tényleg nehéz döntés volt. Mintha Blake arra kérte volna Sybilt, hogy áldozza fel az egyik veséjét. De valahol mindketten tudták, hogy aligha van választási lehetőségük. Tribecában az apartmanok csillagászati összegekért cseréltek gazdát.

Ekkor mindketten meghallották, hogy becsukódik a bejárati ajtó. Blake felállt, mert tudta, hogy Bert jött haza, és beszélni akart vele. Magára hagyta a hálósobában Sybilt, aki kinézett az ablakon, és azon merengett, hogy vajon most mi vár rájuk.

Aznap este Bert órákon át elemezte Blake-vel a pénzügyeiket. Átnézték a cég anyagi helyzetét, és végül egyetértettek abban, hogy meg kell válniuk vagy a New York-i loft lakásuktól, vagy a San Franciscó-i ingatlanuktól. Csak így tudják fedezni a könyvelésben mutatkozó több millió dolláros hiányt. Nem tehetett mást, mert Blake nyaka körül már szorult a hurok.

- Meghasad a szívem, hogy meg kell válnunk tőle - mondta Blake a New York-i apartmanra utalva. - Sybil pénze is benne van abban a lakásban.

- Később esetleg még visszaszerezheted a pénz egy részét, de most nincs más lehetőséged. - Blake tudta jól, hogy hallgatnia kellett volna Bertre, amikor hónapokkal ezelőtt figyelmeztette. De nem tette. És most már túl késő volt ahhoz, hogy mentsek, ami még menthető. - Olyan

emberekkel dolgozol együtt, akik szeretnek nagyban játszani, és nem riadnak vissza a kockázatvállalástól. De most túl nagy kockázatot vállaltak. A számok sajnos nem igazolják a döntéseikéi. Feltételezésekre alapozták a számításait, amik nem jöttek be. Ki kell szállnod a vállalkozásból, amíg még nem késő. Később nélkülük még bármilyen vállalkozásba belefoghatsz. Jobban jársz, ha megszabadulsz tőlük, és a jövőben csak a magad bőrét viszed a vásárra. – Blake tudta, hogy igaza van. – De te tudod, mit csinálsz.

Blake-et lenyűgözte a két fiatal vállalkozó, és butaságot csinált, amikor naivan beszállt a cégükbe. Megszédítették, és ezzel most már maga is tisztában volt. Egyszer már az ösztönei azt súgták neki, hogy szálljon ki, de nem hallgatott a megérzéseire, és bent maradt. Blake megköszönte Bertnek, hogy időt szánt rá, majd nehéz szívvel felcaplatott az emeletre, hogy megvitassa Sybillel az előttük álló lehetőségeket. Neki is joga volt beleszólni a döntésbe. Azon a tényen már semmi nem változtatott, hogy el kell adniuk az egyik ingatlant, mert csak így tudja fedezni az adósság rá eső részét.

Sybil az ágyukban fekvé várt rá. Amikor Blake belépett a hálósobába, közölte a férjével, hogy valamit szeretne neki mondani.

– Én is neked – mondta mogorván Blake. – Te kezdesz? – Blake arra készült, hogy elmondja a feleségének, miben maradtak Berttel, aki egyetértett vele abban, hogy kénytelenek eladni az egyik ingatlant. Blake biztos volt benne, hogy Sybil végül a tribecai apartmanjuk mellett teszi le a voksát, és vissza akar költözni New Yorkba.

- Én inkább a tribecai apartman eladása mellett vagyok - jelentette ki Sybil. - Nem akarok visszaköltözni New Yorkba, még akkor sem, ha az itteni vállalkozásod csődbe megy. Szeretünk itt élni, és jó ebben a házban lakni. Butterfieldék pedig már olyanok számunkra, mintha a mi családunk tagjai lennének. Ráadásul a New York-i lakásért több pénzt kapunk. - Sybil mindezt meglepően nyugodt hangon mondta el. Blake hitetlenkedve bámult a feleségére, aki láthatóan már meghozta a döntését, mialatt ő Berttel megvitatta a helyzetet.

- Komolyan így gondolod? Nem sajnálsz megválni tőle?

- El akarom adni. Nem akarok oda visszamenni - ismételte meg határozottan Sybil. - Vágjunk bele. - Blake átkarolta a feleségét. Hatalmas csődtömegnek érezte magát, de a New York-i apartmanjuk eladásával megnyílik a menekülés útja. A lakás értékesítéséből kapott összegből visszanyerheti a szabadságát. Könnybe lábadt szemmel köszönte meg a feleségének, hogy - kiállt mellette.

Másnap reggel felhívták telefonon a New York-i ingatlanközvetítőt, és megkérték, hogy hirdesse meg a lakást. Elég magas árat kértek a tribecai apartmanjukért, de tudták, hogy az a lakás megéri az árát. Blake csak remélni mert, hogy sikerül rövid időn belül értékesíteniük. Minél előbb ki akart szállni az üzletből, amíg még megteheti.

A New York-i ingatlanközvetítő nagy örömmel fogadta a megkeresésüket. Nyomban kirakta a lakásukat az ingatlanpiacra, és csodák csodája, öt héten belül sikerült jó áron vevőt találniuk rá. Blake titokban tartotta a munkahelyén, hogy mire készül. Bert szinte mindennap segített neki a tanácsaival. Blake tisztában volt vele, hogy

Bert pénzügyi helyzete is hamarosan meginog majd. De azt egy országos pénzügyi válság fogja kiváltani, nem pedig az ő hibás döntésének következménye lesz.

Bert jó tanácsainak és Sybil segítőkészségének köszönhetően Blake-nek sikerült kimásznia a csávából. Igen kényes helyzetbe került, ami potenciális veszélyt jelentett, de a New York-i ingatlan eladása révén még ép bőrrel ki tudott szállni a cégből. Jelentős összeget bukott az üzleten, de nem nullázta le magát teljesen. A legfontosabb az volt, hogy a Butterfield-kúria megmaradt.

Blake alaposan átgondolta a helyzetét, és végül úgy döntött, hogy saját vállalkozásba kezd. Ott lebegett a feje fölött Damoklész kardja, és sokkal rosszabbul is végződhetett volna a dolog, ezért hatalmas kő esett le a szívéről. Mire eljött a hálaadás ünnepe, már hálát adott az égnek, hogy ennyivel megúsza. Ráadásul a házasságát is egybekovácsolták a történetek, még soha nem érezte ilyen közel magához a feleségét, mint ekkor. Bertre pedig szinte már úgy tekintett, mintha az édestestvére lenne.

Bert mindvégig kiállt mellette, és Blake nem győzött hálálkodni neki az önzetlen támogatásáért. Blake úgy döntött, hogy egy ideig hagyja leülepedni a dolgokat, majd új vállalkozásba kezd, de ezúttal egymaga, és a saját feje után fog menni, csakis a józan ész határain belül hoz majd megfontolt döntéseket. Lehet, hogy így nem tud majd olyan busás haszonra szert tenni, mint a két vakmerő számítógépes zsenivel lehetne, de az is biztos, hogy ilyen nagy veszteséget sem fog elkönyvelni még egyszer.

A New York-i apartmanjukról kénytelenek voltak lemondani, most már csakis a San Franciscó-i házuk

jelentette az otthont számukra. Sybil még a krízishelyzet kellős közepén New Yorkba repült, és minden holmijukat átszállíttatta Kaliforniába. Soha egyetlen szóval sem panaszkodott, amiért Blake ilyen kellemetlen helyzetbe hozta a családját. Blake neki is végtelenül hálás volt a hozzáállásáért. Mindketten nehéz időket éltek át, és szívszorító fájdalommal járt az elszakadás New Yorktól.

Ebben az évben ismét a Butterfield család körében töltötték a hálaadás ünnepét, ami ezúttal sokkal nagyobb jelentőséggel bírt számukra. Andy nem tudott hazautazni Edinburghból, hiszen Skóciában ez nem számított hivatalos ünnepnek. Caroline viszont hazalátogatott Max társaságában, és karácsonyra már Andy és Quinne látogatására is számíthattak. Blake hálás volt, amiért legalább volt hova hazajönnie a gyermekeinek. Bert hasznos tanácsainak köszönhetően sikerült az utolsó pillanatban elhagynia a süllyedő hajót.

Tizenhatodik fejezet

A hálaadás ünnepe után Sybil visszavonult a dolgozószobájába, hogy minden erejét a könyve befejezésére fordíthassa, Egyszer csak megakadt a szeme azon a dobozon, amit még anno a bank adott át neki. Ebben voltak a Butterfield család személyes dolgai – azaz a családi fényképek és Bettina könyve. Amikor kezébe vette őket, elmosolyodott. Még csak három év telt el a ház megvásárlása óta, és ezen idő alatt olyan sokat megtudott a családtagokról. Még az is előfordulhat, hogy jobban ismeri őket, mint Bettina ismerte akkor, amikor megírta a családja történetét. Sybilnek nagy előnye volt Bettinával szemben. Ő nemcsak a múltjukat ismerte, hanem a jövőjüket is. Bettina viszont csak találgatni tudott a sorsuk alakulását illetően. Istennek hála, Bettinának szerencsésen alakult a sorsa, és boldogan élt Párizsban Louis-val.

Sybil ismét átnézte a családi fotókat. Talált köztük képeket Liliről, amelyek még kisbaba korában készültek. Némelyiken Bettina tartotta a karjában, nem sokkal a megszületése után. Ezeken a fényképeken Bettina olyan komoly volt, és a szemében látszott a szomorúság. Annyira megroggyant az anyaság súlya alatt, nem bírta feldolgozni az ezzel járó felelősséget. Most viszont egy csodálatos férfi oldalán élt Párizsban, aki a védőszárnyai alá vette őt és a gyermekét is. A Párizsból írt levelei egytől egyig vidám hangot ütöttek meg. Még csupán három hónapja voltak Louis-val házasok. Teljesen új életet kezdett

Franciaországban, és úgy gondolta, hogy soha többé nem költözik vissza az Államokba.

Sybil talált a dobozban Magnusról, Josiah-ról, Bertről és Gwynethről készült fényképeket is. Közülük jó néhány Bettina esküvőjét örökítette meg, és még annyira fiatalnak látszottak rajtuk. Volt a képek között egy Bettináról, ami 1950-ben készült. Ekkor vásárolta vissza Louis halála után a szülői házat. Igazán megrázó élmény volt a megözvegyült Bettinát látni egy fényképen, hiszen még csupán az elmúlt nyáron keltek egybe Louis-val. Az ő idősíkjukban azonban jelenleg 1919-et írtak. Sybil időnként hajlamos volt megfeledkezni arról, hogy a Butterfield családdal lényegében újraéli a történelem során homályba vesző időket. De annyira valóságosnak és életszerűnek tünnek számára. A két család lényegében egy közös dimenzióban élt együtt, valahol az őket elválasztó százévnnyi időeltérés vonalán.

Gwynethről is a kezébe akadt egy fénykép, ami még 1930-ban készült Párizsban, nem sokkal Bert halála után. Miután eladták a családi házukat, Bettina invitálására Gwyneth a lányához költözött Franciaországba. Látszott az arcán, hogy nagyon megtörte a férje halála. Olyan elveszettnek tűnt a képen, hogy Sybil szíve belesajdult a látványba. Sybil a másik fénykép hátulján is megnézte a dátumot, és még jobban elszomorodott, hiszen tudta, hogy nem sokkal később, 1932-ben, Gwyneth is eltávozott az élők sorából. Ezután már csak két élő tagja maradt a Butterfield családnak, Bettina és Lili. Az ezt követő korszakból már nem talált több fényképet a dobozban.

Sybilnek hirtelen támadt egy ötlete. Bettina könyvében az állt, hogy Lili hozzáment Franciaországban egy orvoshoz,

bizonyos Raphael Saint Martinhoz. A háború után házasodtak össze, és 1946-ban egy fiúgyermekkel áldotta meg őket a sors, akit Samuelnek hívtak. Már amennyire Sybil meg tudta ítélni, ő volt az utolsó leszármazottja Gwynethnek és Bertnek. Nem volt más örökösük, mivel csupán egyetlen gyermekük tudott kirepülni a családi fészekből, a többiek elragadta a halál. Bettinának pedig csupán egyetlen gyermeke volt, Lili, akinek szintén csak egy fia született, Samuel. Jelenleg ő jelentette a Butterfield család vérvonalának végét. Sybil eltűnődött rajta, vajon mi lehet vele. Vajon érdekli őt az ősei házána sorsa, vagy egyáltalán tud róla bármit is? Az édesanyja 1980-ban adta el a házat, a nagymamája halála után. Sybilt nem hagyta nyugodni a gondolat, hogyan alakult a sorsuk a ház eladását követően.

A bankban úgy informálták, hogy Lili a megromlott egészségi állapota miatt nem utazott el Amerikába a ház értékesítésekor. Örökölt egy házat az anyjától, és aztán egyszerűen túladott rajta. Michael Stanton, a Berkeley Pszichoterápiás Intézet orvosa úgy vélte, hogy Lili valószínűleg már halott volt, és már csupán a szelleme látogatott haza a házba. Mostanra ugyanis már százegy éves lenne, ha pedig a fia, Samuel még életben van, akkor ő hetvenhárom éves. Amikor ezt végiggondolta, Sybil kötelességének érezte felvenni vele a kapcsolatot, hogy megossza vele a családjá történetét. Korábban ilyesmi meg sem fordult a fejében. De lehet, hogy Samuel az égvilágon semmit sem tud a családjáról, mivel lényegében Lili sem kötődött az amerikai otthonukhoz, és az sem érdekelte, amit az édesanyja még életében megírt a családjukról. Bettina bevallotta a könyvében, hogy soha nem alakult ki szoros

kapcsolat közte és a lánya között. Magát hibáztatta ezért. Lili ezer szállal kötődött Franciaországhoz, és az amerikai gyökerei már elsorvadtak, így könnyen lehet, hogy semmit sem mesélt a fiának a Butterfield család történetéről.

Sybilbe szinte belehasított a felismerés, hogy kötelessége kapcsolatba lépnie Samuellaal. Tudta, hogy ez a küldetése, ennyivel tartozik a Butterfield családnak. El kellett érnie valahogy, hogy elmesélhesse neki a Butterfield kúria történetét, és megismertesse vele azoknak a csodálatos embereknek a sorsát, akik egykor a falai között éltek. Ez Samuel örökségének a része. Úgy vélte, hogy ezzel a gesztussal nem csupán Samuelnek tartozik, hanem egyben Bertnek és Gwynethnek is örömet szerez vele. Samuel Saint Martin volt a család utolsó leszármazottja, neki és Blake-nek a feladata védangyal-ként továbbadniuk a Butterfield család történetét. Samuel volt az egyetlen örökösük, így őt illette meg ez az örökség. Hogy megismerhesse a történetüket, a sikereiket és a kudarcba fulladt álmaikat. Jogában állt megtudnia a teljes igazságot az őseiről, és mindarról, ami az életük során történt velük.

Arról már nem is szólva, hogy akár még találkozhat is velük, hiszen a szellemjárta házban lejátszódó különös spirituális jelenségek erre is módot adtak neki. Természetesen csakis akkor, ha ezt ő is szeretné, és hajlandó Kaliforniába utazni. Az is kérdéses volt, hogy a házban lakó szellemek megjelennek-e előtte. Csodálatos érzés volt belegondolni, hogy Samuel találkozhatna az üknagymamájával, Augustával, és annak bátyjával, Angusszal, valamint Magnusszal és a dédszüleivel, Berttel és Gwynethtel. Sybil tudta, hogy kötelessége átadni neki a

családi örökségét. Neki kell betöltenie annak a hídnak a szerepét, amely összeköti Butterfieldékkel Samuelt, a család utolsó leszármazottját. Ehhez nem kellett mást tennie, mint valahogy rátalálnia.

De ha sikerül is felkutatnia valahogy a nagyvilágban, még akkor sem biztos, hogy rá tudja venni Samuelt a kapcsolatfelvételre a családjával. Lehet, hogy csak egy holdkóros nőszemélynek tartja, aki beképzelt magának egy örült szellemhistóriát, vagy egyszerűen csak lódít, mert ezzel akarja érdekesebbé tenni magát. Miért is hinné el valaki, hogy lehetséges találkozni az elhunyt őseinkkel? Sybilnek fogalma sem volt róla, hogy erről hogyan győzhetné meg a férfit, ha egyáltalán sikerül felkutatnia. De akkor is meg kell próbálnia.

Sybil a szíve mélyén biztosan érezte, hogy miután Bettina a férje halála után visszavásárolta a családi fészket, ő is ugyanúgy egy közös dimenzióban élt a szeretett családtagjai szellemei körében, mint ők. Az ő világába is egy ugyanolyan spirituális kapun keresztül léptek be, mint ami lehetővé tette a Gregory család számára is, hogy naponta találkozhassanak Butterfieldékkel. Valószínűleg Bettina 1980-ban bekövetkezett haláláig ugyanúgy nyüzsögtek a szellemek a Butterfield kúriában, így az élete utolsó éveit nem kellett magányosan töltenie. Ráadásul ugyanolyan kényelemben élhetett, mint fiatalkorában.

Valahol a nagyvilágban élt egy ember, Lili fia, akinek minden bizonnyal fogalma sem volt róla, milyen gazdag családi örökséggel rendelkezik. A Butterfield család utolsó leszármazottjaként jogában állt megismernie a családja történetét. Sybil teljesen biztos volt benne, hogy Bert,

Gwyneth és Samuel nagymamája, Bettina is ezt akarná. Jelen pillanatban Sybil volt az egyetlen, aki képest volt megadni ezt Samuelnek. Vagy legalább felkínálni neki ennek lehetőségét. Ő nem csupán ismerte a családja múltját, hanem egy részét velük együtt maga is átélte. A Butterfield család hamar a bizalmába fogadta őt, nyíltan megosztották vele és a családjával minden bánatukat és örömuiket, és Sybil most azzal akarta meghálálni a bizalmukat, hogy mindezt megosztja Samuellel.

Tizenhetedik fejezet

Sybil egész éjjel álmatlanul hánykolódott az ágyában. Mindvégig az járt a fejében, vajon helyesen cselekszik-e. Másnap reggel nekilátott Samuel Saint Martin felkutatásának. Mindössze annyit tudott róla, amennyi Bettina könyvében állt. Sajnos ez nem volt sok, éppen csak annyi utalás szerepelt benne, hogy ő Lili fia.

Az apját Raphaelnek hívták, és orvos volt. Ha esetleg voltak még Samuelen kívül közös gyermekeik Lilivel, róluk nem esett szó Bettina könyvében.

Sybil nem tudta volna megmondani, miért érez ilyen erős késztetést a férfi felkutatására, ezért másoknak inkább nem is tett említést róla. Végtére is könnyen lehet, hogy zsákutcába jut a keresése. Sok volt a kérdés, arra is jó esély volt, hogy időközben Samuel már elhalálozott. Nem volt biztos benne, hogy a Butterfield család meg szeretné ismerni őt. Igazából Lili még kisgyermekként kiszakadt az életükből, amikor Bettina Franciaországba költözött. Így az ő immár hetvenhárom éves fiához végképp nem kötötte őket semmi. Csak egy távoli leszármazottjuk volt. A Butterfield család nyugalomban töltötte békés hétköznapjait a kúriájuk kényelmében. Egy olyan házban és kertben, amelyet már mindannyian több mint egy évszázada ismertek. Lehet, hogy Samuelt már nem tudnák igazán családtagnak tekinteni, hiszen őt nem kötötte ide semmi sem. Sybil mégis valami megmagyarázhatatlan késztetést érzett, hogy felkutassa a férfit.

Egy órába sem tellett, és máris sikerült rátalálnia a Facebookon. Nem volt teljesen biztos benne, hogy tényleg ugyanarról a személyről van szó. Túl könnyen ment, és ez óvatosságra intette. Az életkora éppen megegyezett, és ezen kívül nem volt más út, amin elindulhatott volna. A Facebook-oldalán az állt, hogy történelmet tanít a Sorbonne Egyetemen.

Párizsban lakott, a Szajna bal partján, az ötödik kerületben. Ez nem volt messze Saint-Germaintól, ami bizakodásra adott okot. Nagyon felkeltette Sybil kíváncsiságát, és mindent meg akart tudni róla. Maga sem tudta, miért, de volt egy olyan belső megérzése, hogy jó ügyet szolgál, és ezért fontos folytatnia a kutatást.

Aznap délután odaült a számítógépéhez, és nekilátott e-mailt írni a Sorbonne Egyetemen tanító férfinak. Éppen a levele megfogalmazásán törte a fejét, amikor Gwyneth besétált a dolgozószobájába. Azért jött, hogy befejezze egy korábban elkezdett rajzát.

- Mit csinálsz? - kérdezte unottan. Hiányzott neki Bettina, akitől már egy hete egyetlen levelet sem kapott. Bettinát a jelek szerint nagyon lekötötték az otthonteremtéssel járó feladatai, és nyilván mozgalmas társadalmi életet élt Párizsban. Korábban már megírta az édesanyjának, hogy milyen boldog házasságban él, és mennyire sok örömet jelent neki a saját otthonának megteremtése. Teljesen megváltozott az élete, mióta nem a szüleivel él.

- A dédunokádat próbálom felkutatni az interneten - mondta komoly arccal Sybil, mint akit megzavartak a munkájában.

- Mondhatom, nagyon vicces. - Gwyneth azt hitte, hogy Sybil csak mókázik vele.

- Nem viccnek szántam. Tudom, hogy első hallásra zagyvaságnak fog hangzani, de szerintem megér egy próbálkozást. Egyszer már bejött ez az idődimenzió-ugrás, habár magam sem tudom elmagyarázni, mi az. De mindenesetre működik a dolog.

Gwyneth bólintott. Tisztában volt vele, hogy az ő esetükben tényleg működött a dolog. De annyira zavaros volt számára az egész, hogy inkább bele sem gondolt, mi állhat a jelenség hátterében. Nem foglalkozott azzal, ki halott, és ki nem az. Hogy ki jött a múltból, és ki jött a jövőből. Hogy a valóságban nem mindenki annyi idős, mint amennyinek látszik. Sokkal egyszerűbb volt számára kész tényként elfogadni a helyzetet. Sybilt jobban izgatta, hogy a dolog végére járjon. Bert nem szerette, ha Gwyneth ilyen kérdéseket feszeget, és megtiltotta neki, hogy mások előtt szóba hozza ezt a témát.

- Ezek szerint van egy dédunokám? - kérdezte kissé feszengve. Bert nem szerette volna, ha a jövőjüket firtatja. Még akkor sem, ha Sybil esetleg tudta a választ a bennük felmerülő kérdésekre. Sőt, lehet, hogy éppen ezért nem akarta Bert, hogy a jövőjükkel kapcsolatban kérdezősködjön.

- Van bizony. Mégpedig Lili fia - felelte Sybil. Nem látott semmi rosszat abban, hogy ezt elárulta neki. Végére is nem az előttük álló tragikus eseményekre hívta fel a figyelmét, melyeket úgysem tudnak elkerülni.

- Nem inkább a könyveden kellene dolgoznod? - próbált témát váltani Sybil.

- Ne is mondd! De most egy kis szünetet tartok - felelte Sybil mosolyogva. - Már csaknem sikerült befejeznem.

- És tudod, hol él? Mármint a dédunokám - kérdezte Sybilt, akinek igencsak furdulta az oldalát a kíváncsiság. Jól tudta, hogy ezzel veszélyes vizekre evez. Ezzel Sybil is tisztában volt, és ezért nem nagyon beszélgettek a jövőről Rendszerint kerülték a témát, és úgy kezelték a jövőt, mintha annak ismerete csupán a Gregory család privilégiuma lenne.

- Mondhatni, igen. Feltéve, hogy róla van szó. Ha minden igaz, akkor egy történelemprofesszor a Sorbonne Egyetemen. Eddig mindössze ennyit sikerült kiderítenem róla. A többi csak puszta találgatás. Az is előfordulhat, hogy őt nem igazán érdeklik majd a kaliforniai felmenői és azok élettörténete. De úgy gondoltam, hogy azért megpróbálom felkutatni őt. Úgy ítélt meg, hogy Bettina, az anyukád, esetleg valamelyik más családtag örülne neki, ha sikerülne rátalálnom. Akkor mesélhetnék neki rólatok, és esetleg még találkozhatnátok is vele, ha szeretnétek. - Persze ehhez az is kellett, hogy ő hajlandó legyen ideutazni San Franciscóba. Egyelőre felesleges volt a dolgok elébe menni.

- Szerintem jó lenne megismerni őt - mondta Gwyneth, és rámosolygott Sybilre. - Hiszen mi még mind itt élünk. Csak ő ezt nem tudja. Megeshet, hogy ő is kíváncsi ránk - tette hozzá félszeg mosollyal az arcán. - Tudod, néha úgy érzem, hogy csakis miattatok vagyunk még itt. Ha te és Blake nem veszitek meg a házat, könnyen lehet, hogy már mi sem élnénk az egykori otthonunkban - vallotta be őszintén Gwyneth. Ez egyike volt azon ritka alkalmaknak, amikor szembenéztek a ténnyel. Mármint azzal, hogy nem teljesen normális az, ahogy ők éltek. Ez alól Sybil és Blake sem volt

kivétel, hiszen lényegében ők sem úgy éltek, mint a normális emberek.

- Én másként látom a helyzetet. Szerintem nem csak miattunk éltek még itt. Ha mi nem költözünk ide, ti akkor sem költöztetek volna el ebből a házból, mert annyira kötődtek hozzá. És mert annyira erős szálak fűznek titeket egymáshoz - mondta őszintén Sybil, - Akkor is mindannyian itt éltetek, amikor beköltöztünk a házba. Nem a mi megjelenésünk miatt jöttetek ide vissza. Alighogy beköltöztünk ide, rögtön belétek botlottam - mondta Sybil, és szemernyi kétely sem volt a hangjában. Teljes mértékben biztos volt az igazában. Aztán kedvesen Gwynethre mosolygott. A két nő között szoros barátság alakult ki. Olyan sok mindenben mentek együtt keresztül, hogy ezalatt megszerették egymást.

- Nem fogod egyszer majd úgy érezni, hogy már elegend van belőlünk? - kérdezte Gwyneth, ha már úgyis ilyen őszintén megnyíltak egymás előtt. Korábban nem hozták szóba ezt a kényes témát. Sybil pedig elnevette magát.

- Soha. Hacsak Angus elő nem veszi a skót dudáját, - Ezen aztán mindketten jót nevettek. Sybil ismét a számítógépe képernyője felé fordult. - Épp azon vagyok, hogy megszerezsem valahogy ennek a fickónak a telefonszámát, Lehet, hogy fel kellene hívnom a párizsi különleges tudakozó számát. - Amit aztán meg is tett. Gwyneth pedig néma csendben figyelt a háttérből. Még mindig csodálattal töltötte el a modern kori kommunikáció. Sybil a tudakozótól megkapta a kért telefonszámot. Pofonegyszerű volt az egész, A következő pillanatban Sybil Gwynethhez fordult, mert mondani szeretett volna neki

valamit, de a barátnője eltűnt a szeme elől. Ellenőriznie kellett Magnust, nehogy valami csibészségen törje a fejét. És a telefonhívás közben nem akarta megzavarni Sybilt.

Magnus az utóbbi időben nagyon izgágán viselkedett. Charlie sok házi feladatot kapott az iskolában, így nem maradt annyi ideje játszani vele. Sybil már sokat morfondírozott azon, milyen hatással van a gyerekeire, hogy nem létező barátok mellett nőnek fel. Talán árt nekik azzal, hogy olyan emberekkel élnek együtt, akik valójában nem a jelenben léteznek. De az tagadhatatlan volt, hogy a Butterfield család mellett sok szempontból kiteljesedett az életük. Azt nem tudhatta, hogy a Butterfield családban hogyan kezelték a helyzetet. Ők milyen magyarázatot adtak a gyerekeiknek? Vajon Bettina mit mondott Lilinek? Vajon Lili tudta az igazságot? Vagy Bettina egyszerűen csak élte tovább az addigi életét, és egy szót sem szólt a lányának a házban lejátszódó szokatlan jelenségekről? Vagy beszélt róla, de Lili nem hitt neki, vagy egyszerűen szenilis vénasszonynak tartotta, és nem foglalkozott az anyja kényszerképzeleteivel. Netán az öregkori elbutulás jeleit vélte felfedezni a múltban élő édesanyján?

Sybil biztosan tudta, hogy Bettina vissza fog térni a házba, hogy megtalálja a szeretteit, és ismét velük lehessen. Erre a visszatérésére csak Louis halála után kerül majd sor. Sybilnek esze ágában sem volt kiköltözni ebből a házból, sem pedig Blake-nek és a gyerekeiknek. Már ez volt az otthonuk, és el sem tudta volna képzelni az életüket a Butterfield család nélkül. A két család élete végérvényesen összefonódott, fontos részét képezték egymás életének.

Sybil fel akarta hívni Samuel Saint Martint Párizsban, de észbe kapott, hogy ott hajnali egy óra van. Másnap reggelig kell várnia a telefonhívással, amikor San Franciscóban már éjfél körül jár. Hasznosan akarta eltölteni az időt, ezért ismét megpróbált belemerülni az írásba, de sehogyan sem tudta a készülőiben lévő szakkönyvére összpontosítani a figyelmét. Csakis Samuel Saint Martin körül forogtak a gondolatai. Kíváncsi volt, vajon tényleg az igazi Samuelt sikerült-e megtalálnia. Még az is felmerült benne, hogy nem építészeti szakkönyvet kellene írnia, hanem inkább a Butterfield család történetét kéne papírra vetnie.

Azt is szeretne volna megtudni, hogy Samuel melyik történelmi korszakra szakosodott. Lehet, hogy jobb lenne, ha inkább ő írná meg a család történetét, amihez felhasználhatná Bettina eredeti könyvét. Elképzelhető, hogy ezért érzett olyan erős belső késztetést, hogy felkutassa a férfit. Mert így átadhatná neki a történet megírásához szükséges anyagot, ami nála jó kezekben lenne. Mégiscsak egy történelemprofesszorról van szó. Sybil biztos volt abban, hogy nem véletlenül érezte annyira fontosnak Lili fiának felkutatását. Ez nem az ő ötlete volt, hanem valaki más ültette el a fejében a gondolatot. Úgy érezte, valaki vagy valami Samuel felé taszítja, mert valamiért meg kell találniuk őt.

Aznap este sem Sybil, sem pedig Gwyneth nem hozta szóba a dolgot vacsora közben. A küszöbönálló karácsonnyal kapcsolatos terveikről beszélgettek. Már csak egy hónap volt hátra az ünnepekig. Szentestére mindenki hazalátogat, kivéve Bettinát. Ő Dordogne-ban fogja tölteni a karácsonyi ünnepeket a férje, az apósa és az anyósa társaságában, és ezt

már egy korábbi levelében meg is írta az édesanyjának. Gwyneth elárulta Sybilnek, hogy szörnyen fog nekik hiányozni Bettina.

- Nem kellett volna hagynod neki, hogy egy franciához menjen férjhez - jegyezte meg az étkezőasztal másik végéről Augusta. - Én ezt már akkor is megmondtam. Úgy fogják Lilit felnevelni, mintha egy francia gyerek lenne. Minket soha az életben nem fog megismerni - csóválta a fejét Augusta, és látszott rajta, hogy igencsak helyteleníti a dolgot.

- Te is megkedveltél Louis-t, anyám - emlékeztette rá Gwyneth.

- Valóban - ismerte be Augusta. - De akkor is. Amerikai férfihoz kellett volna hozzámennie. Egy hozzá *méltó* amerikai férfihoz - tette hozzá félreérthetetlen nyomatékkal. Ezzel Lili apjára utalt, no meg arra is, hogy Bettina sajnálatos módon bűnbe esett egy vendéglős fiával. Azóta sem hallottak a Salvatore család felől. Egyik család sem óhajtott kapcsolatot fenntartani a másikkal. Lilire pedig úgy tekintettek, mint Isten ajándékára. Azzal pedig, hogy Louis örökbe fogadta Lilit, már végképp nem volt az égardta világon semmi közük a Salvatore családhoz. - Vajon idén karácsonykor ismét tiszteletét teszi nálunk a kis grófnő? - kérdezte Augusta Sybiltől, akiből kibuggyant a nevetés. Természetesen Quinne-re célzott.

- Nem vagyok biztos benne. - Andy nagyon odavolt a lányért, de még annyira fiatalok voltak. Továbbá Quinne-nek Skóciában élt a családja, akik szintén hazavárták. Kívülről úgy tűnt, hogy az ő családjában nincsenek valami alaposan megrendezve a családi összejövetelek. Quinne is elég lazán szervezte a programjait.

Sybil a vacsora után Blake-vel együtt ment fel a hálószobájukba. Miután a férje álomba merült, ő kiszállt az ágyból, és felment a dolgozószobájába, hogy éjfélkor felhívja Samuelt telefonon, amikor Franciaországban már reggel lesz.

Sybil a tudakozótól kapta meg a számát, így csak remélni tudta, hogy valóban Samuelt hívja. A férfi telefonja hosszasan kicsörgött, mire végre felvette. Egy fiatalos hang szólalt meg a vonal túlsó végén, mintha Samuel nem is hetvenhárom éves volna. Sybil számított rá, hogy a férfi franciául szól bele a kagylóba, ezért azonnal rákérdezett, hogy beszélhetnének-e angolul. Az egyetemi évei alatt szerzett nyelvtudása már eléggé megkopott ahhoz, hogy franciául társalogjon.

- Igen, beszélek angolul - felelte a férfi kissé zavarodottan. Fogalma sem volt róla, ki hívhatta fel. Sybil egy pillanatig még tétovázott, mert nem tudta eldönteni, hogyan kezdjen bele. Végül belevágott a közepébe, még mielőtt Samuel letehetette volna a telefont.

- Tudom, ez egy kissé szokatlanul fog hangzani, de én a Butterfield család egyik közeli ismerőse vagyok. Valójában az ön nagymamája, Bettina családjáról van szó. Én és a férjem három évvel ezelőtt vettük meg a San Franciscó-i otthonukat, és a birtokomba került egy könyv, melyet az ön nagymamája írt a családjukról és a házukról. Továbbá egy nagy halom családi fénykép is hozzám került, amin az összes rokona rajta van. Gondoltam, hátha szívesen megnézné ezeket a képeket, vagy elolvasná a nagymamája könyvét. Még az is megfordult a fejemben, hogy esetleg szívesen ellátogatna az egykori házukba - vetette fel az ötletet óvatosan Sybil. Nem szeretett volna ajtóstul rontani a házba, de érezte, hogy ez

egy kicsit erős kezdés volt. Nem tudhatta, miként fog erre Samuel reagálni.

- Az igazat megvallva, én szinte semmit sem tudok róluk. Az anyám egyéves volt, amikor Franciaországba költöztek. És ő soha nem mutatott érdeklődést az amerikai nagymamám családja iránt. Inkább a Franciaországban élő rokonainkkal állt szorosabb kapcsolatban. Amikor az amerikai nagymamám visszaköltözött az Egyesült Államokba, én még csak négyéves voltam. Csupán néhány alkalommal volt szerencsém találkozni vele. Szerintem az anyám és a nagymamám nem igazán álltak közel egymáshoz. De azért köszönöm, hogy felhívott. Ha gondolja, küldjön nekem egy példányt abból a könyvből. Szívesen elolvasnám. Érdekes emberek voltak az őseim, vagy csak tipikus gazdag amerikaiak? - kérdezte Samuel, és ettől Sybil kissé elszontyolodott. A Butterfield család ennél több tiszteletet érdemelt. De annak legalább örült, hogy sikerült az igazi Samuel Saint Martinra rálelnie. Ez is valami.

- *Nagyon* érdekes emberek voltak! - állt ki hirtelen a barátai védelmében Sybil. - A dédnagymamája és a családja valójában a skótok leszármazottai. Nyugodt szívvel kijelenthetem, hogy mindnyájan nagyon színes egyéniségek voltak. A bácsikája háborús hősként tért haza az első világháborúból, a dédnagyapja pedig köztisztviselőként álló bankár hírében állt.

- Aki, ha jól tudom, az egész vagyonát elvesztette a nagy gazdasági világválság alatt - jegyezte meg Samuel velősen. - Az anyám a családunk francia ágáról örökölte a vagyonát. Az anyja családja minden vagyonát elvesztette, így anyámnak csak az maradt hagyatékul, amit a francia nagyapám révén

örökölt. Legalábbis ő mindig így mesélte el nekem a történetét. Az ő anyja pedig éppen annyit örökölt a férje után, amiből vissza tudta vásárolni a család egykori otthonát Amerikában. Ő a nagypapám halála után szinte azonnal visszaköltözött az Államokba. – Samuel nagyon szárazon és érzelemmentesen beszélt a történetekről. Teljesen figyelmen kívül hagyta, hogy kik is voltak valójában ezek az emberek, és hogy mi minden mentek keresztül.

– Az anyám mindig azt mondogatta, hogy a nagymama a világtól elzártan élte le az élete utolsó részét, és csak az emlékei maradtak meg neki. Soha többé nem tért vissza Franciaországba. Ezután az anyám egészségi állapota megromlott, és már ő sem tudta vállalni a hosszú utazással járó fáradalmakat. Csupán néhány alkalommal látogatta meg a nagymamát. Sajnálatos módon már elég fiatalon a Parkinson-kór komoly tünetei léptek fel nála. Úgy hozta a sors, hogy személyesen soha nem ismerhettem meg az amerikai nagymamámat. Így csak a francia rokonaimmal kerültem közelebbi kapcsolatba. Már kisgyermek koromban sem éltek az amerikai rokonaim. Kivéve a nagymamámat, aki a haláláig minden évben kétszer küldött nekem egy csekket. Karácsonykor és a születésnapomra. De ezt leszámítva, nem volt vele semmilyen kapcsolatom. A halála után mindenét az anyámra hagyta. Az anyám viszont soha nem utazott el Amerikába, hogy ellátogasson a család egykori otthonába. Őt nem kötötték oda az emlékei, és már elég beteges volt akkoriban, így hát túladott rajta. Amúgy vannak szellemek abban a házban? – tette fel a kérdést nevetve Samuel.

Sybil a legszívesebben egyből rávágta volna, hogy igen, vannak, csak hogy kizökkentse végre a Butterfieldék

irányában mutatott fölényeskedő modorából. Úgy beszélt róluk, mintha ők kevesebbet értek volna a szemében, mint a francia rokonai. Sybil egy pillanatra tényleg úgy érezte, hogy Augustának volt igaza a franciákat illetően.

- Csodálatos családja volt az édesanyjának. A házukban még mindig érezni lehet a szellemiségüket. Még a kúria falaiból is árad a történelem. Egyszerűen beleszerettünk ebbe a házba. Egy gyönyörű hely, melyen érződik, hogy szívüket-lelküket beleadták a korábbi lakói. - Sybil hangján érezni lehetett, hogy mélyen felkavarták az érzelmei.

- Amennyire fel tudom idézni anyám szavait, jó nagy ház lehet - mondta Samuel, de Sybil tudta, hogy a dordogne-i kúriájuk még az ő házuknál is nagyobb és régibb. Samuel örökölte meg azt a vidéki házat, de mostanában már azt fontolgatta, hogy eladja. Túl sok volt vele a baj, és drága volt a fenntartása. A szülei és a nagyszülei pedig már régen meghaltak. Samuel lánya nem szeretett volna megválni tőle, de neki sem lett volna túl sok értelme megtartani.

- Lehet, hogy a lányom szívesen megnézné azt a házat - mondta Samuel elgondolkodva. - Ő építészetet tanul a Szépművészeti Egyetemen, és rajong a régi épületekért. - Sybilt meglepte, hogy egy hetvenhárom éves férfinak egyetemista korú lánya van. - Az anyja művészettanár az egyetemen, jómagam pedig művészettörténetet tanítok - mondta, majd mintha megérezte volna, mi jár Sybil fejében, kitért a lánya fiatal korára is. - Elég idős fejjel nősültem meg. Úgy tűnik, ez már nálunk családi hagyomány. A nagyapám is már benne volt a korban, amikor elvette feleségül a nagymamámat. Én pedig ötvenéves koromban vettem el egy nálam jóval fiatalabb nőt. A lányom, Laure,

most huszonnégy éves. Oltári egy nőszemély. Bár az élet úgy hozta, hogy elváltam az édesanyjától, ennek ellenére nagyon sok időt töltünk együtt. Összeköt a közös szenvedélyünk, a művészet és a történelem. Az apám orvos volt, az anyám pedig nővérként dolgozott a második világháború alatt. Úgy látszik, nem öröklődtek tovább az orvosi génjeik, mert nekem és a lányomnak is művészi vénánk van – magyarázta, majd ismét jót nevetett a saját szövegén.

Sybil nem tudta eldönteni, hogy szimpátiát vagy ellenszenvet érez-e inkább iránta. Egyrészt nagyon fellengzősen és nagyképműven adta elő magát, másrészt viszont sokkal lágyabb és emberibb hangot ütött meg, amikor a lányáról beszélt.

– Sajnálatos módon az anyám már nem élhette meg a kislányom megszületését. Ez a hátránya, ha későn nőszül az ember. Az anyám hat évvel a lányom megszületése előtt halt meg, csupán tíz évvel élte túl a saját édesanyját. – Ezután Samuel előreugrott az időben, és olyan részleteket közölt Sybillel a családjáról, melyekről nem volt korábban tudomása. Sybil megtudta, hogy Lili 1990-ben halt meg, ha valóban tíz évvel Bettina után érte utol a végzete. Michael Stantonak ebben is igaza volt, amikor a házukban tett közös sétájuk során kijelentette Sybilnek, hogy megérzése szerint Lili már nincs életben. Ezek szerint hetvenkét évesen halt meg, ami azért nem számít annyira idős kornak. Habár Samuel nem sokat tudott a Butterfield családról és a házukról, de az teljesen világosan kiderült Sybil számára, hogy szenvedélyesen érdeklődik a történelem iránt.

– Szerintem tetszene magának a Butterfield-kúria – próbálta felkelteni Samuel érdeklődését Sybil, hátha kedvet

kap egy látogatáshoz. Akkor esetleg az őseivel is találkozhatna, ha hajlandók előtte mutatkozni. De azt mindenképp megnézheti, hol éltek, és a látogatása során többet megtudhat róluk. Sybil okvetlenül szeretne volna erre rábeszélni, csak azt nem tudta, hogyan vegye rá.

- Minden bizonnyal tetszene - mondta Samuel -. de San Francisco nagyon mesze van Párizstól. Hosszú időbe telne egy ilyen utazás. - Valójában a két város között 9 órás időeltolódás volt, amit egy tizenegy órás repülőúttal lehetett áthidalni. - Talán a lányom ellátogat majd oda egyszer. Nekem momentán elég szoros az időbeosztásom, sok órám van az egyetemen, és éppen most készülök nekilátni az új könyvemnek - mondta ismét fellengzősen, ahogy csak egy született francia tudja előadni magát.

- Én éppen most fejezek be egy könyvet - jegyezte meg Sybil, csak hogy ő se maradjon le Samuel mögött a hengegésben. De nem akart belemenni egy ilyen különjátszmába, hiszen nem ez volt a hívása célja.

- Maga netán történész? - kérdezte Samuel, akinek Sybil megjegyzése felkeltette az érdeklődését. A beszélgetésük alapján feltűnt Samuelnek, hogy Sybil sokat tudott a rokonairól és a ház korábbi tulajdonosairól, és elég széles körű ismeretekkel rendelkezett.

- Nem, kurátorként kiállításokat szervezek múzeumoknak. A huszadik századi modern építészet a szakterületem. Továbbá építészeti cikkeket publikálok szaklapokban. Sybil Gregory vagyok - tette hozzá, hogy ha esetleg Samuel rá akarna keresni a neten, hogy ellenőrizze a személyazonosságát. Hiszen sosem lehet tudni, akár egy szélhámos is lehetne. Samuel és Sybil érdeklődési köre

igencsak közel állt egymáshoz. Sőt, lényegében átfedés is volt a kettő között, hiszen Sybil építészeti szakkönyve nem csupán a huszadik század közepét ölelte fel, hanem egy sokkal kiterjedtebb történelmi korszakról szólt.

- Akkor magának kellene megírnia a Butterfield család történetét. Persze csak akkor, ha elég érdekes. Esetleg magáról a házról is írhat, ha tényleg annyira tekintélyes épület - javasolta Samuel.

- Nagyon is! De én mégis inkább azt szeretném, ha ön írná meg a könyvet, hiszen maga végtére is történész. Ráadásul személyesen is érintett a témában, hiszen a saját őseiről és a családja házáról van szó. Magam sem tudnám megmondani, miért, de biztos vagyok benne, hogy felébresztené az érdeklődését ez a kúria - magyarázta Sybil. Megpróbálta személyes irányba terelni a beszélgetést, hogy ezzel is felkeltse Samuel kíváncsiságát. Sybil komolyan vette a feladatát. Úgy érezte, küldetést teljesít, melyet mindenáron véghez kell vinnie.

És még ott volt a barátnője, Gwyneth is, akinek szintén tetszett, hogy felbukkant a semmiből egy dédunokája, és nem zárkózott el attól, hogy találkozzék vele. Bettinán kívül egyetlen gyermeke sem élt sokáig, így ők nem házasodtak meg, és gyermekeket sem nemzettek. Bettinának is csupán egyetlen lánya született, Lili. Samuel volt az utolsó még élő leszármazottja a csodálatos Butterfield családnak. Hát ki ápolja ezt az örökséget, ha nem ő?

Esetleg a lánya, Laure, akinek a létezéséről viszont csak az imént szerzett tudomást Sybil. Ő Gwynethnek az ükunokája. Ez a szó Sybil számára már önmagában is elképesztőnek hangzott, és bele sem mert gondolni abba,

hogy Gwyneth esetleg találkozhatna az ükunokájával. Egy ilyen találkozás felejthetetlen pillanat lenne, és biztos, hogy Gwyneth, Laure és a többiek is különleges és rendkívüli eseményként élnék meg.

- El sem tudom képzelni - mondta Samuel -. hogy olyan családról írjak könyvet, amelyhez rokoni szálak fűznek, de valójában semmit sem tudok róluk. De ha elkészül majd a könyv, akkor küldjön nekem egy példányt belőle. Szívesen elolvasnám. Őszintén szólva felkeltette a kíváncsiságomat. Magából tökéletes nagykövet lenne. Bár csak posztumusz képviseli az érdekeiket - tette hozzá Samuel, amivel Sybilnek mosolyt csalt az arcára. Úgy gondolta, nem kellene olyan biztosnak lennie ebben a posztumusz dologban, de jelenleg nem akart ebbe a témába belemenni az idős professzorral. Ennek a telefonhívásnak más célja van. Arról nem is szólva, hogy első ízben beszéltek egymással. Sybil tudta, ha most belekezd egy szellemhistóriába, biztos lecsapja a telefont. Más is ezt tenné a helyében, és még csak haragudni sem lehetne rá.

- A házban szinte tapintani lehet az ősei jelenlétét. Itt minden szegletben érződik, hogy nagyon fontos volt számukra az otthonuk - magyarázta Sybil. Megpróbálta elhúzni Samuel előtt a mézesmadzagot, de azért arra is vigyázott, nehogy túl sokat eláruljanak a szavai.

- Az anyám is éppen ezt mondta. Mindig arról beszélt, hogy a nagymamám öregkorára egyre inkább a múltban élt. Főleg a férje halála után már sokkal inkább ragaszkodott a volt családjához és otthonához, és egyre inkább elhanyagolta a még élő rokonait. Pedig ott lett volna neki a lánya, az én anyám. De szerintem nagyon különböző természetük volt. És

az anyám már nagyon is franciaként nőtt fel. Mondogatta is nekem, hogy vele ellentétben a nagymama soha nem tudott igazán elszakadni az amerikai gyökereitől. Ilyenkor általában kenyértörésre került sor, mármint kulturális értelemben. Az én lányom viszont örömmel fogadta, hogy amerikai felmenői vannak. Számára ez olyan, mint egy egzotikus kaland.

Samuel ismét jót nevetett a saját mondandóján. Az Sybil számára is érdekes volt, hogy Lili magát teljes mértékben franciának tartotta. Hiszen vér szerint ő teljesen amerikainak számított, mert a francia származású apja csupán örökbe fogadta és a nevére vette őt. Sybil némi töprengés után arra a megállapításra jutott, hogy Lili biztosan azért fordított hátat az amerikai gyökereinek, mert a biológiai apjának a családja már a megszületésekor elfordult tőle. Bettina biztos elmesélte neki a történeteket, mikor már elég érett volt rá, hogy megértse, és valószínűleg ezért akart Lili mindenáron új identitás-tudatot felépíteni.

A telefonbeszélgetés végére Sybil már egészen megkedvelte Samuelt. Első benyomásra jó kedélyű embernek tűnt, és nem sajnálta rá az idejét. Nyíltan beszélt a családjáról, és nem titkolta el a család furcsaságait.

- Csak egyetlen példányban van meg nekem a nagymamája könyve - folytatta a témát Sybil. - De lefénymásoltatom önnek, és elküldöm postán - ígérte meg Samuelnek.

- Nem tudná esetleg besz kennelni nekem a könyvet? így talán egyszerűbb is lenne a dolog.

- Természetesen. Ez a lehetőség eszembe sem jutott. Nem hinném, hogy fellelhető lenne még egy példány ebből a régi könyvből. Csupán a család számára készült, és ha még

meg is jelent belőle néhány darab, azok már biztosan elvesztek. Hozzám a bank révén került, amikor megvásároltuk a házat. Tőlük kaptam Bettina könyvét, a ház tervrajzaival és egy nagy halom régi családi fotóval egyetemben.

- Azt nem ígérhetem meg, hogy azon nyomban elolvasom - mondta őszintén Samuel. - A szemeszter végén nyugdíjba megyek, és még egy csomó elintéznivalóm van itt az egyetemen. Utána már több szabadidőm lesz. - Szavaiból érezni lehetett, hogy nehéz szívvel int búcsút az egyetemi karrierjének. Egy ötvenéves akadémiai pályafutás végéhez ért. Sybil úgy vélte, hogy Samuel nem könnyen éli meg a nyugdíjba vonulást, és még maga sem tudja, mihez fog kezdeni a szabadidejével. Talán majd leköti a könyvírás, de a könyve nem tűnt túl érdekesítőnek. Az építészet sokkal szárazabb téma, mint a Butterfield család lebilincselő története.

Sybil megköszönte Samuelnek, hogy időt szánt rá. Több mint fél órát beszélgettek egymással telefonon. Egy érdekes és intelligens embert ismert meg a személyében, aki mellesleg a telefont sem csapta le. Pedig Sybil tartott ettől. Szerencsére óvatos volt, és nem említette meg neki, hogy a Butterfield-kúria valójában milyen szellemi dimenziók átjáróháza. Ezt úgysem értheti meg senki, és csak az hiszi el, aki a saját bőrén megtapasztalja. Neki és a családjának három éve volt rá, hogy hozzászokjanak. Ők a beköltözésük első napjától kezdve az egész Butterfield nemzetséggel egy tető alatt éltek, és megosztották egymással az életüket. Száz év távlatából cseréltek tapasztalatot egymással, és a dolog valahogy mégis működött. A párhuzamos idősíkok mentén az

évek során valami módon összekovácsolódott egymással a két család.

Egy órával a beszélgetésük után Sybil beszkennele Samuelnek Bettina könyvét. Amikor éppen ráklikkelt az elküldés gombra, egyszer csak a semmiből ott termett előtte Gwyneth. Mindig ilyen váratlanul öltött alakot előtte. Kényelmesebb volt neki így, mint hogy felcáplasson a két emelettel feljebb berendezett dolgozószobába. Sybil cukkolta is emiatt eleget. Magnus szintén szeretett a semmiből váratlanul előbukkanni, amire rendszerint Charlie szobájában került sor. Augusta azonban szerette megadni a módját a dolgoknak, ezért ő inkább a lépcsőházat választotta. Sétabotjára dőlve vagy Angus karjába kapaszkodva jött fel az emeletre, kutyáik pedig zihálva szedték a lépcsőfokokat a nyomukban. Már mindkét blöki elég idős volt, és egyébként sem tartoztak a túl mozgékony fajták közé.

- Telefonáltál neki?

Sybil úgy megijedt, hogy majd' kiugrott a bőréből, amikor meghallotta a háta mögött Gwyneth hangját. Gwynethen ugyanaz a csinos, sötétkék bársonykosztüm volt, mint amelyet vacsora közben viselt. A ruha alját időközben beszegte, így elővillant alóla a bokája. Gwyneth gyönyörű nő volt. Mindketten késő estig fent maradtak, és Samuel körül forogtak a gondolataik.

- A frászt hozod rám! - dorgálta meg Sybil.

- Elnézést. Felhívtad?

- Kit hívtam fel? - Sybil figyelme egy pillanatra elkalandozott, és tekintetét végigjáratta az íróasztalán. Keresett valamit.

- A dédunokámat Párizsban. - Sybil a barátnőjére emelte a tekintetét, és rámosolygott. Gwyneth pedig kényelmesen helyet foglalt az egyik fotelban.

- Igen, sikerült beszélnem vele. Eleinte nem volt valami rokonszenves nekem, de aztán idővel belemelegedtünk a beszélgetésbe, és egészen megkedveltem. Képzeld, van egy huszonkét éves ükunokád! Építészetet tanul a Szépművészeti Egyetemen. Egy fiatal lány, aki imádja az ódon házakat.

- Ez tényleg érdekes - mondta Gwyneth, és teljesen lenyűgözte, hogy Sybilnek ennyi mindent sikerült ilyen rövid idő leforgása alatt kiderítenie. - Kíváncsi vagyok, hogy néz ki. Akkor ezek szerint ő Lili unokája. Lili fiának a lánya, Samuel pedig Bettina unokája.

- Samuel hamarosan nyugdíjba megy. És a nyugdíjas éveiben könyvet akar írni. De valami unalmas témáról. Teljesen odavan a lányáért, és a jelek szerint nagyon büszke rá. Ötvenéves korában nősült meg, de azóta már elvált a feleségétől. - Gwyneth csak úgy itta magába a szavakat, közben Sybil eltette szem elől Bettina könyvét. Soha nem mutatta meg Gwynethnek, és szentül hitte, hogy helyesen teszi. Túl sok olyan dolog volt benne, amiről Gwyneth nem tudhatott előre. Nem lett volna tisztességes részéről, ha feltárja a barátnője előtt, hogy mennyi fájdalomban lesz még része a jövőben.

- Bárcsak eljönnének meglátogatni minket. Szívesen találkozónék velük - mondta Gwyneth sóvárogva.

- Én is ezt szeretném. De nem tudom, hogy van-e pénzünk és idejük egy ilyen nagy utazásra. Majd meglátjuk, hogyan dönt Samuel. - Sybil nem árulta el a barátnőjének, hogy elküldte Samuelnek Bettina könyvét, mivel Gwyneth még a

könyv létezéséről sem tudott. – Lehet, hogy végiggondolja a dolgot, és rászánja magát, hogy eljöjjön. Talán ha küldenék rólad egy fényképet, akkor ez megadná neki a kellő lökést. Vagy esetleg egy képet az anyádról. A legjobb lenne egy hangfelvétel, melyen Angus bácsi a skót dudáján játszik – ugratta Gwynethet, majd mindketten nevetésben törtek ki.

– Ilyet még viccből se mondj, te kis huncut – csóválta a fejét Gwyneth, majd pár percnyi csevegés után távozott. De ezúttal az ajtón keresztül. Sybil elmosolyodott, és visszatért a munkájához. Már a könyve utolsó fejezeténél tartott. Annyira felizgatták az események, hogy úgysem tudott volna elaludni. Már csaknem célba ért. Azon tűnődött, vajon fog-e még hallani Samuel felől. Ő minden tőle telhetőt megtett, hogy felkeltse az érdeklődését. Most már csakis rajta áll, hogy akar-e többet megtudni a Butterfield családról. Sybil titkon reménykedett benne, hogy esetleg még a Butterfield-kúriába is ellátogat.

A karácsonyt megelőző hetek ugyanolyan szorgosan teltek, mint minden évben. A bálteremben állították fel a család karácsonyfáját, ami ezúttal is hatalmas volt. Nem kis elfoglaltságnak számított megbirkózni ezzel a feladattal. Az ablakokon át kellett beemelni a házba, és az óriási fa teteje súrolta a hat méter magas mennyezetet. Ezután mindannyian nekiláttak a feldíszítésének. Magas létrákat állítottak a karácsonyfa mellé, és alaposan megtervezték, hogy melyik dísz hova kerüljön.

Ez már a harmadik közösen töltött karácsonyuk volt. Andy és Caroline karácsony másnapjára ígérték az érkezésüket, és nem sokkal a karácsonyi ünnepek után Max

és Quinne is csatlakozott hozzájuk, hogy együtt köszöntsék velük az új esztendőt. Természetesen Bert és Gwyneth is áldásukat adták erre, ami fontos volt Sybilnek. Ők is kedvelték a fiatalokat, Augusta szívéhez pedig Quinne állt különösen közel. A fiatalok hazalátogatása részben kompenzálta Bettina és Lili hiányát a családi ünnepről. Ez volt az első olyan karácsonyuk, melyet nélkülük töltöttek el. Sybil tudta, milyen bánatos ezért Gwyneth. Sybil azzal is tisztában volt, milyen sokat köszönhetnek Bertnek. Hálás volt neki, amiért segítő tanácsaival kihúzta őket a csávából. Pénzügyi csőd küszöbén álltak, amiből viszonylag elfogadható veszteséggel sikerült kilábalniuk. Közel jártak hozzá, hogy mindenüket elveszítsék. Blake még mindig egy saját vállalkozás beindítását tervezte, de egyelőre várakozó álláspontra helyezkedett. Mielőtt belevág, előbb alaposan feltérképezi a terepet.

Sybil éppen a karácsonyi ajándékokat csomagolta be, amikor egyik este megcsörrent dolgozószobájában a telefon. Samuel Saint Martin hívta Párizsból. Elsőre nem ismerte meg a hangját, csak akkor döbbsent rá, ki van a vonal túlsó végén, amikor bemutatkozott neki.

- Elnézést, hogy ilyen kései órán zavarom - mentegetőzött Samuel. Éjjel tizenegy volt ekkor San Franciscóban, míg Párizsban már másnap reggel nyolcat ütött az óra.

- Semmi gond - felelte könnyed hangon Sybil. - Éppen a karácsonyi ajándékokat csomagolom be. A gyermekeim holnap érkeznek haza.

- Mennyi idősök?

- Közel egykorúak az ön lányával. A fiam, Andrew húszéves, a lányom, Caroline pedig tizenkilenc. A legkisebb fiam, Charlie még csak a kilencedik évében jár. Szóval, nem sokkal fiatalabbak a lányánál. - A szülők között már jóval nagyobb volt a korkülönbség. Samuel harmincegy évvel volt idősebb Sybilnél, mivel ő sokkal később házasodott meg és vállalt gyermekeket. - Andrew az Edinburghi Egyetemre jár, Caroline pedig a UCLA hallgatója - adott kimerítő választ Sybil a kérdésre. - Elolvasta már Bettina könyvét? - Sybil nem számított rá, hogy Samuel ilyen hamar jelentkezik. Még csak pár hete beszéltek telefonon, és Samuel nyugdíjba vonulásáig még hónapok voltak hátra.

- Igen, elolvastam. Akárcsak a lányom. Ezért is hívtam fel telefonon. Laure-t teljesen magával ragadta a könyv. Minden gondolatával a ház és a család megszállottjává vált. És be kell vallanom magának, hogy én magam is kísértetiesen hasonló érdeklődéssel fordulok a témához. Már megbocsásson a kifejezésért. Tudja, a családunk dordogne-i kúriájának is megvannak a maga ódon kísértethistóriái. Laure-t mindig is lebilincseltek ezek a szellemekről szóló történetek. A lányom egészen biztos benne, hogy a maguk kúriájában is szellemek kísértének - magyarázta Samuel, majd jót kacagott a kijelentésén. Sybil szája szegletében megjelent egy halvány mosoly. Szegény Samuelnek fogalma sincs róla, mi vár rá itt a Butterfield-kúriában. Végére is éppen ezért vette fel vele a kapcsolatot. Sybilnek nagyon úgy tűnt, hogy bekapták a horgot! Mindenesetre a kíváncsiságukat egyértelműen sikerült felkeltenie. Legalábbis a lányét biztosan.

- Laure az édesanyjával tölti a karácsonyi ünnepeket Normandiában. De nekünk elég hosszú a téli szünidő itt az egyetemen. Azt szeretné, hogy vele együtt látogassak el magukhoz San Franciscóba valamikor a karácsonyi ünnepek után. Esetleg szilveszterkor. Ez az időpont alkalmas lenne az önök számára, vagy teljességgel lehetetlen? - kérdezte bocsánatkérő hangon. - Természetesen nem élnénk vissza a vendégszeretetükkel, és hotelszobát vennénk ki. A szavaiból azt vettem ki, hogy családi programokat szerveznek.

- Egyáltalán nem alkalmatlan a látogatásuk - felelte Sybil, majd gyorsan meghányta-vetette magában a dolgot. Végig kellett gondolnia, ezúttal milyen messzire menjen el. Végül úgy döntött, hogy elég messzire elmehet. Tartozott ennyivel Gwynethnek és az egész családjának, hogy összehozza nekik ezt a találkozást. És ha már ilyen szerencsésen alakultak a dolgok, nem szerette volna őket később kellemetlen helyzetbe hozni. Ő volt az összekötő láncszem a két dimenzió között, ezért nagyon fontos volt számára, hogy a helyes döntést hozza meg. - Nem szükséges hotelszobát kivenniük, nálunk is megszállhatnak - ajánlotta fel merészen, és közben nagyon bízott benne, hogy Samuel és a lánya beleegyeznek. - Rengeteg vendégszoba áll rendelkezésre a házban, de gondolom, ezt önök is el tudják képzelni.

- A férje és a gyermekei sem bánnák? Végére is mi teljesen idegenek vagyunk számukra - jegyezte meg Samuel udvariasan és elővigyázatosan.

- Egyáltalán nem azok. Magának sokkal inkább jogában áll itt tartózkodni, mint nekünk. Már csak az ósiség jogán is, hiszen Butterfield felmenőkkel rendelkeznek. Nagy

örömünkre szolgálna, ha vendégül láthatnánk önöket a házukban. – És ez elmondható volt a ház többi lakójáról is, ha létrejön végre a nagy találkozás. Sybil biztos volt benne, hogy Gwyneth repesni fog az örömtől.

– Ez nagyon kedves öntől. – Samuel ezt szerette igazán az amerikaiakban. Ők mindig annyira vendégszeretők voltak. Még az idegenekkel szemben is, ha volt velük valami közös kapcsolódási pontjuk.

Samuel úgy vélte, hogy közte és Sybil között nincs szoros kapcsolat, így különösen nagyra értékelte Sybil figyelmességét. Kellemes modorú volt vele már az első pillanattól fogva. Ráadásul Bettina könyvét igazán lebilincselő olvasmánynak tartotta. Lapról lapra haladva ismerte meg a távoli és nem is olyan távoli felmenőinek élettörténetét, és hogy milyen kihívásokkal kellett szembenézniük a történelem viharai során. Először jött az első világháború, majd nem sokkal utána a spanyolnáthajárvány. Végül az egész országot alapjaiban rázta meg az 1929-es nagy gazdasági válság, amelynek során az egész családi vagyon odaveszett. Samuel már korábban is tisztában volt a család újabb kori történetével, tudott arról, milyen körülmények következtében tudta a nagymamája visszavásárolni a családi házat, és hogy végül az anyja később miért adott túl rajta, de a régebben történt eseményekről fogalma sem volt. Mindezekre! Bettina könyvéből értesült először.

A lánya, Laure érdeklődését még inkább felkeltette Bettina könyve. Habár Samuel többször bizonygatta, hogy nem élnek szellemek abban a házban, ahogy azt Sybil is megmondta, Laure mégis hajthatatlan maradt. Ő biztos volt

benne, hogy szellemeknek kell lenniük egy olyan házban, amely egykoron egy ilyen bámulatos család otthona volt. Jóleső érzéssel töltötte el, ha belegondolt, hogy ő is ehhez a családhoz tartozik. Hasonlóképpen érzett az apja is, habár Samuel ezt eleinte vonakodott bevallani.

Samuel nagyon érdekes embernek tartotta Sybilt, és már alig várta, hogy megismerkedhessen vele. Becsülte a család iránt érzett elkötelezettségéért, hiszen pusztán azért, mert a férjével megvásároltak egy házat, még nem kellett volna ennyire szívén viselnie a korábbi lakók és leszármazottaik sorsát. Még az interneten is rákeresett Sybilre, és mély benyomást tett rá, hogy íróként és kurátorként milyen szép karriert futott be. Ahhoz pedig kétség sem férhetett, hogy a Butterfield család esetében igencsak alapos kutatómunkát végzett. Különben nem tudhatott volna ennyi mindent róluk. A legutóbbi telefonbeszélgetésük alkalmával ugyancsak kiütközött, milyen jártas a témában.

- Sikerült már megszervezniük az utazást? Tudják már, pontosan mikor érkeznek meg? - kérdezte Samueltól, mert szerette volna már végleg lekötni a programot.

- Talán úgy huszonnyolcadikán vagy huszonkilencedikén érkeznenk meg. És csupán néhány napot maradnánk, ha ez így megfelel. - Addig már csak hat-hét nap volt hátra, de ez így Sybilnek is megfelelt. És azt sem hitte, hogy Blake vagy a gyerekeik bánnák. Úgyis az egész család együtt tölti majd a karácsonyt, ott lesznek Butterfieldék, és aztán Quinne és Max is csatlakozik hozzájuk. Sybil úgy volt vele, hogy annál jobb, minél többen lesznek. Már alig várta, hogy megoszthassa Gwynethtel az örömhírt, miszerint eljön hozzájuk látogatóba a dédunokája és az ükunokája. És

nagyon remélte, hogy a többiek is örömmel fogadják majd őket.

- Tökéletesen megfelel. Majd értesítsen róla, mikor érkezik meg a járata, és akkor kimegyünk önök elé a reptérre - ajánlotta fel kedvesen.

- Erre semmi szükség. Úgyis bérelek egy autót, mert szeretnénk körbejárni a várost, ha már ott vagyunk. És egyébként sem szeretnénk felesleges terhet rakni a nyakukba. Majd értesítem róla, hogy pontosan mikor és melyik napon érkezünk meg az önök házához.

- Már nagyon várom, hogy megismerhessem önt és a lányát, Laure-t - mondta Sybil fellelkesülten. - Addig is kellemes karácsonyi ünnepeket kívánok önöknek.

- Viszont kívánom önnek és a kedves családjának is. És még egyszer köszönöm, hogy lehetővé tette számunkra ezt a zarándokutatót - mondta Samuel, és jót nevetett a saját szavain. Sybil ötlete volt az egész, aki így utólag már nagyon örült, hogy az egészbe belekezdett. Nagyon helyes döntés volt, hogy felhívta Samuelt, ezt kellett tennie. Csak akkor válhat teljessé a Butterfield család története, ha az utolsó leszármazottaik is ellátogatnak ebbe a házba. És akár még az is előfordulhat, hogy a következő könyvét róluk fogja írni.

Sybil nagyon izgatottan várta már Samuel és Laure látogatását, és tudta, hogy Gwynethet is felvillanyozza majd a jó hír. Végtére is nem volt olyan örült ötlet meghívni őket San Franciscóba. Ráadásul kívülről kapta az inspirációt. Hiába törte rajta az eszét, semmilyen indokot nem talált arra, hogy ez valami belső készítés lett volna. Lehet, hogy maga Bettina terelte ebbe az irányba. De bánni is állt a dolog hátterében, az eddigi erőfeszítései sikerrel jártak. Miután

letette a telefont, hosszú percekig ült némán az irodájában, és csak elégedetten mosolygott. Mindent egybevetve, ennél szebb karácsonyi ajándékot nem is kaphattak volna. Már csupán egyetlen dologra kellett valahogy rávennie Samuel: hogy megírja a Butterfield család krónikáját.

Tizennyolcadik fejezet

Amikor Sybil elmondta a férjének, hogy Samuel Saint Martin és a lánya látogatóba érkeznek hozzájuk, Blake-ben első hallásra erős kétségek merültek fel. Tudni akarta, hogyan szerveződött ez a program. Véletlen egybeesésről nem lehetett szó, hiszen korábban nem volt kapcsolat közöttük. Ezért aztán nyíltan a feleségének szegezte a kérdést, aki kénytelen volt bevallani neki, hogy ő vette fel velük a kapcsolatot. Blake nagyon helytelenítette a dolgot, és nem rejtette véka alá a véleményét.

- Nem kellene belefolynod ezekbe a dolgokba - emlékeztette rá a feleségét. - Azt hittem, már a kezdetek kezdetén megállapodtunk ebben. Nem szabad beleszólnunk az életükbe, és nem befolyásolhatjuk a sorsuk alakulását. Mi csupán megfigyelők vagyunk, és nem szabad visszaélnünk az előnyös helyzetünkkel. Egy olyan nagyon furcsa jelenség részeseivé váltunk, melyet igazából egyikünk sem ért meg teljesen.

- Nem akarok beleszólni a dolgok alakulásába, sem pedig figyelmeztetni őket - jelentette ki Sybil, hiszen korábban ebben állapodtak meg Blake-vel. Sybil mindvégig úgy viselkedett a Butterfield családdal, mintha ők is ugyanabban az idősíkban élnének. Egyszer sem tett olyasmit, ami befolyásolta volna a lejátszódó eseményeket. Mindig a valós időpontból közelített hozzájuk, és tiszteletben tartotta, hogy egy évszázad választja el a két családot egymástól. Soha nem avatkozott közbe, és nem árulta el nekik, milyen jövő vár

rájuk. Hiszen úgy érezték, hogy ehhez nincs joguk még akkor sem, ha esetleg befolyásolhatnák a lejátszódó események alakulását. Még akkor is csak szemlélő maradt, amikor majd' megszakadt a szíve, mert tehetetlenül kellett végignéznie Josiah bevonulását a hadseregbe. És azt sem árulta el nekik, hogy Bettina ismét férjhez megy, és elhagyja San Franciscoi.

- Ha a sors úgy rendelte el, hogy találkozzanak a dédunokájukkal, akkor ez a te közbenjárásod nélkül is bekövetkezik. És mi van akkor, ha nem szeretnének megismerkedni velük, és ezért meg sem jelennek előttük? Vagy ha igen, akkor pedig traumaként élik meg a találkozást. Bertnek még fogalma sincs arról, hogy közeleg a nagy gazdasági válság, és ő az anyagi csőd küszöbén áll. Abban a hitben él, hogy a családja anyagi jóléte biztosítva van. Most pedig majd szembesülni fog azzal, hogy szinte mindenüket elveszítik. Ez össze fogja törni a szívét. Mi van akkor, ha az idő előtt megtudott rossz hír miatt korábban hal meg?

Sybil bele sem gondolt ebbe a lehetőségbe, és ettől pánik lett úrrá rajta.

- Esetleg előre figyelmeztethetnénk Samuelt és a lányát, még mielőtt találkoznak, hogy óvatosan bánjanak a szavakkal, és ők is tartsák be az általunk meghozott szabályokat. Könnyen lehet, hogy nem is fognak találkozni egymással. Előfordulhat, hogy Butterfieldék nem akarnak másokat befogadni a családjuk körébe, és ezért meg sem jelennek előttük.

- Szerintem nincs választási lehetőségük - jelentette ki Blake komolyan. - Az sem az ő döntésük volt, hogy velünk megismerkedjenek. Őket ugyanúgy sokkolta, hogy új lakókba

botlottak a házban, mint minket. Csak megtörténtek a dolgok velünk.

- Valószínűleg azért alakult velük így a kapcsolatunk, mert mi nyitottak voltunk feléjük. Viszont elképzelhető, hogy Samuel és a lánya nem lesznek azok. Ezt nem tudjuk előre megmondani.

- A tűzzel játszol, Sybil - mondta szigorú arckifejezéssel Blake. Az elhangozottak után Sybilnek kissé büntudata támadt azért, amit tett. Különösen az kavarta fel, amit Blake Bertről mondott. Hogy a tőzsde összeomlása milyen irtózatosságot következményekkel jár majd. Igazság szerint ez okozta Bert és Gwyneth halálát, hiszen nem sokkal az anyagi összeomlás után mentek el. A nagy gazdasági világválság az ő idősíkjukban már vésszesen közeledett. Habár még tíz év volt hátra addig, amíg beüt a krach. - Szerintem nagyon veszélyes vizekre evezteél - tett egy újabb szemrehányó megjegyzést Blake.

- Nem áll szándékomban semmi olyat tenni, amivel árthatok nekik. Hiszen szeretem őket - mondta Sybil mély együttérzéssel. - Ők most már a mi családunk részét képezik. Csak segíteni szeretnék nekik, hogy ismét teljes legyen a családjuk. Ha megismerhetik a gyerekeik gyerekeit, és megszeretik egymást, ugyanúgy, ahogy minket is megismertek és megszerettek, akkor bezárulhat a kör. Azt akarom, ők is lássák, hogy végül minden jóra fordul. Dacára annak, hogy mennyi nehézségen mentek át, a történet jól végződik, igazi happy enddel. Mi már mind együtt vagyunk, egymásra találtunk. És a Butterfield család is együtt maradt. Még az sem tudta őket elszakítani egymástól, hogy

mindenüket elvesztették. Szerinted nem kellene a tudomásukra hoznunk, hogy élnek még leszármazottaik?

- Ők egy olyan történelmi korba tértek vissza a másvilágról, amelyben nagyon kényelmesen és boldogan éltek. Gondolj csak bele. Mi 1917-ben ismerkedtünk meg velük, még a háború kitörése előtt, amikor minden a legnagyobb rendben volt az életükben - emlékeztette a feleségét Blake.

- Ez igaz, de Josiah így is, úgy is elesett az első világháborúban. Magnus pedig már azelőtt meghalt egy - tragikus balesetben. Mi sem védhetjük meg őket azoktól a szörnyű eseményektől, amelyek rájuk várnak. És ez fordítva is igaz, ők sem védhetnek meg minket a sorscsapásoktól.

- És tőlük tanulhattunk olyan dolgokat, amelyekre máskülönben nem ébredtünk volna rá - jegyezte meg Blake megfontoltan. Bert szó szerint az anyagi csődtől mentette meg Blake családját az elmúlt néhány hónapban. A tapasztalata és a bölcs meglátásai nélkül biztos kudarc, megszégyenülés, fizetéseképtelenség és talán még börtön is várt volna rá. - Csupán nem szeretném, hogy megszegd a szabályokat, melyeket eddig kölcsönösen tiszteletben tartottunk. Ezzel ugyanis könnyen árthatsz nekik. Szerintem nagy kockázatot vállaltál a döntéseddel, és ez nekem nagyon nem tetszik. Mert mi van akkor, ha a dedunokájuk egy idióta tökfilkó, és bohócot csinál belőlük? Vagy kellemetlen helyzetbe hozza őket, vagy akár minket is? Azt nagyon nem szeretném, ha mások céltáblájává válnánk, és gúnyolódniának rajtunk az emberek. Képzeld csak el, milyen lenne egy Butterfield-kúriában leforgatott valóságshow! Amint a skót dudán a vicces Angus bácsika játszik szellemkosztümben.

Sybilből ezt hallva kitört a nevetés.

- Nem hinném, hogy Samuel ennyire balfék lenne. Én bízom benne, hogy végül ő fogja megírni a család krónikáját. Butterfieldék igazán megérdemlik, hogy egy tökéletesen megírt könyv jelenjen meg a családjukról. A maguk idejében fontos tagjai voltak a helyi közösségnek, ezért a könyvet csak kellő rálátással és tisztelettel szabad megírni.

- Miért nem te magad írod meg az élettörténetüket? - javasolta Blake. Tudta, hogy Sybil nagy örömét lelné ebben a munkában, és jó könyvet tudna írni Butterfieldékről. Nyugodt szívvel rábízta volna ezt a feladatot, viszont egy számára teljesen ismeretlen dédunoka korántsem biztos, hogy alkalmas erre.

- Nekem is megfordult a fejemben ez a gondolat, de igazság szerint nem vagyok biztos benne, hogy képes lennék rá. A dédunokájuk viszont történész, nem is akármilyen. - Sybil már utánaolvasott az interneten, és Samuel szakértelméhez nem férhetett kétség. Az egyik megjelent könyvének még az angol nyelvű fordítását is elolvasta, és igazán kiváló alkotásnak találta. Továbbá minden egyes könyvéről nagyon lenyűgöző ismertetőik és vélemények jelentek meg. Történelmi szempontból mindet hitelesnek és tiszteletre méltónak találták. Egy olyan szerző, mint Samuel Saint Martin, nem fog átsiklani azon személyes tragédiák felett, melyek döntően befolyásolták a család sorsát. De egyben azokat a fontos történelmi eseményeket is beleszővi a könyvébe, melyeket a család az adott korban átélt. Egy olyan kor részesei voltak, amely kulcsfontosságúnak bizonyult Amerika történelmében. A társadalom drámai változásokon ment keresztül. Amikor a gazdaság, az ipar és a tudomány

gyökeres fordulópontokhoz érkezett. Sybil biztos volt benne, hogy Samuel mindezek tükrében fogja megírni a könyvet, és mindezt méltányolva és mérlegelve eleveníti fel a család történetét.

- Lehet, hogy igazad van - adta be a derekát Blake -. de én akkor is aggódom. Egyszerűen nem szeretném, ha rosszul sülnének el a dolgok. És benne van a pakliban, hogy nem jönnek ki jól ebből a találkozásból. Nekem nem Samuel vagy a lánya miatt fő a fejem, hanem annak a családnak a sorsát tartom szem előtt, akiket annyira megszerettünk az együtt töltött évek során. Én azokért aggódom igazán, akikkel egy fedél alatt élünk. Minket ért az a megtiszteltetés, hogy megismerkedhettünk velük, és együtt élhetünk egy közös idősíkban. Szinte az ölünkbe pottyant ez a csodálatos ajándék, amit meg kell becsülnünk. Szóval ne tegyük tönkre, becsüljük meg, és ne ártsunk a Butterfield családnak.

- Nem fogunk. Erre megesküszöm - ígérte meg aggódo férjének Sybil. Este a vacsoránál beszámolt Gwynethnek a beszélgetésükről. Persze csak suttogva, hogy más ne hallja meg. Elmesélte neki, hogy Blake nem lelkesedett az ötletért, hogy találkozót hozott össze a távoli leszármazottaikkal, amit csalódásként élt meg Sybil.

- Biztos vagyok benne, hogy Bert sem fogja támogatni az ötletet. Ezért nem is fogom elmondani neki. Bízunk abban, hogy minden ugyanolyan jól alakul, mint a ti esetetekben történt. Akkor is ment minden, mint a karikacsapás, habár kétségtelen, hogy először mindannyian igencsak meglepődtünk.

Sybilt mosolyra fakasztotta az első közösen eltöltött vacsora emléke. Felidézte, mennyire sokkolta őket az első találkozás. Gwyneth is elmosolyodott.

- Akkor most mi lesz? Netán lemondod a meghívást? - kérdezte Gwyneth, és rémület ült ki az arcára. Sybil azonban tagadólag megrázta a fejét.

- Blake oltárian mérges lesz rám, ha rosszul sülnek el a dolgok. De én fontosnak tartom, hogy sor kerüljön rá. És ha ti úgy döntötök végül, hogy nem jelentek meg előttük, akkor nem fogtok. Minden megy tovább, mintha mi sem történt volna. Nem akarom rátok erőltetni ezt a találkozást. - Alicia és a házban megfordult vendégek soha nem látták Butterfieldéket. Senki sem léphetett be a közös dimenziójukba, csak ha ezt ők is jónak látták. Az elmúlt három év alatt csak a Butterfield és a Gregory család tagjai között jött létre kapcsolat. Ez egy kivételes helyzet volt, amit mindkét család teljes egyetértésben elfogadott. És ezt mindkét család jól tudta, arai megnyugtató érzés volt számukra. Bizonyos szempontból így mindannyian védve voltak. Az egymáshoz fűző erős kötelék csak még szorosabbá és biztonságosabbá tette a viszonyukat Minden pontosan úgy alakult, ahogy azt Michael Stanton még a kezdetek kezdetén megmondta. Mások egyszerűen nem fogják látni a házban élő szellemeket, és ennek így is kell lennie. Gregoryék kiváltságos helyzetben voltak, Sybil pedig megtiszteltetésnek érezte, hogy pont az ő családjára esett Butterfieldék választása.

- Egyikük sem tudta pontosan, miért így történtek az események, vagy hogy mi áll a dolog hátterében. És azt sem lehetett előre megmondani, hogy a dédunokájukat és a lányát

vajon befogadják-e a család bizalmi körébe. Nagy esélye volt annak, hogy a válasz: nem. Ebben az esetben csak körbesétálják és megcsodálják a házat, és megismerkednek a család történetével. De semmi több nem történik, ha az őseik nem jelennek meg előttük. Nem volt rajtuk semmilyen kényszer, és ez mindkét családanyát megnyugvással töltötte el.

Senki sem vette észre, hogy Sybil és Gwyneth vacsora közben sutyorognak, mivel aznap délután Andy és Caroline is hazaérkezett, és így élénk társalgás folyt az étkezőasztalnál. Csak úgy záporoztak feléjük a kérdések, mert mindenki szerette volna hallani az iskolával, a barátaikkal és a szerelmükkel kapcsolatos legújabb híreket.

- Mikor csatlakozik hozzánk a kék hajú grófnő? - kérdezte Augusta.

- Három nap múlva, Campbell nagymama - felelte neki Andy. Mostanában így szólították Sybil gyerekei Augustát, akinek tetszett ez a megszólítás. Már régen szívébe zárta Sybil gyermekeit. Különösképpen Charlie-t kedvelte meg, akit megnyerő, huncut kis lurkónak tartott. De Andy-t és Caroline-t is ugyanúgy szerette.

- Ha egyszer valóban rászáll anyjáról a bárónői rang, akkor kénytelen lesz felhagyni ezzel a kirívó hajviselettel. Eljegyeztétek már egymást?

Andyből kibuggyant a nevetés.

- Még túl fiatalok vagyunk ehhez, nagymama. - Sybil ezt hallva elmosolyodott. A gyermekeinek végül mégiscsak lettek nagyszüleik.

- Ez számárság - válaszolta Augusta. - Hány éves vagy most? Húsz? Jövőre már házasodnod kellene. És ha nem

vigyáz a kis barátnőd, akkor könnyen vénlány maradhat. Engem már két hónapos koromban eljegyeztek, és tizennyolc évesen mentem férjhez. Manapság a fiatalok hajlamosak elodázni a dolgokat. Ha ilyen ráérősen élitek az életeteket, akkor soha nem fogtok megházasodni, és végül mind vénlányként és bogaras agglégényként végzitek – figyelmeztette Andyt, és az asztal körül mindenki jót nevetett ezen. Hiszen ott ült közöttük Angus is, aki a bogaras agglégény mintapéldányának számított. – Kedvelem azt a lányt – tette még hozzá Augusta. – El kellene jegyezned őt. És amit az előbb mondtam, az rád is vonatkozik – szúrta oda egy félreérthetetlen megjegyzést Caroline-nak, aki még be sem fejezte az egyetemi tanulmányait, és előbb le szeretett volna diplomázni, mielőtt férjhez menne. Amúgy egyiküket sem izgatta a legkevésbé sem a megházasodás gondolata, ami az ő korukban teljesen normális volt. Butterfieldék idejében, amikor még 1919-et írunk, már egy ennyi idős leány vagy fiú benne volt a korban, ideje volt, hogy megházasodjon. Kilenc nap múlva pedig már 1920-at mutat a naptár.

Az együtt töltött karácsony ugyanolyan gyönyörű volt, mint az elmúlt három év során. Mindkét család tagjai keresték egymás társaságát, átadták egymásnak az ajándékaikat, és szókitalálós játékot játszottak. Mindenki nagyon elegánsan kiöltözött a közös esti vacsorák alkalmával, táncoltak a bálteremben, és emlékezetessé tették a karácsonyi ünnepet. Két nappal később Quinne is megérkezett Skóciából. A haja ezúttal még a szokottnál is kékebb árnyalatban pompázott, és az egyik hajtincsét rózsaszínűre festette be. Kicsit felnöttesebb benyomást keltett, mint előző évben, és

időközben két új tetoválást is csináltatott. A szoknyája még a megszokottnál is egy picit rövidebb volt, pedig korábban sem takart sokat belőle.

Mindenki nagy örömmel fogadta az érkezését, még Augusta is. Quinne a szülei és a testvérei körében töltötte a karácsonyi ünnepeket, ami elmondása szerint elég unalmasan telt el a Creagh-kastélyban. Azt is elárulta nekik, hogy ezúttal olyan lagymatag volt a hangulat, hogy még a kúriájukban kísértő szellemek sem bújtak elő a családi kápolnában. Minden bizonnyal ők is behaltak az unalomba. Így hát nagy örömmel csatlakozott a Gregory családdhoz és a San Franciscó-i kompániájukhoz. Andyvel úgy tervezték, hogy szilveszter másnapján a Squaw-völgybe⁴ utaznak el síelni egy hétre, de a szilveszteri éjszakát még mindenképp otthon töltik a családjuk körében.

Ilyesmire készült Caroline és Max is, akit a Butterfield család Caroline kedvéért ugyanolyan örömmel fogadott be maguk közé, mint Quinne-t. Csak ők úgy tervezték, szilveszter után Mexikóba utaznak, hogy Max is eltölthessen néhány napot a családjával, mielőtt visszamennek a Los Angeles-i Egyetemre.

Sybil elárulta a gyerekeinek, hogy vendégek jönnek hozzájuk Párizsból szilveszterre, másoknak azonban nem szólt Samuelék érkezéséről. Azt remélte, hogy a gyerekei majd szárnyuk alá veszik Laure-t, és megmutatják neki a város nevezetességeit, amíg ő és Blake gondoskodnak az apja szórakoztatásáról. Eddig senki sem panaszkodott emiatt, és a

⁴ A kaliforniai Sierra Nevada-hegységben található Squaw-völgy egy indián asszonyról kapta a nevét. 1960-ban itt rendezték a téli olimpiai játékokat, és ezért Olimpiai-völgyként vált közismertté.

gyerekek vállalták a feladatot. Sybil és Gwyneth azonban senki másnak nem tett említést az érkezésükről, mert szerették volna előbb személyesen megismerni őket. Akkor fogják majd eldönteni, mi legyen, ha már látták, milyen emberek. Blake továbbra is helytelenítette a tervet.

Tiszta égbolt és ragyogó idő köszöntött rájuk, amikor Samuel és Laure megérkeztek San Franciscóba. Decemberben gyakran volt kellemes az időjárás, habár egy kicsit hűvösebb a megszokottnál. Indulásukkor javában havazott Párizsban, így Samuel és Laure számára meglepően kellemesnek tűnt az idő. Sybil már tükön ülve várta a házban, hogy betoppanjanak végre a vendégek. Aztán egyszer csak felbukkant a kapuban egy fehér családi furgon Samuellaal a bérelt autó volánja mögött, és felkanyarodott a kocsifelhajtóra.

Sybil kiment a vendégek elé az udvarra, hogy üdvözölje őket. Személyesen akarta Samuelt bekísérni a házba. Samuel leparkolt, majd kiszállt az autóból. Farmernadrágot és túrabakancsot viselt, felsőtestén tweedöltöny és garbó volt, ami fölé viharkabátot húzott. A hosszú repülőút alatt összekócolódott őszülő fekete haja. Kiköpött franciának nézett ki. Magasabb volt, mint ahogy Sybil elképzelte, legalább tíz évet letagadhatott volna a korából, és egyáltalán nem úgy festett, mint egy tipikus egyetemi professzor. Amint meglátta Sybilt, egyből rámosolygott. Eközben egy fiatal lány is kiszállt az anyósülésről. Apró termetű volt, és gyönyörűen nézett ki hosszú szőke hajával és hatalmas kék szemével. Első látásra ismerősnek tűnt Sybilnek, de nem tudta, hogy honnan. Sybil mindkettőjükkel kezet rázott, majd Saint

Martinék felnyalábolták a csomagjaikat, és követték a házba a vendéglátójukat. Kimerültek voltak a hosszú repülőút után.

- Nagyon kedves gesztus öntől, hogy elszállásol minket - mondta Samuel meghatottan, miközben Laure érdeklődve végigjáratta tekintetét a hosszú előcsarnokon. Ahogy felnézett, egyszer csak megpillantotta a falakon lógó családi portrékat. Még mielőtt Sybil bármit is mondhatott volna a képeken látható Butterfield családról, a semmiből egyszer csak előbukkant Angus nagybácsi. A lépcsőn lefelé lépkedve egyenesen feléjük tartott, oldalán hatalmas angol buldogja caplatott. Amikor elhaladt mellettük, rámosolygott Sybilre, majd egy röpke pillantást vetett a vendégeire. Fehér, bársony házikabátot viselt, és hozzá illő papucsot húzott fel. Szája sarkában egy füstölgő pipa lógott, amit Sybiltől kapott ajándékba karácsonyra.

- Elnézést, drágaságom, hogy megzavarom, de sehol sem találok a skót dudámat. Véletlenül nem látta valahol? - Látszott Anguson, hogy kissé zavarodott állapotban van, ezért Sybil odasietett hozzá, és gyengéden visszafordította. Miközben felterelte a lépcsőkön, egyszer csak kinyílt az előcsarnok ajtaja, és felbukkant Phillips, kezében Angus bácsi skót dudájával. Phillips tetőtől talpig ünnepi ruhába volt öltözve, és Sybil szinte hátrahőkölt a látványtól. Korábban még sosem látta a komornyikot napközben felbukkanni a házban. Midig csak este találkozott vele, miközben felszolgált a vacsorát.

- Megtaláltam, uram - mondta Angusnak, és ügyet sem vetett Sybilre.

- Pompás! - örvendezett Angus, majd az inas nyomába eredt. Miközben belépett az ajtón, hátrafordult, és búcsút

intett Sybilnek és a vendégeinek. Sybilt teljesen letaglózta, hogy Angusba és Phillipsbe botlott az előcsarnokban. Samuel felé fordult, hogy megnézzze, ő hogyan reagál a szeme előtt lezajlott eseményre. Már ha egyáltalán számukra is láthatók voltak a történetek. Samuel arcán széles mosoly jelent meg, és egyértelműen látszott rajta, hogy szemtanúja volt Angus bácsi különszámának. Így legalább Sybil egy dologban már biztos lehetett. Most már nem volt kérdéses, hogy a vendégek előtt megmutatkoznak-e Butterfieldék. A jelek szerint úgy döntöttek, vagy legalábbis Angus úgy döntött, hogy nyitnak az idegenek felé. Ez kezdetnek nem volt rossz.

- Elnézést, időnként nagy a jövés-menés nálunk - mentegetőzött Sybil színlelt könnyedséggel, és próbálta megőrizni a hidegvérét. Angus általában nem szokott a házban mászkálni, és főleg nem napközben, a kutyája társaságában.

- Az édesapja volt? - kérdezte Samuel meglepetten, habár az idős öregúr inkább Sybil nagypapája lehetett volna. Angus valójában őskövületnek tűnhetett mások számára, de emellett derű sugárzott belőle. Látszott rajta, hogy jó humora van.

- Valójában nem. Nem mondhatnám. - Tért ki a kérdés elől Sybil éppen akkor, amikor elhaladtak Angus bácsi portréja előtt. De sem Samuelnek, sem pedig a lányának nem szúrt szemet a hasonlóság. - Éhesek? - váltott témát Sybil, és megállt a vendégei előtt. - Nem szeretnének harapni pár falatot?

- Ettünk a repülőgépen - felelte Samuel széles mosollyal az arcán, mert még mindig a habókos öregúr járt a fejében, aki a skót dudáját kereste. - Ahogy látom, elég formális háztartást vezet - jegyezte meg Sybilnek, utalva ezzel

Phillips makulátlan komornyiköltözetére. Mivel nem ez volt a megfelelő pillanat a dolgok tisztázására, ezért Sybil inkább csak rábólintott a kérdésére. Aztán tovább mentek a felfelé vezető lépcsőkön. Amikor elhaladtak Alicia és José mellett, Sybil vendégeit újabb meglepetés érte. Sybil alkalmazottai ugyanis farmernadrágban és pólóban voltak, és tisztítószerekkel a kezükben siettek a dolgukra. Így Phillips egyenruhája még inkább kirítt a környezetéből. A vendégei körbejáratták a tekintetüket az előcsarnokban, de egy árva szót sem szóltak.

Sybil felkísérte őket a harmadik emeleten található hatalmas és gyönyörűen berendezett vendégszobákba. Még egyszer megbizonyosodott róla, hogy minden rendelkezésükre áll, amire csak szükségük lehet. Majd közölte velük, hogy egy emelettel lejjebb megtalálják a dolgozószobáját, és azt is elmagyarázta, hogyan lehet oda eljutni.

- Igazán szép az otthonuk - ejtett el egy bókot Samuel, Laure pedig szégyenlősen rámosolygott Sybilre.

- Köszönöm - felelte Sybil, aki még mindig egy kicsit zavarban volt Angus váratlan felbukkanása miatt, Phillipsről nem is beszélve. Így hát magukra hagyta a vendégeit, és lement a dolgozószobájába, amit otthoni irodaként használt. Leroskadt a székébe, hogy kicsit kifújja magát az izgalmak után. Alighogy helyet foglalt, Gwyneth bukkant elő a semmiből. Nagyon izgatottnak látszott, és szokásához híven halálra rémítette Sybilt. Arcán széles mosollyal termett előtte, és egy bájos kosztümöt viselt.

- Itt vannak már a házban?

- Igen - suttogta Sybil, nehogy esetleg meghallják a vendégeik, ha netán időközben lejöttek valamiért az emeletről. - És képzeld, alighogy betették lábukat a házba, Angus elsétált az orruk előtt az előcsarnokban.

Gwyneth ezen igencsak meglepődött.

- Valóban? Ez tőle meglehetősen szokatlan.

- Ezt én is tudom - jegyezte meg Sybil. Angus ugyanolyan váratlanul bukkant elő a semmiből, mint az imént Gwyneth, Aznap a Butterfield család szellemei majd' kicsattantak az élettől.

- És ők is látták Angust? - kérdezte Gwyneth szintén visszafojtott hangon, nehogy esetleg meghallják.

- Igen, látták. Samuel megkérdezte tőlem, hogy az apám-e?

- És te mit feleltél erre? - kérdezte Gwyneth, akit láthatóan mulattatott a dolog. Sybilt már annál kevésbé.

- Azt feleltem neki, hogy nem. Még a kutyája is vele volt, és Phillips utána jött, mert időközben megtalálta Angus bácsi skót dudáját.

- Oh, bárcsak ne találta volna meg - jegyezte meg Gwyneth paprikásán, és ettől Sybilből kibuggyant a nevetés.

- Pedig megtalálta, nincs szerencsénk.

- Oh, kedvesem. - Aztán Gwyneth érdeklődése ismét a dédunokája felé terelődött. - És milyen? - kérdezte, mert már nagyon kíváncsi volt rá.

- Jóképű, és a korához képest nagyon fiatalosan néz ki. Elég előkelő a fellépése. - Ekkor szinte villámcsapásként hasított bele Sybilbe a felismerés. Nem is értette, hogy nem vette észre rögtön, az első találkozásukkor. - Valójában pont úgy néz ki, mint Bert.

- Tényleg? Milyen érdekes! - Gwyneth nagyon örült ennek.

- A lánya pedig úgy néz ki, mint Lucy. Most, hogy jobban belegondolok, tényleg nagyon hasonlítanak egymásra. - Gwyneth ezt a hírt is nagy örömmel fogadta. Laure egészségesebb és erősebb volt Lucynál, de mindketten finom és törékeny testalkatúak voltak. Szőke hajuk és nagy kék szemük miatt is feltűnő volt a hasonlóság. Laure farmernadrágot és steppelt télikabátot viselt. Sybil a legszívesebben azon nyomban bemutatta volna őt Caroline-nak és Andynek, de ők éppen nem voltak otthon.

Gwyneth egy darabig még elcsevegett Sybillel, majd pár perc múlva távozott, hogy megnézzze, miben mesterkedik Magnus, majd teázzon egyet Lucyval és Augustával. Ezután Sybil válaszolt pár e-mailre, amikor valaki óvatosan bekopogott az ajtaján. Samuel volt az, szólt neki, hogy Laure elszenderedett.

- Nem bánja, ha felfedező körútra indulok a házban? - kérdezte, Sybil pedig felajánlotta neki, hogy körbevezeti. Samuel egy fényképezőgépet szorongatott a kezében, és a hosszú előcsarnokon végigsétálva úgy tűnt, minden apró részlet felkeltette az érdeklődését. Sybil elmagyarázta neki, hogy régebben a gyerekszobák és a vendégszobák voltak ezen az emeleten. A ház építésekor ezt a szintet minden bizonnyal a gyerekekkel és a dadusaikkal tervezték benépesíteni. De már jó ideje nem ekként funkcionál. Már akkor sem erre a célra használták, amikor ő és Blake megvásárolták a házat. Továbbá azt is elárulta Samuelnek, hogy a legfelső szinten eredetileg a szolgálok voltak elszállásolva, és hogy most az ott található szobákat már nem használják. Majd elindultak,

hogy lesétáljanak az alsó szintre az elegáns lépcsősoron. A pompás csarnokon át megérkeztek arra a szintre, ahol a család hálósobái voltak. Kihallatszott Charlie szobájából, amint játék közben Magnusszal beszélgetnek, ezért Sybil úgy döntött, hogy oda inkább nem kukkantanak be. A kiszűrődő hangok alapján meg tudta mondani, hogy valamilyen videojátékba feledkeztek bele.

- A legkisebb fiamat majd inkább valamikor később mutatom be önnek. Ahogy hallom, átjött hozzá az egyik barátja játszani.

- Mondhatom, önöknél aztán zajlik az élet - jegyezte meg Samuel, és rámosolygott Sybilre.

- Csak akkor, ha a nagyobb testvérei is itthon vannak. Amúgy elég csendes szokott lenni a ház. A két nagyobbik gyermekem egyetemre jár - ismételte meg Sybil, amit már telefonon is elmondott Samuelnek. - Charlie a legfiatalabb, ő most kilencéves.

Ismét a lépcsőház felé vették az irányt, és lesétáltak az elegáns előcsarnokba. Sybil körbevezette Samuelt a földszinten, és megmutatta neki a társalgót és a báltermet. Samuel sokáig szemlélte a kidolgozott fafaragásokat és a tökéletes állapotban lévő mives függönyöket. De a magas kazettás mennyezetről, az antik bútorokról és a gyönyörű csillárokról sem feledkezett meg. Látszott rajta, hogy lenyűgözte a ház látványa, és percekig szóhoz sem jutott az ámulattól.

- Sokkal grandiózusabb ez a ház, mint ahogy gondoltam - mondta, és szemmel láthatóan nagy hatással volt rá a Butterfield-kúria. Ez pedig jóleső érzéssel töltötte el Sybilt. - Számítottam rá, hogy nem mindennapi házba fogok

megérkezni, de álmomban sem gondoltam volna, hogy ennyire magával ragadó hely lesz. Nem ismertem az itt élő őseimet. Még a nagymamámat is csak alig ismertem, az anyámmal pedig nem volt szoros a kapcsolat. Így hát semmi okom nem lenne rá, hogy a dédszüleim háza bármit is jelentsen számomra. Mégis mélyen megérint ez a hely – magyarázta Samuel, majd egy kis időre elhallgatott. Alighanem némán tisztelgett az ősei emléke előtt. – Az embernek olyan érzése támad, mintha még ma is a ház falai között élnének. És valójában soha nem is távoztak volna innen el. Nagyon szépen sikerült megőriznie az eredeti állapotában, Sybil. Otthonos lett, és nem fogja el az embert olyan érzés, hogy egy múzeum falai között lépked. De emellett mégis megmaradtak a letisztult vonalai. Melegség árad ebből a házból, teli van élettel, visszarepít abba a régmúlt időbe, amikor a házat építették. Nagyon mélyen megérintette a szívemet – vallotta be őszintén Samuel, miközben elhaladtak az étkező előtt, ahol esténként a Butterfield és a Gregory család együtt szokott vacsorázni.

Ahogy Sybil bekukkantott az étkező ajtaján, meglátta bent Phillipset, amint éppen az ezüst evőkészletet és a kristálypoharakat rakosgatja ki az asztalra. Megfordult a fejében, hogy talán Samuel is észrevette a komornyikot, de a férfi nem adta ennek jelét. Amikor visszatértek a nappaliba, az antik bútorok között, melyeket még három évvel ezelőtt hozott el Sybil és Blake a raktárból, ott találták Laure-t. A hatalmas, kézzel szőtt Aubusson szőnyeg közepén álldogált álmos szemekkel, de nagyon csinos látványt nyújtott hosszú szőke hajával. Fehér pulóver, magas szárú csizma és farmernadrág volt rajta. Egymásra mosolyogtak Sybillel,

majd az apja felhívta a lánya figyelmét néhány építészeti szempontból fontos részletre, melyek az akkoriban épült házak stílusjegyei közé tartoztak. Éppen a díszléceket vették alaposabban szemügyre, amikor egyszer csak felbukkant Magnus és Charlie. Lerohantak a lépcsőházban, és a konyha felé vették az irányt. Még mielőtt Sybil bármit is szólhatott volna, meghallotta, amint Andy, Quinne és Caroline besétál a házba. Sybilt keresték, aki bemutatta nekik Samuelt és Laure-t. Aztán a gyerekek meghívták Laurie-t, hogy tartson velük a városba, ő pedig örömmel hagyta ott az idősebb korosztályt, és csatlakozott hozzájuk.

- Nagyon bájos kislánya van - jegyezte meg Sybil kedvesen, és Samuel a bók hallatán úgy érezte magát, mint akit hájjal kenegetnek.

- Lenyűgözőnek találja a házukat. Olyan nagy hatással van rá, hogy szinte még a lélegzete is elakad. Még soha nem láttam ilyen csendesnek. De magam is a hely hatása alá kerültem. Megmondom őszintén, soha életemben nem jártam ilyen otthonos és gyönyörű házban. Pedig nálunk Franciaországban van jó pár jelentős épület és vidéki kúria. De ennek a háznak lelke van. És mivel nem annyira nagy és grandiózus épület, ezért otthonosan érzi magát benne az ember. Hihetetlen élmény lehet egy ilyen házban lakni. Most már értem, miért szeretett bele.

- Mi egytől egyig mind beleszerettünk, de tényleg - vallotta be Sybil, miközben folytatták a házban tett kőrútjukat. Samuel szavai tökéletesen leírták az igazságot. Sybil ekkor már tudta, hogy Samuel is erősen kötődik a házhoz.

- Annyira örülök, hogy ellátogattunk Önökhöz - mondta Samuel, majd ismét megköszönte a meghívást. Ezután átsétáltak a könyvtárszobába, ahol helyet foglaltak, hogy kényelmesen beszélgessenek. Samuel mesélt a munkájáról, meg arról, hogy milyen nehéz szívvel vesz búcsút a munkahelyétől. Annyi évet töltött el a Sorbonne Egyetemen, hogy nagyon furcsa lesz nélküle az élete. Nem sokkal később Blake is hazaért, és örömmel üdvözölte Samuelt. Jól érezték magukat egymás társaságában, és hármásban még sokáig beszélgettek erről-arról a könyvtárszobában. Azután Samuel kiment a kertbe, hogy ott is körülnézzen egy kicsit.

- Na, hogy ment eddig a dolog? - kérdezte Blake a feleségét, miután Samuel távozott az oldalajtón át. - Nekem rokonszenvesnek tűnik.

- Igazán kedves emberek. A házban ma meglepő felfordulás volt. Angus ott kóválygott az előcsarnokban, mert a skót dudáját kereste. Végül Phillips hozta utána. A két kis lurkó pedig sivítva rohant le a lépcsőházban, no meg Charlie szobájában is jó nagy lármát csaptak a játék hevében. Szerintem már most ütődöttnek tartják a családukat. Ami pedig a vacsorát illeti, azzal kapcsolatban aztán végképp nem tudok dönteni. Vigyük el őket valahová vacsorázni? Vagy inkább a konyhában vacsorázzunk? Vagy kérjük meg őket, hogy öltözzenek ki a vacsorához, és reménykedjünk abban, hogy senki sem fog mutatkozni előttük a Butterfield családból?

- Ha jól értem, akkor most tesztelik le a vendégeinket? - kérdezte Blake kissé összezavarodva.

- Magam sem tudom. Az is könnyen lehet, hogy ők is kíváncsiak Samuelre, és ugyanúgy lejönnek majd a közös

vacsorához, mintha mi sem történt volna. Gwyneth már szinte tűkön ül, annyira várja a nagy találkozást, a többiekéről viszont nem tudok nyilatkozni. Igen, talán azért mutatkozott meg Angus Samuel előtt, hogy megnézzé a reakcióját. Korábban soha nem láttam napközben a házban mászkálni.

- Lehet, hogy nem kellene olyan nagy felhajtást csinálnunk a dolog körül. Csak tegyük azt, amit máskor is szoktunk, aztán majd meglátjuk, mi sül ki belőle - mondta Blake, akinek hirtelenjében visszatért a bátorsága. - Lehet, hogy Butterfieldéknek sincs ellenére a dolog, és Samuel is készen áll a találkozásra. És ugyan mit tehetne, ha meglátja őket? Hívja a rendőrséget, és beszámol nekik arról, hogy vacsora közben egy csapat szellem kísértett a házban? Vágjunk bele, majdcsak lesz valahogy. - Azok után, hogy eleinte mennyire ellenezte a Sybil által megszervezett látogatást, most meglepően lazán és a veszélyekre fittyet hányva állt a dologhoz. Végére is Butterfieldék Samuel felmenői voltak, nem pedig Sybilé és Blake-é.

- Rendben van - mondta Sybil idegesen, mert ő távolról sem volt annyira magabiztos, mint Blake. Előre nem akarta felkészíteni Samuelt a találkozásra, mert mi van akkor, ha Butterfieldék mégsem jönnek el? Ha viszont felbukkannak, akkor meg Samuelt fogja teljesen váratlanul érni a dolog. Teljesen össze lesz zavarodva. Talán igaza lehetett Blake-nek abban, hogy napközben tesztelték Samuel reakcióit. Vajon milyen benyomást tett rájuk? Most akkor találkozni szeretnének vele, vagy sem? Hajlandók egyáltalán befogadni egy franciát a családba? És vajon Lili gyerekét és unokáját a magukénak érzik? Vagy egyáltalán nem is tartják őket a Butterfield család sarjának? Lehet, hogy végül úgy döntenek,

tudomást sem vesznek a látogatókról, és nem öltenek testet előttük?

Miközben kísértáltak a könyvtárszobából, Sybil megkérdezte Blake-től, hogy neki is feltűnt-e a Samuel és Bert közti hasonlóság. Blake pedig a kérdést hallva felnevetett.

- Milyen vicces, hogy rákérdeztél. Nekem is pont ez jutott az eszembe, de félttem, hogy túl érzelgősnek tartanál, ezért nem akartam előhozakodni veled. Az biztos, hogy erős genetikai egyezés van közöttük.

- A lánya pedig nagyon hasonlít Lucyra - jegyezte meg Sybil, miközben beléptek a konyhába, hogy megnézzék, miben mesterkednek a gyerekek. Épp a konyhaasztalnál rágcsáltak egy kis ropogtatnivalót, és Charlie is beállt a nagyok közé. Magnus azonban nem volt velük. Caroline barátja, Max pedig csak pár perc múlva csatlakozott hozzájuk. Így együtt igazán életvidám kis csapatot alkottak. Samuel meghallotta a házból kiszűrődő élénk hangokat, és hamarosan ő is bejött a kertből a konyhába.

- Szeretnének csatlakozni hozzánk ma este vacsorára? - tette fel a kérdést Sybil, és megpróbált minél könnyedebb hangon szólni Samuelhez. Samuel örömmel fogadta el a lánya nevében is a vacsorameghívást. - Előre szólnom kellett volna, hogy mi kiöltözünk vacsorához. De önöknek nem szükséges. Bármilyen ruhában lejöhetnek vacsorázni, amiben csak kedvük tartja.

- Én kölcsönadhatok Laure-nak egy estélyi ruhát, ha szeretné - ajánlotta fel Caroline, amit Laure megköszönt neki.

- Mit ért egészen pontosan azon, hogy „kiöltöznek” a vacsorához? - kérdezett rá elővigyázatosan Samuel. - Zakóban és nyakkendőben étkeznek?

- Követjük a régi hagyományok egy részét. Ugyanúgy megadjuk a módját a vacsorának, mint a ház egykori tulajdonosai. Azaz a férfiak szmokingot és fehér csokornyakkendőt vesznek fel, míg a nők estélyi ruhában jelennek meg - mondta Blake, és maga is megdöbbsent rajta, milyen nevetségesen hangozhatott mindez Samuelnek. Ennyi erővel vacsora helyett egy farsangi bálba is meghívhatták volna. De az adott pillanatban úgy tűnt, hogy a vendégeik nem akadnak fenn a dolgon. Hát ez csodálatos! - kiáltott fel Samuel meglepetten. - Milyen nagyszerű ötlet, habár nem valami újszerű. De most, hogy már láttam a házat, teljesen érthető. Ha telefonon figyelmeztetett volna, hogy hozzak magammal szmokingot és fehér csokornyakkendőt, akkor biztos örültnék tartottam volna magát. De ez a ház annyira korhű környezet, hogy valójában teljesen érthető a döntésük.

Samuel ismét körbesétált a földszinten, és fényképeket készített a házról. Sybil is csatlakozott hozzá, és felhívta a figyelmét néhány olyan részletre, melyet Laure, aki építészetet tanult az egyetemen, egészen lenyűgözőnek talált.

- Szívesen megnézném azokat a fényképeket, amelyekről telefonon említést tett nekem - mondta Samuel egy kis idő múlva. Ezért aztán Sybil felvitte őt az emeleti dolgozószobájába, és elővette a dobozt, amiben a régi családi fényképeket tartotta. Együtt nézték végig a képeket, és Sybil elmondta, melyik képen ki látható. Samuelt lenyűgözték a régi felvételek. Az egyikén Bettina nagymamája volt látható,

amint a karján tartja a lányát. Lili ekkor még csupán néhány hónapos csecsemő volt. Minden fénykép hátulján feltüntették a dátumot és a nevek többségét. Ekkor tűnt fel Samuelnek is, milyen hasonlóság van Lucy és Laure között. – Elmesélné még egyszer, mi is történt Lucyval? – kérdezte Sybiltől.

– Ő mindig is sokat betegeskedett. Aztán közvetlenül a 29-es gazdasági válság után végzett vele a tüdőgyulladás. Ekkor még csupán húszéves volt. Szerintem ez nagyban hozzájárult az apja halálához, akinek megszakadt a szíve bánatában. Főleg azok után, hogy milyen hanyatlásnak indult a családja. Körülbelül hat hónappal a lánya halála után elvitte egy szívroham. Ezután értékesítették első ízben a család házát. Ekkor döntött úgy a dédnagymamája, Gwyneth, hogy az ön nagymamája után megy Európába, és Bettinával él a továbbiakban. Az anyja ekkor körülbelül tizenkét éves lehetett.

– Azt hiszem, említett valamit ezzel kapcsolatban – dörzsölte a homlokát Samuel, ahogy megpróbálta visszaidézni a régmúlt eseményeket. – Hogy a nagymamája, azaz az én dédnagymám hozzájuk költözött, de nem sokkal később ő is meghalt. A nagymám úgy mesélte, hogy az ő nagymamájának megszakadt a szíve a férje elvesztése miatt, és nemsokára követte őt a sírba. Valahogy megvan a maga bája ennek a szomorú történetnek. Nem hinném, hogy manapság gyakran előfordul ilyesmi. Ha a válásunk közben elpatkoltam volna, szerintem a volt feleségem örömtáncot lejt örömeiben. Bár ma már baráti a kapcsolatunk – mondta Samuel szomorkásan, majd jót kacagott sajátos, fekete humorán. – Jó régen váltunk el, amikor Laure ötéves volt. A kapcsolatunk nem bizonyult valami tartósnak. Mostanra már

jó barátként tekintünk egymásra, és együttműködő szülőként neveljük a lányunkat, de időbe telt, amíg idáig eljutottunk.

- Ő ismét férjhez ment? - kérdezte Sybil, és Samuel tagadólag megrázta a fejét.

- Nem, de született még két gyermeke attól a férfitől, akivel együtt él. És nagyon boldog mellette. Azt hiszem, sikerült egy életre kigyógyítanom a házasságból - jegyezte meg a férfi, és ezen mindketten jót derültek. Samuel elbeszélése nagyon franciás történetnek hangzott Sybil fülének. Aztán eszébe jutott, hogy Bettina sem akart soha többé férjhez menni, miután pórul járt Tonyval. De a párizsi útja során beleszeretett Louis-ba, és mégis újból férjhez ment. Így akár még az is elképzelhető, hogy Samuel érzései is egyszer majd megváltoznak. Mintha már említette volna Sybilnek, hogy nem nősült meg újra, és nem is akar. Őt kielégítette a munkája és az apaság, ami Sybil szerint nem volt valami jó dolog. Hiszen Samuel olyan kedves embernek tűnt.

Együtt sétáltak le egy emeletet. Sybil bement a hálósobájába, hogy kiöltözzön a vacsorához. A fiatalok eközben együtt szórakoztak a földszinten, Andy pedig megmutatta a vendégeiknek azt az antik biliárdasztalt, amit az alagsori játékszemben állítottak fel.

- Annyira bánom, hogy nem hoztam magammal szmokingot - sajnálkozott Samuel bocsánatkérő hangon.

- Ne fájjon emiatt a feje - nyugtatta meg Sybil. Ekkor már szinte biztos volt benne, hogy aznap este nem jelennek meg Butterfieldék az étkezőben. Saint Martinék ugyanis idegenek voltak számukra, ezen nem volt mit szépíteni. Így hát Samuel mindössze azt nézheti majd végig, amint a

Gregory család tetőtől talpig kiöltözve megvacsorázik a konyhában. Ami, valljuk be, elég viccesen néz ki.

- Viszont van nálam egy nyakkendő meg egy kék ing - ajánlotta fel Samuel. - Legalább egy fehér inget becsomagolhattam volna a bőröndömbe. - Sybil nem tudott felajánlani neki egyet Blake ingei közül, mivel a férje magasabb és szélesebb vállú volt nála, így Blake ingei nem lettek volna jók rá.

Egy óra múlva ismét egvbesereglett az egész család az előcsarnokban. Samuel nagyon jól festett a tweedöltönyében, a világoskék ingében és a tengerészkek Hermes nyakkendőjében. A fekete farmernadrághoz pedig elegáns cipőt húzott fel. Sybilnek aznap este olyan kosztümre esett a választása, amely nem volt annyira flancos, mint a legtöbb estélyi ruhája. Ez a kétrészes ruha hosszú fekete bársonyszoknyából és fekete kasmírpulóverből állt. Samuel meg is jegyezte, hogy milyen csinosan mutat benne.

Nagyjából mindenki egyszerre ért ki a lépcsőházba, így együtt vonultak le az étkezőbe. Blake és Sybil lefelé menet összenéztek, és mindketten szinte biztosak voltak benne, hogy senki sem ül a vacsoraasztal körül, amikor belépnek. De ahogy az ajtóba értek, Sybil észrevette, ahogy az ezüst étkezőkészleten és a kristálypoharakon megcsillan a gyertyafény. A csillárokon már égtek a gyertyák. Phillips az asztal mellett állva várta, hogy felszolgálhassa a vacsorát. És a Butterfield család minden tagja ott ült az asztalnál. Mintha tisztában lettek volna vele, hogy aznap estére vendégeket várnak vacsorára. Augusta felszegett fejjel nézett végig az érkezőkön, altár egy kiképző őrmester, aki szemlét tart a laktanya udvarán.

- Hát az meg mi a csuda ott a lábán, bárónő? - kérdezte Quinne-től, aki nevetésben tört ki. Aznap este ugyanis egy nagyon merész velúr Doc Martens surranót húzott fel, ami rikító rózsaszínben pompázott. Ráadásul hozzá illő fekete neccharisnyát, bársony miniszoknyát és egy rózsaszín angórafelsőt viselt. - Netán egy katona lábáról húztad le? - kérdezte Quinne-től, aki ismét jót kuncogott a megjegyzésén. Az ő nagymamájának sem tetszett, ahogy karácsonykor felöltözött, de Augusta kiakadását viccesebbnek találta. Augusta megkérdezte Magnustól, hogy kinek adta el a fésűjét. Amikor észrevette Samuelt, kérdőn felvonta a szemöldökét. - Ah, szóval van köztünk olyan is, aki a manapság oly népszerű divathullámot követi. Ez időnként Blake-kel is előfordul. Sosem értettem, mi tetszik ebben az embereknek - mondta, amikor Samuel megállt előtte. Azt hitte, hogy csupán tréfálkozik vele a nagymama, ezért mélyén meghajolt, kezét csókolt neki, majd csak ennyit mondott: „Bonsoir.”

- Ah, gondolhattam volna. Ez mindent megmagyaráz - vágott vissza neki Augusta. - Egy francia. Természetesen mi más lehetne. Ők viseltek régen szatén bricseszadrágot brokátkabáttal. Ezek után ugyan mi mást várhat tőlük az ember?

- Ez a brit udvari körökben is elterjedt viselet volt, anyám - emlékeztette rá Gwyneth. Sybil pedig odaállt Samuel mellé, hogy illő módon bemutassa őt a nagymamának.

- Mrs. Campbell, hadd mutassam be önnek Samuel Saint Martint, Lili fiát és egyben Bettina unokáját. - Sybil szavait hosszas, döbrent csend követte. Még Samuel is úgy állt, mint

akit letaglózta. És Augusta még nála is jobban megdöbbsent a hír hallatán.

- Ezek szerint ön nem más..., mint az én... ükunokám - hebegte elképedve. Amennyire ő tudta, Lili még mindig gyerek volt. Ez túl nagy ugrás volt az időben ahhoz, hogy ép ésszel felfoghassa.

- Ő pedig itt a lánya, Laure - mutatta be a ház másik vendégét is Sybil. Laure vacsorához illően öltözött fel, Caro egyik fekete estélyi ruhája volt rajta, ami alá a saját magas sarkú cipőjét húzta fel. Augusta csak ide-oda jártatta a tekintetét Samuel és a lánya között, és láthatóan idő kellett neki ahhoz, hogy feldolgozza a helyzetet.

- Én már délután találkoztam velük az előcsarnokban, amikor megérkeztek - húzta ki magát büszkén Angus.

- És ugyan mit kerestél te ott? - vont a kérdőre a húga, Angus ugyanis sosem hagyta el napközben a szobáját.

- Elvesztettem a skót dudámat... De szerencsére Phillips megtalálta. Szerencsére minden jól alakult. Csinos lány - tette hozzá, ezzel Laure-ra utalva. Augusta pedig szikrázó szemmel meredt rá, mire mindenkiől kitört a nevetés, és oldódni kezdett a feszült hangulat.

- A bátyám nem igazán tud illően viselkedni szép lányok társaságában - magyarázta Samuelnek. - Akkor maga ezek szerint francia. De Lili akkor is amerikai. Hiszen ő itt született. - Augusta próbálta kibogozni a szálakat, ami nem ment egykönnyen, mert számára Lili még a jelenben létezett. Ezért Gwyneth az asztal túlsó végéről közbeszólt.

- Felvette a francia állampolgárságot, anyám. Bettina férje, Louis örökbe fogadta Franciaországban. Hát nem emlékszel?

- Óh, igen... persze hogy emlékszem... milyen kedves volt tőle, azok után, hogy a másik kereket oldott - mondta, ezzel Tony Salvatoréra utalva.

- Nem kereket oldott, hanem elesett a háborúban, anyám - helyesbített a lánya. Sybil odavezette Samuelt egy székhez, közvetlenül a saját helye mellett. Phillips pont annyi tányért készített ki az asztalra, mint ahányan voltak. Mindig is pontosan tudta, hány főre kell terítenie, mintha valaki előre szólt volna neki. Sybil azon tűnődött, vajon Gwyneth lehetett-e az. Samuel szemmel láthatóan nagyon összezavarodottan foglalt helyet az asztalnál. Sybil bemutatta őt a dédszüleinek, Gwynethnek és Bertnek, akik első ránézésre majd kicsattantak az egészségtől. Sugárzott belőlük a vidámság, mintha hús-vér emberek lettek volna, pedig Samuel tudta jól, milyen szomorú sors vár rájuk. Ezután Sybil bemutatta Samuelt az összes gyermeküknek. Eközben Caro és Andy elmagyarázta Laure-nak, kik ülnek az asztal körül, és hogy kihez milyen rokoni szálak fűzik. Laure közvetlenül Lucy mellett foglalt helyet, így még feltűnőbb volt a két lány közti hasonlóság. Akárcsak Samuel és Bert közt.

- Nem vagyok biztos benne, hogy teljesen felfogtam a helyzetet - súgta Sybilnek Samuel, miközben mindenki őt és a lányát figyelte. A Butterfield család tagjait egyáltalán nem feszélyezte, hogy aznap este az ő társaságukban fogják elfogyasztani a vacsorájukat. Az sem zavarta a szellemcsaládot, hogy láthatók voltak számukra. Végére is Samuel és a lánya is a családba tartoztak. Ők is Butterfieldek voltak, és ezen az eltérő nevük és nemzetiségük sem változtatott.

- Netán színészeket fogadott fel, akik eljátsszák nekem az őseim szerepét? - kérdezte Samuel Sybiltől, ugyanis nem talált más épeszű magyarázatot a lejátszódott eseményekre. Azt viszont be kellett ismernie, hogy a szereplők kísértetiesen hasonlítanak azokhoz az emberekhez, akiknek a fényképeit Sybil aznap délután megmutatta neki. Blake szinte megsajnálta Samuelt, aki képtelen volt elfogadni a józan ésszel felfoghatatlan és megmagyarázhatatlan történéseket. Még a kezdetek kezdetén ez Blake-nek is nagy fejfájást okozott, ő is átélte ezt a pillanatot, pedig ő nem is áll rokonságban a Butterfieldekkel.

- Nem színészek - mondta Sybil kedvesen, Gwyneth pedig elmosolyodott, mert ő is fültanúja volt a köztük lezajlott párbeszédnek. - Először mi sem értettük ezt meg. De a családja tényleg itt van. Itt élnek eben a házban. Valójában sosem hagyták el az otthonukat - magyarázta Sybil, nagyon ügyelve minden szavára, nehogy véletlenül megbántson vele valakit. - Átléptek egy másik dimenzióba, majd visszatértek onnan. Egyedül az édesanyja nem csatlakozott ismét a családhoz. Ő soha nem kötődött ehhez a házhoz. Még túl fiatalon költözött el innen.

- Netán azt akarja mondani ezzel - bámult mélyen Sybil szemébe Samuel -. hogy az egész család itt van, egytől egyig mindenki, és még száz év elteltével is ebben a házban élnek? - Sybil egy bólintással helyeselt. Samuel alaposan szemügyre vette a család minden egyes tagját. Még mindig azt hitte, hogy csak tréfa az egész, de ahogy alaposan megnézte őket, már maga is tudta, hogy erről szó sincs. - Ez elképesztő. Ilyesmi nem lehetséges. Már akkor is tudtak róluk, amikor megvásárolták a házat?

- Nem, fogalmunk sem volt róla.

- És aztán szépen sorjában elkezdtek megjelenni önök előtt?

- Nem. Eleinte csak furcsa zajokra lettünk figyelmesek, de aztán a beköltözésünk utáni harmadik napon, amikor bementünk az étkezőbe, ott találtuk őket mind egy szálig. Ugyanúgy, ahogy ön is találkozott velük ma este. - Sybil már előző este is látta őket a földrengés után.

- Elsőre nagyon megrázó élmény volt - kapcsolódott be a beszélgetésbe Augusta. - De aztán idővel mindannyian hozzászoktunk az új helyzethez. Nagyon kedves emberek, és szívből megszerettük őket. Most már el sem tudnánk képzelni nélkülük az életünket - tette hozzá érzelmesen, ami nagy hatással volt Sybilre és Blake-re. Mélyen megérintette őket Augusta őszinte vallomása. - Maga pedig a rokonunk, kedvesem. Így hát természetes, hogy velünk együtt vacsorázzon. Eszünk ágában sincs elszalasztani egy ilyen remek alkalmat. Nagyon remélem, hogy itt marad velünk a jövőben. - Augusta tőle szokatlan módon barátságos hangot ütött meg, és nagylelkű ajánlatától Samuelnek még a szava is elakadt.

A lánya sem jutott szóhoz a döbbenettől, csak csöndben követte a fejleményeket. Tényleg olyan élményben volt részük, mintha egy másik dimenzióba léptek volna be. Samuelnek fogalma sem volt arról, hogy ilyesmi hogyan lehetséges, és azt sem tudhatta, hogy képesek lesznek-e valaha is visszatérni ebből a dimenzióból. Sybil észrevette a tekintetén, hogy kezd pánikba esni.

- A kedve szerint átjárhat egyik dimenzióból a másikba. Nem kell félnie attól, hogy csapdába esik, és itt ragad ebben

a dimenzióban. Vegye megtiszteltetésnek, hogy részese lehet a Butterfield család életének. A mi esetünkben olyan jól ment minden, mint a karikacsapás. – Ez igaz is volt, leszámítva Magnus csalódottságát. Ő nem örült annak, hogy Charlie szépen lassan felnő mellette, de még mindig sokat mókáztak egymás társaságában. Magnus ugyanis nem öregedett, ő mindig annyi idős marad, mint amennyi a tragikus balesete bekövetkeztekor volt.

– És mások is látják önöket? – tette fel a kérdést Samuel az asztaltársaságnak, akik tagadólag rázták a fejüket.

– Csak Gregoryék, és a gyerekeik barátai közül ketten. Max és Quinne – magyarázta el neki Bert. – Nagyon örülünk neki, hogy ők is itt élnek velünk a házban. És szívből reméljük, hogy maga és a lánya is csatlakozik hozzánk. Addig maradnak, ameddig csak szeretnének. – Samuel több pohár bort is felhajtott, mire visszatért a lelki nyugalma. Phillips alig győzte újratölteni a poharát.

– Nagyon sajnálom, de nem mondhattam el önnek az igazságot telefonon. Bolondnak vagy ittasnak tartott volna, ha ezt teszem – mondta Sybil, és Samuel egyetértően bólintott. – De azt akartam, hogy jöjjön el ebbe a házba, nézze meg a saját szemével, és találkozzék minden lakójával. Azt viszont nem tudtam előre megmondani, hogy vajon hajlandók lesznek-e megjelenni ön előtt, vagy sem. Úgy voltam vele, hogy még akkor is megéri megtenni ezt a hosszú utat, ha csupán a házat nézheti meg. És titkon abban is reménykedtem, hogy ön képes lenne hitelesen megírni a család történetét.

– Az kétségtelen, hogy megírta ideutaznunk – helyeselt Samuel. – És sokkal többről van szó, mint maga a ház...

Valami fontos... valami izgalmas... dolog részesei lehettünk. Tényleg nagyon megindító élményben tudunk osztozni. Valami rendkívüli dologban... – mondta Samuel csendesen, majd Sybilre mosolygott. – Köszönöm önnek, hogy részese lehettem ennek. Maga nélkül ez soha az életben nem következhetett volna be. – Samuel azt bánta, hogy az édesanyja most nem lehet itt, ennél a felemelő pillanatnál, de megértette az okát. Ő mindig is hajthatatlan volt ebben a kérdésben, még neki sem sikerült érzelmeket kicsikarnia belőle az amerikai rokonait illetően. Ő franciának tartotta magát, és semmilyen kötődése nem volt San Franciscóhoz, hiszen még egész fiatalon kirepült a családi fészekből. Az anyja érzelmileg a nevelőapja családjához kötődött. Őt a Lambertin családhoz fűzték szoros szálak, nem pedig a Butterfieldhez.

A vacsora közben Samuel eltöprengett az imént átélt nem mindennapos eseményeken, majd halkán egy kérdéssel fordult Sybilhez. Átérezte, hogy kiváltságos helyzetben van, hiszen mindenki másnál több joga volt ott lenni közöttük. Úgy érezte, szoros szálak fűzik a Butterfield családhoz, habár korábban erről fogalma sem volt. Laure-ban is hasonló érzések kavarogtak, és neki is rabul ejtették a szívét az új barátaik.

– Melyik naptári évben vagyunk most? Erre még nem sikerült rájönnöm.

– Nekem is sok időbe telt erre rájönni. Az ő időszámításuk szerint 1919-et írunk, azaz napra pontosan száz évvel járnak előttünk az időben – magyarázta Sybil. A ruházatuk és a felhozott témák alapján helytállónak tűnt ez a dátum. Samuel úgy érezte, mintha egy távoli országba

utazott volna, ahol az időeltolódást nem órákban, hanem években mérik. Ő egy egész évszázadot utazott vissza az időben. Ha pedig az ő időszámításuk szerint 1919-et írtak, akkor így már érthető volt, miért nem jelent meg köztük a nagymamája. Ő ekkor még Franciaországban élt.

Az est hátralevő részében Samuel bekapcsolódott a közös társalgásba. Laure remekül érezte magát a fiatalok társaságában. Angus felajánlotta az egybegyűlteknek, hogy az ünnepi alkalomra való tekintettel játszik a skót dudáján, de mindenki más inkább elhalasztotta volna az előadását. Így, hogy Samuel és Laure is a társaságukban volt, sokkal elevebben telt az idő vacsora közben. Miután a Butterfield család tagjai a tőlük megszokott rejtélyes módon és hirtelenséggel eltűntek a szemük előtt az étkezőből kilépve, Samuel leült Sybillel és Blake-vel beszélgetni a konyhában. Borozgatni kezdtek, és még sokáig társalogtak a kialakult helyzetről. Samuel korábban még soha nem tapasztalt ehhez foghatót. Erősen kételkedett benne, hogy ebből a házból kilépve valaha is lesz még ilyen élményben része.

– Hála Istennek, hogy Önök vásárolták meg ezt a házat. Még belegondolni is rossz, hogy máskülönben erre a találkozásra nem kerülhetett volna sor – mondta Samuel a vendéglátóinak. – Amúgy hogy kezelik ezt a helyzetet? Hiszen sok olyan dolgról van tudomásuk, amikről nekik fogalmuk sincsen. Mindketten olvastuk Bettina könyvét – mondta Sybilhez fordulva. – Ha az ő időszámításuk szerint 1919-et írunk, akkor még nem tudnak róla, mi vár rájuk 1929-ben, a válság utáni években. Figyelmeztették rá a családtagokat?

Sybil megrázta fejét.

- Blake-kel sokat beszélgettünk erről. Hiszen a tisztesség úgy kívánna, hogy figyelmeztessük őket, de ez mégsem tűnik helyes döntésnek. Nem tudjuk megváltoztatni a sorsuk alakulását. A háború, a tőzsde összeomlása, a tragikus balesetek úgysis bekövetkeznek. A halált senki sem kerülheti el. Száz évvel ezelőtt már lejátszódtak velük ezek az események, mi pedig nem írhatjuk át a történelmet. Csupán annyit tehetünk, hogy enyhítünk valamelyest a fájdalmukon, amikor eljön az ideje. Hogy könnyebben viseljék a sorscsapásokat, de az egészben az a legkülönösebb, hogy mi is rengeteget tanulunk tőlük, így nem követjük el kétszer ugyanazt a hibát. - Ez meg sem fordult eddig Samuel fejében, de most, jobban belegondolva belátta, hogy Sybilnek igaza van. Bizonyos szempontból mindenki számára áldásos volt ez a kapcsolat. - És még ha meghalnak is, előbb-utóbb visszatérnek - magyarázta Sybil. - Annyira kötődnek egymáshoz és ehhez a házhoz, hogy nem képesek sokáig távol lenni. Josiah-nak négy hónapba telt, mire visszatért közénk. Amikor pedig Augusta elkapta a spanyolnáthát, mindössze egy hónapnak kellett eltelnie, és ismét köztünk volt. Neki nagyon erős a szelleme.

- Ezen mindannyian jót nevettek, majd Samuel úgy döntött, hogy ideje lefeküdni. Fejét csóválva ment fel az emeleti hálószobájába, mert felfoghatatlan volt számára az este. Másnap egészen délig aludt. Amikor lejött a földszintre, Sybilt a konyhában találta. Szörnyen fáj a feje, és másnaposság gyötörte.

- Csak álmodtam volna az előző este történeteket? - kérdezte Sybiltől. - Nagyon részeg voltam?

- Nem, egyáltalán nem volt részeg – mosolygott rá Sybil kedvesen. Ő is kissé másnapos volt, de ő kevesebbet ivott a vendégüknél. – Amúgy Laure nincs itthon, elment csavarogni a városba a többi gyerekekkel. Ma este önt is elvisszük egy kis San Franciscó-i városnéző körútra. – Egyrészt meg szeretnék volna mutatni a vendégeiknek a város nevezetességeit, másrészt úgy vélték, hogy a Butterfield családnak is szüksége van egy kis időre, hogy kipihenjék az előző éjszaka fáradalmait. Biztosan kimerítő lehetett számukra, hogy ilyen elevenen jelenjenek meg két ismeretlen személy előtt, akikhez mégis olyan szoros szálakkal kötődnek. Gwyneth aznap reggel beugrott Sybilhez beszélgetni, és abban maradtak, hogy inkább kihagyják az aznap esti közös vacsorát. Másnap szilveszter lesz, és akkor ismét sokáig fent fognak maradni.

Sybil reggelit készített Samuelnek, aki egy csésze erős kávé és egy nagy tányér tojásrántotta elfogyasztása után mindjárt jobban érezte magát a bőrében. Blake azzal a javaslattal állt elő, hogy szálljanak autóba, és kocsikázzák körbe a várost.

- Úgy érzem magam, mintha egy másik világba csöppentem volna, vagy mintha két világ határán táncolnék – mondta Samuel, Blake pedig megértően bólogatott.

- Bizonyos mértékig így is van. A régi élete nem szűnt meg, ahogy a mi régi életünk sem, azonban megnyílt egy új világ, melyben a Butterfield család mozog otthonosan. Mi sem tudjuk, hogyan lehetséges ez, de nagyon örülünk annak, hogy megtörtént velünk.

Samuel egy darabig eltöprengett a hallottakon, miközben az autó ablakán kinézve a Golden Gate hidat csodálta. Mosolyogva a vendéglátóik felé fordult.

- Ennek én is nagyon örülök. Köszönöm, hogy felkerestek, és lehetővé tették, hogy idelátogassak - mondta meghatottan, Sybil pedig együtt érzően megpaskolta a kézfejét. Hamarosan ismét visszaautóztak a házba.

Samuel nem tudta biztosan megmondani, hogy éppen melyik világban vagy dimenzióban van. A lelki békéje azonban meglepő módon nagyon hamar helyreállt.

Tizenkilencedik fejezet

Gregoryék és az összes fiatal úgy tervezte, hogy kimozdulnak otthonról szilveszterkor. Előző este a kínai negyedbe mentek el vacsorázni Samuellel és Laure-ral, ahol remekül szórakoztak.

Samuel Blake segítségével szmokingot bérelt erre az alkalomra. Caroline pedig ismét kölcsönadott egy elegáns ruhát Laure-nak. Sybil már egy héttel korábban vásárolt egy estélyit. Mindenki az étkezőben gyűlt össze, ahol mesés vacsorát fogyasztottak el. Szerepelt a menüben osztriga, kaviár, homár, fácán, és desszertnek sült Alaskát⁵ szolgáltak fel. Vacsora közben több üveg elsőrangú pezsgőt is felhörpintettek, és később a bálteremben sem hagyott alább az italozás, ahogy az már az elmúlt három évben megszokott volt szilveszter éjjelén. Samuel még mindig csak nehezen értette meg a körülötte zajló eseményeket, ezért folyamatosan Sybiltől kért magyarázatot. Sybil még mindig arra próbálta meg rávenni, hogy Bettina könyvére alapozva írja meg a Butterfield család történetét. Arra bátorította Samuelt, hogy részletesebben írja le az eseményeket, és ábrázolja mélyebben az összes családtag személyiségét, életútját, és a családdal kapcsolatba került személyek életét. Hogy mi érintette meg őt a családot illetően, és hogy miket vittek véghez életük során. A könyv vezérfonala pedig nem is

⁵ Sült tojáshabbal borított jégkrémtorta – a fordító megjegyzése

lehetett más, mint maga a Butterfield-kúria, hiszen ez a ház kötötte össze az életüket.

Amikor éjfél utött az óra, mindannyian megölelték és megcsókolták egymást, majd kezdetét vette az órákon át tartó táncmulatság. Samuel felkérte Augustát, hogy vele táncolja az első keringőt. Ezzel a felkéréssel örökre belopta magát az idős hölgy szívébe. Augusta büszkén mondogatta, hogy Samuel az ő ükunokája Franciaországból, ami ezúttal már inkább bóknak hangzott, semmint csipkelődésnek. Ilyesmire sem volt még korábban példa. Augusta nem engedte meg Angusnak, hogy Laure-ral táncoljon, így a nagybácsi kénytelen volt Sybillel táncra perdülni. Kisvártatva Blake lekérte a feleségét, megmentve őt Angus további buja megjegyzéseitől.

Az este még a szokottnál is ünnepibb hangulatban telt, és mindenki remekül szórakozott. Nem dúlt háború, mindenki jó egészségnek örvendett, Blake már kihátrált a veszélyes üzleti vállalkozásból és továbblépett, Sybil pedig végre befejezte a könyvét. Mindez így együtt tényleg nyomós okot szolgáltatott az ünneplésre.

Samuel nagyon élvezte a társaságukban eltöltött órákat, és már azon szomorkodott, hogy néhány nap múlva vissza kell utaznia Franciaországba. Nem maradhatott tovább, mert elmondása szerint még tartania kellett néhány előadást, le kellett vizsgáztatnia az utolsó diákjait, és a kollégáitól is el akart köszönni, akikkel ennyi boldog évet töltött együtt a Sorbonne Egyetemen.

- Miért nem tér vissza hozzánk, miután végzett a dolgával? - vetette fel neki Sybil. Igazi sikersztori volt a

látogatása, és a Butterfield család minden tagja nagyon megszerette Samuelt és Laure-t.

Miután Samuel megtáncoltatta Augustát, leültek beszélgetni egymással. Nagyon szórakoztatónak találta az ükmama történeteit, akinek az idős kora ellenére is teljesen tiszta volt az elméje. Ez a bátyjáról már nem volt elmondható. Váratlanul sejtelmes mosoly jelent meg Samuel arcán. Miközben Phillips pezsgőt töltött a poharába, olyan bejelentést tett, amiben Sybil titkon reménykedett.

- Lehet róla szó - mondta, mint aki ellenállhatatlan készletet érez. - Kezdetnek visszajövök februárban, aztán majd meglátjuk.

- Mit látunk meg? - kérdezte Sybil gyanakodva.

- Hát, hogy megírom-e azt a könyvet, amit annyira szeretne - felelte Samuel, és széles mosoly húzódott végig az arcán. - Végtére is ezért hívott meg ide, vagy nem?

- Nem, egyáltalán nem ezért. De ez csodálatos ajándék lenne. Azért próbáltam felkutatni önt, mert ön és a rokonai megérdemlik, hogy találkozzanak egymással. Ön megismerhette a felmenőit, a családja pedig önt. Lili fiát, és a lányát Laure-t. Most már önök is részei lettek a Butterfield családnak, és ez mindörökre így is marad. Innentől már közékük tartoznak.

- Maga is közékük tartozik, különben nem engedték volna be az életükbe - jegyezte meg bölcsen Samuel.

- Mi csak az örökbe fogadott rokonok vagyunk, maguk viszont vér szerintiek - mondta Sybil. Samuel elmosolyodott, és közben nézte, amint a rokonai táncolnak a bálteremben. Sybil odament Gwvnethhez, hogy elújságolja neki a jó hírt,

miszerint Samuel megírja a család és a ház történelmét. Nem sokkal később Samuel is csatlakozott a két nő társaságához.

- Segíthetek a könyv megírásában? - kérdezte tőle félénken Gwyneth. Nagyon felvillanyozta, hogy Samuel beadta a derekát, és tudta, hogy Bert is hasonló lelkesedéssel fogadja a hírt. És Sybil volt az, akinek sikerült erre rávennie.

- Természetesen - felelte nagylelkűen Samuel, majd Sybilhez fordult. - Segít majd nekem a kutatómunkában?

- Örömmel - válaszolta Sybil, akinek sikerült végre befejeznie a saját könyvét. A Butterfieldékről szóló könyvön dolgozni pedig sokkal szórakoztatóbb lesz, mint a tudományos, építészeti szakkönyvén, ami ráadásul igencsak vaskosra sikeredett. De tudta, hogy a kiadónak tetszeni fog a munkája. Samuel a szívét-lelkét beleadja majd a család történelmének megírásába, Gwyneth és Sybil pedig teljes mellszélességgel támogatja a munkájában. Igazi csapatmunka lesz, és a közös erőfeszítésük meghozza majd a gyümölcsöt. Egy olyan erős és szeretetteljes közösséggé kovácsolódott egybe a két család, ahol mindenki számíthatott a másik támogatására és vizsgáztatására. Sybil szilárdan hitte, hogy ezért terelte őket egymás mellé a sors.

Sybilnek volt ideje alaposan végiggondolni a dolgot, miközben Samuel a táncparketre kísérte a gyönyörűség dédnagymamáját, Gwynethet.

Most már teljesen megértette és elfogadta, hogy nem védheti meg őket a jövő viszonyosságaitól. A történelem kerekét nem lehet visszaforgatni, de a Butterfield család révén az *ő jövőjük* és sorsuk még megváltozhat. Persze egy évszázad távlatából *Ők* sem tudják befolyásolni a jövőben lejátszódó eseményeket, így a Gregory család számára is

lesznek még komoly kihívások az életben, és a szívfacsaró eseményeket sem kerülhetik el. De bármelyik évszázadban éljen is az ember, a gyerekeinek fel kell nőniük, a háborúkat nem lehet elkerülni, és eljön az a nap is, amikor elveszítjük a szeretteinket. Sajnos ezen az sem változtathat, ha tudjuk, hogy ez melyik napon fog bekövetkezni. Az egyetlen dolog, ami igazán számít, az, hogy a két család kölcsönösen szereti egymást. Ez volt számukra az elképzelhető lehető legcsodálatosabb ajándék. Hiába választotta el őket egy évszázadnyi szakadék, és hiába nem tudtak magyarázatot találni a lejátszódott spirituális jelenségekre. Mindez nem is volt fontos, csak az, hogy együtt lehettek a Butterfield-kúriában. A jövő mindig is kiszámíthatatlan volt, és az is lesz. A múltban pedig mindennek úgy' kellett megtörténnie, ahogy végbement.

Blake pár perc múlva megkereste Sybilt. Odajött hozzá, és együtt álltak fel az újévi köszöntőhöz. Blake magasra emelte a pezsgőspoharát, és mindenkinek jó egészséget, illetve sikerekben gazdag, boldog új esztendőt kívánt.

- Igyunk 1920-ra! - emelték fel poharaikat a család idősebb tagjai is.

- Remélem, mindannyian csodálatos évnak nézünk elébe - visszhangzottak Sybil érzelmes szavai.

- Így visszaemlékezve, az előző sem volt rossz - mondta Augusta a családtagokra és barátokra mosolyogva, és belekortyolt a pezsgőjébe.

A két család még sokáig táncolt a bálteremben, így köszöntve egyszerre két új évet, melyeket száz év választott el.